

NICCOLÒ AMMANITI

EĞLENCE
BAŞLASIN

ROMAN

Çeviri: YELDA GÜRLEK

Bütün dünyada yayımlanan romanları ve layık görüldüğü Viareggio, Strega gibi saygın ödüllerıyla Ammaniti, genç İtalyan yazarların en önemlilerinden.

© Simona Calice

Yüzyılın eğlencesine hoş geldiniz.

İtalya'nın gayrimenkul zengini Sasà Chiatti yeni satın aldığı Villa Ada'da daha önce eşi benzeri görülmemiş, sürprizlerle dolu bir eğlence düzenlemeye karar verir. Yıllarca onu görmezden gelerek küçümseyen elit kesime kendini kabul ettirme gösterisidir bu.

Roma'nın göbeğinde bir safari ortamı hazırlanmıştır. Aslan, tilki ve kaplan avı için grupların oluşturulduğu ortamda, filler, timsahlar, maymunlar, piranhalar, suaygırları gırla gitmektedir. Bulgar aşçılar, tren istasyonundan toplanan Afrikalı sürekçiler, estetik cerrahlar, yeni yeni parlayan film yıldızları, futbolcular, düş kırıklığına uğramış yakışıklı yazar Fabrizio Ciba, yaşamına satanist lider olarak renk katan ve davetin başkonuğu şarkıcı Larita'yı öldürerek dünyaya sesini duyuracağını sanan Mantos da oradadır.

Ammaniti'nin keskin mizah anlayışı, çağımızın tuhafliklarını, şımarıklıklarını dile dökerken, giderek azalan erdemlerin de altını çiziyor. Kitap boyunca insanı dehşete düşüren sahneleri okurken bile gülümsediğinizi fark edeceksiniz.

Kapak resmi: ELENA RAY

22 TL
KDV DAHİL

ISBN 978-975-07-1780-2

9 789750 717802

Che la festa cominci, Niccolò Ammaniti

© 2009, Niccolò Ammaniti

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mart 2013

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Tanay Burcu Ural Kopan

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © Shutterstock / Elena Ray

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1780-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

NICCOLÒ AMMANITI

EĞLENCE
BAŞLASIN

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Yelda Gürlek

Niccolò Ammaniti'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Korkmuyorum, 2003

Tonun Nasıl İsterse, 2011

Sen ve Ben, 2012

NICCOLÒ AMMANITI, 25 Eylül 1966'da Roma'da doğdu. 1994'te ilk romanı *Branchie* yayımlandı. Ardından *Çamur* (1996) ve *Alır Götürürüm Seni* (1999) adlı romanları geldi. 2001'de yayımlanan *Korkmuyorum*, aynı yıl Viareggio Ödülü'nü kazandı. *Tanrı Nasıl İsterse* kitabı ona 2007 Strega Ödülü'nü getirdi. 2009'da *Eğlence Başlasın* adlı romanı yayımlandı. Onu 2010'da *Sen ve Ben* izledi. Niccolò Ammaniti'nin *Çamur* 1998'de Marco Risi, *Branchie* 1999'da F.R. Martinotti, *Korkmuyorum* 2003'te, *Tanrı Nasıl İsterse* 2008'de Gabriele Salvatores, *Sen ve Ben* 2012'de Bertolucci tarafından sinemaya uyarlandı. Ammaniti'nin eserleri çeşitli dillere çevrildi.

YELDA GÜRLEK, 1967'de Ankara'da doğdu. AÜ DTCF İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. ODTÜ ve Yeditepe üniversitelerinde İtalyanca dersleri verdi, Galileo Galilei ve IMI İtalyan liselelerinde İtalyanca öğretmeni olarak görev aldı. Halen Bahçeşehir Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak İtalyanca derslerine girmektedir. Stefano d'Anna'dan *Tanrılar Okulu*'nu, Sveva Casati Modignani'den *Solup Giden Aşklar*'ı, Patrizia Gucci'den *Eş'siz*'i, Maria Venturi'den *Paramparça'yı* ve değişik yayınevleri için pek çok çocuk kitabını Türkçeye çevirmiştir.

Beni kutudan çıkarın
Anatole'ye

Birinci bölüm

Giriş

*Suicide is painless
It brings on many changes...
The game of life is hard to play
I'm gonna lose it anyway
The losing card I'll someday lay
So this is all have to say.*

MASH, *Suicide is Painless.*

*Tu sei forte, tu sei bello, tu sei imbattibile,
tu sei incorruttibile, tu sei un... Ah... Ah... Cantautore.*

EDOARDO BENNATO

1

Abaddon'un Vahşi Hayvanları, Oriolo Romano'daki pizzacı Jerry Z'de bir masada toplanmışlardı.

Liderleri Saverio Moneta, diğer adıyla Mantos endişeliydi.

Durum ciddiye. Tarikatın yönetimini yeniden eline alamayacak olursa bu buluşma, Vahşi Hayvanlar'ın son toplantısı olma riski taşıyordu.

Kan kaybı bir süre önce başlamıştı. Aralarından ilk giden "Biçerdöver" lakaplı Paolino Scialdone olmuştu. Adam tek söz etmeden onlara sırtını çevirmiş ve Pavia'daki "Apokalips'in Çocukları" adlı satanist bir gruba katılmıştı. Ondan birkaç hafta sonra da Antonello Agnese yani Molten, kendisine elden düşme bir Harley Davidson satın alarak Subiaco'daki Cehennem Melekleri'ne katılmıştı. Son olarak da Vahşi Hayvanlar'ın unutulmaz kurucu üyesi ve Mantos'un sağ kolu Nosferatu yani Pietro Fauci evlenerek Abetone'de bir tesisatçı dükkânı açmıştı.

Dört kişi kalmışlardı.

Onları hizaya sokmak ve yeni müritler toplamak için çok ciddi bir konuşma yapması gerekiyordu.

Grubun idealist savunucusu Silvietta, Mantos'a, "Sen ne yiyeceksin?" diye sordu. Silvietta çok zayıf, kızıl saçlı bir kızdı ve alnının neredeyse en üst noktasından

yay çizerek uzanan incecik kaşlarının altında iki top gibi asılı duran yusuvarlak gözleri vardı. Burun deliklerinden birine ve dudacağının ortasına birer gümüş halka takmıştı.

Saverio dalgın gözlerle mönüye baktı. "Bilmiyorum. Deniz mahsullü mü yesem? Yok, yok yemesem daha iyi, sarmısak mideme yapışıp kalıyor... En iyisi *pappardelle* yemek."

İki metre boyunda, şişman, uzun saçları siyaha boyalı, gözlük camları her zaman yağlı olan Roberto Morillo, diğer adıyla Murder, "Onu bilmeyenler de yapıyor ama yine de çok lezzetli," diye onayladı. Üstünde, kenarları parçalanmış Slayer baskılı bir tişört vardı. Aslen Sutriliydi, Roma'da hukuk okuyordu ve Vetralla'daki Bricocenter Yapı Marketi'nde çalışıyordu.

Saverio, müritlerini dikkatle inceledi. Otuzlarını geçmiş olmalarına rağmen, hâlâ beş para etmez metalciler gibi giyiniyorlardı.

Onlara bu konuda rica etmekten başka çaresi yoktu: "Normal görünmelisiniz, o *piercing*'leri, dövmeleleri, derili metalli aksesuarları üstünüzden çıkarın," demeyi düşündü ama söze dökemedi.

Elindekiyle mutlu ol, diye geçirdi içinden.

Mantos, bakışlarını yukarı kaldırdı, pizzacı tezgâhının arkasındaki duvarda asılı duran "Bira Morretti" yazılı aynada yansıyan görüntüsünü fark etti. Bir yetmiş iki boyunda ve ince yapılydı. Metal çerçeveli gözlükleri ve keskin bir ayrımla sola doğru taranmış koyu renk saçları vardı. Düğmeleri boynuna kadar iliklenmiş, yarım kollu açık mavi bir gömlek, dikişleri mavi, fitilli kadife bir pantolon ve mokasen okul ayakkabıları giymişti.

Normal biri. Tıpkı öteki kötülük şövalyeleri gibi: Ted Bundy, Andrej Čikatilo, Milwaukee canavarı yamyam Jeffrey Dahmer. Sokakta rastlayabileceğin bu insan-

lara çıkarıp bir lira bile vermezdin. Oysa onlar şeytanın sevgili çocuklarıydı.

Benim yerime bu uğursuz müritlere Charlie Manson sahip olmuş olsaydı, acaba ne yapardı?

Grubun dördüncüsü, ince yapılı, sarmısağı, çikolata-yı ve gazlı içecekleri hazmedemeyen, yemek borusunda doğuştan sıkıntısı olan Edoardo Sambreddero yani Zombi, ona beklemediği bir hamle yaptı. "Üstat konuşmamız gerekiyor... Tarikatı ilgilendiren bir şey düşündük de.."

Zombi, Manziana'da elektrik tesisat işlerinde babasına yardım ediyordu. "Bizim tarikat yani biz, teknik olarak yokuz."

Saverio, müridin varmaya çalıştığı noktayı sezinlemiş ama anlamazdan gelmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"En son ne zaman kanlı yemin töreni yaptık?"

Saverio omuzlarını silkti. "Birkaç yıl önce olsa gerek."

"Örneğin, internette bize dair hiçbir bilgi yok, Apokalips'in Çocukları hakkında ise pek çok," diye fısıldadı Silvietta, sesi öyle zayıftı ki, onu duymadılar bile.

Zombi, elindeki grisiniyle başkanı işaret ederek, "Bunca zamandır ne halt ettik?" dedi.

Murder da konuşmaya katıldı. "Bize sözünü vermiş olduğun şeylerden hangilerini gerçekleştirdik? İnsan kurban etme töreni hiç olmadı, üstelik bize bir sürüsünü kurban edeceğimizi söylemiştin. Ya bakire kanıyla inisiyasyon ayini? Ya da satanist seks âlemi?"

Saverio gerilmişti, "Bir kere biz, insan kurban etme ayini yaptık, üstelik olması gerektiği gibi yaptık," diye açıkladı. "Başarılı olmamış olabilir ama onu yaptık. Üstelik seks âlemini de."

Geçen yılın Kasım ayında, Roma trenindeyken Murder, Silvia Butti adında, Psikoloji Fakültesi'ne dışarı-

dan devam eden bir kızla tanışmıştı. İkisinin pek çok ortak yönü vardı: Lazio takımına, korku filmlerine, Slayer'a ve Iron Maiden'a yani seksenlerin eski kaliteli *heavy metal*'ına duydukları aşk gibi. İkisi, msn'de yazışmaya ve de cumartesi öğleden sonraları Corso Caddesi'nde buluşmaya başlamışlardı.

Sutri Ormanı'nda Silvia Butti'yi Şeytan'a kurban etme düşüncesi ilk olarak Saverio'nun aklına gelmişti.

Ama küçük bir sorun vardı. Kurbanın bakire olması gerekiyordu.

Murder açıkça söylemişti. "Yapabileceğim her şeyi yaptım ama iş onu becermeye gelince onu ikna etmenin yolunu bulamadım."

Zombi gülmeye başladı. "Senin gibi bir şişko tarafından becerilmenin gereksiz olduğunu düşünmüş olabileceği hiç aklına gelmedi mi?"

"Geri zekâlı, kız bakire kalma konusunda kişisel bir seçim yaptım. O, yüzde yüz bakire. Hem ayrıca, pardon ama öyle değilse de ne olmuş yani?"

Grubun üstadı ve de teknik konulardaki uzman kişisi Saverio endişeliydi. "Şey, bu oldukça ciddi bir konu. Eğer öyle ise kurban ayini boşu boşuna yapılmış olabilir ya da daha kötüsü doğrudan bizim aleyhimize dönebilir. Cehennem'in güçleri memnun edilmediğinde bize saldırabilir ve bizi mahvedebilirler."

Saatler süren tartışmaların ve internet araştırmalarının sonucunda kurbanın lekesizliğinin başlı başına bir sorun olmayacağı sonucuna varmışlardı. Böylelikle bir plan yapmışlardı.

Murder, Silvia Butti'yi Oriolo Romano'da pizza yemeye davet etmişti. Orada mum ışığında ona *suppli*¹,

1. (it.) Yumurtaya bulanarak kızartılan peynirli haşlanmış pirinç köftesi.

morina balığı filetosu ve içinde üç adet Roipnol¹ erittiği koca bir bardak bira ısmarlamıştı. Yemeğin sonunda genç kız güçlkle ayakta duruyor ve bir sürü anlamsız şey söylüyordu. Murder onu kucakladığı gibi arabaya atmış ve Bracciano Gölü'nde birlikte gün doğuşunu izlemek bahanesiyle onu Sutri Ormanı'na götürmüştü. Abaddon'un Vahşi Hayvanları, kurban ayini için orada tuf bloklarından bir tapınak inşa etmişlerdi. Yarı şuarsuz haldeki kız çınlıçplak bir halde sunağa yatırılmıştı. Saverio önce Şeytan'ı çağırılmış, sonra bir tavuğun kafasını kesmiş ve kanını kızın çıplak bedenine püskürtmüştü ve sonra da hepsi birden kızı becermişlerdi. O sırada bir çukur kazmış ve kızı canlı canlı içine gömmüşlerdi. Ritüel gerçekleşmiş, tarikat üyeleri Şeytan'ın karanlık dünyasına yolculuğa çıkmışlardı.

Sorun üç gün sonra kendini göstermişti. Vahşi Hayvanları; *Texas Katliamı: Başlangıç* adlı filmi izledikleri Flamingo Sineması'ndan çıktıkları sırada karşılarında Silvia'yı görmüşlerdi. Genç kız, parkta bir banka oturmuş *piadina*² yiyordu. O geceye dair pek bir şey hatırlamıyordu ama çok eğlendiği kanısındaydı. Onlara, toprağın altında kendine geldiğinde, dışarı çıkıncaya kadar nasıl kazdığını anlatmıştı.

Saverio derhal onu tarikatın yasal dışı müridi ilan etmişti. Birkaç hafta sonra da kız, Murder'la nişanlanmıştı.

"Evet, tamam satanist seks âlemi yaptığınız doğru," diye utangaç utangaç mırıldandı Silvietta. "Bana bunu yüz kez anlattınız."

1. Kriminal literatürde "tecavüz hapi" olarak bilinen uyku ilacı.

2. (İt.) Bazlama ekmeğiyle yapılan sandviç.

"Evet ama bakire değildin. Bu durumda teknik olarak ayin de başarılı olamamıştı..." dedi Zombi.

"Bakire olduğumu da nasıl düşünebildiniz? Benim ilk ilişkim..."

Saverio sözünü kesti. "Yine de bir satanist ayiniydi..."

Zombi kısa kesti. "Tamam, kurban ayinini bir yana bırakalım, başka ne yaptık?"

"Bir sürü koyun boğazladık, diye hatırlıyorum? Yoksa yanılıyor muyum?"

"Başka?"

Mantos isteksizce sesini çıkardı. "Başka! Başka! Başka, Anguillara Sabazia viyadüğü üzerindeki yazılar var!"

"O da ne ki! Siz, Paolino'nun Pavia'dakilerle bir rahibenin karnını deştığını biliyor musunuz?"

Abaddon'un Vahşi Havyanları'nın liderinin o sırada yapabildiği tek şey bir bardak su içmek oldu.

Elini ağzının kenarına götürerek, "Mantos? Anladın mı?" diye sordu Murder. "Onlar elli sekiz yaşındaki bir rahibenin karnını deştiler."

Saverio omuz silkti. "Her zamanki saçmalık işte. Pao o bizi huzursuz etmek istiyor, çünkü bizi bıraktığına pişman oldu," dedi.

Oysa içinden bir ses bunun hiç de saçmalık olmadığını söylüyordu.

"Sen televizyonda haberleri izlemiyor musun yoksa?" Murder acımasız sözlerini sürdürmeye kararlıydı. "Pavia yakınlarında kafası kopmuş halde bulunan Caiannellolu rahibeyi hatırlıyor musun?"

"Ee, ne olmuş?"

"Bunu Apokalips'in Çocukları yaptı. Onu bir otobüs durağından yüklendikleri gibi götürdüler ve sonra da Kurtz, çift başlı savaş baltasıyla kadının başını gövdesinden ayırdı."

Saverio, Paviyalı Apokalips'in Çocukları'nın lideri Kurtz'dan nefret ederdi. Her zaman sınıf birincisiydi. Her zaman en akla geirmedik şeyleri o yapardı. "Aferin Kurtz! Tebrikler! Sen en iyisisin!"

Saverio eliyle yüzünü sıvazladı. "Tamam çocuklar... Sizin de, bunun benim için zor bir dönem olduğunu anlamamız gerekiyor. İkizlerin doğumu. Yeni evin kahrolası banka borcu."

"Ha bu arada, küçükler nasıl?" diye sordu Silvietta.

"İkisi de birer borudan farksız, üstten yiyorlar, alttan çıkarıyorlar. Geceleri de bize göz yumdurmuyorlar. Bir de üstüne kızamıkçık oldular. Bunlar yetmezmiş gibi Serena'nın babası da leğenkemiğinden ameliyat oldu ve böylece mobilya mağazasındaki bütün işler bana kaldı. Şimdi siz bana söyleyin, bu haldeyken ben tarikat için nasıl bir şeyler organize edebilirim?"

"Mağazada indirimli bir şeyler var mı? Yataklı, üç kişilik bir kanepeye ihtiyacım var, benimkini kedi parçaladı da," diye sordu Zombi.

Vahşi Hayvanlar'ın lideri dinlemiyordu, akı Kurtz Minetti'ye takılmıştı. Yerden bitme, kavanoz kılıklı. Profesyonel pastacı. Önceden *folletto*'nun¹ bir temsilcisini ateşe vermişti. Şimdi de bir rahibenin başını gövdesinden ayırmıştı.

Parmağıyla her birini tek tek işaret ederek, "Hepiniz nankörsünüz," dedi. "Ben bu tarikat için canımı verdim. Sizi yer altı dünyasının mabedine götüren ben olmasaydım, şimdi hepimiz hâlâ *Harry Potter* okuyor olurdunuz."

Murder, "Evet Saverio ama sen de bizi anla. Bizim gruba inancımız tam; ama böyle de devam edemeyiz,"

1. Kötülükten ziyade yaramazlık yapan cüce cin.

dedi ve hiddetle bir grisiniye dişlerini geçirdi. "Vazgeçelim ve dost kalalım."

Vahşi Hayvanlar'ın başkanı, bıkkınlıkla elini masaya vurdu. "Şöyle yapalım. Bana bir hafta zaman verin. Bir hafta gibi bir zamana kimsenin itirazı olamaz."

Dudağındaki gümüş halkayı ısırarak meşgul olan Silvietta, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Abartılı bir eylem üzerinde çalışıyorum. Çok tehlikeli bir görev.." Sözlerine kısa bir ara verdi. "Ne var ki hiçbiriniz geri çekilemezsiniz. Çünkü konuşmaya gelince sizden iyisi yok. İş, risk almaya gelince..." Alaycı bir tonla sesini incelterek, "Ben yapamam, kusura bakma... Ailevi sorunlarım var, annemin durumu pek iyi değil... Çalışmak zorundayım."

Bakışlarına bambaşka bir anlam yükleyerek başını suçlu suçlu tabağın içine gömecek kadar eğen Zombi'ye çevirdi. "Hayır. Herkes aynı şekilde kışını tehlikeye sokmayı bilecek."

Murder korka korka, "Acaba bize bir parçacık ipucu veremez misin?" diye sordu.

"Hayır! Size sadece bu işin bizi, İtalya'daki bütün satanist grupların liste başına sıçratacak bir eylem olacağını söyleyebilirim."

Silvietta, Mantos'un bileğini tuttu. "Mantos, lütfen, rica ediyorum, bize küçücük de olsa bir şey söyle. Çok merak ediyorum..."

"Hayır! Olmaz dedim! Beklemek zorundasınız. Eğer bir hafta içinde size ciddi bir projeyle dönmeyecek olursam, o zaman birbirimize teşekkür eder, güzelce el sıkışır, veda ederiz ve de bu tarikatı kapatırız. Anlaşıldı mı?" Ayağa kalktı. Simsiyah gözleri kıpkırmızı olmuştu, pizzacı fırınından çıkan alevler gözlerine yansyordu. "Müritlerim, şimdi bana bağlılığınızı gösterin!"

Müritler başlarını önelere eğdiler. Liderleri gözleri-

ni tavana dikti ve kollarını iki yana açtı.

"Sizin karizmatik babanız kim?"

Vahşi Hayvanlar hep bir ağızdan, "Sen!" diye bağır-
dılar.

"Şer'in kitabını kim yazdı?"

"Sen!"

"Karanlıklara açılan ayinlerin yöntemlerini size kim
öğretti?"

"Sen!"

"Tavşan soslu *pappardelle*'yi kim sipariş etti?" Gar-
son, kollarına dizdiği dumanı tüten tabaklarla oracıkta
bitivermişti.

"Ben!" Saverio havadaki bir elini tabağa uzattı.

"Elini sürme sakın, çok sıcak, yanarsın."

Abaddon'un Vahşi Havyanları'nın lideri, olduğu ye-
re çöktü ve sessizce yemeğe koyuldu.

2

İtalya'nın başkenti Roma'da, Jerry Z Pizzacısı'ndan
elli kilometre ötede üç vitesli küçük bir Vespa motosik-
let canhıraş Monte Mario yokuşunda ilerlemekteydi. Üs-
tünde tanınmış yazar Fabrizio Ciba vardı. *Scooter*, trafik
ışıklarında durdu ve yeşil yanınca Camilluccia Sokağı'na
yöneldi. İki kilometre sonra geniş demir kepenklerin
önünde fren yaptı. Hemen yanında, üstünde "Villa Ma-
laparte" yazan, pirinçten bir tabela asılıydı.

Ciba, karşısında aniden beliriveren gri flanel takım
elbisenin içine sıkıştırılmış *Başpiskopos*'la karşılaştığı sı-
rada, kapıdan içeri girmiş doğruca eve uzanan çakıltaşlı
upuzun bir rampayı çıkmaya hazırlanıyordu. "Affedersi-

"niz! Beyefendi, affedersiniz! Nereye gidiyorsunuz? Davetiyeniz var mı?"

Yazar, bağındaki kâse şeklindeki kaskı çıkardı ve kırış kırış olmuş ceketinin ceplerini aramaya başladı. "Hayır, korkarım yanıma almamışım... Unutmuş olmalıyım."

Adam bacaklarını geniş bir açıyla iki yana açtı. "Bu durumda içeri giremezsiniz."

"Ben bu... şeye davetliyim."

Kapıdaki fedai cebinden bir kâğıt çıkardı ve kırmızı çerçeveli küçük gözlüklerini burnunun üstüne yerleştirdi. "Adınız ne demiştiniz?"

"Henüz bir şey söylemedim. Ciba. Fabrizio Ciba."

Adam bir yandan işaretparmağını davetli listesindeki isimlerin üstünde kaydırmaya, diğer yandan da başını hayır anlamında sallamaya başladı.

Beni tanımadı. Fabrizio öyle çok da sinirlenmedi. Bu başpiskopos kılıklı kapı görevlisinin edebiyat üzerine talim yapmadığı açıkça anlaşılıyordu, lanet olsun, televizyon da seyretmez miydi? Ciba, çarşambaları Rai 3 kanalında *Suç & Ceza* adlı tıpkı bunun gibi durumları konu alan bir televizyon programını sunmaktaydı.

"Üzgünüm. İsminiz listede yer almıyor."

Yazar, Sarwar Sawhney'in, kendi yayınevi Martinelli tarafından yayımlanan Nobel edebiyat ödüllü, *Dünyada Bir Yaşam* adlı son romanını tanıtmak için oradaydı. Özel Hukuk Elkitabı gibi iki dev kitaba imza atmış, altmış üç yaşındaki Sawhney, İsveç Akadcmisi'nden ödül almıştı. Ciba, yayınevinin bu onurunu, Roma Sapienza Üniversitesi'nde İngiliz-Amerikan Edebiyatı kürsü başkanı olan Gino Tremagli'yle paylaşacaktı ve bu yaşlı geveze sadece olaya resmî bir izlenim kazandırmak için oraya davet edilmişti. O koca kitapta saklı tutulan esrar perdesini tutuşturmak ve sırları kültür açlığı çektiği herkesçe bilinen Roma halkına sunmak da Fabrizio'ya düşüyordu.

Ciba ciddi ciddi sıkılmaya başlamıştı. "Beni dinle. Elindeki listeden vazgeçip şu anda maalesef bende bulunmayan, dikdörtgen biçimli, davetiye denilen o beyaz karton parçasına bakacak olursan, orada bu gecenin sunucusu olarak benim adımlı göreceksin. Eğer istersen ben çeker giderim. Fakat beni arayıp neden gelemediğimi sorduklarında, ben de onlara derim ki... Senin adın neydi?"

O sırada şans eseri, sarı kasketli, mavi tayyörlü bir hostes gapten gelmiş gibi oracıkta beliriverdi. Asi kâkülleri ve iri yeşil gözleriyle, modeli tarihe karışmış bir motosikletin üstünde en sevdiği yazarı görünce kız az kalsın düşüp bayılacaktı. "Bırak geçsin! Bırak geçsin!" Tiz bir sesle çığlık attı. "Onun kim olduğunu görmüyor musun? O Fabrizio Ciba'nın ta kendisi!" heyecandan kaskatı kesilen bacaklarıyla yazara yaklaştı. "Çok çok üzgünüm. Aman Tanrım, bu nasıl bir rezalet! Bir an için yerimden ayrılmıştım ve siz de tam o sırada gelmişsiniz, böyle... Çok üzgünüm... Nasıl üzgünüm... Beni..."

Fabrizio kendince rahatladığını gösteren bir gülümsemeyle kızı onurlandırdı.

Hostes kız saatine baktı. "Çok geç olmuş. Herkes sizi bekliyor olmalı. Buyurun, buyurun lütfen." Kapı görevlisine bir omuz attı ve Fabrizio hızla ilerlerken, "Sonra, acaba bana bir kitabınızı imzalar mısınız?" diye bağırdı.

Ciba, motosikletini garaja park etti ve orta mesafe koşucusunun ağır adımlarıyla villaya doğru ilerledi.

Ağaçlı yolda, defne dallarının arasına gizlenen bir fotoğrafçı aniden önüne çıkıverdi ve ona doğru koştu. "Fabrizio! Fabrizio, beni hatırladın mı?" Adam peşinden gelmeye başladı. "Birlikte yemek yemiştik, Milano'daki o lokalde... adı neydi... ha, *La Compagnia dei Naviganti*'de. Ben seni taş kulübeme davet etmiştim hani; sen de, belki bir gün gelirim, demiştin..."

Yazar bir kaşını havaya kaldırdı ve fotoğraf makine-leriyle kaplı kel kafalı hilkat garibesine dikkatlice baktı. "Elbette hatırlıyorum..." Kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Fakat ben çok geç kaldım, kusura bakma. Daha sonra konuşuruz. Beni bekliyorlar..."

Fotoğrafçı ısrarını sürdürüyordu: "Dinle Fabrizio, dış-lerimi fırçalarken aklıma süper bir fikir geldi: Yasa! olma-yan bir çöplükte senin birkaç poz resmini çekeyim..."

Villa Malaparte'nin giriş kapısında editör Leopoldo Malagò ve Martinelli'nin halkla ilişkiler sorumlusu Ma-ria Letizia Calligari ona acele etmesini işaret ediyorlardı.

Boynunda asılı on beş kiloluk aletlerle fotoğrafçı da canhıraş peşinden ilerliyor, asla vazgeçmiyordu. "Bu daha önce hiç yapılmamış bir şey... süper... çöpler, fare-ler, martılar... Anlıyor musun? *Venerdi di Repubblica*..."¹

"Başka zaman, kusura bakma." Ve sonunda kapıdaki iki kişinin arasından içeri daldı.

Nefes nefese kalan fotoğrafçı, dalağını tutarak iki büküm kıvrıldı. "Seni önümüzdeki günlerde arayabilir miyim?"

Yazar, ona cevap vermek zahmetine bile kalkışmadı.

"Fabrizio, hep aynısın... Hintli bir saat önce geldi. Ve o sinir bozucu Tremagli de sen olmadan başlamak istiyor. Malagò onu içeriye doğru iteklerken Calligari de bir yandan adamın gömleğini pantolonunun içine yerleştir-meye çalışıyor, bir yandan da homurdanıyordu. "Ne bi-çim giyinmişsin! Bir dilenciden farksızsın. Salon ağzına kadar dolu. Sendika başkanı da burada. Fermuarını çek!"

Fabrizio Ciba kırk bir yaşındaydı ama herkesin gö-zünde o genç bir yazardı. Bütün basının ve diğer tüm iletişim araçlarının düzenli olarak tekrarladığı bu sıfat,

1. *Repubblica* gazetesinin cuma günleri yayınlanan magazin eki.

onun fiziksel görüntüsü üzerinde mucizevi bir etkiye sahipti. Fabrizio otuz beş yaşından fazla göstermiyordu. Zayıftı ve güçlüydü, üstelik spor salonlarına da hiç uğramazdı. Her gece sarhoş oluncaya kadar içerdi; ama göbeği bir masanın yüzeyi kadar dümdüzdü.

Editörü Leopoldo Malagò yani Leo'nun tam tersiydi. Malagò otuz beşindeydi ve olaya nazik tarafından yaklaşacak olursak on yaş fazla gösteriyordu. Saçları erken yaşta dökülmüştü; ama kafatasının üstünde hâlâ incecik bir tüy tabakası kalmıştı. Günde on saati üstünde geçirdiği Philippe Starck tasarımı sandalyeye gitgide uyum sağlayan omurgası tamamen yamulmuştu. Yanakları pörsümüştü ve gerdanını acınacak bir şekilde perde gibi örtüyordu. Güçbela büyüttüğü sakalları bile o dağlık bölgeyi örtecek kadar sık ve gür değildi. Karnı bir kompresörle şişirilmişçesine genişti. Martinelli, editörlerinin beslenmesi konusunda yaptıkları harcamalara aldırmazdı. Editörler, özel bir kredi kartı sayesinde, en iyi ve en pahalı restoranlarda yazarlara, yazar bozuntularına, şairlere ve gazetecilere iş yemeği ısmarlayarak alabildiğine harcama yapabiliyorlardı. Martinelli'deki editörlerin takımyıldızları halinde kolesterol moleküllerinin damarlarında serbestçe dolaşan bir tür açgözlü gurme çetesi haline gelmesi de ne yazık ki izlenen bu politikanın doğal sonucuydu. Sonuçta Leo, küçük bağa gözlüklerine, onu New Yorklu bir sefarad Yahudisinden farksız kılan sakalına ve de yumuşacık takım elbisesine rağmen, kendisine sevgili kapmak için sahip olduğu güce, girişken kişiliğine ve laf anlamaz ısrarcılığına güvenmek zorundaydı. Bu durum Martineelli kadınları için bir değer ifade etmiyordu. Onlar sıradan sekreterler olarak yayınevinde işe alınırlardı ve mücadele içinde geçirdikleri yıllarda gelişme grafikleri onlara yapılan büyük yatırımlar sayesinde sürekli yükseliş gösterirdi. Elli yaşında, özellikle de bir tem-

silcilik görevi üstlenebilmişlerse artık yaşı belli olmayan birinci sınıf taşbebeklere dönüşürlerdi. Maria Letizia Calligari bunların en sembolik örneği idi. Kaç yaşında olduğunu kimse bilmezdi. Kimileri onun yaşını göstermeyen bir altmışlık olduğunu, kimileri de yaşından fazla gösteren bir otuz beşlik olduğunu söylerdi. Yanında asla kimlik belgesi taşımazdı. Dedikoducular onun çantasında ehliyet taşımamak için araba kullanmadığını fısıldarlardı. Schengen anlaşmasından önce Frankfurt Kitap Fuarı'na sırf pasaportunu kimseye göstermemek için tek başına giderdi. Ne var ki, bir keresinde bir hata yapmıştı. Bir akşam Torino Salonu'nda yazar Cesare Pavese'yle önceden tanışmış olduğunu ağzından kaçırmıştı.

Maria Letizia, "Fabrizio, aman sakın zavallı Tremagli'ye hemen saldırma," diye rica etti.

Malagò, onu konferans salonuna doğru itekledi, "Hadi, bastır. Göster onlara!"

Ciba'nın sahneye çıktığı zamanlar için özel bir sırrı vardı. Büyük boksör Muhammed Ali'yi düşünürdü, onun etrafı kışkırtarak ringde ilerleyişini ve avaz avaz bağırduğu anları hatırlardı: "Onu mahvedeceğim! O adamın yüzümü göreceğ kadar bile zamanı olmayacak, onu çabucak yere sereceğim!" Yerinde iki sıçrayış yaptı. Boyun kemiklerini kütürdetti. Saçlarını karıştırdı. Ve enerji yüklü bir halde freskli büyük salondan içeri girdi.

3

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri, Capranica'ya doğru ilerleyen trafikte Ford Mondeo'sunun direksiyonunu tutuyordu. Alışveriş merkezleri geç saatlere ka-

dar açık olduğundan, yolun bu kısmında trafik her zaman ağır ilerlerdi. Aslında trafikte beklediği anlar Saverio'ya hiç de sıkıcı gelmezdi, belki de gün içinde kendi meselelerini huzur içinde düşünebildiği yegâne an buydu. Ne var ki bu defa çok gecikmişti. Serena onu akşam yemeğine bekliyordu. Ve bir de ikizlere ateş düşürücü alacaktı, eczaneye uğraması gerekiyordu.

Toplantıyı düşündü. Bundan daha kötü gidemezdi ve her zaman olduğu gibi yine tek başına kendini felakete sürüklemeyi başarmıştı. Neden sanki Vahşi Hayvanlar'a bir hafta içinde bir projeyle dönemeyecek olursa tarikatı kapatacağını söylemişti ki? Aklında en küçük bir düşüncenin kısıntısı bile yoktu; ama satanist bir eylem için de daima zaman gerekirdi. Şu son dönemde özel bir eylem kurgulamak için aklını fazlasıyla yormuştu ama boşuna. Mobilya imalathanesinde, işlerinin yoğun olduğu ayda kelimenin tam anlamıyla bir katliama uğramıştı. Bir parça nefes almaya çalıştığı anda tepende beliren ihtiyar bir adamla sabah altıdan akşama kadar o yerde kupalı kalmak, katliam değilse, ne idi?

Aslında aklına ufaktan bir fikir gelmişti: Oriolo Romano Mezarlığı'nın altını üstüne getirmek. Sözde güzel bir eylemdi. Doğru şekilde yapıldığında, ortaya gerçekten sevimli bir iş çıkabilirdi. Ancak enine boyuna düşündüğünde bu işten vazgeçmenin daha iyi olacağına karar vermişti. Zaten mezarlığın önünde hiç eksilmeyen bir araç trafiği vardı, bu durumda oraya gece geç bir saatte girilmesi gerekiyordu. Çevresindeki duvarın yüksekliği üç metreden fazlaydı ve üstü kırık şişe parçalarıyla doluydu. Demir kapının önü, yeni yetme gençlik çetelerinin buluşma yeri idi ve ara sıra o kalabalığa bir de ekmek arası domuz dostosu satan küçük bir kamyonet katılırdı. Mezarlık bekçisi yarım akıllı bir jandarma emeklisiydi ve orada yaşıyordu. Sessiz olmak gerekirdi ama mezar ka-

paklarını aralamak, çekmeceleri açmak, içinden kemikleri dışarı çıkarmak ve onları bir araya getirmek gibi işleri yaparken de insanın gürültü etmesi kaçınılmazdı. Bu arada Saverio'nun aklından karısının ailesi Mastrodomenico'lara ait anıt mezarın üstüne jandarma eskisini baş aşağı çarmıha germek düşüncesi de geçmişti.

Bir sürü karışıklık.

Ceptelefonu çalmaya başladı. Ekranda isim görüldü: SERENA.

Saverio Moneta yine aynı palavrayı sıkıyordu: Dungeons & Dragons Turnuvası. Satanist çalışmalarını saklamak için uzun süredir karısına kendisinin bir "rol yapma oyunu" şampiyonu olduğu masalını anlatmaktaydı. Serena şüpheleniyor ve ona ardı arkası kesilmeyen sorular soruyordu, kimlerle oynadığını, kazanıp kazanmadığını bilmek istiyordu. Karısının endişesini gidermek için, bir keresinde evde Vahşi Hayvanlar'la sahte bir oyun düzenlemişti. Zombi, Murder ve Silvieta'yı karşısında gören Serena, sakinleşeceği yerde daha da şüphe duyar olmuştu.

Nefes alıp verdi ve telefonu açtı. "Aşkım, biliyorum geciktim ama yoldayım, geliyorum. Korkunç bir trafik var. Sanırım kaza olmuş."

Serena ona her zamanki tatlı diliyle karşılık verdi. "Bana baksana sen, aklını mı oynattın yoksa?"

Saverio, Mondeo'nun koltuğunun kenarına siniverdi. "Ne oldu ki? Ben ne yaptım?"

"Burada DHL kargo şirketinden elinde kocaman bir paketle gelmiş biri var. Benden üç yüz elli euro istiyor. Senin için olduğunu söylüyor. Ne bu böyle, bu parayı ödemek zorunda mıyım?"

Aman Tanrım, Durendal gelmiş.

Aslına sadık bir kopyasını eBay internet sitesinden sipariş ettiği Durendal, Charlemagne'in şövalyesi Orlan-

do'nun kılıcıydı. Hatta efsane, bu kılıcın ondan da önce Truvalı Hektor'a ait olduğunu söylüyordu. Ne var ki apartmanın beyinsiz kapıcısı Mariano'nun burada araya girmiş olması gerekirdi. Serena, bu koca kılıçtan haberdar olmamalıydı.

Saverio, sözde rahat ve sakin bir ifadeyle, "Evet, evet öde, sen öde ben gelir gelmez sana parayı geri öderim," dedi.

"Sen delirdin mi? Üç yüz elli euro! Nedir bu satın aldığın şey?" Serena, DHL kuryesine döndü: "Bana bu kutunun içinde ne olduğunu söyler misiniz, lütfen?"

O anda başlayan pektik asit püskürmesiyle Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın büyük lideri, mide duvarlarının yandığını hissederken hangi akla hizmet böylesine ölümcül bir hayatı seçmiş olduğunu kendine sordu. O bir satanistti. Her zaman bilinmeyenin, görünenin ardındaki karanlığın büyüüne kapılan biriydi. Oysa hayatının karanlık ve bilinmez bir ânında onu felaketin kollarına atan kendi aklından başka hiçbir şey değildi.

"Evet, bu paketin içinde ne var?" Serena, DHL görevlisine sordu.

Telefonun ucundan kuryenin sesini duydu. "Hanımefendi, geç oldu. İrsaliyede yazıyordur."

Saverio, ensesini şiddetle koltuğun başlığına çarpıyor ve durmadan, "Şu tersliğe bak!.. Şu tersliğe bak!.." diye söyleniyordu.

"Burada, Caserta'daki The Art of War'dan geldiği yazıyor... Bir kılıç mı?"

Saverio gözlerini gökyüzüne çevirdi ve ulumamak için var gücüyle kendini tuttu.

"Senin kılıçla ne işin olur?"

Mantos başını salladı. Sağ gözünün bebeği yolun kenarındaki devasa bir tabelaya takılmıştı:

GÜMÜŞEVİ. DÜĞÜN LİSTESİ.
EŞSİZ VE ÖZEL GÜMÜŞ HEDİYELİKLER.

"Sadece bir hediye, Serena. Aslında sürpriz olacaktı. Bunu anlayabiliyor musun?" Sesi birkaç oktav yükselmişti.

"İyi de kimin için? Bana delirdin gibi geliyor."

"Kimin için mi? Kimin için olabilir? Tahmin et bakalım?"

"Ben nereden bileyim..."

"Baban için!"

Bir an için sessizlik oldu. "Babam mı? Bu kocaman kılıçla babam ne yapacak?"

"Ne mi yapacak? Onu şöminenin üstüne asacak; olamaz mı yani?"

"Şöminenin üstüne? Dağdaki şömineyi mi söylüyorsun? Roccaraso'daki dağ evindeki?"

"Aferin sana."

Serena'nın sesi bir anda yumuşayıverdi. "Hadi ya!.. Senden böyle zarif bir düşüncenin çıkacağı, doğrusu hiç aklıma gelmezdi. Küçük havhavım benim, bazen beni öyle şaşırtıyorsun ki."

"Şimdi kapatmalıyım, biliyorsun araba kullanırken ceptelefonuyla konuşulmaz."

"Tamam, ama sen de çabuk gel."

Saverio görüşmeyi keser kesmez telefonu arabanın torpido gözüne fırlattı.

4

Villa Malaparte'nin konferans salonunda her köşede insanlar vardı. Pek çoğu ayakta, yan koridorlara dizilmiş-

ti. Birçok üniversite öğrencisi konferansçıların masasının önünde, yere bağdaş kurmuştu. Diğerleri de pencere önlerine tünemişti. Murano kristalinden avizelere asılı kim-senin olmaması hayret vericiydi.

Yazarı uzaktan gören ilk fotoğrafçıyla birlikte flaşlar patlamaya başladı. Üç yüz kadar baş bir anda aynı yöne çevrildi ve o sırada sessizlik oldu. Sonra yavaş yavaş bir uğultu yükseldi.

Ciba, ona odaklanan altı yüz gözle birlikte yürümek-teydi. Bir anda arkasını döndü, başını eğdi ve kulak me-mesine dokundu, bir parça çekingen ve beceriksiz görün-meye çalışarak korkuya kapılmış bir ifade takındı. Venüs gezegenindeki bir mağarada yüzüne kamera ışığı vurmuş bir uzaylı gibiydi. Beden diliyle vermeye çalıştığı mesaj oldukça basitti: Ben yeryüzünde var olan en büyük yazarı-m, üstelik geç kalmak benim de başıma gelebilecek bir durum; çünkü her şeye rağmen ben de normal bir insa-nım, tıpkı hepiniz gibi. Gerçekten de görünmek istediği gibi gösteriyordu kendini. Huzursuz, akli bir karış hava-da, genç. Dirsekleri yıpranmış ve katlanıp bir reçel kava-nozuna konmuş gibi buruşuk ceket, deforme olmuş ve üstüne iki beden büyük gelen pantolonu (ona sanki Lût Gölü yakınlarında bir kibutzdaymış havası veriyordu), Portobello'daki yardım dükkânlarından satın alınmış ye-leği, üniversiteden mezun olduğu gün hediye edilen Church marka eski ayakkabıları, yüzüne neredeyse bü-yük gelen burnu ve yeşil gözlerinin üstüne düşen çalı yı-ğını misali asi saçlarıyla, o bir yıldızdı. Bir tanrı gibi yaz-ma yeteneği bahşedilmiş bir İngiliz aktördü.

Masaya doğru ilerlerken izleyici profilini inceledi. Yüzde onu otorite sahibi, on beşi gazeteci ve fotoğrafçı, kırk kadarı öğrenciydi –özellikle hormonları azmış kız öğrenciler– ve otuz beş kadarı da menopozlu kokuşmuş eblehlerdi. Bu akıllı insanların göğüslerine bastırdıkları

kendi kitabı ile Hintli yazarınkinin yüzdelerini hesapladı. Gayet basitti. Kendi kitabı kan kırmızısı renginde başlığıyla bebek mavisi, Hintlininki ise beyaz karton kapağa siyah başlıklıydı. Kalabalığın yüzde sekseninden fazlası maviliydi. İzleyici kalabalığının içinde kendine bir yol bularak ilerledi. Survivor Ünlüler Adası'ndan vatana henüz dönüş yapmış biri gibi kimileri elini sıkıyor kimileri hafif bir dokunuşla omzuna dostça vuruyordu.

Sonunda sunucuların masasına ulaştı. Hintli yazar masanın tam ortasında oturuyordu. Kabuğu çalınmış da üstüne beyaz tunik, gözlerine de siyah çerçeveli gözlük geçirilmiş bir kaplumbağaya benziyordu. Sakin ve huzurlu bir ifadesi vardı, küçük gözleri parlak ve birbirinden ayrıktı. Mısırlı bir mumyadan tek farkı briyantınle geriye yapıştırdığı siyah halıyı andıran saçlarıydı. Fabrizio'yu görünce başını saygıyla öne eğdi ve avuç içlerini birbirine yapıştırarak onu selamladı. Ciba'nın dikkatini o anda bir mıknatıs gibi çeken, Sawhney'in yanında oturan dişi yaratık oldu. Otuzlu yaşlarda. Melez. Yarı Hintli yarı Kafkasyalı. Bir manken olabileceği gibi, küçük burnunun üstüne yasladığı ince gözlükleri yüzünden, ona bir öğretmen de denebilirdi. Uzun saçlarını, Çinlilerin yemek çubuğuyla gevşekçe toplamıştı. Yanlardan sarkan katran karası saç telleri narin boynuna düşüyordu. Nazlı nazlı araladığı küçük ve dolgun dudakları, sivri çenesinin üstünde olgun bir erik gibi duruyordu. Üstüne giydiği beyaz keten gömleğinin düğmeleri, ne çok fazla küçük ne de çok fazla büyük olan göğüs dekoltesini ortaya çıkarmaya yetecek kadar açıktı.

Üçte bir, diye hesapladı Fabrizio.

Bronz rengi kollarının son noktası, narin bileklerini dolduran ağır bakır bileziklerle kaplıydı. Parmakları ise siyah ojeli tırnaklarıyla noktalanıyordu. Fabrizio yerine otururken diğer kısımlarının da yerli yerinde olup olma-

dığını görmek için masanın altını dikizledi. Koyu renk bir eteğin altından zarif bacakları uzanıyordu. Grek tarzı sandaletleri ince ayaklarını sarıyordu ve ayak tırnakları da elindekilerle aynı renk ojeyle boyanmıştı. Peki, ama Olympos Dağı'ndan düşen bu tanrıça da kimdi?

Sol tarafında oturan Tremagli, sert bakışlarını önünde duran kâğıtlardan kaldırarak, "Pekâlâ, sonunda Signore Ciba da aramıza katılabildiğine göre.." dedi ve ısraklı bir şekilde gözlerini bileğindeki saatine çevirdi. "Sizlerin de aynı fikirde olduğunuz inancıyla, artık başlayabiliriz sanırım."

"Elbette."

Herkesin takdirini kazanmış Profesör Tremagli, Fabrizio'ya göre, kelimenin tam anlamıyla sinir bozucu herifin tekiydi. Zehir zemberek yorum yazılarıyla ona asla doğrudan saldırmamıştı ama hakkında övgüler de düzmemişti. Kısacası Profesör Tremagli'ye göre Ciba'nın eseri yok gibi bir şeydi. İtalyan edebiyatının içler acısı güncel durumundan söz ettiği zamanlarda sadece kendisinin tanıdığı ve kitapları bin beş yüz adet sattığında evlerinde bayram yapan beceriksiz bir dizi yazara övgüler yağdırdı. Fabrizio'ya dair ne bir atıf ne bir yorum. Sonunda bir gün *Corriere della Sera* gazetesinde kendisine doğrudan yöneltilen, "Acaba Ciba fenomeni hakkında ne düşünüyorsunuz, Profesör?" sorusuna, "Burada sözü edilen fenomen aslında bir yolcudan farksızdır, tıpkı meteoroloji uzmanlarının, öncesinde çok korktuğu fakat sonrasında zarar vermediğini gördükleri, geçip giden fırtınalardan biri gibidir," diye yanıtlamış, "Ne var ki onu dikkatle okudum da söyleyemem," diyerek sözlerini tamamlamıştı.

Bunun üzerine Fabrizio, kuduz bir köpek gibi köpürmeye başlamış ve ilk olarak *Repubblica* gazetesinde yayınlamak üzere ateşli bir cevap yazmak için bilgisaya-

rının başına oturmuş; fakat ateşi giderek sönmeye başlayınca dosyayı bilgisayarından silmişti.

Gerçek yazar için birinci kural, ölmek üzere ya da işkence altında bile olsa asla ama asla hakaretlere karşılık vermemektir. Herkes senin karşılık verme tuzağına düşmeni bekler. Hayır, böyle durumlarda kimyasal tepkime eğilimi düşük bir soygaz kadar tepkisiz ve Alfa Centauri kadar uzak ve ıssız olmayı bilmek gerekir.

Her şeye rağmen ihtiyarı evinin önünde sıkıştırıp bacalarının arasındaki o lanet tokmağından yakalayarak onunla balkabağını bir Afrika davulu gibi çalma isteği, Fabrizio'nun içindeki yerini korumaktaydı. Böylesi, lanet olası yazarlık ününe ün katmakla kalmayacak, aynı zamanda kendisine yönelik saldırılara ikinci sınıf kültür düzeyindeki boktan entelektüeller gibi ateş saçan yanıtlarla veryansın etmek yerine, ona erkek gibi elleriyle karşılık vermesi, Fabrizio için büyük bir zevk olacaktı. Ne var ki sözünü ettiği adam, yetmiş yaşındaydı ve Somali Caddesi'nin ortasında titrek bacaklarıyla yürüme egzersizleri yapar haldeydi.

Tremagli, büyüleyici ses tonuyla söze girdi ve MÖ 2000 senesinde Caipur mezar kalıntıları arasında bulunan ilk Sanskritçe yazılı metinlerden başlayarak Hint edebiyatı üzerine ders vermeye başladı. Fabrizio, MS 2000'lere gelmesi için en az bir saati olduğunu düşündü. Böylece yaşlı eblehler başta olmak üzere sırasıyla protokol grubu, Hintli yazar ve Fabrizio'nun kendisi de dahil olmak üzere oradaki herkesin olduğu yere yığılması kaçınılmazdı.

Ciba dirseğini masanın üstüne, alnını da avucuna yaslayarak üç işi aynı anda yapmaya koyuldu:

1. Salonda bulunan protokolün kim olduğunu anlamak;

2. Yanında oturan tanrıçanın kim olduğunu anlamak;
3. Söyleyeceği şeye yoğunlaşmak.

Birinci işlemi çabucak çözdü. İkinci sırada oturanlar Martinelli'nin önde gelenleriydi: Yönetim Kurulu Başkanı Federico Gianni, Genel Müdür Achille Pennacchini, Satış Müdürü Giacomo Modica ve aralarında Leo Malagò'nun da bulunduğu editörler sürüsü. Ve ayrıca basın ofisindeki haremın tamamı. Genova'dan kışını kurtarabilmiş olsaydı, Gianni de mutlaka Hintlinin kitabına çok önem verdiklerini söylemek isterdi. Kim bilir belki de birkaç kopya satacaklarını umuyorlardı.

Birinci sıradaki kültür danışmanını, bir televizyon yönetmenini, birkaç aktörü ve yan yana dizilmiş gazetecileri tanımakta gecikmedi, diğerlerinin de yüzlerini bin kere görmüştü, ama nerede ve ne zaman olduğunu hatırlamıyordu.

Masanın üstünde katılımcıların isimlerinin yazılı olduğu karton plakalar vardı. Tanrıçanın adı Alice Tyler'dı. Tremagli'nin söylediklerinin tercümesini Sarwar Sawhney'in kulağına fısıldamaktaydı. İhtiyar gözlerini yummuş, başını bir sarkacın ahengiyle evet dercesine sallıyordu. Fabrizio, Hintlinin romanını açtı ve çevirenin Alice Tyler olduğunu gördü. Demek ki o sadece bu gecenin çevirmeni değildi. Ciddi ciddi hayatının kadını olduğunu düşünmeye başladı. Naomi Campbell kadar güzel ve Margherita Hack kadar zeki.

Fabrizio Cıba bir süredir bir kadınla ciddi bir ilişki kurabilme olasılığını düşünür olmuştu. Bu, belki de, üç yıldan beri ikinci bölümünde takılıp kaldığı son romanına yoğunlaşabilmesine de yardımcı olabilirdi.

Alice Tyler? Alice Tyler? Bu ismi daha önce nerede duymuştu?

Az kalsın sandalyesinden düşecekti. Roddy Elton,

Irvin Parker ve John Quinn ve bütün İskoç ırkının yazarlarını tercüme etmiş olan Alice Tyler'ın ta kendisiydi.

Onların hepsini tanımış olmalı! Parker'la akşam yemeğine gitmiş ve sonrasında halı kaplı zeminde söndürülmüş sigara izmaritleri, kullanılmış şırıngalar ve boş bira kutuları arasında Londralının kucacağına oturmuş olmalıydı.

Acımasız bir şüphe içini kemirdi. *Acaba benim kitapları mı okumuş mudur?* Bunu derhal öğrenmeliydi, şimdi, hemen. Bu fizyolojik bir gereksinimdi. *Eğer benim kitaplarımı okumadıysa ve beni televizyonda görmediyse benim herhangi biri olduğumu düşünebilir ve beni sadece bunun gibi kültür etkinliklerinde sunuculuk yaparak hayatını kazanan vasat yazarlardan biri sanabilirdi.* Bunların hepsi de egosunun katlanamayacağı türden şeylerdi. Kendisinin buna benzer bir gecenin yıldızı olmadığı durumlar, bünyesinde ağız kuruluğu, baş dönmesi, kusma ve ishal gibi hoş olmayan tepkimelere yol açıyordu. Ona kur yapabilmesi için, kadının onun eserlerini değil, aynı zamanda onun ne kadar çekici bir erkek olduğunu, keskin alaycılığını ve öngörülemeyen zekâsını da algılaması gerekirdi. Bu arada kitaplarının Alice Tyler tarafından okunmuş ve de kötü bulunmuş olabileceği varsayımı üzerinde hiç durmuyordu.

Sonunda, o en mühim meseleye gelebildi: Bu yaşlı gevezenin yaptığı ağız kalabalığından sonra acaba kendisi neden söz edecekti? Geçen haftalarda Ciba, Hintlinin "tuğla"sını birkaç kez okumayı denemiş, ama bir on sayfa kadar okuduktan sonra televizyonu açarak atletizm şampiyonasını izlemişti. O iyi niyetini ortaya koymuştu ama kitap, adamın alt takımlarını buracak kadar sıkıcıydı. Bir arkadaşı aramıştı... Catanzarolu bir yazardı ve de fanatiklerinden biriydi, hamamböcekleri gibi dostluğunun kırıntılarından nasiplenmeye çalışarak etrafında vı-

zıldayan, şu yavan ve sürüngen yaratıklardan biri. Ancak o, türünün tam tersine, analitik algıya hatta bazı yönlerden capcanlı yaratıcı bir kapasiteye sahipti. Günün birinde belki Martinelli'den bir kitabını bile yayımlattırabilirdi. Fakat bu Catanzarolu arkadaşına şimdilik bir kadın dergisi için makalelerini yazdırmak, İngilizceden metinler tercüme ettirmek, kütüphanede araştırma yaptırmak ve de içinde bulunduğu duruma yönelik olarak da hayvani boyutlardaki bu kitabı okutarak sonradan, on beş dakika içinde, kendisine mal edeceği güzel bir eleştiri yazısı hazırlatmak gibi asistanlık görevleri veriyordu.

Ciba, çevresindekilerin gözüne batırmamaya çalışarak arkadaşının yazdığı üç sayfalık yazıyı cebinden çıkardı.

Kalabalık önünde Fabrizio asla kâğıttan okumazdı. Doğaçlama konuşur, o anda esinlenirdi. Dinleyicileriyle paylaştığı bu yeteneğiyle, büyüleyici doğaçlamalarıyla, tanınırdı. Zihni, günün her saati işleyen bir demirci ocağı gibiydi. Sözlerinin ne süzgeci vardı ne de onları biriktirdiği bir deposu. Ama bir kez konuşmaya başladı mı monologlarıyla, Mazaro del Vallo lu balıkçıdan, Cortina d'Ampezzolu kayak öğretmenine kadar herkesi etkisi altına alırdı.

Ve fakat o gece onu kötü bir sürpriz beklemekteydi. Elindeki özetin ilk üç satırını okuduğu anda yüzü allak bullak oldu. Müzisyen bir ailenin romanlaştırılmış öyküsünden söz ediyordu. Esrarengiz bir kaderin kurbanı olarak ailedeki herkes kuşaklar boyunca süregelen bir gelecek gibi sitar çalmaya zorlanmıştı.

Aceyle Hintlinin kitabına uzandı. Kapakta, *Bakirelerin Gizli Anlaşması* yazılıydı. O halde neden özette *Dünyada Bir Hayat*'tan söz ediyordu?

Ölümcül bir ikilem! Catanzarolu arkadaş bu kez hata yapmıştı! O kuş beyinli her şeyi berbat etmişti.

Arka kapak yazısını yutarcasına okudu. Yazıda sitar çalgıcılarına dair hiçbir bilgiden söz edilmiyordu, sadece

Andaman Adası'ndaki kadınlardan oluşan bir ailenin hikâyesi yazılıydı.

Tremagli, tam o sırada konuşmasına noktayı koydu.

5

Üç yüz elli euro ödediği Durendal'ın kaderinin, kayınpederinin şöminesinin üstünde son bulacak olması onu ümitsizliğe sürüklüyordu. Saverio Moneta o koca kılıcı, Oriolo mezarlık bekçisini katletmek ya da onu kutsal bir silah gibi tarikatın kanlı ayin törenlerinde kullanmak üzere satın almıştı.

Araçlar adım adım ilerlemekteydi. Kışın soğuğundan kavrulmuş bir sıra palmiye, oto bayilerinin park yerinde dizili Mercedes ve Jaguarların kaputlarına yansıyan ışıl ışıl lambalarla donatılmıştı.

Gerçekten bir kaza olmuş olmalı.

Saverio radyoyu açtı ve trafik kanalını aramaya başladı. Beyninin bir kısmı da Murder ve diğerlerine sunabileceği başka bir eylemin arayışıyla hiç durmadan çalışıyordu.

Peki, ya Capranica'nın rahibi, Peder Tonino'yu geber-tecek olsak, nasıl olur?

Ceptelevonu çalmaya başladı. *Lütfen... Serena... Yine mi?* Cihazın ekranında "BİLİNMEYEN NUMARA" yazısı belirdi. Arayanın, numarasını saklayarak onu kandıracağını sanan yaşlı piç olduğunu hemen anladı.

Serena'nın babası, Egisto Mastrodomenico yetmiş yedi yaşındaydı ve ceptelevonlarını, bilgisayarları on altı yaşındaki bir delikanlı kadar ustaca kullanırdı. Tirollü Marangoz Ustaları Mobilya mağazasının en üst katındaki ofi-

sinde, üzerinden Las Vegas'taki kumarhaneleri aratmayacak düzeyde tele kameralara bağlı bir bilgisayar sistemi vardı. Bu casus program sayesinde bilgisayarının ekranından bütün gün on beş bayinin çalışmalarını izlerdi, böyle-sine *reality show* programlarında bile rastlamak imkânsızdı. Tirol Mobilyaları'nın bölüm şefi olan Saverio'nun da üzerine çevrili dört ayrı objektif bulunmaktaydı.

Hayır, bu gece onunla konuşacak halde değildi. Çalan telefonun sesini bastırmak için radyonun sesini biraz daha açtı.

Mantos, kayınpederinden nefret ederdi, duyduğu yoğun nefret sonucunda spastik kolit olmuştu. Yaşlı Mastrodomenico, onu aşağılamak ve sadece kızıyla evli olduğu için orada çalıştırılan zavallı bir beceriksiz, bir beleşçi olduğunu yüzüne vurmak için fırsat kollardı. Saverio'yu sadece iş arkadaşlarının değil, müşterilerinin önünde de aşağılardı. Bir seferinde, ilkbahar indirimi zamanıydı; ona, geri zekâlı, diye seslenmiş ve üstelik bunu da önünde açık duran mikrofona bağırarak yapmıştı. Yaşlı piçin bir gün geberip gideceğini bilmek Saverio'nun tek teselliydi. O zaman her şey değişecekti. Serena onun tek çocuğuydu ve kendisi mobilya mağazasının direktörü olacaktı. Ne var ki kısa bir süredir bu yaşlı bunanın asla ölemeyeceği şüphesine kapılmıştı. Adamın başına gelmeyen kalmamıştı. Dalağını almışlardı. Bir kulağın-dan çıkardıkları yağ kisti yüzünden neredeyse sağır kalmıştı. Katarakt bir gözünü kör etmişti. Yetmiş dört yaşın-dayken Mercedes'iyile iki yüz kilometre hızla giderken, Agip benzin istasyonunda yakıt almakta olan bir TIR'a çarpmış, üç hafta komada yattıktan sonra öncekinden de öfkeli bir şekilde hayata geri dönmüştü. Hemen sonra ona bağırsak kanseri teşhisi koymuşlardı, fakat yaşı geçkin olduğundan tümör -bir türlü- ilerlemiyordu. Bunlar da yetmezmiş gibi ikizlerin vaftiz töreninde kilisenin

merdivenlerinden düşmüş, leğen kemiğini kırmıştı. Şimdi bir tekerlekli sandalye üstünde yaşıyordu ve onu sabahları işe, akşamları eve götürmek de Saverio'nun görevi olup çıkmıştı.

Cepte telefonu, torpidonun yanındaki gözde titreşerek çalmaya devam ediyordu.

"Siktir git!" diye homurdandı, ama kromozomlarına kazınmış kahrolası suçluluk duygusu onu cevap vermeye zorluyordu:

"Baba?"

"Mantos."

Bu, ihtiyarın sesi değildi. Zaten onun satanist kimliğini bilmesi ne de imkân yoktu.

"Kimsiniz?"

"Kurtz Minetti."

Apokalips'in Çocukları'nın yüce efendisinin adını duyunca Saverio gözlerini sıkıca yumdu ve sonra yeniden açtı, sol eliyle direksiyonu, sağ eliyle de telefonu sıkıca kavradı, ama telefon avucunun içinden sabun gibi kayarak bacaklarının arasına düştü. Onu almak için ayağını debriyajdan çekince motor tuhaf sesler çıkararak teklemeye başladı ve hemen sonra da durdu. Geriden gelen korna seslerinin arasında Saverio, Kurtz'a bağırdı: "Bir dakika... Direksiyondayım. Bir dakika bekle, kenara çekeyim."

Üç tekerlekli büyük bir *scooter*'ın üstündeki motosikletçi yanından geçerken penceresini tıklattı. "Hey, sen aptalın teki olduğunu biliyor musun?"

Saverio sonunda telefonunu yerden aldı, kontağı çevirdi ve arabayı kenara çekmeyi başardı.

Kurtz Minetti ondan ne istiyordu?

Tremagli konuşmasını sonlandırdığı anda seyircilerde bir kıpırdanma başladı, büzülüp sıkıştıkları koltuklarında doğrulmaya, uyuşan bacaklarını uzatarak gerinmeye başladılar. Böylesi yorucu bir konuşmayı sonuna kadar dinlemekle göstermiş oldukları dostluk dayanışmasının ifadesi olarak, omuzlarına pat pat vurarak birbirlerini kutladılar. Fabrizio Ciba gördüğü manzara karşısında, bir an için programın sona erdiğini ve profesörün de sunum için ayrılan tüm zamanı kendi konuşmasıyla tüketmiş olmasını ümit etti.

Tremagli, sözlerinin üstüne birkaç şey söylemek isteyeceğinden emin, gözlerini Sawhney'e çevirdi; ama Hintli ona gülümsemekle yetindi ve yine, onu selamlamak üzere başını önüne eğdi. Bu noktada ateş topu Fabrizio'ya atılmış oldu. "Sıra sizde sanırım."

"Teşekkür ederim." Genç yazar boynunu ovdu. "Kısa konuşacağım." Sonra yüzünü topluluğa döndü. "Az da olsa yorgun düştüğünüzü görüyorum. Ve şu tarafta da harika bir büfenin sizi beklemekte olduğunu biliyorum." Sözcükler ağzından çıktığı anda içinden kendine küfretti. Halkın önünde Tremagli'yi düpedüz küçük düşürmüştü, fakat izleyicilerin gözlerinde de onun bu sözlerini onaylayan kıvılcımların parladığını gördü.

Konuşmayı o anda başlatacak bir giriş cümlesi ya da saçma sapan herhangi bir söz aradı. "Ahh!.." Boğazını temizledi. Mikrofona vurdu. Bir bardağa su doldurdu ve dudaklarını bir parça ıslattı. Boşuna. Zihni karartılmış bir ekran gibiydi. İçi boş bir tabuttan farksızdı. Soğuk ve yıldızsız bir evren. İçinde havyar olmayan bir havyar kavanozu. Oradaki insanlar, trafiğe meydan okuyarak, saatlerce park yeri aramayı göze alarak ve bu akşam sadece

onu görmek için belki de işlerinden yarım gün izin kullanarak, şehrin dört bir yanından oraya, onu izlemeye gelmişlerdi. Ne var ki onun bu insanlara söyleyecek tek bir sözü bile yoktu. Halkına baktı. Dudaklarını sarkıtarak kendisine bakan halkına. Söze başlaması için ne beklediğini kendi kendine soran halkına.

Ateşin savaşı.

Bir zamanlar izlediği eski bir Fransız filminden bölük pörçük bir görüntü kutsal bir ruh gibi zihnini kapladı ve sinir sistemindeki bütün hücreleri harekete geçirdi. Beynindeki hücreler arası bilgi alışverişini sağlayan ulak sürüleri, nörotransmitterler, algı merkezine doğru bir yağmur gibi yağmaya başlamışlardı. Onları bir arada toplamaya hazırlanan algı merkezi, ulakları bir anda serbest bırakınca beynindeki korteks de aynı anda harekete geçiverdi.

"Bağışlayın. Nefes kesici bir görüntünün içinde kaybolduğumu fark ettim." Saçlarını geriye attı, mikrofonun yüksekliğini boyuna göre ayarladı. "Şafak vakti," dedi. "Sekiz yüz bin yıl uzakta, puslu bir şafak vakti. Hava soğuk ama rüzgâr esmiyor. Burası bir kanyon. Bodur ağaçlar ve bitkilerle kaplı. Taşlar. Kumlar. Bir buçuk metre boyunda, ceylan postuna sarınmış tüylü üç küçük varlık bir nehrin orta yerinde durmaktalar. Nehir, öyle sıradan bir nehir değil, korkunç bir akıntının hâkim olduğu, tam anlamıyla azgın bir nehir. Uzun yıllar sonra bu nehrin kollarından birinde renkli lastik botlarının içinde, üzerlerinde can yelekleriyle Amerikan aileleri geçecekler." Fabrizio teknik bir ara verdi. "Nehrin gri renkli sığ suları dizlerine değdi degecek, ne var ki kahrolası akıntı fazlasıyla korkutucu. Ve bu üç varlık, karşı kıyıya geçmek zorunda. Bir adımlarını yere dikkatli ve sağlam basmadan diğerini atmaları, yani ilerlemeleri olanaksız. İçlerinden en şişman olanı, bugünkü Jamaikalıların rastasını andıran örgülü ve çamurlu saçlarıyla, ellerinin arasında bir

şeyi sımsıkı tutmakta. Bu şey, hasır benzeri ince dallarla örülmüş bir sepet. İşte bu sepetin tam ortasında küçük bir alev nazlı nazlı dans etmekte. Rüzgârın sürekli yutmaya çalıştığı, sönmemek için savaş veren ve diğer iki kişinin kolları arasında sıkıca tuttuğu kuru kaktüs paletleri ve otlarla hiç durmadan beslenmesi gereken küçük, narin bir ateş parçası. Gece olduğunda, nemli bir mağarada birbirlerine sokularak onun başında nöbet tutarlar. Tek gözleri açık uyumaya razıdırlar, yeter ki ateş sönsün. Tahta parçaları bulmak için vahşi hayvanlarla mücadele ederler. Bunlar büyük ve korku verici hayvanlardır. Kılıç kadar keskin dişli kaplanlar, tüylü mamutlar, sivri kuyrukları ve zırlı bedenleriyle canavar armadillolar. Besin zincirinin ilk halkası değildir bizim küçük atalarımız. Ona tepeden bakmazlar. Haftanın en iyileri, *Hit parade*, sıralamasındaki konumları fena değildir aslında; ama onların üstünde dostluktan nasibini almamış, kötü huylu başka varlıklar vardır. Bunlar jilet gibi keskin dişlere sahiptir ve bir gergedanı otuz saniyede yerine çivileyecek kadar zehirlidir. Burası her yerini dikenlerin, iğnelerin sardığı, renkli ve zehirli bitkilerin kapladığı, amonyaklı Cif benzeri sıvılar püskürten küçük sürüngenlerin cirit attığı bir dünyadır..." Ciba, parmak uçlarıyla çenesini tuttu ve yüzüne yeniden renk gelen izleyicilerine ilham dolu bir bakış attı.

Onun devam etmesini bekleyen izleyiciler artık orada değil, tarih öncesi dönemdediler.

Fabrizio, onları ne halt etmeye tarih öncesi döneme götürdüğünü ve oradan da nereye varmayı planladığını kendine sormadan edemedi. Bu o kadar da önemli değildi. Şimdi devam etmeliydi. "Peş peşe dizilmiş üç kişi nchrin tam ortasında. En şişmanları önde yürümekte ve mermer kadar sağlam kollarıyla önünde sıkı sıkı tuttuğu zayıf ateşi taşımaktadır. Kaslarının acıdan inlediğini his-

setmekte ama nefesini tutmuş ilerlemektedir. Yapmaması gereken tek şey vardır, o da düşmek. Düşecek olursa eğer, o bitmeyen gecelerde soğuktan ölmemeleri için bir daha asla ateşleri olmayacak, etleri köseleden farksız yabandomuzlarını pişiremeyecek ve kamp kurdukları yerlerdeki vahşi hayvanları kendilerinden uzak tutamayacaklar." Gözucuyla Hintliyi süzdü. İzliyor muydu? Öyle gibi görünüyordu. Alice ona tercüme ediyordu ve o tıpkı körlerin kimi zaman yaptığı gibi başını bir parça yukarı dikmiş, gülümsüyordu. "Sorun nedir, diye kendi kendinize soruyorsunuz. Bir ateşi yakmak için ne gerekir? Ortaokuldaki tarih kitabınızı hatırlıyor musunuz? Peki, çalışkan bir izcinin yaktığına benzeyen güzel bir şenlik ateşinin yanında, yüzü gözü sakallı ve altında tanga donuyla tanıdığınız o ilkel insanın iki taş parçasını birbirine sürterken görüldüğü o resimleri? Nerede bulunur bu kahrolası ateş taşları? Dağda gezinti yaptığınız sırada onlardan bir tane buldunuz mu hiç? Ben bulmadım. Diyelim ki dağ yürüyüşü sırasında canınız sigara içmek istiyor, yürümekten nefesiniz kesilmiş ama canınız güzel bir Marlboro çekiyor, fakat yanınızda çakmak yok, ne yaparsınız? Çok basit! Yerden iki taş alırsınız ve tak! İşte bir kıvılcım. Hayır, dostlarım! Bu iş öyle olmaz. Bizim atalarımız, şanssızlığın kurbanları, o dâhi kişiden sadece yüz yıl önce yaşamışlardır ve adı bile bilinmeyen, hiç kimse- nin bir heykelini dikmeyi bile akıl edemediği, Leonardo da Vinci'nin ve Einstein'ın zekâsına sahip bir dâhi ancak kükürt bakımından zengin birtakım taşların birbirine sürtünmesiyle kıvılcım elde edileceğini keşfedecektir. O üçüne gelince onlar bir ateş elde edebilmek için ancak gökten bir yıldırım düşmesini ve onun da bir ormanı yakmasını beklemek zorundadırlar. Bu da, o kadar sık değil, ara sıra yaşanan bir durumdur. İki ayağının üstünde henüz durabilen insansı anne, "Oğlum bakar mısın, şu

brontozoru kızartmam gerekiyor ama ateşimiz kalmamış; hadi canım git bak bakalım çevrede yangın var mı?" diye sorar anne ve oğul da yola çıkar. Belki üç sene sonra yeniden karşılaşılır." Seyircilerin kahkahaları duyulur. Hatta kısa soluklu birkaç alkış tufanı kopar. "Şimdi bu üçünün neden ateşi korumaya çalıştıklarını anladınız mı? O meşhur kutsal ateşi..." Ciba derin bir nefes aldı ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Tüm bunları size neden anlatıyorum... inanın ben de bilmiyorum..." Gülüşmeler devam eder. "Yok, galiba biliyorum... Ve sanırım bunu siz de anladınız. Sarwar Sawhney, o muhteşem yazar, ateşi canlı tutmanın, gökyüzü karardığında ve ruhumuza soğuk işlediğinde, ihtiyacımız olan ateşi bize teslim etmenin o çok zor ve büyük sorumluluğunu üstlenmiş olan değerli varlıklardan biridir. Kültür, sönmeyen ve bir kibritle yeniden tutuşturulamayan bir ateştir. Korunmalıdır, yüksekte tutulmalı ve desteklenmelidir. Ve tüm yazarlar –ki aralarına kendimi de koyuyorum– o ateşi asla unutmama sorumluluğuna sahiptirler." Ciba sandalyesinden kalktı. "Şimdi herkesin ayağa kalkmasını istiyorum. Bunu sizden rica ediyorum. Bir dakika için ayağa kalkın lütfen. Yaptığı o şey için onurlandırılması gereken büyük bir yazar bugün aramızda bulunuyor."

Büyük bir sandalye gürültüsüyle herkes, daha çok ne yapacağını bilmez bir ifadeyle başını ileri geri sallamaya başlayan yaşlı Hintliyi çığgınca alkışlamak için ayağa kalktı. Büyük bir olasılıkla Sawhney'in adını ömründe ilk kez duymuş ve kitabını da kesinlikle satın almayacak biri, kalabalığın içinden kendini parçalarcasına, "Bravo! Mükemmel! Bravo! İyi ki varsınız!" diye bağırды. İsteme-yerek de olsa Tremagli de ayağa kalkmak ve bu şaklabanlığı alkışlamak zorunda kaldı. İkinci sırada oturan bir kız çakmağını çıkardı. Onun bu davranışını diğerleri de izledi. Her yerde küçük küçük ateşler yandı. Birileri salonun

dev ışıklarını söndürdü ve yüzlerce nazlı alev büyük salonu loş ışığıyla aydınlattı. Sanki tüm salon Baglioni'nin konserinde gibiydi.

"Neden olmasın." Ciba cebinden çakmağını çıkardı. Hemen peşinden, yönetim kurulu başkanının, genel müdürün ve de tüm Martinelli grubunun aynı şeyi yaptığını gördü.

Yazarın memnuniyeti gözlerinden okunuyordu.

7

"Mantos, sana bir teklifte bulunmam gerekiyor. Bunun için yarın seni Pavia'da öğle yemeğine bekliyorum, iş konuşacağız. Milano için bir uçakta sana yer ayırttım.

Saverio Moneta, Capranica il sınırındaydı ve çift başlı savaş baltasıyla bir rahibenin başını gövdesinden ayırmış olan Apokalips'in Çocukları'nın yüce rahibi, meşhur Kurtz Minetti'nin kendisiyle konuşmakta olduğuna inanamıyordu. Bir elini, alevler içindeki alnına götürdü. "Yarın mı?"

"Evet. Benim müritlerden birini seni almaya Linate Havaalanı'na yollayacağım." Kurtz'un güven veren, vurgusuz bir sesi vardı.

"Yarın günlerden ne?"

"Cumartesi."

"Cumartesi... Dur bir düşüneyim." Olanaksızdı. Ertesi gün yatak odaları haftası başlıyordu ve ihtiyardan bir gün daha izin isteyecek olursa, önce üstüne gazyağı döker, sonra da onu mobilya mağazasının otoparkında ateşe verirdi.

Cesaretini topladı. "Yok, yarın gelemem. Üzgünüm

ama bu gerçekten mümkün değil." *İtalya'daki satanistlerin en büyük temsilcisinin davetine gelemem deme cesaretini gösteren ilk kişi olarak tarihe geçeceğim. Şimdi telefonu suratıma kapatacak.*

Bunun üstüne Kurtz, "Peki, senin için ne zaman uygun olur?" diye sordu.

"İııh, bugünlerde gerçekten fazlasıyla meşgulüm..."

"Anladım." Kurtz, canı sıkılmışıtan çok, durumu kurtarmak ister gibiydi.

Mantos bir adım attı: "Bunu telefonda konuşamaz mıyız? Beni gerçekten kötü bir zamanda yakaladın."

Kurtz burnundan soludu. "Telefonda konuşmaktan hoşlanmıyorum. Güvenli değil. Fakat konu hakkında sana bir parça bilgi verebilirim. Bildiğin gibi Apokalips'in Çocukları, sıralamada İtalya'nın birinci, Avrupa'nın üçüncü büyük satanist tarikatıdır. İnternet sitemiz günde elli bin ziyaretçi kaydediyor ve yapacağımız işlere dair çok zengin bir program çizelgemiz var. Seks âlemleri, baskınlar, kara ayinler, Castel Fusano çam ormanı ve Ürdün'deki Al Amsdin Mağaraları gibi satanist yerlere geziler düzenliyoruz. Programımızda ayrıca en güzel satanist filmlerini gösterime sunacağımız bir de sine-forum oluşturuyoruz. Bu arada bir de *Satanist Aile* adlı haftalık, resimli bir derginin hazırlığı içindeyiz." Sesi değişmiş, daha iyi niyetli bir hal almıştı. Bu konuşmayı önceden birçok kez yapmış olmalıydı. "Müritlerimiz yarımadanın her bir yerine dağıldılar. Ana merkezimizi Pavia'da tutmaya devam edeceğiz, bununla beraber durum dikkate alındığında, genişlemeye ve büyük adımlarla ilerlemeye karar verdik. İşte bu noktada benim yerime sen geçeceksin, Mantos."

Saverio boğazını sıkkan düğmeyi çözdü. "Ben mi? Nasıl ben?"

"Evet, sen. Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın idaresiyle ilgili bazı sıkıntıların olduğunu biliyorum. Bu du-

rum bütün küçük tarikatların ortak sorunudur. Biçerdöver bana senin son dönemlerde birçok kayıp yaşadığını ve üç kişi kaldığınızı söyledi."

"Şey... Aslında beni de sayarsan, dört kişiyiz."

"Üstelik forumda bana bildirildiği kadarıyla, Anguillara Sabazia Viyadüğü üzerindeki duvara Şeytan'a övgüler yazmanız dışında, henüz doğru dürüst bir eylem de yapmadınız."

"Ah, onları gördünüz mü?" Saverio gururlanmıştı.

"Bu şartlar altında, sizin tarikatın durumu kesinlikle çok rahatsızlık verici. Ortada bir kriz var ve ben de açıkçası, bu durumda bir yıl daha ayakta kalabilme şansınızın olmadığını görüyorum. Açık sözlü davrandığım için beni bağışla, ancak İtalyan satanizminin acımasız panoramasında siz, gerçeğin manasız bir yüzüsünüz."

Saverio emniyet kemerini çözdü. "Biz de bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Yeni müritler bulmayı ve satanizm dünyasında bizi öne çıkaracak bazı eylemler gerçekleştirmeyi planlıyoruz. Sayımız az, fakat bağlılığımız tam."

Kurtz onun sözlerine aldırmandan konuşmasını sürdürüyordu. "Vahşi Hayvanlar'ı kapatmam ve Apokalips'in Çocukları'nın lanetli kovanına katılmanı öneriyorum sana ve ayrıca bizim Orta İtalya temsilcimiz olmanı teklif ediyorum."

"Nasıl yani?"

"Apokalips'in Çocukları'nın Orta İtalya ve Sardinya bölgelerinin yöneticisi sen olacaksın."

"Ben mi?" Saverio'nun göğsü gururla kabardı. "Neden ben?"

"Biçerdöver, bana senden çok söz etti. Senin karizmatik, iş yapmaya arzulu ve de kendini Şeytan'a adanmış biri olduğunu söyledi. Ayrıca senin, bir satanist tarikatın başkanı olarak, insanın kendinden çok Şer'in güçlerini sevmesi gerektiğini öğrettiğini de."

"Gerçekten böyle mi söyledi?" Saverio bunu beklemiyordu. Paolo'nun kendisinden nefret ettiğine emindi. "Anlaştık. Ben varım."

"Mükemmel. Senin onuruna Terracina'da bir seks âlemi düzenleyeceğiz. Agro Pontinolu yeni çırak kızlarımız da orada olacaklar..."

Mantos başını geriye yasladı. "Murder, Zombi ve Silvietta da bu teklifine memnun olacaklar."

"Ah, dur biraz. Teklif sadece senin için geçerli. Müritlerinin bize katılmaları için internet sitemizden indirecekleri başvuru formunu doldurmaları ve göndermeleri gerekecek. Onları aramıza kabul etmek için başvurularını tek tek inceleyip değerlendireceğiz."

"Anladım."

Kurtz'un sesi eski düz tonlamasına geri döndü. "Senin de bildiğin gibi, insan kayırmak her türlü girişimin ölümüdür."

"Bu çok açık."

"Ayınlerimiz hakkında sana temel bilgiler vereceğiz; bu kısa eğitim programı için Pavia'ya gelmen gerekecek."

Saverio arabanın penceresinden dışarı baktı. Uzun kuyruklar halindeki araçlar hâlâ yerlerinde saymaktaydı. Yolun karşı tarafı, reklam panolarıyla kaplı bir setin üstünde başlı başına bir şehir gibi Roma'ya doğru uzanıyordu. Işıklı bir yılanı benziyordu. Sma'nın¹ önünde market arabalarıyla biriken insan kalabalığı vardı. Çatıların gerisindeki ay olgun bir greyfurdu andırıyordu ve Kutupıldızı, hani denizcilere yol gösteren... Ona Kutupıldızı mı deniyordu?

Kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

Tavşan soslu *pappardelle* yüzündendi, midesine otur-

1. İtalya'da bir süpermarket zinciri.

muştı. Yemek borusunun girişinin hemen altında dayanılmaz bir baskı hissediyordu. Esnemek istercesine çene kemiklerini sonuna kadar açtı ve istemeden kaba bir şekilde geçirinca eliyle ağzını kapattı.

Kurtz ara vermeden devam ediyordu. "... İlk zamanlar sorumluluklarını Biçerdöver'le paylaşabilirsin..."

İçerisi çok sıcak oldu... Söylediklerini takip etmekte zorlanıyordu, pencerenin düğmesine bastı.

"... Bu noktada eksiklerin vardır, fakat sakın endişelenme, ben bu konuda sana yardımcı olurum, sonra..."

Alışveriş merkezinin önündeki seyyar satıcıdan yükselen kebab ve kızarmış patates kokulu bir esinti arabanın içine doldu. Ekşi kokular yüzünden midesi ağzına geldi. İki büklüm öne eğildi ve geçirmesini bastırdı.

"... Bizim İtalya'nın güneyindeki yetkili adamımız Enotrebora, Basilicata ve Molise'de hayli önemli işler yapmakta..."

Bir Alka-Seltzer ya da bir Coca-Cola olsa...

"Mantos? Mantos, orada mısınız?"

"Ne?"

"Beni duyuyor musun?"

"Evet... Evet, tabii..."

"O halde iş planını hazırlamak için bu buluşmayı gelecek hafta içinde yapsak diyorum, senin için uygun olur mu?"

Saverio Moneta evet demeyi çok isterdi, ne de olsa bu davet onun için bir onurdu, üstelik Orta İtalya'nın ve Sardinya'nın temsilcisi olmaktan çok mutluluk duyardı, ne var ki... Ne var ki, bu aklına yatmıyordu. Zihninde, babasının ona bir Malaguti 50 hediye ettiği gün canlanıverdi. Bütün lise hayatı boyunca bir motosikleti olsun istemiş ve babası da lise bitirme sınavından altmış aldığı takdirde ona bunu hediye edeceğine söz vermişti. Son sınıfa geldiğinde canını dişine takmış, çalışmış ve sonun-

da da başarmıştı. Altmış. Ve babası o akşam işten döndüğünde ona eski püskü, yağ kokuları içindeki Malaguti marka motosikletini göstermişti. "İşte burada, artık senin. Verilen söz tutulur."

Saverio yeni bir motosiklet bekliyordu. "Ama nasıl? Bana kendi motorunu mu veriyorsun?"

"Yenisi için para yok. Bunu beğenmiyor musun? Yolunda gitmeyen ne var?"

"Hiçbir şey... Peki, sen fabrikaya nasıl gideceksin?"

Babası omuzlarını silkmişti. "Toplu taşıtlarla. Bu da mesele mi?"

"Bu durumda bir saat erken uyanmak zorunda kalacaksın."

"Söz, sözdür."

Ama annesi sözünü sakınmamıştı. "Sen hangi cesaretle babanı yürümeğe zorunda bırakırsın?"

Sonraki aylarda Saverio, Malaguti'ye binmeyi denemiş ve her defasında da babasının sabah beşte evin kapısında paltosuna sarınmış hayalini görür olmuştu. İçinde dayanılmaz bir sıkıntı yükseliyordu. Sonunda onu evin avlusuna bırakmıştı ve birileri de gelip onu çalmıştı. Böylece sadece babası değil, kendisi de yayan kalmıştı.

Bunun içinde bulunduğu durumla bir ilgisi yoktu, üstelik o Vahşi Hayvanlar'la çok iyi şeyler de yapmıştı. Peşinden gelen uğursuzlar çetesine böyle bir şeyi yapmamalıydı. Onları yüzüstü bırakamazdı.

Kurtz, onu becermek istiyordu. Tıpkı motosiklet konusunda babasının ona yaptığı gibi. Ya da ihtiyarın ona şirketinde sorumluluk taşıyan bir görev vereceğini söylediği gibi. Ve hatta, hayatı boyunca onun geysası olacağını ve ikizlerin aslında tek çocuğa sahip olmaktan farklı bir şey olmadığını söyleyen Serena'nın da kendisini becermesi gibi.

İşte bu nedenler yüzünden satanist olmuştu. Herkes onu kandırdığı için.

Sen motosiklet istiyorsun diye babanı otobüse binmek zorunda bırakan bu hediyeye, ne biçim bir hediyeye böyle?

Saverio Moneta hepsinden nefret ediyordu. Herkesten. Aynı aldatmacanın ve aynı zorbalığın içinde kendi yolunu bulan bütün insanlıktan tiksiniyordu. O, nefretle beslenmiş, tıka basa doymuş ve adeta bir savunma kalkanı olmuştu. Nefret ona dayanma gücü vermişti. Sonunda Saverio kendi dinini yaratmıştı. Şeytan onun tanrısıydı.

Kurtz da onlardan biriydi. *Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın gerçeğin manasız yüzü olduğunu söyleme cesaretini de nereden buluyordu?*

"Hayır," dedi.

"Hayır ne?"

"Hayır, teklifinle ilgilenmiyorum. Teşekkür ederim, ama ben Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın başkanı olmaya devam edeceğim."

Kurtz şaşkındı. "Sen bu söylediğinden emin misin? İyi düşün. Sana bundan başka bir teklifim olmayacak."

"Benim için önemi yok. Hatta, Abaddon'un Vahşi Hayvanları, senin de söylediğin gibi, manasız bir gerçek olsa bile. Tümör de başlangıçta manasız tek bir hücredir, ama sonra büyür, yayılır ve seni yok eder. Bir gün herkes Vahşi Hayvanlar'ın gerçeğiyle hesaplaşmak zorunda kalacak. Sen de bekle, göreceksin."

Kurtz kahkahalarla güldü. "Sen hastasın. Siz bitmişsiniz."

Saverio emniyet kemerini taktı. "Olabilir, sen de dahil bunu hiç kimse bilemez. Hiçbir şekilde şimdiden bilinemez. Ayrıca senin temsilcin olmaktansa bir kiliseye rahip olmayı tercih ederim." Telefonu kapattı.

Gün batımının son ışıkları da sönmüş, yeryüzü ka-

ranlığa gömülmüştü. Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri sinyalinin verdi ve tekerleklerinin ciyaklayan sesiyle evine doğru yeniden yola koyuldu.

8

Yaşlı Hintli yazar, avuçlarının arasında tuttuğu bir su bardağıyla salonun bir köşesinde oturuyordu.

Amerika'daki iki haftalık yorucu tanıtım programından sonra, o sabah uçakla Los Angeles'tan gelmişti; şimdi sadece otele dönmek ve boylu boyunca yatağına uzanmak istiyordu. Uyumaya çalışacaktı ama bunu başaramayacak ve sonunda bir uyku ilacı alacaktı. Doğal yolla uyku, bedenini çok zaman önce terk etmişti. Karısı Margaret'i, Londra'yı düşündü. Onu aramayı isterdi. Özlediğini söylemeyi. Yakında döneceğini. Salonun diğer tarafına baktı.

Ateşten söz eden o yazar, kitaplarını ona imzalatmak isteyen okurları tarafından ablukaya alınmıştı. Genç yazarın her biri için bir sözü, bir hareketi ve bir tebessümü vardı.

Onun gençliğini, kayıtsızca beğeni toplayan halini kısıyordu.

O böyle bir şeyi hiçbir şekilde önemsemezdi. Onun önemseddiği şey neydi? *Uyumak*. Rüyasız altı saatlik bir uyku çekmek. Nobel'i aldıktan sonra yapmak zorunda kaldığı dünya turu bile onun için bir önem taşımıyordu. Topluluğa kendini göstermek üzere, onu tanımayan ve hatta oradan ayrılır ayrılmaz adını bile unutacak insanların elinde, dünyanın bir tarafından diğer tarafına savrulan oyuncak bir bebekten farksızdı. Kitabı yazmıştı. Ha-

yatının on yılına mal olmuştu. Bu yeterli değil miydi? Yetmez miydi?

Tanıtım sırasında teşekkürlerin ötesine gidememişti. O, İtalyan yazar gibi değildi. Onun kitabını uçakta okumuştı. Küçük, akıcı bir romandı ve onu vicdanının zorlamasıyla okumuştı, çünkü eserlerini tanımadığı yazarlar tarafından halka tanıtılmayı sevmezdi. Beğenmişti. Bunu ona söyleyecekti. Bir kenarda tek başına durmak nazik bir davranış değildi.

İhtiyar, sandalyesinden kalktığı anda, onu eşikte bekleyen üç gazeteci ânında üstüne atladılar. Sawhney onlara yorgun olduğunu söyledi. Ertesi gün sorularına yanıt vermekten memnuniyet duyacaktı. Ancak bunu öyle yavaş, öyle tatlı bir tonla söylemişti ki, bu şekilde arsız sinekleri kendinden uzaklaştırması mümkün olmadı. Neyse ki İtalyan yayınevindeki hanımlardan biri imdadına yetişti de onları kışkırtılabildi.

“Şimdi ne yapmamız gerekiyor?” diye kadına sordu.

“Bir kokteyl var. Sonra, yaklaşık bir saat içinde Roma’ya özgü yemekleriyle ünlü, Trastevere’de bulunan tipik bir restorana gideceğiz. Carbonara soslu makarna sever misiniz?”

Sawhney bir eliyle kadının kolunu tuttu. “O yazarla konuşmayı çok isterim...” Aman Tanrım yazarın adı neydi? Artık aklı da çalışmaz olmuştu.

Kadın yine yardımına yetişti. “Ciba! Fabrizio Ciba. Elbette. Siz burada bekleyin. Onu hemen getiririm.” Tıkırdayan topuklarıyla kalabalığın içine daldı.

“Bakın, imzayı benden değil, Sawhney’den istemeniz gerekiyor. Nobel’i kazanan o, ben değilim... Fabrizio Ciba neredeyse altında kalacağı, dünyalar kadar kitabın yığılı olduğu köşesinde, kendi sınırını korumaya çalışıyordu. Attığı sayısız imza yüzünden bileği ağrıyordu.

"Adınız nedir? Paternò Antonia? Nasıl? Durun bir dakika... Ah, Penelope'nin babası Erri'yi sevdiniz mi? Size dedenizi mi hatırlatıyor? Bana da."

Elinde *Aslanların Mezarı*'nı tutan kan ter içinde tombul bir kadın, dirsekleriyle kalabalığı yararak karşısına dikildi. "Ben Frosinone'den sizin için geldim. Kitaplarınızın hiçbirini okumadım. Fakat herkes çok güzel olduklarını söylüyor. Bunu da trenden iner inmez satın aldım. Çok başarılısınız... çok da yakışıklı. Sizi televizyonda her zaman izliyorum. Kızım size âşıktır.. Eee... ben de... biraz."

Nazik bir tebessüm Ciba'nın yüzüne maske gibi yapışmıştı. "Belki de kitaplarımı okumanız gerekiyor ama hoşunuza gitmeye de bilirler."

"Siz ne diyorsunuz, şaka mı bu?"

Bir kitap daha, bir imza daha.

"Adınız nedir?"

"Aldo. Siz Massimiliano ve Mariapia için imzalayabilirsiniz. Çocuklarım, biri altı öteki sekiz yaşında, büyüklerinde oku..."

Onlardan nefret ediyordu. Bir çeşit cahiller ordusuydu. Bir koyun sürüsü. Onların takdirini kazanmak kendisi için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bunlar, Tg2 yönetmeninin aile anılarını ve televizyon programındaki en sıradan sunucu yardımcısı genç kızın aşk sırlarını da aynı heyecanla karşılardı. Tek istedikleri bir starla kısacık da olsa konuşmak, imza istemek ve hayranı oldukları kişiyle bir ân yaşamaktı. Eğer yapabilselerdi, bir kutsal emanet gibi evlerine götürmek için elbisesinden bir parçayı, saçından bir tutamı hatta ağzından bir dişini söküp alırlardı.

Daha fazla nazik olmaya katlanamıyordu. Aptal gibi gülümsemeye. Mütevazı ve uyumlu olmak için çabalamaya. İnsanlarla yaşadığı gelişigüzel temas yüzünden duyduğu fiziksel rahatsızlığı gizlemek konusunda genel-

likle çok başarılıydı. Rol yapmakta ustaydı. O an geldiğinde, artık beğenildiğinden emin olarak çamura yatarı. Ve o büyük kalabalığın içinden daima yıpranmış fakat arınmış olarak çıkardı.

Ancak o akşam için kemiren bir şüphe, zafer meşalesini söndürmekteydi. Bu yaptığının doğru bir davranış olmadığı, gerçek bir yazara yakışmayacak bir tutum içinde olduğu şüphesi için kemirmekteydi. Üstelik Sarwar Sawhney gibi ciddi bir yazara. Tanıtım sırasında yaşlı adamın ağzından tek kelime çıkmamıştı. Kendisi bir halk ozanı gibi ateş ve kültür hakkında saçma sapan şeyler anlatırken o kömür karası, dalgın, bilge gözleriyle Tibetli bir keşiş gibi orada öylece durmuştu. Her zaman olduğu gibi tüm kariyer yaşamının dayandığı aynı soru gelmişti aklına: *Başarımın ne kadarını kitaplarıma ve ne kadarını televizyona borçluyum?*

Ve her zaman olduğu gibi cevap vermek yerine bir parça *scotch*'u tercih edecekti. Ama önce üstüne doğru oğul veren şu sinir bozucu sineklerden kurtulmalıydı. Dirsekleriyle kendine yol açmaya çalışan Maria Letizia'yı karşısında görünce, sevinmeden edemedi.

"Sawhney seninle konuşmak istiyor... İşini bitirir bitirmez yanına gidebilir misin?"

"Derhal! Derhal gidiyorum!" diye yanıtladı. Tanrı'nın huzuruna bizzat davet edilmiş gibi ayağa kalktı ve katılım belgelerini henüz alamamış olan hayranlarına döndü, "Sawhney'in benimle konuşması gerekiyormuş. Lütfen, izin verin de gideyim," dedi.

İçkilerin bulunduğu masadan peş peşe iki bardak viski yuvarladı ve kendini çok daha iyi hissetti. Vücutundaki alkolle artık Nobel ödülüne karşı koyabilirdi.

Leo Mağò, ağzına yabandomuzu soslu bir kraker verilmiş mutlu bir köpek gibi kuyruğunu sallayarak yanına geldi. "Büyüksün! O ateş hikâyesiyle herkesi yere

serdin. Bu hikâyeler aklına nereden geliyor, hiç bilmiyorum. Bu arada Fabrizio sakın sarhoş olayım deme. Birlikte yemeğe gideceğiz.” Kolunu omzuna attı. “Senin kitaplarının bulunduğu masayı kontrol ettim. Bu akşam kaç kitap sattığını biliyor musun?”

Soramadan edemedi. “Kaç?” Bu şartlı bir refleksti.

“Doksan iki! Peki, Sawhney’in kaç tane sattığını biliyor musun? Dokuz! Angiò’nun ne kadar sinirlendiğini tahmin edemezsin.” Massimo Angiò, çeviri edebiyat kitaplarının editörüydü. “Onu sinirlenmiş görmekten büyük zevk duyuyorum! Yarın bütün gazetelerde sen olacaksın. Ha, bu arada çevirmeni gördün mü, ne fıstık değil mi?” Malagò’nun yüz kasları gevşedi. Gözlerindeki ifade birdenbire iyimserliğe dönüştü. “Onu becerdiğini bir düşünsene..”

Fabrizio, kıza karşı bütün ilgisini yitirmişti. Ani gelen soğuk hava dalgası yüzünden derecesi düşen bir termometre gibi tüm sıcaklığını kaybetmekteydi. Hintli kendisinden ne istiyordu acaba? Ortaya sıktığı palavralar yüzünden onu azarlamayı mı? Gücünü topladı. “Bana bir saniye izin ver.”

Onu salonun bir köşesinde otururken gördü. Pencerenin önünde oturmuş, Roma’nın sarımsı gökyüzünü tırmalayan ağaçların yapraklı dallarını seyretmekteydi. Siyah saçları avizelerin ışıklarında pırıl pırıl parlıyordu.

Temkinli adımlarla ona yaklaştı. “Affedersiniz...”

Yaşlı Hintli başını çevirdiği anda onunla göz göze geldi ve sahici olamayacak kadar kusursuz dişlerinin tamamını göstererek gülümsedi. “Buyurun lütfen, siz de bir sandalye alın.”

Fabrizio kendini, okul müdürü tarafından azarlanmak üzere çağrılmış bir çocuk gibi hissetti.

Adamın karşısına otururken, okul yıllarından kalma İngilizcesiyle sordu: “Nasılsınız?”

Hintli, "İyiyim, teşekkür ederim," dedikten sonra biraz düşündü. "Aslında biraz yorgunum. Uyuyamıyorum. Uykusuzluk çekiyorum."

"Benim böyle bir rahatsızlığım yok, neyse ki." Fabrizio, adamın kendisine söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti.

"Kitabınızı okudum. Uçakta ve biraz da hızlıca, beni bağışlayın..."

Fabrizio'nun ağzından bir saçmalık daha çıktı: "Ee?" "Ayaklı Nobel Edebiyat Ödülü" nün yorumunu duymak üzereydi. Dünyanın en ünlü yazarından. Bu son on yılın en iyi basın açıklaması olacaktı. Beyninin bir tarafı onu gerçekten duymayı isteyip istemediğini sordu.

Kesinlikle iğrenç buldu.

"Beğendim. Hem de çok."

Fabrizio Ciba bir rahatlama duygusunun bedenine dalga dalga yayıldığını hissetti. Bu tıpkı, uyuşturucu bağımlılarının vücutlarına iyi kalitedeki eroini şırınga ettiklerinde hissettiklerine benzer bir histi. Ensesinde karınçalanan şifalı bir sıcaklık çene kemiğinden boylu boyunca kaydı, gözbebeklerini kilitledi, dişleri ile dişetleri arasına sinsice yerleşti. Nefes borusundan aşağı indi. Nefes açıcı Vicks buğusuna benzer, kaynar derecedeki hoş sıcaklık kaburgalarının arasından geçerek göğüs kemiğinden sırtına kadar yayıldı ve bir omurundan diğerine sıçrayışlar yaparak leğen kemiğine kadar indi. Anüs kasındaki seğirmeye eşzamanlı olarak kolundaki tüyler de diken diken oldular. Sıcak suyun altında hiç ıslanmadan duş yapmak gibiydi. Hatta daha da iyisi. Ellenmeden saatlerce masaj yapılmış gibi. Yaklaşık beş saniye süren bu fiziksel tepkime sırasında, Fabrizio önce kör oldu, sonra da sağır ve nihayet kendine geldiğinde Sawhney hâlâ konuşmaktaydı.

"... mekânlar, olaylar ve kişiler, onları görünmez kılan gücün karanlığında yok oluyorlar. İnanmıyor musunuz?"

"Evet, elbette," diye karşılık verdi. Hiçbir şey duymamıştı. "Teşekkür ederim. Mutlu oldum."

"Siz okuyucunun hassas olduğu noktaları harekete geçirerek ilgisini çekmeyi iyi biliyorsunuz. Daha uzun metinlerinizi okumayı isterim."

"*Aslanların Mezarı* yazdığım en uzun kitaptır. Kısa bir süre önce..." aslında beş sene oluyordu, "... *Nestore'nin Rüyası* adlı bir kitap daha yazdım ama o da oldukça kısa."

"Neden bu macerayı biraz daha genişletmiyorsunuz? Bunu yapmak için yeterli anlatım gücüne sahip olduğunuz kesin. Korkmayınız. Korkusuzca bırakın kendinizi. Size bir tavsiyede bulunmama izin verirseniz, sakın durmayın derim, kendinizi kurgunun akışına bırakın."

Fabrizio bu çok değerli, olağanüstü, sevimli ihtiyarı kucaklamamak için kendini zor tuttu. Söylediklerinde ne kadar haklıydı. "BÜYÜK ROMAN"ı yazabilecek güçte olduğunu biliyordu. Hatta, eleştirmenlere göre çağdaş edebiyatımızda eksikliği duyulan, benzetme yerindeyse tıpkı Manzoni'nin *Nişanlılar*'ı gibi, "BÜYÜK İTALYAN ROMANI"nı. Birkaç demeden sonra, bir süredir bin altı yüzlerden günümüze uzanan Sardunyalı bir ailenin efsanevi öyküsü üzerinde çalışmaktaydı. Bu, her biri bir aile öyküsü anlatan *Leopar*'dan ya da *I Viceré*'den kesinlikle çok daha güçlü, sıkı bir projeydi.

Bunu ona söyleyecek oldu ama bir parça tevazuuyla dilini tuttu. Kendisine yöneltilen iltifatlara teşekkür etme gereği hissetti. İşte yine yaratıcılığını kuşanmaya başlamıştı: "Bu vesileyle ben de size romanınızın, kelimenin tam anlamıyla, beni çok heyecanlandırıldığını söylemek isterim. Olağanüstü derecede akıcı bir roman ve kurgusu da öyle güçlü ki... Nasıl yapıyorsunuz? Bunun sırrı nedir? Sarsıntısını haftalarca üzerimden atamadığım, insanı allak bullak eden dramatik bir enerjisi var. Okurdan beklenen sadece bu üç kadın figürünün farkındalığını ve ma-

sumiyetini değerlendirmesi değil elbette, aynı zamanda onların yaşadıklarına ortak olmakla birlikte, nasıl desem... Evet, kısacası okur, kitabın sayfalarından kaldırdığı gözlemlerini kendi gerçeğine çevirmek zorunda hiss ediyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi Hintli yazar. “Karşılıklı iltifatlaşmak ne güzel.”

İki yazar, bunun üstüne kahaahalarla güldüler.

9

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri yemek odasındaki masada oturmuş, ısıtılmış beşamel sos gölünde yüzen bir tabak lazanyayı bitirmeye çalışıyordu. Midesi bulanıyordu ama aç numarası yapmak zorundaydı.

Bacaklarını bulaşık makinesinin üstüne dayamış, bir sandalyede oturan Serena, tırnaklarına oje sürüyordu. Her zaman olduğu gibi akşam yemeği için onu beklememişti. Formika mutfak tezgâhının üstündeki televizyonda “Kim Milyoner Olmak İster?” vardı. Bu, Rai 3 kanalında yayınlanan *Misteri*'den¹ sonra Saverio'nun en sevdiği programdı. Fakat Vahşi Hayvanlar'ın liderinin aklı çok uzaklardaydı. Kurtz Minetti'yle telefon konuşmasını zihninde tekrar tekrar başa sarıyordu.

Ben ne büyük bir adamım. Peçeteye ağzını sildi. Ona nasıl dedim? Hayır. Teklifinle ilgilenmiyorum. Bu çemberin içindeki hangi satanist çıkar da Apokalips'in Çocukları'nın Orta İtalya direktörlüğünü reddetme cesaretini gösterirdi? O sırada Murder'e telefon edip ona Kurtz'u

1. (İt.) “Gizemler”. Roberto Giacobbo'nun yazdığı TV dizisi.

nasıl piç gibi ortada bıraktığını anlatmayı istedi; ama Serena onu duyabilirdi ve ayrıca Kurtz'un Abaddon'un Vahşi Hayvanları hakkındaki düşüncelerini de Murder'in bilmesini istemiyordu, duyacak olsa kırılırdı.

Ağzından çıkan o *Hayır* kelimesinin bu denli kendinden emin ve kararlı çıkmasına kendisi de şaşırmişti. O ânı zihninde yeniden yaşarken elinde olmadan tekrarladı: "Hayır!"

Serena, bakışlarını kırmızıya boyadığı tırnaklarından bir an olsun ayırmadan sordu: "Hayır olan ne?"

"Hiç, hiç. Öylesine düşünüyordum da..." Saverio o an karısına her şeyi anlatma dürtüsüne kapıldıysa da kendini tutmayı başardı. Kocasının bir satanist grubunun lideri olduğunu öğrenecek olsaydı, Serena'nın ilk yapacağı şey, boşanma davası açmak olurdu.

Ne var ki o *hayır*, hayati bir dönemecin başlangıcı olabilirdi. Bu hayır, söyleme zamanı gelmiş olan bir sürü "hayır"ı önüne geçilmez bir şekilde harekete geçirecek türden bir "hayır"dı. Çalışarak geçecek hafta sonlarına, hayır. Çocuklara göz kulak olmaya, hayır. Çöpü her zaman kendisinin dışarı çıkarmasına, hayır.

"Dolapta dünden kalma hindi var. Mikroalgada ısıtıver." Serena ayağa kalkmış, ellerini yelpaze gibi sallıyordu.

"Hayır." Bu defa doğal bir karşılık olarak çıktı.

Serena esnedi. "Ben yatmaya gidiyorum. Bitirince sofrayı topla, çöpü kapıya çıkar ve ışıkları söndür."

Saverio onu dikkatle süzdü. Altında her tarafı pullu payetli streç bir kot pantolon, beyaz kovboy çizmeleri ve üstünde de, önünde Valentino'nun kocaman V'si olan, siyah bir bluz vardı.

Alışveriş merkezlerinin önünde toplanan küçük kızlar bile böyle gülünç giyinmiyorlar.

Serena Mastrodomenico kırk üç yaşındaydı ve haya-

tı boyunca tenine işleyen güneş, onu suyu çekilmiş bir domates gibi kurutmuştu. İkiz bebek doğurmasının üstünden bir sene bile geçmemesine rağmen aşırı zayıftı. İnce vücudu, balon gibi memeleri ve sütlü kahve teniyle uzaktan göze hoş görünüyordu. Fakat biraz daha yaklaşıp ona dikkatlice bakıldığında, bir gergedaninki kadar sarkık ve köseleden farksız derisini, boğazını üç sıra arapsaçı gibi saran ince çizgilerini, ağzının çevresindeki ve gerdanındaki kırışıklıkları hemen fark ediliyordu. Yeşil, pırıl pırıl canlı gözleri, iki kırmızı elma gibi parlayan yuvarlak elmacıkkemiklerinin üstünde oturuyordu.

Her zaman biçimli ayaklarını ve incecik ayak bileklerini ortaya çıkaran açık ayakkabılar giyerdi. Birkaç beden küçük sutyenin dantellerini ve içinden taşan iki suni yarıküreyi ortaya çıkaran ince kumaştan elbiseler giyerdi. Taç giyme töreninde bir Arap prensesinin bile takmayacağı kadar çok sayıdaki etnik takıyla göğsündeki çıplaklığı örterdi.

Uzun süredir devam eden evliliklerinde Saverio, karısının başka erkeklerin özellikle de genç erkeklerin içini titretmekteki üstün başarısını fark etmişti. Mobilya mağazasına her gidişinde, nakliyatçılardan oluşan azgınlar topluluğu tarafından çembere alınırdı. Onun bir patron kızı olmasına bile aldırış etmezlerdi.

"Senin karın yatakta muhteşem olmalı. Onun gibi deneyimli bir kadın varken genç kızlara kim bakar. Yataklı kanepeler gibi sana açıyordur kendini,"; "Hadi, bize ikinizin bir porno videosunu yapsana,"; "Hey, Save, söylesene onun ateşini nasıl söndürüyorsun? Bunun için, bence onun bir manga erkeğe ihtiyacı vardır,"; "Dışarıdan bakınca klasik bir hanımefendi, ama aslında o fazlasıyla azgın bir dişi." Ve sıradaki diğer bayağı görüşlere değinmemek daha doğru olacaktı.

Bu geri zekâlılar keşke işin aslını bilselerdi. Serena,

seksi itici bulurdu. Bunun bir kabalık olduğunu söylerdi. Çıplaklığın her biçiminden öğrenir, vücut salgılarını ve onu zorunlu kılan her türlü fiziksel teması (masajlar dışında, o da ancak kadın masörler tarafından olursa) sevimsiz bulurdu.

Bu meseleye Saverio Moneta'nın da aklı kesmiyordu. Eğer seks onun için bu derece iğrenç bir şey ise o zaman neden bir *playgirl* gibi giyinip sokağa çıkıyordu? Ve otoparkta onca boş park yeri varken neden lüks dört çekerini gidip tam mağazanın önüne bırakıyordu?

Saverio masadan kalktı ve sofrayı toplamaya başladı. Canı yatağa gitmeyi hiç istemiyordu, fazlasıyla mutluuydu. Neyse ki ikizler uyuyordu. Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nı ve dünyanın geri kalanını yerinden oynatacak eylem üzerinde kafa yormak için en doğru zamandı. Bir bloknot ve bir kalem aldı, televizyonu kapatmak için kumandaya uzandı ve tam o sırada Gerry Scotti'nin, "Olamaz!" dediğini duydu. "Bizim sempatik Francesco di Sabaudia'mız sessiz sessiz bir milyon euro değerindeki soruya ulaşmış bulunuyor..."

Yarışmacı, yüzünde donup kalan sırtık ifadesiyle ufak tefek, asabi görünümlü bir adamdı. Kirpinin üstüne oturuyor gibiydi. Oysa Gerry'nin yüzünde, bir kutu tonbalığını midesine indirmiş tekir kedinin mutlu ifadesi vardı. Birazdan tırnaklarını koltuğa geçirmeye başlayacaktı. "Evet, sevgili Francesco hazır mısınız?"

Adamcağız yutkundu, ceketinin yakasını düzeltti. "Yeterince..."

Gerry derin bir nefesle geniş göğüs kafesini daha da şişirdi, halka döndü, eğlendiği her halinden belli oluyordu: "Yeterince mi? Duydunuz mu?" Sonra aniden ciddi bir ifadeye büründü ve televizyon izleyicilerine seslendi: "Onun yerinde olsaydınız siz gergin olmaz mıydınız?"

Kendinizi onun yerine koyun. Bir milyon euro hayatınızı değiştirebilir.” Francesco’ya döndü. “Tek hayalinin evinin banka borcunu kapatmak olduğunu söylemiştin. Peki ya şimdi? Bu parayı kazanacak olursan banka borcundan başka, ne yapmak istiyorsun?”

“İıh, anneme bir araba almak istiyorum ve bir de...” Yarışmacı boğulmak üzereydi. Nefesi kesildi ve yanıtını güçlkle tamamladı: “Gallarate’deki Aziz Bartolomeo Enstitüsü’ne bağış yapmak istiyorum.”

Gerry ona yukarıdan baktı. “İznin olursa öğrenebilir miyim, bu enstitü neyle ilgileniyor?”

“Evsizlere yardım etmekle.”

“Ooo, tebrikler.” Sunucu, stüdyodaki izleyicilere dönerek ellerini çırpınca daveti anlayan izleyicilerden ânında kuvvetli bir alkış koptu. “Sen bir hayırseversin. Sakın sonra seni bir Ferrari’yle gezerken görmeyelim? Hayır, hayır. Senin dürüst bir adam olduğun açıkça anlaşılıyor.”

Saverio, başını iki yana salladı. O kadar parayı kazanan kendisi olsaydı, Marche bölgesinde Ortaçağ’dan kalma şahane bir şato satın alır, oray: Vahşi Hayvanlar’ın operasyon merkezi yapardı.

“Pekâlâ, şimdi soruya geçelim. Hazır mısın?” Soruyla aynı anda dört yanıt da ekranda belirirken Gerry krvatının düğümünü sıktı, boğazını temizledi ve soruyu yüksek sesle okudu:

Abaddon kimdir?

A) XVIII. yüzyılda yaşamış bir Anglikan din adamı

B) Apokalips’te sözü edilen bir şeytan

C) Bir Asur tanrışı

D) Mayaların dini bayramı

Saverio Moneta az kalsın sandalyesinden düşecekti.

Egoyu canlandırıcı iğne terapisinden sonra Fabrizio Ciba'nın morali tavan yapmıştı. O çok önemli bir roman yazmıştı ve ondan daha da önemli bir yenisini yazacaktı. Başarısını sorgulamak için bir neden kalmamıştı. Bu sırada Alice Tyler'ı, Martinelli'nin satış müdürüyle konuşurken görünce artık müdahale etme zamanının geldiğine karar verdi. Viskisini bitirdi, saçlarını elleriyle havalandırdı ve Hintli yazara, "İzninizle bir saniye, birisine merhaba diyeceğim," dedi ve saldırıya geçti.

"Sonunda gelebildim, selam, ben Fabrizio Ciba." Bir anda ikisinin arasına giriverdi, sonra Modica'ya döndü: "Sizler malum kan emiciler olduğunuzdan ve de böyle tanıtım programlarınızda bana bir kuruş bile ödemediğinizden ben de canımın istediğini yapmakta özgürüm. Bu nedenle şimdi dünyanın en başarılı ve en büyüleyici çevirmenini elinizden alıyorum ve onu bir kadeh şampanya içmeye götürüyorum."

Satış müdürü topluca biriydi, skleroderma yüzünden cildi yer yer beyaz lekelerle kaplıydı ve yapabildiği tek şey bir balonbalığı gibi tam daire oluncaya kadar şişmekti.

"Senin için bir sakıncası olmaz değil mi, Modica?" Fabrizio, çevirmeni bileğinden tutarak, içkilerin olduğu masaya doğru sürükledi. "Ondan kurtulmanın tek yolu paradan söz etmektir. Seni tebrik etmek istiyordum, Sawhney'in kitabını tercüme ederken harika bir iş çıkarmışsın, her kelimesini tek tek kontrol ettim..."

Genç kadın keyifle kıkırdadı, "Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Doğrusöylüyorum, yemin ederim! Pennacchini'nin üstüne yemin ederim! Sekiz yüz sayfanın tamamını kont-

rol ettim ve bir tek hataya rastlamadım, baştan sona kusursuz." Bir elini kalbinin üstüne yerleştirdi. "Sadece bir tek şey... işte burada, altı yüz on beşinci sayfada, *creel*'i 'şeftali sepeti' olarak tercüme etmişsin, oysa 'balık avlama sepeti'..." Fabrizio onun yüzüne bakmaya gayret ediyordu, ama gözleri ister istemez göğüslerine kayıyor ve orada asılı kalıyordu. Ve daracık gömleği de Fabrizio'ya bu çabasında hiç yardımcı olmuyordu. "Beni bağışla ama çevirmenlerin kötü giyinen, çirkin varlıklar olmaları gerekmiyor muydu?"

Buzun üstünde dans ediyordu. İşte yeniden, fırsatları kaçırmayan, gönül avcısı eski Ciba'ya dönüşüvermişti. "Pekâlâ, söyle bakalım, ne zaman evleniyoruz? Ben kitap yazarım, sen de onları tercüme edersin, hatta tam tersi sen yazarsın, ben onları tercüme ederim. Kim bize karşı durabilir ki?" Ona bir kadeh şampanya, kendisine de bir bardak viski doldurdu. "Evet, evet kesinlikle bunu yapmalıyız..."

"Neyi?"

Tekrarlamak zorunda kaldı. "Evlenmeliyiz, değil mi?" Verdiği avansa, genç kızın tam olarak karşılık vermeyeceğine dair belli belirsiz bir hisse kapıldı. Homurdanan klasik İtalyan kadınlarından değildi ve belki de daha yumuşak bir strateji uygulaması gerekirdi. "Bir fikrim var. Neden kaçmıyoruz? Motosikletim hemen dışarıda. Düşünsene, buradaki herkes sıkıntıdan patlarken biz çılgınca eğleneceğiz, güzel olmaz mıydı? Ne dersin?"

Annesinden bir dilim pasta isteyen küçük bir çocuğun masum gözleriyle kıza baktı.

"Sen hep böyle misin?" Alice elleriyle saçlarını düzeltti, bembeyaz dişlerini örten dudakları aralandı.

Fabrizio mırıldadı. "Nasıl, böyle?"

"Şey işte..." Doğru sözcüğü bulmak için bir süre sessiz kaldı, sonra iç çekerek, "Aptal!" dedi.

Aptal? Nasıl, aptal? "Aptal, bir dâhinin çocuksu tarafıdır," diyebilirdi.

"Hayır, buradan ayrılamayız. Unuttun mu yoksa? Akşam yemek var. Ve Sawhney.."

"Akşam yemeği, bunu tamamen unutmuşum. Haklısın," diye kıvırdı. Ona kaçmayı teklif etmekle aşırıya kaçtığıını fark etti ve şimdi de reddedilişini yumuşatmaya çalışıyordu.

Kız, onu bileğinden tuttu. "Benimle gel."

İçkilerin yanından geçerken Ciba, masadan bir şişe viski kaptı.

Onu nereye götürüyordu?

Derken bahçeye açılan kapıyı gördü.

11

Şeytan, kendisiyle iletişim kurmak için düpedüz Gerry Scotti'yi kullanmıştı. Evrende sonsuz sayıda soru varken program yapımcılarının gidip Abaddon hakkında bir soru seçmeleri nasıl açıklanabilirdi? Bu bir işaretti. Neyi işaret ettiğine dair Saverio'nun en küçük bir fikri yoktu. Fakat Şer'in bir işaretiydi şüphesiz.

Sabaudia denilen adam eline yüzüne bulaştırmıştı. Abaddon'un on sekizinci yüzyılda bir Anglikan çobanı olduğu yanıtını seçmiş ve banka borcunu ödemek üzere evinin yolunu tutmuştu.

Sana da bu yakışır. Beceriksiz adam, böylece Abaddon'un kim olduğunu öğrenmişsindir artık.

Saverio çekmecedan bir Alka-Seltzer kutusu çıkardı, bir bardak suda bir tablet eritti ve o gün yaşadıklarını yeniden düşündü. Son on iki saatin içinde inanılmaz şeyler

olmuştu. Herşey Vahşi Hayvanlar'la büyük bir atılım yapma konusundaki ani kararıyla başlamıştı. Sonra Kurtz Minetti'yi reddetmesi. Şimdi de bu olağanüstü soru. Şer'in hayatında var olan diğer işaretlerini araması gerekiyordu.

Günlerden neydi? 28 Nisan. Satanist takviminde 28 Nisan'ın anlamı neydi?

Çantasını almaya oturma odasına gitti. Oda, etnik Zanzibar koleksiyonundan, baklava biçimli zebra derisiyle kaplı siyah yağlı ahşaptan kübik mobilyalarla döşenmişti. Uzun süre solunduğunda insanın başını ağrıtan tuhaf bir baharat kokusu yayıyorlardı. Pioneer marka plazma ekran, Serena'nın Argentario'da topladığı midye, istiridye kabukları ve renkli taşlarla oluşturduğu dev bir mozaığın altına yerleştirilmişti. Uzun saçlarını bir arpın telleri gibi çalan, kayalıkların üstüne oturmuş bir deniz-kızı figürü de olsaydı her şey tam olacaktı.

Saverio internete bağlandı. Google'a "Satanist takvimi" yazdı ve ara düğmesine bastı. 28 Nisan'ın hiçbir şeye karşılık gelmediğini gördü. Fakat 30 Nisan, Valpurga Gece-siydi; Brocken Dağı'nın tepesinde cadıların büyük buluşma için toplandıkları gece.

Afallamış bir halde ayağa kalktı. Olayların gidişatına bakılırsa, 28 Nisan'ın satanist takvimine göre önemli bir gün olduğundan neredeyse emindi.

Her ne kadar 28'i gerçekte 30'undaki Valpurga Gece-si'nden çok da uzak bir tarih değilse de.

Sokak kapısının yanındaki koliye doğru yaklaştı. Bantlarını keserek kapağını açtı. Sonra tıpkı eski çağlardan kalma bir savaşıçı gibi, kutsal hazinenin önünde diz çöktü, elini koruyucu köpük parçalarıyla dolu kutuya daldırdı ve Durendal'ı dışarı çıkardı. Onu iki eliyle havaya kaldırdı. Bilenmiş bıçağı çelik, kabzası dövme demir ve sapı da deri kaplıydı. Japon kılıcı almak konusunda uzun süre kararsız kalmıştı, fakat kültürüne ait bir silahı seçmekle çok isa-

betli bir karar vermişti. Nefes kesecek güzellikteydi.

Balkona çıktı, kılıcını tepsi gibi duran aya doğru uzattı ve Roncisvalle'de Orlando'nun yaptığı gibi onu hızla çevirmeye başladı. Pavia'da, onun topraklarındaki bir düelloda Kurtz Minetti'ye memnuniyetle meydan okuyabilirdi.

Ben Durendal ile o da çift başlı savaş baltasıyla.

Bir darbeyi atlattığını ve kendi etrafında dönerek kararlı bir hamleyle en büyük satanist rahibin başını kestiğini hayal etti. O zaman sadece şöyle diyecekti: "Bana katılın! Vahşi Hayvanların olacaksınız." Ve böylece Apokalips'in Çocukları'nın hepsi huzurunda saygıyla eğileceklerdi. Bu güzel bir hareket olurdu. Ne var ki, yerden bitme boyuna ve kavanoz kılıcına rağmen Kurtz Minetti, Triesteli bir Shaolin ustası olan Aziz Lucci'nin müridiydi.

Saverio tek ayaküstünde bir dönüş yaptı ve çamaşır askılığını yere indirdi. Bu mücevherin kaderinin yakında kayınpederinin Roccaraso'daki şöminesinin üzerinde son bulacağı düşüncesi canını fena halde sıkıyordu.

Telefon çaldı. Sonra sesi birden kesildi. Serena cevap vermişti. Hemen sonra bağırdığını duydu: "Saverio, telefon sana. Kuzenin. Söyle ona, bir daha bu saatte ararsa ağzındaki dişleri midesinde bulacak."

Vahşi Hayvanlar'ın lideri oturma odasına döndü, kılıcı kutusuna yerleştirdi, telsiz telefonu aldı ve aceleci bir ifadeyle konuştu:

"Antonio? Söyle."

"Hey kuzen, n'aber?"

"İdare eder. Bir şey mi oldu?"

"Hayır, bir şey yok. Daha doğrusu, evet. Yardımına ihtiyacım var."

Bir bu eksikti. Acaba Saverio Moneta'nın da çözmesi gereken bazı sorunları olduğu, kimsenin aklının köşe-

sinden geçmez miydi? "Olmaz dinle!.. Şu anda bütün sınırim tepemde... Üzgünüm."

"Bekle. Senin bir şey yapman gerekmiyor. Meşgul olduğunu biliyorum. Fakat senin ara sıra gençlerle takıldığını gördüm..."

Beni Vahşi Hayvanlar'la görmüş. Daha dikkatli olmalıyım.

"Boka battım, son anda dört Polonyalı beni ortada bıraktı. Yerine birilerini arıyorum. Şarap kasalarını taşıyacak, masaları bahçeye çıkaracaklar, bir de sofrayı toplamaları gerekiyor. Bunun gibi işler. Güçlü ama doğru dürüst adamlar lazım. Çok fazla deneyimli olmaları da gerekmiyor, yeter ki çalışma istekleri olsun, bir de söz dinlesinler."

Antonio Zauli, başkentin önemli yiyecek içecek firmalarından Food for Fun'ın şef garsonuydu. Çok tanınmış Le regioni Restoranı'nın rakip tanımaz Bulgar şefi Zoltan Patroviç'in gözetimi sayesinde Food for Fun da, davet yemekleri ve açık büfe organizasyonları konusunda Roma'da bir numara olmuştu.

Saverio onu dinlemiyordu. *Bir Durendal darbesiyle Rahip Tonino'nun başını gövdesinden ayırarak olsaydı? Zaten Parkinson hastası, böylece ona iyilik bile etmiş olurum. Yarın çocuk doktorundaki randevudan sonra onu biyeciye götürüyüm... Yok olmaz, böyle bir hareket, Kurtz Minetti'yi taklit etmek gibi olur.*

"Saverio? Orada mısın?"

"Evet... Kusura bakma... Bu mümkün değil," deyiverdi.

"Mümkün değil de ne demek? Sen benim söylediklerimi dinlemedin bile. Anlamadın. Ben mahvoldum. Bu davette kışım tutuşacak diyorum. Save, altı aydan beri burada çalışıyorum." Sesini alçalttı. "Bunu kimseye söylemeyeceğine yemin et."

"Neyi?"

"Sen yemin et!"

Saverio başını sallayarak gözlerini tavana dikti ve o sırada tavanda asılı duran etnik avizenin ne kadar iğrenç olduğunu fark etti. "Yemin ederim."

Antonio bir komplocunun ses tonuyla fısıldadı: "Bu davete herkes gelecek. Bana bir VIP söyle. Herhangi biri. Hadi! İlk aklına gelen isim."

Saverio bir an düşündü: "Papa."

"Ya sen de, bu ne şimdi! Ben sana bir VIP dedim. Şarkıcı, aktör, futbolcu..."

Saverio ufladı. "Ben nereden bileyim? Ne istiyorsun benden? Sana ne söylemem gerekiyor? Paco Jiménez de la Frontera mı, diyeyim?"

"Roma'nın orta saha oyuncusu. Bingo!"

Saverio Moneta'nın dünyada nefret ettiği bir kelime varsa o da işte buydu: "Bingo!" O da diğer ciddi satanistler gibi kitle kültüründen, onların dilinden, Halloween'den ve de dilin amerikanlaştırılmasından nefret ederdi. Ona kalsaydı, herkes hâlâ Latince konuşuyor olurdu.

"Hadi bana bir tane daha söyle?"

Saverio aldırış etmedi. "Bilmiyorum. Ayrıca beni hiç ilgilendirmiyor! Aklımda düşünecek bir sürü şey var!"

Antonio bu kez de güvenmiş bir ifadeyle sordu: "Neyin var senin? Tuhafleştiğinin farkında mısın? Ben sana ve arkadaşlarına para kazanmanız ve son yılların en olağanüstü davetinde, en tanınmış kişilerin yanında bulunmanız için bir olanak sunuyorum, sen de buna karşılık bana siktir git mi, diyorsun?"

Saverio'nun canı o anda kuzeninin şahdamarını ko-parmayı ve onu kendi kan gölünde yıkamayı istediye de, çaresiz kanepeye çöktü ve sakinleşmeye çalıştı. "Hayır, Anto öyle değil... Kusura bakma, seninle bir ilgisi yok. Ben sadece çok yorgunum. Biliyorsun ikizler, kayın-peder falan, zor zamanlar işte..."

“Evet, seni anlıyorum. Neyse aklına birileri gelirse beni bir çaldır. Yarın sabaha dört adam bulmam gerekiyor. Düşün lütfen, hadi. Parasının çok iyi olduğunu söyle onlara, ayrıca Larita'nın konseri ve havai fişek gösterisi de olacak.”

Vahşi Hayvanlar'ın liderinin antenleri bir anda harekete geçti. “Sen ne dedin? Şarkıcı Larita mı? *Live in Saint Peter* ve *Unplugged in Lourdes*'deki Larita mı? Hani şu *King Karol* şarkısını söyleyen?”

Elsa Martelli, sahne ismiyle Larita, birkaç sene boyunca Chieti Scalo'lu bir *death metal* grubu Lord of Flies'in solistliğini yapmıştı. Şarkıları Cehennem'in marşları sayılır ve İtalyan satanistlerce de çok beğenilirdi. Sonra Larita birdenbire grubu terk etmiş ve Papa tarafından vaftiz edilerek Hıristiyanlığa geçmişti. Böylece pop şarkıcısı olarak solistlik kariyerinde yeni bir başlangıç yapmıştı. Onun CD'leri *new age*, ergen aşkları ve güzel duygulardan oluşan aptal bir karışıma dönüşmüş ve bu yüzden de o, tüm dünyada büyük bir başarı yakalarken satanistlerin de nefretini kazanmıştı.

“Ah, evet. Bence ta kendisi. Larita... *L'amore intorno*'yu söyleyen şarkıcı.” Antonio pop müzik konusunda uzman sayılmazdı.

Saverio'nun burnu, havadaki hoş kokuyu sezinledi, toprak ve henüz biçilmiş taze çim kokusu. Ay kaybolmuş ve etraf karanlığa gömülmüştü. Pencerele zangırdadı ve aniden kuvvetlenen rüzgârın etkisiyle kauçuk ağacı ileri geri sallandı. Yağmur yağmaya başlamıştı. İri ve yoğun damlalar kısa sürede balkonun yer döşemeleri üzerinde lekeler oluşturdu ve gökyüzüne bir çatlak açarcasına çakan şimşek karanlığı orta yerinden yarıdı. Yeri titreten, alarmları avaz avaz bağırta ve köpekleri havlatan bu patlamayla gece, bir an için gündüze dönüverdi.

Saverio Moneta, kanepenin üstünde oturduğu yer-

den Oriolo Romano'ya doğru ilerleyen kapkara, üst üste binmiş dev bulutların içinde bir ordu gördü. İçlerinden en büyüğü, tam onun karşısında bir yerde ikiye ayrıldı. Bir insan suratına dönüşerek bir tarafa doğru uzamaya başladı. Simsiyah gözlerini ve ardına kadar açılmış ağzını gördüğü sırada, yeniden karanlığın içinde kayboldu.

"Karmel Dağı'nın Meryemi!" İstemedi ağzından çıkıvermişti. Koştı pencereleri kapattı, var gücüyle yağın yağmur o kısacık sürede parkeleri ıslatmayı başarmıştı. "Tamam," dedi ahizeye.

"Tamam olan ne?"

"Üç kişi var." Sonra eliyle göğsüne vurdu. "Dördüncüsü de benim."

12

Fabrizio Ciba ve Alice Tyler, oval çeşmenin karşısındaki mermer bankın üzerinde yan yana oturuyorlardı. Sağ taraflarında halojen bir lambanın aydınlattığı küçük bir bambu ormanı, sol taraflarında ortanca çiçeklerinden bir çalılık vardı. Aralarında da yirmi santimlik bir boşluk. Hava karanlık ve soğuktu. Villanın arkalarından vuran ışıklarının bir kısmı suların üstüne, diğer kısmı da Alice'nin muhteşem bacaklarına yansyordu.

Fabrizio Ciba içki şişesinden bir yudum aldı ve şişeyi kıza uzattı, o da zaman kaybetmeden başına dikti. Çarçabuk işe koyulmalıydı. Soğuk yüzünden felç olma riskiyle karşı karşıyaydılar. Ne yapmalıydı? Hemen üstüne mi atlamalıydı? *Bilmiyorum... Bu entelektüel Anglosaksonlar nasıldır, bilirsin.*

Haftalık kadın dergisi *Yes*'in yaptığı sıralamada İtal-

ya'nın en seksi (bir motosiklet yarışçısı ile restoran köşelerinde *sitcom*'culuk yapan bir aktörden sonra) üçüncü erkeği olarak reddedilmeyi asla kabul edemezdi. Aksi halde, üstelik büyük bir olasılıkla bunun sonucunda yıllarca sürececek bir psikanaliz tedavisi görmek zorunda kalabilirdi.

Sessizlik gitgide rahatsız edici olmaya başlamıştı. Derken tetiği çekti: "Irvin Parker'ın kitaplarını da sen tercüme ettin, değil mi?" Daha sorarken böyle bir sorunun adımlarını hızlandırmak adına yapılabilecek en kötü şey olduğunun farkına vardı.

"Evet. İlki dışında hepsini."

"Ah!.. Onunla tanıştın mı?"

"Kiminle?"

"Parker ile."

"Evet."

"Ee, nasıl biri?"

"Sempatik."

"Gerçekten mi?"

"Çok."

Hayır. İşe yaramıyordu. Üstelik onun biraz daha uzaklaştığını hissediyordu. Onları ayıran yirmi santim, yirmi metre gibiydi. En iyisi içeri girmek ve vazgeçmekti. "Bak, belki de..."

Alice ona baktı. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Gözleri ışıltılı oldu. "Bunu söylemek beni biraz utandırıyor..." Bir sırrını açığa vuracakmışçasına derin derin solu-
du. *Aslanların Mezarı'nı* okumayı bitirdiğimde, çok duygulandım... İçim fena oldu, düşünsene o akşam dışarı çıkmam gerekiyordu, ama ben evden dışarı çıkamadım, fazlasıyla çarpılmıştım. Ertesi gün onu yeniden okudum ve bu kez onu daha da güzel buldum. Ne diyeceğimi bilemiyorum, benim için eşsiz bir deneyim oldu... O romanda kendi hayatımdan pek çok benzerlik yakaladım."

Ciba, tıpkı boru hattında ilerleyen petrol gibi tepeden tırnağa damarlarında çağlayarak akan endorfin dalgalarıyla olağanüstü bir zevkin doruklarına yükseldi. Ancak bu kez aldığı zevk, Sawhney ile yaşadığının aksine, üreter kaslarında, epididiminde¹ ve uyluk kemiğine yakın atardamarlarında yoğunlaşmış ve kanını delicesine pompalayarak yol açtığı korkunç bir ereksiyonla üreme organının içinde inanılmaz bir patlama meydana getirmişti. Fabrizio, kızı bileklerinden tuttu ve dilini ağzından içeri daldırdı. Tam o sırada kız da ona uzun bir mektup yazmış olduğunu itiraf edecekti. Ancak sözcükleri adamın, bademciklerinin arasında dolaşan diline takıldı ve boğazından iniltiyle sadece, "Ei, ai ooo!" sesleri çıkabildi. Bunlar da, "Delirdin mi sen!" anlamına geliyordu. İlk tepkisi gastroskoptan kurtulmaya çalışmak olduysa da kısa sürede başaramayacağını anladı ve tutsaklığına razı olduğunun göstergesi olarak, elini adamın saçlarının arasına geçirdi, dudaklarını dudaklarına daha sıkıca bastırdı ve küçük etli dilini makara gibi adamın ağzında çevirmeye başladı.

Fabrizio, kazandığı zaferin gücüyle, göğsünü onun diri göğüslerine daha da yapıştırdı ve kollarıyla kızın bedenini sıkıca sardı. Kız da olağanüstü güzellikteki bacaklarından birini havaya kaldırdı. Adam bu kez onu sertliğine doğru yaklaştırdı. Bunun üstüne kız da diğer muhteşem bacağına kaldırdı. Ve adam da elini önünde aralanan bacaklarının arasına soktu.

Martinelli'nin Yönetim Kurulu Başkanı Federico Gianni ve onun sadık yaveri Achille Pennacchini bütün bahçeye ve Roma'ya hâkim olan büyük terasın korkuluklarına dayanmış duruyorlardı.

1. Epididim, testisler üzerinde yer alan ve testislerde yapılan spermin olgunlaşması, depolanması ve taşınmasında rol oynayan yapılarıdır.

Domenico Caraceni imzalı tiril tiril takım elbisesinin içindeki Gianni bir sırıktan farksızdı. Gençliğinde A2 takımına yükselinceye kadar basketbol oynamış ve yirmi beş yaşında bir spor ayakkabı fabrikasının yönetiminin başına geçmek için spor yapmayı bırakmıştı. Sonra kim bilir hangi yollardan ve hangi yakın dostlardan geçerek, yayıncılığa yönelmişti. Önceleri Milano'da küçük bir yayınevinde çalışmış ve sonunda da Martinelli'ye demir atmıştı. Edebiyattan bir halt anlamazdı. Kitaplara ayakkabıymış gibi muamele eder ve kendi düşünce tarzıyla övünürdü.

Karşılaştırmalı edebiyat dersleri verdiği ve Gianni'nin Urbino Üniversitesi'nden çekip çıkararak yayınevinin başına getirdiği Pennacchini ise ondan bütünüyle farklıydı. O bir akademisyendi, bir edebiyat adamıydı ve bunu da her haliyle belli ederdi: kitaplar yüzünden bozulan mavi gözlerini ardına sakladığı yuvarlak bağa gözlükleri, yıllardır değişmeyen damalı ceket, yakaları düğmeli pamuklu gömleği, yün kravatı ve pamuklu kumaştan çizgili pantolonu. Az konuşurdu. Ve de her zaman alçak sesle. Duraksaya duraksaya. Gerçekten ne düşündüğü hiçbir zaman anlaşılmazdı.

"Bu iş de tamamlandı." Gianni gerindi. "Bana göre çok da iyi oldu."

"Çok iyi," diye tekrarladı Pennacchini.

Roma'nın üstü, büyük kirli bir örtü gibi serilen ışık fırtınasıyla örtülüydü.

Manzara karşısında Gianni, "Büyük bu şehir, gerçekten büyük," dedi.

"Çok büyük. Castelli'den Fiumicino'ya kadar uzanıyor. Gerçekten uçsuz bucaksız."

"Sence çapı ne kadardır?"

"Bilmem ki... En azından seksen kilometre kadar vardır.." diye attı Pennacchini.

Gianni saatine bir göz attı. "Restorana gitmemize ne kadar kaldı?"

"En fazla yirmi dakika kadar."

"Açık büfe iğrençti. İki tane somonlu sandviç yedim, kupkuruydu. Açım." Biraz durdu. "İşemem de gerekiyor."

Başkanının son sözleri üzerine Pennacchini tıpkı bir güvercin gibi başını ileri geri salladı.

"Ben diyorum ki, gidip bahçeye işeyeyim. Açık havada. Bu manzarayı karşıma alıp işemekten daha güzel bir şey olamaz. Aşağıya bak, sanki fırtına çıkmış gibi." Gianni terastan aşağı sarktı ve karanlığın içinde kaybolan bitkilere baktı. "Beni gören olmasın, sen gözcülük eder misin? Hatta daha iyisi, bu tarafa gelen olursa onu durdur sen."

Genel Müdür belli belirsiz mırıldandı. "İyi de ben ona ne derim?"

"Kime?"

"Bu tarafa gelecek olana."

Gianni bunun üstüne bir an düşündü. "Ne bileyim, canım... Önünü kes, durdur işte."

Yönetim Kurulu Başkanı bahçeye uzanan basamaklardan aşağı inerken, bir yandan da pantolonunun fermuarını indirmeye başladı. Pennacchini de İsviçreli bir muhafız gibi merdivenlerin başında konuşlandı.

13

Larita.

Seçilmiş kişi o idi. Chieti Scalo'lu kadın şarkıcı, Şer'in Efendisi'ne kurban edilecekti. Davet sırasında Mantos,

Durendal ile onun başını gövdesinden ayıracaktı.

“Rahibeler de neymiş.. Sana gününü göstereceğim Kurtz.” Oturma odasının ortasında zıplayarak kakhaha attı.

Avrupa ile Latin Amerika arasında on milyon adet satmış ve Noel günü Papa'ya konser vermiş bir şarkıcının başının Vahşi Hayvanlar tarafından kesildiğini öğrendiklerinde acaba bu gezegende neler olacaktı? Dünyadaki bütün gazetelerin bu habere manşette yer vereceği kesindi. Tıpkı John Lennon ve Janis Joplin gibi...

Saverio şüpheye düştü. Janis Joplin öldürülmüş müydü?

Aman bundan bana ne. O anda onu ilgilendiren tek şey, böyle bir eylemle sonsuza kadar hatırlanacak olmasıydı. Adına internet siteleri, forumlar ve bloglar açılacaktı. Onun yüzü binlerce gencin tişörtünün üstüne basılacaktı. Ve kuşaklar boyunca bütün satanist gruplar, Mantos figüründen esinleneceklerdi ve Charles Manson gibi onun karizmatik ve psikopat kişiliği karşısında fazlasıyla büyüleneceklerdi.

Evin sokak kapısının yanındaki konsolun üstünde duran, Serena'nın *iPod*'unu aldı. Karısının *mp3*'leri arasında o şarkıcının da bazı parçaları olduğuna emindi. Ve de yanılmamıştı. Çalma düğmesine bastı. Şarkıcı, iki ergen âşık arasındaki aşk hikâyesini melodik ve yüksek oktavlı sesiyle söylemeye başladı.

Çok iğrenç.

Bu iğrenç şarkıcı, dünyada en nefret ettiği şeyleri bir araya getirmişti: aşk ve gençler.

İçki dolabından Jägermeister şişesini çıkardı ve tepesine dikti.

Çok acıydı.

Mermer bankın üstünde bu iş rahat olmuyordu. Kuru ve soğuk esen rüzgâr küçük bambu ormanını sallamaya başlarken Fabrizio Ciba ve Alice Tyler birbirlerine arapsaçı gibi dolanmışlardı. Yazarın bir eli beton duvarda, diğeri de çevirmenin bir göğsündeydi. Çevirmenin ise bir eli arkasında sıkışmış, diğeri de yazarın pantolonunun içindeydi. Ne var ki adamın pantolon kemeri, hemostatik bası bandı gibi elindeki kan akışını engellemekteydi ve bu durumda çevirmenin tek yapabildiği karıncalanan parmaklarıyla adamın kuşunu sıkmak oluyordu. Fabrizio da onun sutyenin içinde sıkışan göğüslerini özgürlüğüne kavuşturmaya çabalarken, kızın bir kulağına kesik kesik solumaktaydı. Başaramayacağını anlayınca daha mahrem yerlerini keşfe çıkmaya karar verdi.

"Ahh! İşte bu harika oldu. Ne büyük bir rahatlama!" diyen iç çekişleri duyuncaya kadar on metre ötede işemekte olan Yönetim Kurulu Başkanı'nı fark etmemişlerdi.

İkisi de aniden dilbalığı gibi donup kaldılar ve eğer mümkün olabilseydi, tıpkı *Solea solea* gibi, onlar da buldukları ortamın rengine bürünür, görünmez olurlardı. Fabrizio, kızın kulağına fısıldadı: "Sessiz ol, burada biri var... Sessiz, lütfen. Nefes alma." Pompei'de taş kesilen iki insan figürü gibi elleri birbirlerinin cinsel organlarında donakaldılar.

Bir ses daha. Daha uzakta. "Bu akşam Ciba çok başarılıydı."

Kaç kişi bunlar?

Daha yakındaki ses karşılık verdi: "Evet, bu işlerde bizim Ciba'nın herkesten iyi olduğunu söylemek gerekir!"

Alice'e kısık bir sesle açıkladı. "Bu, Gianni. Yönetim Kurulu Başkanı!"

“Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım,” diye sızlandı. “Ya bizi görürlerse?”

“Sessiz ol. Konuşma.” Fabrizio başını kaldırdı. Ortanca çalışlığının arkasında Gianni'nin gölgesi uzamaktaydı. Ciba iyice eğildi. “Çişini yapıyor! Bizi göremez. Şimdi gider.”

Ne var ki prostat rahatsızlığı çeken Yönetim Kurulu Başkanı, son damlasına kadar boşalması için aletini sallayarak beklemeyi sürdürdü. “Ateş hikâyesi fena değildi! Tam bir saçmalık ama etkileyici, hakkını vermek lazım. Böyle işlere onu daha sık çağırmalıyız, insanları büyülemeyi biliyor.”

Fabrizio mutlulukla gülümsedi ve eğlenerek uflayan Alice'e baktı. Bundan daha başka ne isteyebilirdi? Zeki ve melez güzeli bir mankenle öpüşüp koklaşıyor, aynı anda da yayınevinin kralının abartılı övgülerini kabul ediyordu.

Kızın klitorisine dokundu. Kız bir anda ürpererek ciğerlerindeki tüm nefesi adamın kulağına boşalttı. “Yavaş!.. Yavaaaaa!.. Yoksa bağırırım!”

Aleti, betonarmeden bir bloğa dönüşmüştü.

“Hazır işten söz ederken... Ciba'nın son romanı ne durumda?”

“Anlayamıyorum... Çok az okudum ve okuduğum kadarıyla...” Pennacchini konuşmasına ara verdi. Fişi çekilmiş gibi böyle sık sık donar kalırdı.

“Ne dedin, Pennacchini? Okuduğunu mu söyledin?”

“Bana göre şey, oldukça bulanık... Daha... Nasıl desem... Doğru bir anlatım açısından, bazı beceriksiz girişimlere...”

Bu arada kemerini çözmekle uğraşan Fabrizio birden durdu.

“Anladım, boktan yani. Tıpkı şu sonuncusu, şey... *Nestore'nin Rüyası* gibi. Hiç beğenmedim... Zaten satış-

ları da şöyle böyle gidiyor. Onun gibi bir buçuk milyon kopya satan birinden, doğrusu ben daha fazlasını bekledim. Son altı ayın iade rakamını gördün mü? Üstelik onun için yaptığımız onca reklam masrafına karşılık. *Aslanların Mezarı* olmasaydı..."

Alice usta bir hamleyle betonarme bloğunu nihayet sıkıştığı yerden çıkardı ve ona mastürbasyon yapmaya başladı.

"...Gelecek kitap için onunla yeni bir kontrat yapmamız şart. Menajeri aklını oynatmış. Bizden öyle paralar istedi ki inanamazsın. İmzayı atmadan önce iyi düşünmeliyiz. Nihayetinde Adele Raffo gibi, onun satışlarınının tamı tamına yarısına ulaşan birinin boğazımıza çökmesine izin veremeyiz."

Ciba az daha bayılacağını sandı. Orospu çocuğu şimdi de yemek tarifleri yazan şişko bir rahibeyle onu bir tutuyordu! Yeni kontrat için şartları görüşmek de neyin nesiydi? Üstüne üstlük bu sahtekârlıktı. Kendisine *Nestore'nin Rüyası*'nın olmazsa olmaz bir kitap, kendisi için bir olgunluk dönemi romanı olduğunu söylemişti.

Alice ise kendini tamamen kaptırmış, hiçbir şey duymuyor, bileğinin ters saat yönündeki aynı kararlı ve ritmik hareketiyle ona masaj yapmaya devam ediyor, fakat büyük bir şaşkınlıkla operasyon bir türlü meyvelerini vermiyordu. Aksine avuçlarının arasında solup gidiyordu. Şaşkın gözlerle ona baktı. Yazarın gözlerindeki korkuyu gördü. "Ne oluyor? Yoksa buraya mı geliyor?"

"Lütfen... Bir saniye. Bir saniye sessiz ol."

Fabrizio'nun sesindeki perdesiz bir nota Alice'nin kulaklarını tırmaladı, yumuşak et parçasını yerine bıraktı ve konuşmaları dinlemeye koyuldu.

"Nasıl olsa bir yere kaçamaz! Nereye gidecek? Hiçbir yayınevi bizim ona verdiğimizizi veremez. Hatta yarısını bile. O kim olduğunu sanıyor? John Grisham mı?"

Bu arada televizyon programının gelecek sene için henüz onaylanmadığını öğrendim. Kapatırlarsa Ciba kıcının üstüne oturur. İbini koparmamız lazım. Achille, gelecek hafta Modica ve Modigò ile bir toplantı yapalım da nasıl hareket edeceğimizi kararlaştıralım... Bu adam hayatta yeni bir kitap yazamaz. Suyu ısındı." Bir anlık sessizliğin ardından önce, "Ohh! Bitirdim. Uçaktan beri tutuyordum," sonra da çakıltaşlarının üstünde ilerleyen adımları duyuldu.

Ciba bir süre hiçbir tepki vermeden boşlukta asılı kaldı, sonra gerisingeri insan gezegeninin ortasındaki çamurun içine, daha doğrusu ortaparmağını vajinasına sapladığı kadının üstüne yığıldı. Üstelik de henüz tanıştığı bir kadının. Bir yabancı. Potansiyel ajanın.

Afallamış bir surat ve psikopat gözlerle yerinde doğruldu.

Kız gömleğiyle göğüslerini örttü ve yüzünü tarifsiz bir ifadeyle buruşturdu.

Merhamet! Bana merhamet et! diye zihninden geçirdi Fabrizio. Parmağını dışarı çekti ve ceketine sildi. Burada ne halt ediyordu? Yayınevi ona karşı komplo kurarken o da azgın bir yeniyetme gibi hiç tanımadığı bir kadının üstüne atlamıştı.

Bu hakarete karşılık vermeliyim.

Bu dünyada ona yardım edebilecek bir tek kişi vardı. Ajansı, Margherita Levin Gritti.

Yumuşakçaları andıran aletini gelişigüzel pantolonuna yerleştirdi ve koşar adımlarla uzaklaşırken son anda, "Kusura bakma ama gitmek zorundayım!" demeyi akıl edebildi.

Kız ne söyleyeceğini bilemez halde öylece kalakaldı, sonra gömleğinin düğmelerini iliklemeğe başladı.

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri sonunda parlak bir fikir bulmuştu. İlk fırsatta müritleriyle bir araya gelmesi gerekiyordu, onları durumdan haberdar etmeliydi. Saatin akşamın onunu geçmiş olmasının bir önemi yoktu. Nasıl olsa Silvietta'nın evinde oturmuş film izliyorlardı.

Işıkları söndürdü ve karanlıkta temizlik malzemele-
rinin bulunduğu depoya gitti. Deterjan ve ayakkabı ku-
tularının arkasına özenle gizlediği GS market torbasının
içinde Vahşi Hayvanlar'ın üniformaları duruyordu. Tasa-
rımını kendi elleriyle yapmış sonra da onları Caprani-
ca'daki Çinli bir terziye diktirmişti. Apokalips'in Çocuk-
ları'nın altın sarısı ve mor renkli şatafatlı tuniklerinin
aksine, onlarınki siyah ketenden sivri kukuletalı basit,
uzun gömleklerdi. Ayakkabılar konusunda uzun süre ka-
fa yormuş, sonra siyah espadril olmasına karar vermişti.

Saverio salona geri döndü ve gürültü çıkarmamaya
çalışarak önce Durendal'ı kutusundan çıkardı sonra da
arabanın anahtarlarını konsolun üstünden aldı. Şemsiye-
sini ve Jägermeister şişesini kapı. Tam sokak kapısının
kolunu indirmek üzereyken, yanar avizenin ışığı Zanzi-
bar koleksiyonunu dalga dalga aydınlatıverdi.

Serena, geceliğiyle oturma odasının kapısında dur-
muş ona bakıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Saverio iki büklüm oldu, başını önüne eğdi, imkânsız
olmasına rağmen kılıcı arkasına saklamaya çalıştı. "Bir
dakikalığına dışarı çıkıyorum..."

"Nereye?"

"Bir şeye bakmaya mağazaya gidiyorum..."

Serena şaşkındı. "Kılıçla mı?"

"Ah, evet..." Acilen saçma sapan bir şey bulması ge-

rekiyordu. "Şey... Bir mobilya var... Bunun mükemmel şekilde uyum sağlayacağı bir salon mobilyası, ben de gidip uyup uymayacağına bakmak istiyordum. Hemen gider, dönerim. Bir dakika bile sürmez. Sen git yat."

"Peki, o poşetin içinde ne var?"

Saverio etrafına bakındı. "Hangi poşet?"

"Şu elinde tuttuğun."

"Ah!.. Bu." Saverio omuzlarını silkti. "Hiiç, hiçbir şey... Edoardo'ya geri vermem gereken bazı kıyafetler. Maskeli balo için şeyler işte."

"Kaç yaşında olduğundan haberin var değil mi, Saverio?"

"Ne biçim bir soru bu?"

"Beni yordun. Hem de çok yordun."

Serena o tükenmiş ses tonuyla, ne zaman yorulduğunu, hem de çok yorulduğunu söyleyecek olsa, Saverio birkaç saniye içinde büyük bir kavganın başlayacağını iyi bilirdi. Seni hiçe sayan, sözle bile anlatılması neredeyse olanaksız, korkunç bir şeye dönüşürdü. En iyi strateji onun karşısında sesini kesmek ve sabırla beklemektir. Bağırılmaya başlayacak olursa ikizler uyanacak, mızımızlanacaklardı ve o durumda da evde kalması gerekecekti.

Bırak konuşsun. Üstün varlık.

"Sen yalnızca beni yormakla kalmadın. Babam ne diyor, biliyor musun? Mobilya mağazasındaki bütün bölümlerin içinde zarara giden tek bölümün seninki olduğunu söylüyor."

Az önce kendi kendine verdiği sözü tutamadı: "Tabii ya! Tirolesi mobilyaları kimsenin umurunda bile değil. Onları kimse istemiyor! Babam da o bölümü bu yüzden bana emanet etti. Sen de bunu çok iyi biliyorsun. Böylece beni..."

Serena sözünü kesti ve bunu tuhaf bir şekilde sesini hiç yükseltmeden yaptı. O denli cesareti kırılmış görü-

nüyordu ki bağırmaya bile gücü yoktu. "Ne! Tirolesi mobilyaları kimsenin umurunda değil, öyle mi? Babamın yirmi yıldan uzun bir süredir sadece ve özellikle Tirolesi mobilyaları sattığını bilmem fark ettin mi? Onları Lazio bölgesine getiren ilk kişinin babam olduğunu hatırlatırım sana. Onun peşinden kaç mobilyacının onu taklit ettiğini biliyor musun? Rüstik döşemeler ve diğer tüm aksesuarlar, senin o hiç umursamadığın mobilyalar sayesinde geldi." Kollarını göğsünün üstünde çaprazladı. "Senin saygın kalmamış... Ne babama ne de bana saygı duyuyorsun. Seni ona karşı korumaktan, her gün babamın kocam için söylediği hakaretleri duymaktan yoruldum. Gururum ayaklar altında." Üzgün bir şekilde başını salladı. "Dur!.. Dur!.. Geçen defa sana nasıl seslenmiş-ti? "Hah, evet... Taşaksız hamamböceği. Ben olmasaydım o şimdi seni nereye gönderirdi biliyor musun?"

Saverio birazdan onu ikiye ayıracakmış gibi Durendal'ın sapını daha bir sıkı kavradı. O yaşlı piçi öldürebilirdi. Üstelik bu öyle kolay olurdu ki. Boynundaki üçüncü ve dördüncü omurun tam ortasına sert bir darbe.

"Babamın haksız olduğunu söyleyebilir misin?" Serena onu işaret etti. "Şu haline bak, elindeki karnaval kıyafetleri ve kılıçla gizli gizli küçük arkadaşlarına oyun oynamaya gidiyorsun... Sen on üç yaşında değilsin. Ve ben de senin annen değilim."

Saverio, başı önünde Durendal'ın sivri ucunu parkeye geçirmeye başladı.

"Böyle devam edemez. Sana olan bütün saygımı yitirdim. Benim bir erkeğe ihtiyacım var. Neden seninle sevişmek istemediğimi acaba hiç kendine sordun mu?" Serena arkasını döndü ve yatak odasına gitti. İçeriden söylendiğini işitti: "Koş. Hadi git. Küçük arkadaşlarını beklemek istemezsin, değil mi? Çöpü de dışarı çıkar."

Saverio yaklaşık bir dakika boyunca sokak kapısının

önünde öylece bekledi. Dışarıdaki fırtına dineceğe benzemiyordu. Şimdi çıkıp gidecek olsaydı, bir hafta boyunca hayatı cehenneme dönecekti. Durendal'ı kutusuna, kıyafet poşetini de depodaki gizli yerine geri koydu. İçki şişesini ağzına dayadı. En iyisi kanepenin üstünde uymaktı. Ertesi sabah Serena daha sakin olacaktı ve barışacaklardı ya da ona benzer bir şey yapacaklardı.

Taşaksız hamamböceği olmadığını ona göstermeliydi. Bunu başarmanın tek yolu vardı: Üç aylık bütçeyi kurtarmak ve yaşlı piçin çenesini kapatmaktı. Üç aylık bütçenin kapanmasına daha bir ay vardı ve eğer sıkı sıkı çalışacak olursa bunu başarabilirdi. İçkisinden bir yudum daha aldı ve sağa sola çarparak banyoya, dişlerini fırçalamaya gitti.

Larita'yı öldürme düşüncesi de aklına nereden gelmişti? Bunu yapmak için işten bir gün izin alması gerekirdi ve bilançonun kırmızı alarm verdiği şu günlerde, bu hiç de uygun olmazdı. Kabul etmeliydi, sadece karısı değil, Vahşi Hayvanlar da ona güvenmez olmuşlardı.

Diş macununu lavaboya tükürdü, ağzını kuruladı ve aynada kendine baktı. Şakakları beyazlamıştı, çenesindeki kirli sakalı da grileşmişti.

Sen on üç yaşında değilsin. Ve ben de senin annen değilim.

Serena'nın hakkı vardı. Hem de fazlasıyla. Kendisine güvenebileceğini karısına kanıtlayamayacak olursa o da babası öldüğünde mağazanın yönetimini asla ona bırakmazdı.

Benim bakmam gereken iki çocuğum var. Babalarının beceriksiz biri olduğunu bilerek büyümelerine izin vermem.

Herkes bunun böyle olduğunu düşünüyorsa demek ki suç kendisindeydi.

Yeter! Bu saçma sapan satanist masalına bir son ver-

meliyim. Yarın bütün Vahşi Hayvanlar'ı toplayacağım ve onlara bu oyunun bittiğini söyleyeceğim.

Gömleğini ve atletini çıkardı. Göğsünün üstündeki, sayıları az da olsa, bütün tüyler grileşmeye başlamıştı. Duşun musluğunu açtı ve sonra yeniden kapattı. Sessiz bir çığlıkla ağzını sonuna kadar açtı. Gözyaşları yanaklarında çizgiler çiziyordu.

Neden bu hale gelmişti? Hangi aptal mantıkla, kendini bu Harpya¹ ile aynı kafese kapatmaya razı olmuş ve de özgürlüğünün anahtarlarını çok uzaklara fırlatmıştı? Gençliğinde bir sürü hayali vardı. Trenle Avrupa'yı dolaşacaktı. Transilvanya'ya gidecek, Kont Vlad'in namı diğer Drakula'nın şatosunu ziyaret edecekti. Dolmenleri ve Paskalya Adası'nın dev adam heykellerini görecekti. Latince ve Aramice öğrenecekti. Bu şeylerin hiçbirini yapmamıştı. Genç yaşta evlenmişti, üstelik de sadece turistik tatil köylerini ve yol üstündeki fabrika satış mağazalarını delicesine seven bir kadınla.

Aynada gördüğü adamın kendisi olduğunu doğrulamak istercesine yeniden lavabonun önüne geçti. Havluyu aldı ve başına sardı.

"Dur... Dur bir dakika," dedi kendi kendine.

Unutmaması gereken bir şey vardı. O akşam, diğerlerinden farklı bir akşam olmuştu, Serena'yla tartışması bu gerçeği değiştirmeye yetmezdi. Hayatına yeni bir başlangıç yaptığını bedeninin bütün hücrelerinde hissediyordu. Sadece Gerry'nin sorusu ya da dev kara bulutların içinde Şeytan'ın yüzünü gördüğü için değil, hatta kendisine yöneticilik teklif etmek için telefon eden Kurtz yüzünden de değildi. Hayır dediği içindi. Çok güzel olmuştu. Fazlasıyla yararlı. Onu öyle çarçur ede-

1. Yunan-Roma mitolojisinde kadın başlı, akbaba gövdelli rüzgâr perisi.

mezdi. Hayatında ilk defa HAYIR demişti. Gerçek bir HAYIR.

Tarikatı terk edecek olursan, hayatının bu andan itibaren ardı arkası kesilmeyecek bir EVET'ler silsilesine dönüşeceğinin bilincine varmalısın. Tıpkı terkedilmiş bir mezar taşının üstüne bırakılan mumun alevi gibi, ağır ağır sönüp gideceğinin bilincine varmalısın. Eğer şimdi Durendal'ı yerine koyar ve divanın üstünde uyumaya gidersen, bir daha asla kara ayinler, satanist seks âlemleri ve duvar yazuları olmayacak. Müritlerinle akşam yemekleri yemeyeceksin. Bir daha asla olmayacak. Ve bunlar için üzülmeceksin bile çünkü üzülemez kadar depresyonda olacaksın. Şimdi karar ver. Karının kölesi mi, yoksa Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın yüce lideri Mantos mu olacaksın, karar ver. Ne bok olduğuna karar ver.

Başındaki havluyu çekerek çıkardı, Jägermeister şişesinin tamamını tek yudumda midesine indirdi, sonra tıraş makinesini fişe taktı ve vücudundaki bütün tüyleri tıraş etti.

16

Suyu Isınmış.

Fabrizio Ciba, Vespa'sının üstünde manzaralı Monte Mario yolundan aşağı doğru inmekteydi. Vites topuzu avucunda, Valentino Rossi gibi bir sağa yatıyordu bir sola. Kendinde değildi. Martinelli'nin soysuzları, suyunun ısındığını söylemişlerdi ve onu sırtından bıçaklamak istiyorlardı. Hem de onları iflas etmekten kurtaran, ellerindeki bütün İtalyan yazarlarının çok çok üstünde satan ve de üstelik kitapları, aralarında Svahili ve Ladino dille-

ri de olan, 29 dile çevrilmiş yazarları Fabrizio Ciba'ya.

İki büklüm eğilerek bir Ford Ka'yı sollarken avazı çıktığı kadar bağırdı: "Bir de yurtdışı telif ücretimin yüzde yirmisini alıyorsunuz."

Ona blumialı bir rahibeymiş gibi davranabileceklerini sanıyorlarsa, çok yanılıyorlardı.

"Siz ne sanıyorsunuz? Beni herkes ister. Yeni romanımla piyasaya çıktığım zaman, hepimiz piç kurusundan başka bir şey olmadığınızı anlayacaksınız.

Milizie Bulvarı'ndaki trafikte zikzaklar çizmeye başladı. Sonra kendini tramvay yoluna attı. Lastiklerinin ciyaklama sesiyle kırmızı ışıktaki güçlkle durdu.

Başka bir yayıneviyle çalışmaya başlamalıydı. Hatta bu boktan ülkeyi terk etmeliydi. *İtalya beni hak etmiyor.* Edinburgh'da yaşayabilirdi, büyük İskoç yazarlarının arasında. İngilizce yazamazdı ama ne fark ederdi. Birileri, yazdıklarını pekâlâ tercüme edebilirdi.

Alice...

İskoçya'daki bir kır evinde ikisini birlikte hayal etti. O çırılçıplak oturmuş tercümelerini yapıyor, kendisi de peynir ve karabiber soslu düdük makarna hazırlıyordu. Yarın onu arayıp özür dileyecekti.

Kahve tanesi kadar iri bir yağmur damlası tam alının ortasına isabet etti, hemen ardından bir başkası omzuna, bir diğeri dizine, sonraki...

"Hayııııııı!"

Sağanak başlamıştı. Kaldırımdaki insanlar sığınacak yer arıyorlardı. Şemsiyelerini açıyorlardı. Sağanakla birlikte esen rüzgâr yol kenarlarındaki çınar ağaçlarını ciddi ciddi hırpalamaktaydı.

Fabrizio ne olursa olsun yoluna devam etmeye kararlıydı, zaten ajansının binası uzakta değildi. Sıcak bir banyo yapar, sonra güzelce oturur yapılan hakaretlere karşı birlikte bir savunma planı geliştirebilirlerdi.

Tiber Nehri boyuna geldiğinde, milyonlarca aracın alt geçide doğru yığıldığını gördü. Hepsi aynı anda kornaya basıyordu. Yağmur metal kaportaların, asfaltın ve geride kalan her şeyin üstünde delicesine tepiniyordu. Yağmurun yansıtma gücünü ona katladığı farlar körlük derecesinde insanın gözünü alıyordu.

Ne oluyor böyle?

Cuma akşamı + dışarı çıkma mecburiyeti + yağmur = sabaha kadar tıkalı şehir merkezi.

Fabrizio, cuma akşamlarından nefret ederdi. Prenestino'dan, Mentana'dan, Cinecittà'dan, Castelli'den, Roma'yı saran Büyük Çevre Yolu'ndan gelen bu barbar kalabalık, kendisine bir pizzacı, bir İrlanda birahanesi, bir Meksika restoranı ve bir ekmek arası büfesi bulmak için kent tarihî merkezine, Trastevere'ye ve Piramide'ye doğru yollara dökülürdü. Hepsi de eğlenmeye kilitlenmiş haldeydi.

Yazar da küfürler savurarak kendini Tiber Nehri boyunca sıkışan trafiğin içine attı. İlerlemesi olanaksızdı. Vespa iki arabanın arasından bile geçmekte zorlanıyordu. Kaldırıma çıktı, fakat orada da ilerlemek zordu. Şımarık bir oğlan çocuğunun etrafa saçtığı oyuncak arabaları gibi her tarafta gelişigüzel park etmiş arabalar vardı. Donuna kadar ıslanmış halde, daracık bir sokağa girdiğinde, sonunda kendisini bekleyen göletten haberi yoktu. Sulara gömülen arabalar deniz motorları gibi dalgalar çıkararak yanından geçtiler. Derin bir nefes aldı ve kendini sulara attı. Yolun ilk yirmi metresini sevinç naraları atarak geçti. Tekerlekleri, koyu renkli dondurucu suların içinde kaybolmuştu. Gitgide batmaya başlıyordu. Suyun seviyesi şimdi Vespa'nın tabanına kadar yükselmişti. Ayak bileklerine değiyordu. Motor hırıltılı bir şekilde söylenmeye, teklemeye başladı. *Scooter*, tıpkı yaralı bir hayvan gibi acılar içinde umutsuzca inleyerek yorgun bedenini sürüklemekteydi. Motosikletin üstündeki Fab-

rizio'nun tek yapabildiği, dişlerini sıkarak yakarmaktı, "Hadi lanet olası kaltak, hadi bastır!.. Sen yaparsın!"

Can çekişmekte olan Vespa'dan son bir inilti yükseldi ve suyun en derin yerinde motoru susuverdi.

Fabrizio Ciba aklına gelen her şeye küfrederek motosikletinden indi. Suyun seviyesi şimdi baldırlarına kadar geliyordu. Ayakları eski Church's'lerinin içinde vıcık vıcık kaymaktaydı. *Scooter*'ına bir tekme savurdu. İnana-mıyordu, sadece kırk dakikanın içinde nasıl olmuştu da insanlık, mekanik sistem ve de tabiat ana, kendisine karşı birlik olup sırt çevirmişlerdi.

İçi tıka basa dövmeli dazlak dolu arabalar, onu her defasında tepeden tırnağa ıslatarak yanından geçmekteydi. Onu göstererek başlarını sallıyor, sonra da gülerek yanından uzaklaşıyorlardı.

Durdu ve üstüne başına baktı. Ceketini iğrenç bir panço yağmurluğa dönmüştü. Pantolonu çamurlu sular-dan sırlıslıkmadı.

Başı önünde titreye titreye Vespa'sını suların içinden çıkardı. Boynundan içeri giren yağmur damlaları doğruca sırtına ve oradan da poposunun ayırımına doğru yuvarlan-maktaydı. Ayaklarını artık hissedemiyordu. *Scooter*'ından vazgeçti, yürümeye koyuldu.

Neyse ki bulunduğu yerden ajansının binası uzak değildi. Bu gece orada kalacaktı. Ondan kendisine bir fincan ballı papatya çayı hazırlamasını isteyecekti. Üstüne bir-iki tane Aspirin içer, yanında da biraz ilgi, biraz sevgi alırsa kendine gelirdi. O, tatlı tatlı Martinelli'yi nasıl alt edeceklerini kulağına fısıldarken kendisi de onun sıca-cık göğüslerine sarılarak mışıl mışıl uyuyacaktı.

Rüzgâr ve sağanak yağmur el ele vererek arkasından iteklerken o da gücünü topladı ve adımlarına yüklendi. Sant'Angelo Kalesi'nin ürkütücü silueti çepeçevre sular-la örtülüydü. Melekler Köprüsü'nden geçti. Köprü'nün

kolonları arasından akan azgın nehir suları, ayaklarının altında gümbürdüyordu.

Yeri göğü inleyen kornalarıyla sesini duyurmaya çalışan sancılı ve hareketsiz metal yığınını nehriin karşı kıyısında daydı. Rögar kapakları, yaya kaldırımı boyunca acımasız bir sel gibi akan çamurlu suları dışarı kusuyordu. Şehrin tarihi merkezine uzanan bütün ana yollar, ara yollar ve dar yollar, sarı yağmurluklu ve ellerinde işaret levhası sallayarak araç selini düzenlemeye çalışan bir grup görevlinin istilasına uğramıştı. Ortalık, bombardıman tehdidi altındaki şehirden göç manzarasını çağrıştırmaktaydı.

Fabrizio, arabaların arasından geçti ve karşısına çıkan ilk sokaktan içeri daldı. Kendisini, boş bir park yeri için iki kişinin itişip kakıştığı küçük bir meydanda buldu. Arabaların içinde bekleyen, her ikisi de birer Versace mankeni gibi alımlı ve her ikisi de sarışın olan sevgilileri araç penceresinin arkasından yırtılmaktaydılar.

"Enrico! Görmüyor musun, adam s.. kafalının teki, bırak park etsin."

"Franco! Uğraştığına değmez, bok herifin teki o!"

Fabrizio başını çevirip onlara bakmaya gerek bile görmeden yanlarından sessizce geçti. Coronari Sokağı'na döndü.

Bir kâbus.

Fakat sona ermişti, sonunda varabilmişti.

17

"Benimle sevişmek istemiyor musun?"

Serena bir gözünü açtı. Uyuyabilmek için yirmi beş damla BZD içmişti. Başını az biraz kaldırdı ve odanın

kapısında duran kocasının karanlık silüetini gördü.

"Ne istiyorsun?" diye sayıkladığı anda benzodiazepin'in uyuşan dilinin üstünde bıraktığı acımsı tadı hissetti. "Uyuyorum, görmüyor musun? Canın kavga mı etmek istiyor?"

"Benimle sevişmek istemediğini söyledin."

Başını yeniden yastığına gömerken, "Kes şunu. Hatta en iyisi, beni rahat bırak," diyebilirdi. Serena uykulu olmasına rağmen, Saverio'nun sesindeki farklı, çok kararlı tonu algılamakta gecikmedi. Meseleyi bu şekilde doğrudan çözmek onun tarzı değildi. *Geri zekâlı, sarhoş olmalı.* Göz maskesini ve kulak tıkaçlarını aramak için komodinin çekmecesini karıştırmaya başladı. Bütün bir günü Roma'da, çömlekçi çarkı aramakla geçirmiş ve mahvolmuştu. Kavga etmeye ne hali vardı ne de isteği.

"Bir daha söyle. Hadi, cesaretin varsa şunu bir daha söyle, seninle sevişmek istemiyorum de."

"Seninle sevişmek istemiyorum. Oldu mu, mutlu musun?"

Göz maskesini bulmuştu.

"Nakliyede çalışanların seni becermelerini tercih edersin, değil mi?"

Ama artık fazla oluyordu. Haddini bildirmek gerekirdi. Yerinde doğruldu ve dişlerini göstererek, hırladı: "Aklını mı oynattın sen? Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Ben seni..." Sözlerini tamamlayamadı çünkü gözlerine dolan koridorun ışığına rağmen onu görmüştü, Saverio karşısında çıplak gibiydi ve... *Hayır, bu olamaz... Saçlarını sıfıra vurmuş.* Omurgasını boylu boyunca yalayan bir ürpertiyle titredi.

"Mağazaya her gidişimde bana ne dediklerini biliyor musun? Senin bir porno yıldızı olabileceğini söylüyorlar. Giyinme tarzına bakılırsa tamamen haksız da sayılmazlar. Sen ne biçim bir orospusun! Hem de öyle bir oros-

pusun ki, önce si...şmenin iğrenç bir şey olduğunu söylüyorsun, üstüne de gidip göğüslerini yaptırıyorsun.” Kaba gürültüyü andıran bir kahkaha attı.

Serena donup kalmıştı. Nefes bile alamıyordu, göğüs kafesindeki kalbi delicesine çarpıyor, atardamarlarındaki kan adeta kükrüyordu. Kocasında yolunda gitmeyen bir şey vardı. Mesele aniden kıskanç bir adama dönüşmesi ya da saçlarını kazıması değildi. Evet, bunlar da endişe verici belirtilerdi. Fakat onu asıl endişelendiren kocasının ses tonuydu. Değişmişti. Sanki onun sesi değildi. Derinden gelen kötü bir sestti. Ya o psikopatça ve hükmedici, kaba kahkahasına ne demeliydi.

Serena Mastrodomenico, günün birinde kocasının zıvanadan çıkabileceğini her zaman bilmışti. O, hayal kırıklığına uğramış biriydi. Fazlasıyla baskı altında, fazlasıyla boyun eğen, fazlasıyla çekingen ve herkesle fazlasıyla nazikti. Onun bu halleri hoşuna giderdi. Arabayı çeken atları anımsatıyordu. Onlar hayatları boyunca dayak yer ve sonunda yorgunluktan geberip giderlerdi. Ancak Saverio'nun içinde gece gündüz onu yakıp kavuran bir cehennemin varlığından da haberdardı. Sabrının sınırını ölçmek ve arada bir de olsa öfkeden patlayıp patlamayacağını görmek için kocasının üstüne gitmekten keyif alırdı. On yıllık evlilikleri boyunca bir kere bile böyle bir patlama yaşanmamıştı.

İşte şimdi yaşıyor, hassiktir. Aklına o film geldi. Trafikte sıkışıp kaldığı bir gün hayatının tüm frenlerini boşlayarak, pompalı tüfeğiyle etrafı kırıp geçiren kusursuz aile hayatıyla örnek bir memurun hikâyesini anlatan film. Kocası da tıpkı filmdeki o adam gibiydi.

Saverio ağır adımlarla yatağa doğru ilerledi. “Sen beni tanımıyorsun Serena. Benim neler yapabileceğim hakkında en küçük bir fikrin bile yok. Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama hiçbir şey bilmiyorsun.”

Serena, kocasının elinde sıkıca tuttuğu kocaman kılıcı görünce çılgınlık attı ve duvara yapıştı.

"Kes sesini! Kes sesini! Çocukları uyandıracaksın! Ahh!.. Tabi ya. Çocuklardan konuşalım. Senin tüp bebek yapmak konusunda ısrar etme nedenini benim bilmediğimi sanıyorsun. Yaş saçmalığımı benim yuttuğumu sandın. Oysa bunu yaşı'n yüzünden istemedin. Hayır! Sen beni iğrenç bulduğun için tüp bebek yapmayı istedin." Saverio, çıplaklığını ortaya serercesine kollarını ve kılıcı havaya kaldırdı. "Söyle hadi, ben o kadar iğrenç miyim?"

Serena Mastrodomenico, her ne kadar fakültede iki yıl psikoloji eğitimi almış olsa da, psikolojik bozukluk belirtileri konusunda deneyim sahibi değildi. Topluma mal olmuş bilge kişiler her zaman delilere haklı olduğunu söylemek gerektiğini savunurlardı. Ve bu tür bir tutum için bundan daha uygun bir durum düşünülemezdi.

"Hayır... Hayır... Seni iğrenç falan bulduğum yok." Hâlâ konuşabilecek kadar nefesinin olduğuna şaşırı, kekeleyerek devam etti. "Dinle beni Saverio. Bırak o kılıcı. Sana söylediklerim için de beni affet." Yutkundu. "Seni sevdiğimi biliyorsun..."

Adam gülme krizine tutuldu ve sarsıla sarsıla gülmeye başladı. "Hayır!.. İşte bunu yapma, lütfen... Bunu söylememeliydin. Beni seviyorsun! Sen beni seviyor musun? Seni tanıdığım günden beri bana ilk defa beni sevdiğini söylediğini duyuyorum. Sana nişan yüzüğünü tarken bile bunu bana söylemedin. Onun yerine, bana yüzüğü değiştirip değiştiremeyeceğini sormuştun." Biri ni görmüş gibi, başını pencereye doğru çevirdi. "Anladın mı? İnsanın kendi karısı tarafından sevilmesi için ne yapması gerektiğini anladın mı? Bir de evliliğin artık krize girmiş bir kurum olduğunu söylerler."

Kaçmalıydı. Balkona açılan pencere kapalıydı, pan-

jurları indirilmişti. Pencereyi açabilecek olsaydı da durum değişmeyecekti, üçüncü kattaydılar ve tam altlarında otoparkın asfalt zemini uzanmaktaydı. İmdat, diye bağırarak olsaydı, adam kılıcı bir tarafına sokardı. Yapabileceği tek şey merhamet dilenerek yalvarmak ve bu şizofrenin zihninde hâlâ bir yerlerde saklanmış olması gereken iyi kalpli, eski Saverio'yu geri getirmeliydi.

Bu akıl almaz bir şeydi. Serena kırk üç yıldır bir kez bile kimseden merhamet dilenmemiş, kimseye yalvarmamıştı. Hatta, cetvelle parmak eklemlerine vuran Ursuline rahibelerine bile. Serena Mastrodomenico'nun karakteri Tirollü Marangoz Ustaları'nın katı Lutherci etik anlayışına göre şekillenmişti. Gençlik yıllarını Brunico'nun marangozhanelerinden birinde çıraklık ederek geçirmiş olan babası ona, yüksek kaliteli ağaçların kırılabilirliğini ama asla eğilip bükülmediklerini söylemişti.

(Ve sen, güzel kızım, sen de bir abanoz ağacı gibi sert ve dayanıklısın. Kendini kimseye ezdirmeyeceksin. Kocana bile. Bunun için bana söz ver.)

Peki babacığım sana söz veriyorum.

Şimdi hiç işi yoktu da, Osram'ın üç kuruşluk işçisi ile cahil bir ev kadınının oğlu olan, işe yaramazın, beceriksizin, otlakçı psikopatın teki Saverio Moneta'dan mı merhamet dilenecekti. Onu adam etmiş, yatağına almış, altın kalpli babasına onu kabul ettirmiş, hatta çocuk yapmak için kurtlu spermelerinin bile geçişine izin vermişti ve şimdi o gelmiş elinde kılıçla kendisini tehdit ediyordu.

Serena, dişlerini sıkı sıkı, "Siktir git! Cesaretin varsa hadi öldür beni! Senden korkmuyorum, taşaksız hamamböceği!" diye bağırarak komodinin üstünden kaptığı çalar saati ona doğru fırlattı ve ellerini de, hadi devam et, dercesine salladı.

Margherita Levin Gritti'nin binası, arkasında daha küçük bir kapıyı gizleyen büyük giriş kapısıyla eski ve şık bir yapıydı.

Fabrizio Ciba altın sarısı diyafonun düğmesine bastı. Tele kameranın üstünde yanan ışık doğrudan gözlerine nişan aldı. Yarım dakika boyunca dişleri birbirine vurarak bekledikten sonra düğmeye ikinci kez bastı. Saatine baktı. Gece yarısı on ikiyi on geçiyordu.

Fabrizio kendi kendine, belirsizlik durumuna bakarak, evde olmaması yüksek olasılık, dedi. Bu kadar çok sayıda uğursuzluğun peş peşe gelmesi olanaksızdı. Bu, tıpkı attığın zarlarda on kere üst üste yedi sayısının gelmesi gibi bir şeydi.

Diyafonun ziline parmağını yapıştırdı. "Aç şunu! Aç şunu! Uyan hadi."

Ve sonunda, Tanrı'ya şükür, kendisine cevap veren sesi duydu. "Kimsiniz? Fabrizio, sen misin?"

Tele kameranın gözüne gözüne, "Evet, benim. Aç!" dedi.

"Bu saatte burada ne işin var?" Ses şaşkındı.

"İzin ver de yukarı geleyim. Sırlısıklam oldum."

Kadın bir süre sessizce bekledikten sonra cevap verdi: "Yapamam... Bu gece olmaz. Kusura bakma."

"Sen ne diyorsun?" Fabrizio kulaklarına inanamıyordu.

"Üzgünüm..."

"Dinle bak, çok çok önemli bir şey oldu. Martinel-li'dekiler beni kapı dışarı etmek istiyor. Aç!" diye emretti. "Düzüşmek falan istemiyorum."

"Ben zaten düzüşüyordum."

"Nasıl, düzüşüyordun? Bu mümkün değil!"

"Neden mümkün değilmiş? Sen ne demek istiyorsun?" Menajerinin sesi gitgide değişiyordu.

"Hiç. Hiç. Tamam, önemli değil. Sen aç, yeter. Sana bir şey anlatacağım, sonra kurulanacağım ve taksi çağırıp gideceğim."

"Taksiyi cepte telefonundan çağır."

"Cepte telefonu kullanmadığımı biliyorsun. Dinle, bir dakikalığına düzüşmeye ara ver, sonra kaldığın yerden devam edersin. Olmaz mı?"

"Fabrizio, sen ne söylediğinin farkında değilsin."

Ciba, öfkesinin bağırsaklarında yayıldığını hissetti. "Asıl fark edemeyen sensin, lanet olası!" Kollarını iki yana açtı. "Tepeden tırnağa ıslağımı! Zatürree olmak üzereyim. Çok kötü durumdayım. Aç şu kahrolası kapıyı, lanet olası aç!"

Menajerin sesi donuklaştı. "Beni yarın sabah ara."

"Açmayacaksın yani, öyle mi?"

"Hayır! Sana söyledim, kapıyı açamam."

Fabrizio Ciba bir bomba gibi patladı. "İyi, o zaman bak sana ne diyeceğim? Siktir git! Sen de, o zavallı sevgilin de, adı neydi, siktirin gidin, ayrıca onun şu şair kadın olduğunu da biliyorum, sen kendini ne sanıyorsun? Anlaşıldı, iki pislik şişko lezbiyen, ikiniz de siktirin gidin. Kovuldun."

Yol kenarında duran arabalara tekmeler atarak uzaklaştı.

19

Ne biçim bir kadın! Tam bir dişi aslan!

Saverio Moneta her zaman karısının dişli biri olduğunu bilmişti ama bu denli olabileceğini hayal bile edemez-

di. Gözünü kırpmadan canını tehlikeye atardı. Onunla evlenmeye de zaten bu yüzden karar vermişti. Annesi, babası ve bütün akrabaları (hatta hayatında sadece bir kere gördüğü Beneventolu akrabaları bile) onun doğru kişi olmadığı konusunda kendisini uyarmışlardı. Şımarık bir kızdı, onu alt edecek, ezecek, zamanla onu Filipinli bir uşağa dönüştürecekti. Fakat o kimseyi dinlememiş, yine de onunla evlenmişti.

Kılıcı uzattı ve kadının boğazına dayadı. "Şimdi de korkmuyor musun?"

"Hayır! Senden iğreniyorum!" Serena, adamın yüzüne tükürdü.

Saverio gülerek yanağındaki tükürüğü sildi. "Demek benden iğreniyorsun." Durendal'ın ucunu kadının geceliğinin iliklerinden birine soktu ve bileğinin bir hareketiyle ilk düğmeyi havaya fırlattı.

Serena, onu çizmeye hazır kırmızı ojeli pençeleriyle iki büklüm bekliyordu.

"Şimdi seni öldüreceğim." Saverio geceliğin ikinci düğmesini de havaya uçurmuştu. Korkudan havaya diki- len koyu renkli uçlarıyla, iki kavun büyüklüğündeki memeleri suni güzellikleriyle ortaya çıkıverdiler.

İki karanlık çukura dönüşen gözleriyle Serena, "Ne yapıyorsun? İğrençsin! Bunu yapamazsın," diye tısladı.

Saverio şimdi de boğazının altına dayadığı kılıçla onu iterek yatağın başına yapıştırdı. "Kes! Sen susmak zorundasın! Sesini duymak istemiyorum."

"Sen zavallı bir dilencisin."

Adam onu saçlarından yakaladı ve yüzünü yastığa gömdü. Kılıcı bir tarafa fırlattı ve sağ eliyle tıpkı zehirli bir yılanı tutar gibi boğazını sıktı ve sonra bütün ağırlığıyla kadının üstüne çıktı. "Şimdi ne yapacaksın? Ha, ne yapacaksın? Artık hareket edemezsin. Bağıramazsın. Korkuyorsun, değil mi? Korktuğunu söyle."

Serena kurtulamıyordu. "Benim kimseden korkum yok."

Saverio o sırada vahşice ereksiyona geçtiğini ve de onu delice arzuladığını fark etti. "Şimdi sana göstereceğim..." Kadının külotunu parçalayarak çıkardı ve kışının bir yanını ısırdı. "Burada kimin söz sahibi olduğunu sana göstereceğim."

Yastıktan boğuk bir inilti yükseldi. "Eğer aklımdan geçen şeyi deneyecek olursan, çocuklarımın üstüne yemin ederim ki seni öldürürüm."

"Öldür beni! Hadi durma, öldür! Bu boktan hayat çok umurundaydı sanki." Kadının kalçalarını araladı ve elini arasına soktu. Biraz daha yer açtı ve bir anda kadının içine girdi. Aleti, kadının kaynar sıcaklıktaki organının en derin noktasına kadar gömüldü.

Kadın, sabırsız bir kedi gibi, bir kolunu kurtardı ve pençesiyle adamın kaburgalarının üstünü, kanayan dört çizgi bırakarak çizdi. "Bana tecavüz ediyorsun, hayvan. Senden nefret ediyorum... Senden ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin..."

Saverio, acı içinde, ümitsizce pompalamaya devam ediyordu. Kan basıncıyla kulakları zonklarken başı da dönmeye başlamıştı.

Serena yüzünü yastıktan kaldırmayı başarmış, hohurdanıyordu. "Kes şunu! Midemi bulandırıyorsun... Midemi..." devamını getiremedi ve kendini daha iyi sunmak üzere sırtını bir yay gibi germeye başlamıştı.

Saverio başardığını anlamıştı. Fahişe zevk alıyordu. Bu onun günüydü!

Ancak şimdi bir sorun vardı. Bu çılgın ritme kendisi de daha fazla dayanamazdı. Bacak tendonlarının arasından yükselmekte olan orgazmı hissediyordu. Orgazm, kalçalarındaki kaslara dişlerini geçiriyor ve dayanma isteğine aldırmandan doğruca kış deliğine ve testis torban-

sına doğru ilerliyordu. Sting'i düşündü. Sting denilen o büyük orospu çocuğu hiç boşalmadan tam dört saat düzüşebiliyordu. Bunu nasıl yapıyordu? İngiliz sanatçının bir söyleşisinde, "Bu tekniği, Tibetli rahiplerden öğrendim," diye açıkladığını hatırladı... Onun gibi bir şey. Her neyse tüm mesele doğru nefes alıp vermektir.

Bir eliyle karısının kürekkemiğine, diğeriyle de duvara dayandı. Ritmini bir parçacık düşürmeye çalışarak tıpkı bir lastik botu şişirir gibi nefes alıp vermeye başladı.

Serena, kesik kertenkele kuyruğu gibi altında sağa sola kıvrılıyordu.

Yeniden kadının saçlarından yakaladı ve bir göğsünü avuçladı. "Hoşuna gidiyor. Söyle hadi!"

"Hayır. Hayır. Hoşuma gitmiyor. İğreniyorum." Oysa hiç de öyle iğrenir gibi bir hali yoktu. "Piç kurusu. Sen aşâğılık piçin tekisin." Sıcaktan bunalan avucunu serbestçe yatağın üstüne çıkardığı sırada eli çalar saate çarptı ve bir anda odanın içinde Billy Joel, *She's Always a Woman* adlı şarkısını söylemeye başladı.

Şeytan'ın onun tarafında olduğunu gösteren açık seçik bir işaret daha. Saverio, müritlerine Sepultura ve Metallica'yı sevmelerini söylüyordu, ama kendisi gizliden gizliye Billy Joel'e hayrandı. Hiç kimse onun gibi şarkılar yazmıyordu.

Dişlerini sıkı ve yenilenen gayretiyle çakmaya devam etti. "Seni deleceğim... Yemin ederim seni deleceğim... Al bir tane daha, bir tane daha." Ve sonra bir parmağını kadının kışına soktu.

Serena taş kesildi, bacakları ve kolları gerildi, başını kaldırdı, acıyla buruşan bir yüzle ona baktı ve incecik bir sesle soluyarak, teslim oldu. "Geliyorum... Geliyorum, hasiktir. Kahretsin, geliyorum."

Saverio sonunda direnmeyi bıraktı, kalça kaslarını gevşetti ve ağzı açık bir şekilde boşaldı. Terden sırlısk-

lam ve yorgunluktan ölmek üzere olan bedeniyle Sere-
na'nın üstüne yığıldı ve ağzı kadının saçlarının arasında:
"Şimdi beni sevdiğini söyle!" diye inledi.

"Evet. Seni seviyorum. Şimdi uyumama izin ver."

20

Vittorio Emanuele Bulvarı'na geldiğinde, Fabrizio Ciba artık taksi aramaktan vazgeçmişti. Arabalar boylu boyunca caddeyi tıkamıştı. Alçak titreşimli hoparlörler duran arabaları yerinde titretiyordu. Bir köşede ışıklı bir bar vardı. Doğruca içeri daldı.

Boğucu bir sıcaklık. Baş döndürücü kötü ter kokusu. Daracık alanda her yerde sırt sırta itişip kakışan insanlar. Dans ediyorlardı. Bar tezgâhında. Masaların üstünde. İşgalci Karayiplilerden oluşan bir orkestra, insanın kulak zarını patlatan, boktan salsa parçalar çalmaktaydı.

Sarı saçaklı, atletli, kısa boylu bir tiple burun buruna geldi. Beline kocaman bir kovboy kemeri takmıştı, ne var ki kemerinde kurşun yerine bardaklar asılıydı. Bir eliyle de bir şişeyi sıkıca tutuyordu. "Neye dönmüşsün böyle? Güzel bir tekila sana iyi gider, bum bum. Bu iyi gider."

Fabrizio içkisini bir yudumda bitirdi. Alkol, buz kesen içkembesini ânında ısıtıverdi. "Bir tane daha."

Genç garson bardağı yeniden doldurdu.

Bu sefer de tek hareketle midesine indirdi. "Ahhh!! Daha iyi. Bir tane daha."

"Emin misin?"

Fabrizio evet dercesine başını salladı. Tezgâhın üstüne sudan sıırılsıklam olmuş bir ellilik banknot bıraktı. Doldur hadi, asabımı bozma."

Garson başını iki yana salladıysa da verilen emre uydu.

Küçük bardağın tamamını midesine indirdiği anda yüzünü tatsız bir ifadeyle buruşturdu. Sonra gence baktı. "Dinle beni, adım Fabrizio Ciba ve ben bir.." Durdu. Cücenin gözleri, içinde uçsuz bucaksız bir boşluğu barındırıyordu. Fabrizio Ciba'nın kim olduğu hakkında uzaktan yakından en küçük bir bilgisi yoktu. Evsiz alkoliklerin baktığı gibi bakıyordu ona. "Burada kullanabileceğim bir telefon var mı?"

"Yok. Venedik meydanında bir telefon kabini var."

Anlaşıldı, dedi yazar kendi kendine, bunun gibi sersemlelere karşı kullandığı her zamanki yöntemle başvurması gerekiyordu. "Bak, eğer beni Mecenate Sokağı'na bırakırsan, sana bir yüz euro daha veririm. Uzak değil, *Colosseo*'nun hemen üstündeki sokak."

Saçaklı omuzlarını silkti. "Keşke! Ama burada yapmam gereken işler var, bırakamam."

"Hayatında bir kere boktan biri gibi davranamaz mısın? Kahretsin, senden beni Ay'a götürmeni istemedim!"

Garson küçük bir bardağa içki koydu ve onu sertçe tezgâhın üstüne bıraktı. "Al hadi, bu da benden olsun, ama sonra çekip gideceksin. Akıllı uslu."

Fabrizio bir yudumda tekilayı midesine yuvarladı, ceketinin koluyla ağzını sildi. "Sen boka battığında kimse sana yardım etmiyor, demek ha?" İki adım attı ve kendini birinin ayağının üstünde buldu.

Hemen sonra acıyla bağırarak bir kadın sesi duydu: "Ah! Ayağım! Bu sersem başparmağımı ezdi!"

Kadının yüzüne bakmaya çalıştığı sırada bar tezgâhının ışıkları doğrudan gözüne girdi. Özür dilemek için bir elini kaldırdığı sırada bir erkek sesi ona havlayarak karşılık verdi: "Bana bak... Yeterince rahatsızlık verdin. Şu yaptığına bak!"

"Ne var yani? Anlamıyorum... O bir midye.. Yumuşakçalarda acı eşiğinin daha yüksek olması gerekmiyor muydu?" Gözlerini yumduğu anda müziğin sustuğunu fark etti. "Tahmin ediyorum ki sizin gibi beyefendilerin hiç biri..." Devamını getiremedi. Oturmalydı. Gözlerini yeniden açtı ve bütün silik yüzlerle birlikte orada bulunan her şey birden etrafında dönmeye başladı. "Sizin ne acayip, korkunç bir dünyanız var," diye geveledi ve cüceye tutunmaya çalıştı, ama yeniden insanların ayaklarının arasına yuvarlandı.

"Atın şunu dışarı! Bu kadar yeter! Buralara her gelişimizde aynı şeyler oluyor."

"Tamam..." Birilerinin yardımıyla ayağa kalkabildi.

Yağan yağmurun altında, açık havaya çıktığının farkında bile değildi. Yağmur ve rüzgâr kendine gelmesini sağlamış, akli da bir parça yerine gelmeye başlamıştı. O bir buçuk kilometrelik yolu, yağmurun altında yürüyecekti.

Gözleri kapalı, titreyen bacaklarıyla Venedik Meydanı'na ulaştı. Karşılıklı yönlerden korna çalarak yanından geçerken onu yolun ortasına çivileyen arabalara aldırmadan, caddenin karşı tarafına geçmeyi başardı. Kendini Fori İmperiali Sokağı'nın önünde buluverdi. Tarihi kalıntılar alanı, uçsuz bucaksız görünüyordu. Yağmurun yüzünü tamamen örttüğü Colosseum, serap gibi uzakta parlamaktaydı. Yağmur, arabaların farlarıyla yıkanan parke taşlarını delicesine dövüyordu.

Tek yapması gereken, başını önüne eğerek yürümekti.

Fakat kusmam lazım.

Zihninde hiç durmadan, onu sırtından bıçaklayan Gianni piçini, evine kabul etmeyen orospu menajerini ve bardaki o boktan insanları düşünmeye devam ediyordu.

Yarın... kendime... yeni bir ajans arayacağım... ve Martinelli'ye... güzel bir e-posta yollayacağım.

Colosseum gitgide yaklaşmaktaydı. Işıklı bir *panettone*'ye¹ benziyordu.

Fabrizio tükenmişliğine rağmen son gücünü de adımlarına kullanarak, hızlandı.

Martinelli'den ayrılacağım.

Nefes alamadığını hissetti ve aynı anda da buz gibi bir pençenin yüreğini parçaladığını.

Aman Tanrım!..

Başını gökyüzüne çevirdi, bir şeye tutunmak ister gibi elini uzattı, ayağı takıldı, işte o sırada önünde ikiye katlandığı kaldırıma elmacıkkemiğini çarptı.

Yerde boylu boyunca yatmakta olduğunun farkındaydı, bayılmak üzereydi. Kuvvetli bir acı, sol kolunun içinden onu sarmıştı. Bir su birikintisinin içinde eriyen acımsı alkol tadında bir şey kusmuştu.

Kalp krizi.

Başı adeta bir ateş topuna dönüşmüştü. Kulaklarının içine sanki bir reaktör yerleştirilmişti. Colosseum, cadde, ışıklar, yağmur ve her şey ışıklı bir döngünün içinde bütünleşerek çok hızlı hareketlerle dönmektedirler.

Yerden kalkmayı denedi ama bacakları onu taşımadı. Yeniden yere düştü. Arabalar hızlarını bile düşürmeden yanından geçerken, bu defa da caddeye doğru kollarının üstünde sürünerek ilerlemeye başladı. Bir elini kaldırdı ve fısıldadı: "İmdat! İmdat! Yalvarırım bana yardım edin!"

Uluslararası pazarda çok satan *Aslanların Mezarı* adlı romanın yazarı, televizyonda yayınlanan *Suç & Ceza* adlı kültür programının sunucusu, haftalık *Yes* dergisinin yaptığı araştırmaya göre İtalya'nın en seksi üçüncü erke-

1. İtalyanların Noe'de yedikleri meyveli kek.

gi Fabrizio Ciba, hiç kimse durmadığı için Roma İmparatorluğu'nun tarihi kalıntılarının tam önünde kendi kusmuğunun içinde ölmek üzere olduğunu anlamıştı. Roma kalıntılarının altında yatan bedeninin fotoğrafını gördü.

Bütün gazeteler bunu yazacak. Ne yazacaklar? Tıpkı Janis Joplin gibi.

Kolu hissizce yere düştü. Yattığı yerde kendi kendine durmadan aynı şeyi soruyordu neden, neden tüm bunlar özellikle onun başına gelmişti.

Ben kötü bir şey yapmadım.

Her şey giderek bulanıklaşıyordu. Tek gördüğü mor noktacıklardı.

Başını yere yasladı ve gözlerini yumdu.

21

Moneta çifti, yataklarına yan yana uzanmışlardı. Dışarıdaki fırtına gücünü yitirmeye başlamıştı.

Saverio, karısına baktı. Kadının, gözünde maskesi, diğer tarafa dönmüş uyumaktaydı.

Sevişmeleri biter bitmez Serena ona, onu sevdiğini söylemişti. Buna inanmak zorunda değildi. Serena bir akrep kadar haindi. Ona bunu söyletebilmek için tecavüz etmek zorunda kalmıştı.

Ama sonunda da zevk almıştı.

Serena'nın zayıflığı ona pahalıya mal olmuştu.

Yeniden düşününce yarın tam bir hayvana dönüşecek. Hiç olmadığı kadar bencil, hükmedici ve duyarsız olacak. Bu yaptıklarımı ihtiyara bile anlatabilir.

Buna rağmen ona karşı nefret duymuyordu. Ona,

"Ben de," dememek için kendini zor tutmuştu. "Üstelik ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile edemezsin. Dünya-daki her şeyden daha çok."

Fakat sağduyusuna yeniden kavuşan aklıyla şimdi kendini farklı hissediyordu. O "hayır", beyninin içinde vızıldayıp duruyordu. Taşaksız hamamböceği dönemi kapanmıştı. Dönüşüm tamamlandığına göre kendisine de kanat açıp yok olmaktan başka bir şey kalmıyordu.

Vahşi Hayvanları'na söz vermişti, sözünü tutacaktı. Larita'yı Şeytan'a kurban edecek ve böylece dünyanın en ünlü satanist tarikatı olacaklardı. Saverio Moneta'nın ne tür hastalıklı bir zihin olduğunu herkese gösterecekti.

Polisler onları er geç enselerdi. Bundan emindi. Hayatının bundan sonraki günlerini hapisshanede geçirecek olması onu korkutuyordu. İçerde çok kötü insanlar vardı. Katiller, mafyanın adamları, gerçek psikopatlar. Şarkıcı Larita'nın başını gövdesinden ayırmış ve onun kanıyla yıkanmış kötülüğün efendisi, canavar Mantos olarak hapse girecek olursa elbette içerdekiler de ondan korkarlardı.

Belki... Belki de hayır... Belki de içerdekiler Larita hayranı çıkacak. Ve o zavallı talihsiz Jeffrey Dahmer'e yaptıkları gibi, beni de öldürecekler.

Hapishane meselesi tam bir felaketti.

Yeter ki...

Karanlıkta gülümsedi. Bir yolu vardı.

Yatağından kalktı. Dolabı açtı. İçinden, *jogging* yapmayı düşünerek –oysa bir gün bile yapmamıştı– satın aldığı siyah eşofmanını çıkardı. Üstüne giydi, başlığını başına geçirdi. Odadan çıkmak üzere olduğu sırada, Serena mırıldadı: "Nereye gidiyorsun?"

"Üyu sen."

"Yardım ister misiniz?"

Ne?

"Beni duyuyor musunuz? Beni duyuyor musunuz?"

Ne? Kim?

"İyi misiniz?"

Bir ses. Bir kadın.

Fabrizio Ciba zorlukla gözlerini yeniden açtı. "Çok kötüyüm... Bana yardım edin... Size yalvarırım." Önünde duran karaltıyı ayak bileğinden yakalamıştı.

"Aman Tanrım! Ama siz... Siz yazarsınız... Tabi ya siz Fabrizio Ciba'sınız. Burada, yerde ne işiniz var? Sizinle karşılaşmak ne heyecan verici bilemezsiniz."

"Evet... Ciba... Benim... Ben Fabrizio Ciba'yım! Lütfen bana yardım edin, beni götürün..."

"Sizi hastaneye götürmemi ister misiniz?"

Zihninin zarar görmemiş o küçük parçası, hastaneye gidecek olursa gazetelere haber olacağını hemen anladı. Onun bir alkolik olduğunu ya da daha kötüsünü yazacaklardı.

"Hayır. Eve. Beni eve götürün... Mecenate Sokağı..."

"Tabi, tabi. Sizi hemen eve götürüyorum. Biliyor musunuz, siz benim en sevdiğim yazarsınız, Saporelli'den de iyi bir yazarsınız. Bütün kitaplarınızı okudum. *Aslanların Mezarı*'na bayıldım. Sizden imzalamanızı istesem, boşboğazlık etmiş olur muyum? Ama yanımda kitabınız yok."

Fabrizio gülümsedi. Okurlarını ne çok seviyordu.

"Şimdi sizi arabaya bindireceğim."

İki elin koltuk altlarından onu yakaladığını hissetti. Kapıları açık bir araba görür gibi oldu. Kadın onu sürükledi ve arka koltuğa yerleşmesine yardım etti.

Hâlâ en güçlü olan benim, suyum ısınmadı, diye sayıkladı ve bayıldı.

23

Zombi, Murder ve Silviatta, sinema konusunda hareketli bir tartışmaya girmişlerdi.

Bir kanepenin üstüne yayılmış, Rocchetta marka su şişesiyle evde hazırladıkları *chillum*'u¹ elden ele geçirmekteydiler. Dibinde votkalı grimsi bir karışım ve duman vardı. Bir delikten ucunda iki kâğıtla sarılmış dev bir cigaralık bulunan boş bir tükenmez kalem çıkıyordu.

Blackwater Valley Exorcism'i izlemeyi henüz bitirmişlerdi. Üçü de filminden fena halde etkilenmiş ve filmin o çok övülen *Şeytan*'ın çok daha üstünde olduğu konusunda görüş birliğine varmışlardı. Her şeyden önemlisi gerçek bir hikâyeye dayanıyor olmasıydı ve kriterlerine göre gerçek hikâyeler, kurgu hikâyelerden kat kat üstündü. Ayrıca giriş sahnesi oldukça görkemliydi. Texaslı fakir köylü bir ailenin kızı olan Isabel, bir tavşanı canlı canlı yiyordu. Tam anlamıyla katışıksız ve dinamiği yüksek bir filmi, ayrıca sanatçıların ve yönetmenin ellerindeki kısıtlı bütçeye rağmen çok sıkı çalıştıkları açıkça anlaşılıyordu.

Silviatta bir kâğıdı daha ot sararak yuvarlıyordu. Grubun yasal yuvarlayıcısı o idi. "Peki, Zombi sana göre de *Blackwater, Omen*'den daha iyi değil mi?"

Zombi esnedi. "Güzel soru... Bilmiyorum."

1. Hintli sadhuların esrar içmek için kullandığı konik pipo.

Silvietta da esnedi. "Buna bayılırım. O Faslı, iri vücutlu hayvanın teki."

Murder kanepeden sırtını kaldırdı ve kollarını açarak gerindi.

"Gidip uyumaya ne dersiniz?"

Tarikatın kutsal rahibesi, sarma kâğıdını diliyle ıslatarak yapıştırdı ve teknik bir hareketle otlu sigaranın bir ucunu kapattı, diğer ucunu yaktı. "İyi o zaman hadi son bir iyi geceler sigarası çekelim." Sonra yerinden kalktı ve etrafa saçılan *heavy metal* CD'lerini, dövme resimli dergileri ve kabak çiçeği kızartması ile yeşil zeytinin yağlı poşetlerini toplamaya başladı. Ne zaman duman çekme işini biraz abartsa ev kadını sendromuna tutulurdu. "Zombi, neden burada uyumuyorsun?"

"Yok... Bilmiyorum... Gitsem daha iyi," dedi Zombi, bir yandan da postallarını aramaktaydı. "Yarın sabah sağlık kontrolü için annemi Formello'ya götüreceğim."

Bir yere gideceği falan yoktu, uyuması için verdikleri yatağın yayları kopmuştu, ayrıca onlarla birlikteyken kadınsız olmak canını sıkıyordu ki bu, yalan da değildi. Diğer ikisi, sırnaşık âşıklardan, birbirine yapışık çiftlerden, sanki sevgililer günüymüş gibi her an el ele göz göze oturan romantik takılanlardan nefret ettiklerini söylemelerine rağmen ellerine geçen ilk fırsatta kendi köşelerine çekilir, orada kendilerinden başka kimse yokmuş gibi davranırlardı.

Üçünün birlikte aynı yatakta uyumasının ona ne zararı olurdu? Grup seks yapmayı istediğinden değildi (her ne kadar bu hoşuna da gidiyor olsa) fakat satanist kardeşlik yemini etmemişler miydi? Ayrıca bu Murder hödüğünde Silvietta'ya ilginç gelen şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Kendisi ondan bin kat daha iyiydi. Tamam, gastrit problemi vardı ama ilaç alınca bir şeyi kalmıyordu.

Zombi yerden ayakkabısının tekini aldı. "Olmaz... Ben eve gidiyorum. Böylesi daha iyi."

Murder yüz kiloluk kışını kaldırdı ve açık mutfağın köşesindeki buzdolabını açtı. "Canın nasıl isterse öyle yap."

Silvietta, odanın havasını temizlemek için pencereyi araladı. Dışarıda yağmur neredeyse kesilmişti. Bir süre camın önünde durdu ve dışarı baktı, sonra yeniden onlara döndü. "Sizce Mantos bize ne gibi bir eylem planı sunacak?"

Murder eski bir mayonez kavanozunu çıkardı ve incelemeye başladı. "Bence o da bilmiyor, aklında hiçbir düşünce yok, boş. Yemekteki halini görmediniz mi? Çok sinirliydi. Size söylemiştim, Paolo ile birlikte biz de Apokalips'in Çocukları'na katılalım, demiştim. Şimdi orada olsaydık... Ne adaklar, ne ayinler, ne toplu seksler."

Zombi botlarının bağcıklarını fiyonk yaptı. "Onların yeri Pavia'da. Buraya çok uzak. Ben çalışmak zorundayım."

Murder bir parmağını sarı kremanın içine daldırdı ve sonra ağzına soktu. "Bir halattan haberin olmadığı nasıl da belli oluyor. Apokalips'in Çocukları hafta sonları baskın düzenliyorlar. Cuma gidersin, pazar akşamı trenle dönersin. Pazartesi işinde olursun.

Silvietta, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Aslında, bu şekilde gidip gelmek sana pahalıya patlayacak olsa da..."

Zombi çenesini kaşdı. "Ben size söylüyorum. Saverio, bir Kurtz Minetti ya da ne bileyim işte, bir Charles Manson gibi karizmatik biri değil. Şunu kabul edelim, Abaddon'un Vahşi Hayvanları öldü!"

Murder, "Hiç doğmadılar ki," diye düzeltti.

Silvietta lavaboya bulaşık deterjanı döktü. "Hayır! Doğru değil! Bu bir süreç. Saverio'nun bir sürü ailevi

sorunu var. Ben ona çok güveniyorum ve onu asla terk etmeyeceğim. O olmasaydı, Vahşi Hayvanlar'a katılmazdım ve sizleri de asla tanımayacaktım. Hem ona yeni bir şans verme konusunda anlaşmıştık."

"Evet... Tabi ya. Bunu ona borçluyuz," diye tekrarladı Zombi, ikna olmadığı anlaşılıyordu.

O sırada diyafonun zili çaldı.

Murder şaşkın gözlerle ikisine baktı. "Bu saatte kapıyı kim çalar?"

Silvietta ofladı. "Alt kattaki yaşlı kadındır."

"Ne istiyor olabilir?"

"Konuşmalarımız doğruca ona gidiyormuş. Geçen apartman toplantısında ağzını bir açtı, susmak bilmedi.

Murder sesini alçalttı. "Ne yapacaktınız yani? Tüm gün ses çıkarmadan oturacak mıyız?"

"Hayır. Fakat Murder'cığım, sevgilim, sana bin kere sesini yükseltmeden konuşmanı söyledim."

"Bak burada yüksek sesle konuşan biri varsa o da budur."

Zombi elini alnına götürdü. "Böyle olacağı belliydi. Sonunda her zaman suçlu ben olurum."

Aşağıdan bir kez daha diyafonun ziline basıldı.

Silvietta diyafona yaklaştı. "Ne yapayım? Cevap vereyim mi? Ben bu kadına ne diyeceğim?"

Murder omuzlarını silkti. "Ona asabımı daha fazla bozmamasını söyle."

Kız derin bir nefes aldı ve ahizeyi kaldırdı. "Evet?!" Bir an sessizce bekledi, sonra açma düğmesine bastı. "Tamam. Açıyorum."

Murder, *chilum* şişesini saklamak için ani bir hamle yaptı. "Delirdin mi sen? Onu içeri mi alacaksın?"

Silvietta sokak kapısını açtı. "Saverio geldi," dedi.

Bir dakika sonra Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın

lideri kapıda belirdi. Baştan aşağı siyah giyinmişti. Gözünde güneş gözlükleri vardı. Saçlarını kazıtmıştı.

Zombi ona yaklaştı. "Saverio, sen ne yapt?.."

Mantos, ona sus işareti yaptı ve sonra teatral bir hareketle gözündeki gözlüğü çekip çıkardı ve her birini dikkatlice tek tek inceledi. "Biliyorum, hepiniz büyük Mantos'un sonunun geldiğini ve iş, aile sorunları yüzünden bunaldığınızı düşünüyorsunuz."

Murder suçlu suçlu başını önüne eğdi.

Saverio hayal kırıklığı taşıyan gözlerle ona baktı. "Özellikle de sen Murder, Şer'in Kitabı'nı ilk okuttuğum kişi sensin. Satanist mahkemelerinin hangileri olduğunu bile bilmiyordun. Senin ustana güvenin kalmamış. Bu, Kötülüğe iman edenlerin birlik olduğu bir tarıktır. Unutma ki, girmesi çok zor ama buradan çıkması çok kolaydır."

Murder, "Öyle değil Saverio. Benim seninle bir meselem yok. Yani... Bilirsin..." diye ağzının içinde geveledi.

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri bakışlarını önce pencereden dışarı çevirdi, sonra da aniden diğer üçüne dikti. "Bugünden itibaren Saverio Moneta diye biri artık yok. Bu fırtınalı gecede öldü. Bu andan itibaren sadece ulu rehber Mantos var. Bugün ayın kaçısı?"

"28 Nisan, sanırın," dedi Silvietta.

"Bu tarihin altını çiziniz. Bugün bir dönüm noktası yaşanıyor. Vahşi Hayvanlar bugün, karanlıkların içinden ışığı keşfetmeye çıkacaklar. Bu tarih Satanist takvimine önemli bir tarih olarak geçecek ve bütün Hıristiyan âlemi tarafından dehşetle hatırlanacak." Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri kollarını tavana değıdirmek istercesine uzattı. "Ben karizmatik babanızım. Ben İyi Çoban'ın sürülerine ölüm getiren kurdum. Ben Düşünceyi getiren kişiyim!"

Silvietta coşkulu gözlerle, "Onun çok büyük oldu-

ğunu biliyordum," diye diğer ikisine bağırdı. "Gördünüz mü? Size bunu söylemişim."

Murder bir elini, yeniden bulduğu karizmatik babasına doğru uzattı. "Anlat bize, Mantos!"

Lider kollarını indirdi ve eşofmanının cebinden bir CD çıkardı. Onu kanepenin önünde duran sehpayaya fırlattı.

Zombi, bir tarantula görmüş gibi ürkerek geriye sıçradı. "Aman Tanrın, bu iğrenç Larita'nın CD'sinin sende ne işi var?"

Mantos disketi işaret etti. "Bu konserin nerede kayda alındığını biliyor musunuz? Lourdes'de. Wojtyla onun seslendirdiği *King Karol* şarkısının altı aydan beri *top ten* listelerinde olduğunu biliyor musunuz?"

Murder, midesi bulanmış gibi yüzünü buruşturdu. "O sonradan Hıristiyan olan bir hain. Şeytan'ın düşmanı o."

Silvietta nişanlısının dizine oturdu. "İyi de onun bunu neden yaptığını anlamak gerekir. *Gente* dergisinde, Lord of Flies'ı neden terk ettiğini açıklayan bir röportajını okumuştum. Remy Martin'in şarkıcısı Rotko'yla bir aşk hikâyesi yaşamış ve sonra da birlikte uyuşturucu batağına saplanmışlar. Adam eroinman olmuş ama kız, Don Toniolo'nun yardımıyla bu bataktan kurtulmayı başarmış. Toplum içinde yeniden bir ışık bulmuş ve sonra da pop müziğine geçmiş."

Mantos, onun sözünü kesti. "Larita'nın ölümü, Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın elinden olacak. İşte görevimiz budur."

Odanın içine ağır bir sessizlik çöktü. Dışarıdan bir köpeğin uluması duyuldu.

Zombi, başını kaşımaya başladı. Silvietta tırnaklarını kemirmeye. Murder, tişörtünün ucuyla gözlüklerini temizledi ve içinde tuttuğu nefesini bir solukta dışarı

bırakırken konuştu: "Bu çok büyük bir iş! Gerçekten büyük. Böyle bir şey beklemiyordum."

"Peki, bunu nasıl yapacağız? Bir planın var mı?" diye kekeledi Zombi.

Mantos kollarını yere doğru salladı. "Elbette. Yarın Roma'da, İtalya'daki bütün VIP'lerin davetli olduğu yemekli bir eğlence düzenlenecek. Larita da orada şarkı söyleyecek. İşin hamaliyesiyle biz ilgileneceğiz. Uygun zamanı kollayıp Larita'yı kaçıracağız ve sonra onu kendi kanıyla yıkayacağız."

"Ama öldürmeden önce onu bir güzel becereceğiz, değil mi?" diye sordu Zombi, tahrik olduğu açıkça görülmüyordu.

"Elbette, önce satanist seks âlemi yapılacak. Ertesi gün Abaddon'un Vahşi Hayvanları, dünyanın bütün haber programlarında yer alacak. Burada sözü edilen ciddi bir iştir, öyle kesik başlı rahibe haberlerine benzemez. Her biriniz satanist dünyasının kahramanları ve dünyanın geri kalanı için de birer düşman olacaksınız."

Zombi boynunu okşuyordu. "Fakat bizi derhal enseleyeceklerdir, Saverio. Ben hapishaneye düşmek istemiyorum."

Mantos başıyla hayır dedi. "Oraya düşmeyeceksin."

"İyi de bu nasıl mümkün olacak?"

"Sakin ol," dedi Vahşi Hayvanlar'ın lideri ve kendi etrafında ağır ağır döndü, sonra durdu ve ellerini beline koydu. "Bizi asla yakalayamayacaklar. Çünkü biz intihar edeceğiz."

Vahşi Hayvanlar sessizce birbirlerine baktılar.

Sessizliği bölerek ilk konuşan Murder oldu. "Hey, Saverio dur biraz, sen bunu ciddi mi söylüyorsun? Bu biraz aşırıya kaçmıyor mu?"

"Her şeyden önce bir daha bana Saverio demeyin. İkincisi, korkmayın, ölüm bizim için çok tatlı bir içki

olacak. Lucifer yanı başımızda olacak.” Mantos kollarını kaldırdı. “Şimdi diz çökün ve karizmatik babanıza bağlılığınızı gösterin!”

Üçü birden başlarını yere koydular.

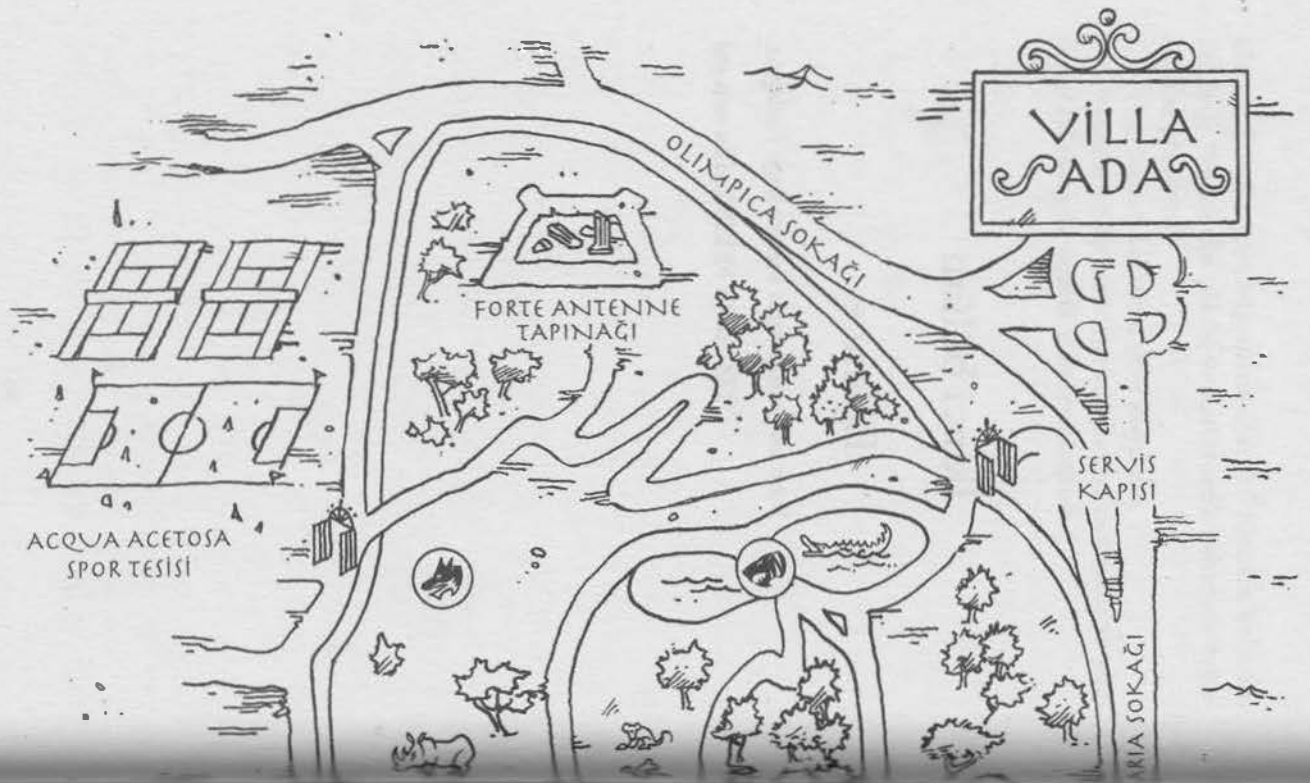
Mantos eğildi, müritlerinin başına dokundu ve gözlerini fal taşı gibi açarak gülmeye başladı.

İkinci bölüm

Eğlence

Sono un grande falso mentre fingo l'allegria.

TIZIANO FERRO, *Alla mia età*

Açık havada yenen yemeklerde Romalılar aralarında sık sık şehrin en güzel parkının hangisi olduğu konusunda tartışıyorlardı. Sonunda, kaçınılmaz bir şekilde Villa Doria Pamphili, Villa Borghese ve Villa Ada birincilik kürsüsü için çekişirdi.

Monteverde semtinin arkasındaki Villa Doria Pamphili, daha geniş bir alana ve manzaraya hâkimdir; şehrin tam ortasında bulunan Villa Borghese, içlerinde en tanınmış olanıdır (Roma şehrinin ve Popolo Meydanı'nın akıllardan silinmeyecek olağanüstü manzarasının keyifle izlendiği Pincio Meydanı'nı bilmeyen var mıdır?); bu üçünün içinde en eski ve en vahşi olanı ise Villa Ada'dır.

Bu hikâyenin yazarının mütevazı görüşüne göre Villa Ada, açık ara farkla hepsinden üstündür. Üstelik çok da büyüktür, Salaria Sokağı ve Olimpica Vıyadüğü'nden Acqua Acetosa Spor Tesisi'ne kadar uzanan ağaçlık, fundalık ve çalılıktan oluşan yaklaşık yüz yetmiş hektarlık bir alana sahiptir. Sincaplar, köstebekler, kirpiler, yabani tavşanlar, sansarlar ve kalabalık bir kuş topluluğu bütün gün içinde cirit atmaktadır. Tamamen terk edilmiş ve ihmale maruz kalmış olduğu sanılan bu parkın ağaçlık bölgesine girildiğinde yaşanan his, tıpkı vahşi bir ormanda olmak gibidir. Şehrin kalabalığı ve gürültüsü bir anda yok olur ve insan

kendini yüz yıllık çam ağaçlarının, defne ağaçlarının ve içine girse asla geri çıkamayacağı böğürtlen çalılarının arasında yılan gibi kıvrılan çamurlu patikalardan, devrilmiş ağaç kütükleri ve yabancı otlarla kaplı büyük çayırların ve ısırganların arasında bulur. Sarmaşkların boyu boyunca kapladığı terk edilmiş eski yapılar; yabancı incirlerin altında çürümüş çeşmeler ve ne amaçla kullanıldıkları bilinmeyen sığınaklar, ağaçların dalları arasında belli belirsiz görülmektedir. Orayı iyi bilmeyen birinin ormanda tek başına bir maceraya atılması pek tavsiye edilmez, zira çıkış yolunu bulmak günler alabilir. İlk Hıristiyanların ölümlerini gömdükleri Priscilla Katakompu, Villa Ada'nın altından geçer.

Kuzey bölgesinde, büyük suni göletin ötesinde, Forte Antenne denilen ağaçlıklı bir tepe yükselmektedir: Burada, on dokuzuncu yüzyılın sonunda Fransızların saldırılarına karşı Roma ordusu tarafından şehri korumak için bir kale inşa edilmişti. Henüz Roma daha ortada yok iken, aynı yerde "Antemnae" adlı bir şehir bulunmaktaydı. Romalı tarihçi Varrone'ye göre, ismi ante amnen yani "nehirin önü" sözcüklerinden türetilmiş olmalıdır; çünkü burada Aniene, Tiber Nehri'ne karışmaktadır. Nitekim şehir, Tiber Adası'na akan nehir trağını tam bu noktadan yönetir. MÖ 753'te Romulus burayı ele geçirdi ve orada yaşayan halk Romalı sayıldı ve kendi topraklarına kolonilerini yerleştirdi. MÖ üçüncü yüzyıldan itibaren önemini kaybetmeye başlayan şehir terk edildi. Roma'nın çöküş döneminde, Antemnae Tepeleri, kuzeyden gelerek Roma'yı ele geçirmeye hazırlanan Vizigotların kralı Alaric ve ordusuna ev sahipliği yaptı. Yüzyıllarca süren sessizlikten sonra onun hakkındaki ilk bilgileri alabilmek için on yedinci yüzyıla kadar beklememiz gerekecekti. Roma'ya hâlâ uzak sayılırdı ve oralar sadece kırlık alanlardan ibaretti. Arazi, İrlanda Koleji'nin tarım bölgesi olarak kullanıldı. Derken 1783 yılında bu arsa, içinde bir villa inşa ettirmek üzere Prens Palla-

vicini tarafından satın alındı. Mülkiyeti, sekiz yüzlerin ortalarında Potenziiani prenslerine geçti ve 1872'de Roma'daki ikametgâhı olarak kullanılmak üzere villa, kraliyet ailesi'ne satıldı. Avcılık sanatına düşkünlüğüyle tanınan II. Vittorio Emanuele, burayı büyük bir avlanma bölgesi haline getirebilmek için çevresindeki diğer arazileri de satın aldı.

Ölümünden sonra yerine geçen I. Umberto bütün sarayı Quirinale'ye taşımaya karar verince, villa da kraliyet ailesinin mali işlerinden sorumlu İsveç Kontu Tellfner tarafından beş yüz otuz bir bin lired karşılığında satın alındı ve Kont, villaya, delice âşık olduğu sanılan kansı Ada'nın ismini verdi.

1900 senesinde kral I. Umberto, bir anarşist tarafından öldürülünce yerine geçen III. Vittorio Emanuele sürekli ikametgâhı olarak yeniden dedesinin villasında yaşamaya karar verdi. Burası, Monarşi sona erip kral ve akrabalarının sürgün edileceği 1946 senesine kadar kraliyetin resmi ikametgâhı olarak kaldı.

1946 sene.sindeki sürgünden sonra kendilerine göstermiş oldukları misafirperverliğin nişanı olarak, Savoia'lılar bu villayı büyük bir cömertlikle, sözleşme dâhilinde Mısır hükümetine verdiler. Onlar da bu yapıyı Mısır Büyükelçiliği olarak kullandılar; ancak villanın bir kraliyet villası olma ayrıcalığı, onun yeniden İtalyan hükümetine iade edilmesine neden oldu.

O tarihten itibaren Villa Ada bir kamu malı oldu ve şehir parkı olarak halkın kullanımına açıldı. İçinde gezi için yeni güzergâhlar açıldı, atletler için özel donanımlı koşu parkurları yapıldı, suni göletler için derin çukurlar kazıldı ve türüne az rastlanır özellikte pek çok yabani ağaç ekildi.

Başkent Belediyesi boşalan kasalarını yeniden doldurmak amacıyla 2004 senesinde üç yüz milyon euro gibi astronomik bir fiyata Villa Ada'nın bütün arazisini açıkartırmayla satışa çıkarmaya karar verdi.

Açıkartırma 24 Aralık günü Campidoglio'da, Roma tarihinde yapılan bu "büyük soygun" yüzünden çılgına dönen Romalıların protesto gösterileri arasında gerçekleşti. Katılanlar arasında tanınmış kişiler de vardı; U2'dan Bono, Rus işadamı Roman Arkadyeviç Abramoviç, Paul McCartney, Air France ve İsviçre bankalarını temsil eden bir numara levhası.

Doksanlı yıllarda gayrimenkul sayesinde büyük bir sermaye toplayan Campania'lı, geçmişî karanlık yatırımcı Salvatore Chiatti, kısaca Sasà, dört yüz elli milyon euro gibi bir bedel ödeyerek hiç beklenmedik bir şekilde açıkartırmayı kazandı. Vergi kaçırmaktan ve hayvan kaçakçılığından hapse girmiş, ancak af sayesinde yeniden özgürlüğüne kavuşmuş biriydi Sasà...

Birkaç gün sonra, Il Messaggero gazetesinde yer alan bir söyleşisinde emlak yatırımcısı, bu villayı satın alma nedenini şöyle açıklamıştı: "Ben küçükken annem beni hep oraya götürürdü. Nostalji rüzgârına kapıldım." Bu bütünüyle yalandı; Chiatti, çocukluğunu Mondragone'de tamirci olan babasının tamirhanesinde çalışarak geçirmişti. Gazeteci ona ayrıca, "Burayı ne olarak kullanacaksınız?" diye sormuştu.

"Roma'daki ikametgâhım."

Villa birkaç yıl boyunca kapalı kaldı. Bölgede oturanlar parkın Roma Belediyesi'ne iade edilmesi için bir komite oluşturdular. Chiatti'nin burayı spekülasyon yaratmak için satın aldığı ve içinde golf alanları, binicilik kulübü ve bir go-kart pistinin yer alacağı özel kullanımlı bir tesise dönüştürmek üzere kendine yabancı ortaklar aradığı söyleniyordu.

2007 senesinde yenileme çalışmaları başladı. Dış duvarlar on metre kadar yükseltildi ve üzerleri dikenli tel yumaklarıyla çevrildi. Elli metre aralıklarla duvarın üstünde, içinden salkım salkım kameraların uzandığı gözetleme kuleleri inşa edildi.

General Farinelli'nin dul eşi Markiz Clotilde, Salaria Sokağı'ndaki evinin terasında, ağaç dallarının arasından parkın bir parçasını gözetleyebilmekteydi. Bu yaşlı hanım, haftalık Panorama dergisinden bir gazeteciye, parkın içinde kesintisiz süren işçi trafiğini gördüğünü bildirdi. Ağaçları kesiyor, ormanı yok ediyorlardı. Bu arada iki zürafa ile bir de gergedan görmüştü. Gazeteciler, dul bayan Farinelli'nin yetmiş sekiz yaşında ve Alzheimer hastası olduğundan hareketle, bu haber kaynağına fazla itimat etmediler.

Oysa Markiz'in gözleri gayet iyi görüyordu.

Sasà Chiatti parkın içine bataklıklar, nehirler ve balıklar inşa ettirmiş ve nüfusun yeniden kalabalıklaşması için çaba içine girmişti. Doğu'nun kapatılan hayvanat bahçelerinden ve iflas etmiş sirklerinden ayıları, fokları, kaplanları, aslanları, zürafaları, tilkileri, papağanları, turları, balıkçılları, uzak doğunun makak türü ile diğer kuyruksuz maymunlarını, suaygırlarını, piranhaları satın almış ve onları Villa Ada'nın yüz yetmiş hektarlık alanına serpiştirmişti. Her biri kafeslerdeki tutsak yaşama alışmış hayvanlardı ve beslenme konusunda bekçilerin eline bakacak kadar ezik ve çaresizdiler. Doğal bir cennette yaşıyorlardı, burada av-avcı yasasının ilkel kuralları hüküm sürmüyordu. Aylar geçtikçe heterojen faunada bir denge kurulmuştu. Her bir hayvan türü beslenmesi, korunması, saklanması, üremesi, diğer canlılarla ilişki içinde olması gibi yapması gereken bütün faaliyetlerinin yer aldığı kendi ekolojik nişini, yani doğal ortamını yaratmıştı. Suaygırları eskiden yiyecek içecek büfesi olarak kullanılan yapının yanındaki gölete yerleşti ve bir daha da oradan çıkmadı; timsahlar, piranhalarla birlikte salıncakların ve kaydırakların biraz ötesindeki ikinci gölette kolonileşti. Aslanlar ve kaplanlar da Antenne Tepesi'nde bir koloni kurdu. Her biri altı kilo ağırlığında Avustralyalı dev yarasalar mezarlık taşlarının içine sığındı. Afrika antilopları, zebralar, develer ve

Sasà'nın Mondragone'den getirttiği manda sürüsü eski elçilik binasının yanındaki büyük çayırarda otliyordu.

Kanatlı kuş türleriyle durum biraz daha karmaşıktı. Salaria ile Olimpica arasındaki kavşakta bir Opel Meriva'nın gelerek arkasından çarptığı Stefano Coppé, Burgman 250 marka scooter'ına bakmak için yere uzandığı sırada başının üstünde daireler çizen bir akbaba sürüsü gördü ve o anda işlerin felakete doğru gitmekte olduğunu anladı. Rossetti ailesinin tekir kedisi Anselmo, evin balkonuna yuva yapan bir çift Güney Amerikalı akbabanın işkencesine maruz kalarak ümitsizce kendini savunmaya çalıştı. Acqua Acetosa'nın atletleri, rugby kalesinin ağlarına tüneyen kızıl çaylak ve peçeli baykuş sürüleri gördüler. Locchi Sokağı'ndaki balıkçının, üç kiloluk levreği bir deniz kartalı tarafından çalındı. Papağanlar ve renkli gagalarıyla tukanlar, çevre yolunda ilerleyen arabaların sileceklerine takılıyorlardı.

Sasà Chiatti'nin aklında son derece basit ve aynı zamanda da çılgınca bir düşünce vardı: Villa'nın açılış kutlamaları için eşi benzeri görülmemiş, olağanüstü bir eğlence düzenleyecekti ve bu eğlence gelecek yüzyıllarda, bütün Cumhuriyet tarihinin gelmiş geçmiş en büyük olayı olarak hatırlanacaktı. Gayrimenkul yatırımcısı olarak şüpheli imajı, böylece parlak ve eksantrik milyarder işadamına terfi edecekti. Sanat, politika, iş, gösteri ve spor dünyasının ileri gelenleri, tıpkı Versailles'daki Güneş Kralı gibi, kendisini onurlandırmaya saraya geleceklerdi. Böyle bir eğlence için müzikli, danslı, açık büfeli ve kotiyon danslı bir eğlence yetmezdi. Herkesin ağzını açık bırakacak kadar benzersiz ve kesinlikle çok farklı bir şey yapmak gerekirdi.

Bir akşam Robert Redford ve Meryl Streep'in oynadığı Benim Afrikam adlı filmi izlerken aklına bir fikir geldi.

Safari! Davetlilere sürpriz bir safari düzenlemeliydi. İçindeki megaloman kişiliği tek bir safarinin yeterli olmadığına karar verdi. Ayrı ayrı üç tane düzenlemek gerekirdi. Klasik İngiliz tilki avı, hayvanları inlerine doğru kovalayacak Zenci sürekçilerle klasik Afrika aslan avı ve fil üstünde gerçekleşecek Hindistan kaplan avı.

Her şeyin düzgün olabilmesi için hazırlıklara dair hiçbir bilginin dışarı sızması gerekirdi. Bütün güvenlik çalışanlarına, işçilere ve tüm personele bir gizlilik anlaşması imzalatıldı.

Safari için, 1934 senesindeki büyük av partisinde Ernest Hemingway'in yanında yer almış olmakla böbürlenmiş ünlü beyaz avcı Corman Sullivan'ı davet etti. Sullivan'ın kaç yaşında olduğu tam olarak bilinmiyordu, seksen ila yüz arasında olabileceği sanılmaktaydı. Kronik karaciğer hastasıydı ve yirmi yıldan beri Güney Afrika'nın sınır komşusu, küçük bir devlet olan Svaziland'daki Manzini Town'da bulunan misyoner rahibelerin gözetimindeki bir bakımevinde yaşamaktaydı. Fiumicino Havaalanı'na geldiğinde çeşitli solunum enfeksiyonları yüzünden güçsüz düşen avcı, üç gün boyunca Civitavecchia'da, özel hazırlanan bir yüksek basınç odasında dinlenmek zorunda kaldı. Daha sonra bir ambulansla nihayet Villa Ada'ya nakledildi. Sonraki iki günü, kan ve balgam tükürmekle ve düzenli aralıklarla üç günde bir tekrarlayan yüksek ateşini düşürmek için yatakta geçirdi. Yürüyecek gücü topladığında, yaşlı alkolik, üç ayrı av partisi düzenlemek üzere işe koyuldu.

Tilki avı düzenlemekte bir sorun yoktu. Sasà Chiatti, Savoia'lılardan kalma ahır restore ettirmiş, orada yirmi beş safkan lipizzan¹ atını korumaktaydı. Köpek kulübesinde ise iflas eden bir ilaç firmasından satın aldığı bir beagle

1. Adını Trieste yakınlarında Lippizza'daki imparatorluk harasından alan at soyu.

sürüsünü barındırmaktaydı. Hindistan avı için de Sullivan herhangi bir zorlukla karşılaşmadı. Gayrimenkul yatırımcısı Krakov Sirki'nden, derisi enfeksiyona bağlı öbek öbek lekeli dört adet fil satın almıştı. Asıl mesele aslan avında ortaya çıktı. Termini Tren İstasyonu'nun önünde karargâh kuran Burkina Fasolu ve Senegallilerin arasından otuz kadar Afrikatyı sürekeçi olarak ayarlamak zorundaydılar. Ne var ki bunlar, büyük kedi avlama sanatını tam olarak hatırlayamıyor olsalar da iyi iş çıkaracaklarını ya da ne olursa olsun bu işten sağ salim çıkacaklarını garanti ediyorlardı. Sasà, hazır istasyona kadar gitmişken fillere bakacak Filipinlileri de ayarlamaya girişti.

Onun bir genişimci olarak çarpıcı dehası, av kıyafetlerinde hâkim renkleri haki ve fuşya olarak belirleyen modaçı Ralph Lauren'e safarilerin sponsorluğunu vermek oldu.

Yiyecek içecek organizasyonu da en ince ayrıntısına kadar planlanmalıydı. Partilerin büyük bir kısmı bütünüyle yiyeceklerin üzerine yoğunlaştığından geri kalan hiçbir şey önemli sayılmazdı. Chiatti mutfak alışverişine burnunu sokmadı, çok ödüllü Le regioni Restoranı'nın sahibi, rakip tanımaz Bulgar şef Zóltan Patroviç'i aradı. Avın rengine ve tarzına uygun yiyeceklerle konukların enerji toplayacakları her safarinin kendi kamp alanı olacaktı. Tilkilerin kovalandığı kamp alanında çalıların üstüne serilmiş ekose kaşmirden büyük örtüler vardı. Orada şef Zóltan Patroviç'in özel yorumlarıyla hazırlanmış somonlar, yabani av hayvanları ve puding ikram edilecekti. Kaplan avına katılacak konuklar suni gölette demirlenmiş üç ayrı yüzen evde ağırlanacaklardı. Chiatti onları Keşmir'deki Dal Gölü'nden getirtmişti. Orada hazır bulunan sherpa'lar basmati pilavı, körili tavuk ve Hindistan'a özgü başka lezzetler sunacaklardı. Afrika safarisi için Corman Sullivan, beş kamp çadırı kurulmasında ve üzerinde devekuşu ve kuzu çevirecekleri ateşler yakılmasında ısrar etti.

Eğlence, öğle yemeği saatinde başlayacak ve ertesi gün şafak sökerken sona erecekti. Villanın her tarafında çok sayıda çadır kurulacak; böylece konukların istediklerinde dinlenebilecekleri, sınırsız içki alabilecekleri büfeler ile dansma noktaları hazırlanacaktı.

Bu, ünlü davet organizatörü Viyanalı Ingrid Bocutte ve Cornan Sullivan ile Salvatore Chiatti'nin altı gün süren toplantı sonucunda ortaya çıkardıkları eğlencenin programıdır.

Program

12.30 Hoş geldiniz kokteyli

14.30 Salvatore Chiatti'nin açılış konuşması

15.00 Ar için grupların düzenlenmesi
gijime ve silahların konuklara teslim edilmesi

15.40 Safirilerin başlaması

16.00 - 20.00 Arlauma

20.30 Dinlenme alanlarına varış ve akşam yemeği

23.00 Kraliyet Villası'na dönüş

24.00 Amatriciana soslu gece yarısı makarnası

02.00 Villa Aia'da canlı müzik: Larita konseri

04.00 Xi-Jiao Ming havai fişek gösterisi
ve Magic Flying Çin Orkestrası

04.30 Dj Sandro eşliğinde yeri ve hareketli danslar

Sant 06.00 Sıcak kravasan zamanı

Saat 07.00 Kapanış

Fabrizio Ciba kendine geldiğinde, kesinlikle bir tabutun içinde mezara yerleştirilmiş olduğunu düşündü. Sağ gözkapağını araladığında güneşin keskin ışıkları bir bıçak gibi gözbebeklerine saplandı. Gözleri kapalı bir halde, şişmiş dilini tıpkı bir dana gibi, kurumuş dudaklarının üzerinde hareket ettirmeye başladı. Başını bir parça oynattı. Hissettiği yoğun ağrıya neredeyse nefesi kesilmiş ve hatta sızlanamamıştı bile. Ağrının şiddeti, zaman ayarlı bir elektrik akımı gibiydi. Önce kürekkemiklerinden boyun omurgası boyunca uzanan bir kanalın içinde toplanmış, sonra kafatasındaki gri maddenin içinden geçerek şakaklarına, oradan da kaşlarının üzerinde boylu boyunca yaylar çizerek göz çukurlarına dolmuştu. Ellerini başına götürdü, dokununca saçlarının bile ağrıdığını hissetti. Güneşten sakınmak için diğer yanına döndü. Midesi sıkışarak, kasıldı ve bir parça asitli yemek artığı boğazından ilerleyerek ağına gelmesiyle midesi gevşeyen yazar az kalsın kusacak gibi oldu. "Tamam... Oldu işte... Ben iyiyim..." diye ümitsizce söylendi. Tepesinden geçen elektrik akımları ve içini saran mide asitleriyle öylece bekledi.

Ben dün akşam ne halt ettim?

Eve nasıl döndüğünü hatırlamıyordu bile. Sarhoş bir halde Roma kalıntılarının önünden ilerlediğini ve yağmurun yağdığını hatırlıyordu. Bir anda bacakları onu taşıyamaz olmuştu. Sonrası karanlıktı.

Peki, ben sahiden de evde miyim? Güçbela zorlanarak etrafına bakındı ve Mecenate Sokağı'ndaki evinde, sadece külotuyla, divanda, yorganın altında yatmaktaydı.

Udineli yaşlı ve alkolik bir yazar akşamdan kalma durumlar için kendisinin keşfettiği özel bir karışım öğretmişti ona. Ne var ki Fabrizio bir sarhoşluktan çok be-

“ yin ameliyatından çıkmış gibi hissediyordu kendini.

Bir bardak suyun içinde 3 Alka-Seltzer, 2 Serenase tablet, 35 damla Novalgin karıştır iç, üstüne bir parça ekmek ye ve git uyu. Göreceksin...

Neyi göreceksin?

Fabrizio'nun içine düştüğü sağlıksız koşullarda bu karışımı hazırlamanın nesnel zorluğunu Udineli yazar dik-kate almıyordu. Ciba, yine de bir şekilde ayağa kalkmayı başardı. Önüne çıkan her şeye tutunarak evin içinde sar-sakça ilerledi. Banyoya girdi ve büyük bir zorlukla karışı-mı hazırladı. Bir yudumda hepsini içti, ağzından gaz çı-kardı ve sürüne sürüne yatak odasına gitti, panjurları in-dirdi, telefonun fişini çekti ve yatağa girdi. Serin çarşaf-larla teninin teması, yastıklara sinen yumuşatıcının koku-su ve kuştüyü yorganın belli belirsiz ağırlığı kısa süre önce uyanmış olduğu cehenneminde hissettiği yegâ-ne hoş duygulardı. Tıpkı kabuğunun minare yengeline yaptığı gibi, yatağının da kollarıyla onu sardığı ve dünya-nın tüm kötülüklerinden koruduğu hissine kapıldı.

Öldü.

Birkaç saat sonra yeniden uyandı. Uyku ve kokteyl işe yaramıştı. Şakaklarındaki zonklama hâlâ devam edi-yordu ve bütün vücudu sanki Monte Rosa'nın tepesine tırmanmış gibi ağrıyordu, ama kesinlikle öncekinden daha iyiydi.

Aklını toplamaya çalışarak evin içinde sağa sola yal-paladı. Her şeyden önce sıcak bir kahve yanında *stracchi-no* peynirli ve salamlı bir sandviç ve sonra da güzel bir duş şarttı.

Tok mideyle sıcak duşun altında akşamın bütün parçaları bir bir yerine oturmaya başladılar. Çarpıcı ger-çekler üç madde idi:

1. Martinelli onu kapı dışarı etmek istiyordu;
2. Menajerini, yani tek müttefikini siktir etmişti;

3. Enfarktüs, felç ve benzeri bir rahatsızlık geçirmişti.

Onu en az ilgilendiren son maddeydi. Doktorlardan ve ağrılardan kronik şekilde korktuğu için her türlü sağlık sorununu hafife alırdı. Bütün suç içtiği o bum bum tekilalardaydı.

Oysa diğer iki madde canını fena halde sıkmaktaydı. Hızlı bir şekilde plan yapmalıydı. Gianni haklıydı, hiçbir yayınevi Martinelli'nin ona ödediği kadar para vermezdi.

Balkona çıktı ve zihninden geçen düşünceleri toparlamaya çalışırken balkonun korkuluklarına dayandı. Güneş ve gökyüzü pis kokulu bir gaz karışımı gibi başkentün görüntüsünü bulanıklaştırmaktaydı ve trafiğin gürültüsü o yükseklikte bile sağır etmeye yeterliydi. Aşağıdaki Colosscum'u, çevresinde gidip gelen turistleri, turist otobüslerini, Romalı kumandan kıyafetiyle dolaşanları ve seyyar ıvır zıvır satıcılarını gördü. Onların sıkıcı yaşamlarını, pizzacıda geçirdikleri akşamları ve tatil günlerini düşündü. Arabanın taksitleri. Postane önündeki kuyruklar. Sıradan ve ortak sorunlar.

Ne kadar şanslılar! Gerçek sıkıntının ne olduğunu bilmiyorlardı. Neden sanki bir emlak ofisinde çalışmıyorum? Bu yaratıcı olma sancılarını çekmeden, insanlara doğru dürüst şeyler söyleme sorumluluğunu taşımadan. Peki, ya bu işleri bir daha yapmayacak olsam? Bir daha dönmek üzere bıraksam?

Zihninde, *Çavdar Tarlasında Çocuklar* adlı romanın büyük yazarı Jerome David Salinger'in hayali canlandı. *Jerome... Sen elbette çok büyüksün. Benim gibi üç kitap yaptın. Benim gibi bir başyapıt çıkardın ve sonra ortadan kayboldun, efsane oldun. Benim de böyle yapmam gerekir. Aslanların Mezarı'ndan aldığım teliyle bunu yapabilirim. Ama o zaman da yaşam standardımı düşürmem gerekir.*

Fabrizio Ciba, ayda öyle böyle tam on beş bin euro

harcamaktaydı. Son romanı *Nestore'nin Rüyası*'nın üstünden tam beş sene geçmiş ve roman iki yüz binin altında satmış olmasına rağmen, bu yaşam standardını *Aslanların Mezarı* sayesinde koruyabilmekteydi. Yüz yirmi sayfalık o romanı, hâlâ en çok satanların liste başıydı. Dünyanın yarısında konuşulan tüm dillere çevrilmiş, Paramount şirketi film haklarını satın almıştı.

Ciba temkinli olmuş olsaydı, kazandığı paralarla sabahdan akşama kadar hiçbir iş yapmaya gerek duymadan seksen yaşına kadar hayatını rahatça sürdürebilirdi. Bu durumda Mecenate Sokağı'ndaki çatı katını bırakması gerekecekti. Ayrıca Mayorka Dağları'nın üstündeki sığınağını da satmak zorunda kalacaktı. Bir de, Salinger'ı çepeçevre saran aynı gizemli haleyi kendisi de koruyabilmek için bir daha röportaj vermek zorunda olmayacaktı. Özetle, televizyon programlarına, televizyonda konuk ağırlamalara, partilere, orada burada sevişmelere tövbe etmek, kısacası ömrünün geri kalan yıllarında bir manastır rahibine dönüşmek ve inzivaya çekilerek yapayalnız sıkıntıdan patlayarak yaşamak.

Amerika'da belki yapılabilir. Doğa, çöl, geniş alanlar... ama İtalya'da kendimi nereye kapatayım? Boccea'da tek gözlü bir eve mi tıklıp kalayım? Üstelik de tek başıma, inzivada, amsız... Bir-iki hafta sonra kesin intihar ederim.

"Am" sözcüğü bir mucize gibi onu dünyaya geri getirdi.

Yola çıkmalıydı. Birkaç günlüğüne çekip Mayorka'ya gitmeliydi. Orada sessizce ve tek başına romanını yeniden ele alacaktı, onu yazmayı bırakalı... Son anda devreye giren güvenlik düğmesi gibi, beyni de beklenmedik bir klikle yeniden devreye girmişti. Zihni düşünceye odaklandığı anda çözüldü ve bütün dikkati Mayorka'nın üzerinde toplandı.

Elbette tek başıma... Yanında kimi götürebilirdi? Ken-

disine olan saygısını yeniden bir parça yukarı çıkaracak biri lazımdı. Özellikle de çocuklar, evlilikler, zihinsel masturbasyonlarla sinirini hoplatmayacak biri.

Alice Tyler... Çevirmen.

Olmaz, fazla entelektüel. Üstelik karşısında düştüğüm o rezil durumdan sonra.

Ne var ki LUISS'in zengin sepetinde seçenek boldu. Yaratıcı yazarlık kursundaki en azından yedi kız öğrencisi onunla bir hafta sonu geçirebilmek için bütün medeni haklarından vazgeçerlerdi. İçlerinde bir tanesi, Elisabetta Cabras diye biri, işte o gerçek bir sürtük olmalıydı. Yazı yazmaktan bir halt anladığı yoktu, ama pornografik sahnelerde olağanüstü yetenekliydi. Bunların kurgudan çok yaşanmış hikâyeler olduğu anlaşılıyordu. Ciba, Balear Adalarının denizinde batan güneşi ve onun önünde, Cabras'ın iri memeleriyle, çırılçıplak havuzun etrafında, elinde Bloody Mary kadehiyle dolaştığını hayal etti.

Yeniden içeri girdi ve çalışma masasına oturdu. Masanın üstünde yazılı kâğıt tomarları, kitaplar, ciltli dosyalar, boş bira kutuları ve ağzına kadar izmarit dolu kül tablası üst üste yığılıydı. Cabras'ın tezini aramaya başladı, ceptelefonunu mutlaka üstüne yazmış olmalıydı. Bilgisayarın faresini oynatır oynatmaz ekran aydınlandı. Yeni romanının ikinci bölümü karşısındaydı:

Vittoria Cubeddu'nunki temiz bir İtalyan aksanı olarak tanımlanan türdendi. Üstelik ağır ağır ve sürükleyici Oristano lehçesi konuşan Cubeddu ailesinin tam aksine. Ayrıca ev

Bu iki cümleyi yazmak için saplantılı bir şekilde sürekli olarak sıfatları denemekle, isimlerin yerini değiştirmekle ve fiilleri tersyüz etmekle tamı tamına üç gün harcamıştı. İstemedi de olsa onu bir daha okudu, mi-

desindeki asit geri döndü. Bilgisayarın kapağını bir tokat gibi kapattı. "Ne boktan bir şey bu böyle? Sözde bu, İtalya'nın yeni romanı olacak! Ben salağın tekiyim!" Kanepeyi ve Fas modeli pufları tekmeleyerek evin içinde dolaştı. Nefes nefese yatağın kenarına oturdu. Şakaklarındaki ağrı, işkenceye kaldığı yerden devam etmek üzere geri dönmüştü. Bir şey yapmalıydı. Gereksiz saçmalıklarla dolu bir sürü şeyin altında sıkışıp kalmış, bir zamanlar sahip olduğu yazarlık ruhu hâlâ içinde bir yerlerdeydi. Onu yeniden dışarı çıkarmalıydı. Bütün pislikleri temizlemek, içki içmeyi kesmek, sigarayı bırakmak ve *sil baştan* ilk günkü heyecanla ve azimle yazmaya koyulmak.

İyi de nasıl? Dört yılda beş romanı yüzüstü bırakmıştı. Sardunyalı ailenin efsanevi öyküsü ona anlamlı görünen yegâne eserdi ve ne var ki... neyse, bok gibiydi. Evet, beyin temizliği yapmak için on günlüğüne çekip Mayorka'ya gitmesi gerekiyordu.

Yeniden Cabras'ın numarasını aramaya başladığı sırada telefonu çaldı. Hattın diğer ucunda kesinlikle sinir bozucu biri olmalıydı. Bunu bildiği halde açmaya karar verdi. Arayan kişi, kendisinden özür dilemek isteyen o geri zekâlı ajansı olabilirdi.

Bozuk bir ses tonuyla konuştu. "Alo? Kimsiniz?"

"Hey, koca ibne!"

Fabrizio gözlerini yumdu ve bir penaltıyı kaçırdığında futbolcunun yaptığı gibi, vücudunu geriye doğru attı.

Paolo Bocchi. Laf ebeliği konusunda sinir bozmakta üstüne yoktu! Kendisine anlaşılmaz gelen nedenlerle bu yaratık kana susamış bir sivrisinek gibi etrafında vızıldamaya devam etmekteydi. Doğanın ve kimyanın insana sağladığı her türlü uyuşturucu madde, Profesör Paolo Bocchi'nin her zaman elinin altındaydı.

Mayorka'da bir parça ot, aslında hiç de fena olmazdı.

"Hey, yaşlı ibne, ne haber?"

Hayatta onu derinlemesine rahatsız eden bir şey varsa o da Paolo Bocchi'nin kendisine karşı takındığı tipik üniversiteli ve kaba saba tavrıydı. San Leone Magno Lisesi'nde birlikte okumuş olmaları ona bu derece samimi olma hakkını veriyordu.

"Paolo, dinle bugün hiç havamda değilim." Fabrizio sakin olmaya çalıştı.

"Bunu bana söyleme. Bugün, şimdiden iki burun, bir *lipo*¹ yaptım. Mahvoldum."

Profesör Paolo Bocchi, San Roberto Bellarmino Kliniği'nde estetik cerrahi bölümünün başkanıydı. Ünlü Roland Château-Beaubois'nın öğrencisi olarak estetik cerrahi konusunda Roma'da bir numaraydı. Binlerce beynsize gençliğini vermişti. Şimdi tek sorun pelet yakıtlı soba gibi uyuşturucu çekiyor olmasıydı.

"Hey! Sonunda başardım. *Aslanların Mezarı*'nı okudum. Söylememe izin verir misin? Muhteşem!"

"Tebrikler, o kitap çikalı sekiz sene oluyor."

"İnsanların aklına girmeyi nasıl başarıyorsun? Okurken sanki bütün kahramanları tek tek görüyor gibi oluyor insan. Yemin ederim bir film izlemekten çok daha iyi. Hemşireler bile benim bir kitap okuyabileceğime hiç inanmazlardı..."

"Tamam, hadi," diyerek Fabrizio kısa kesmeye çalıştı. "Dinle bak, ne diyeceğim, başım çok kalabalık. İspanya'ya gidiyorum. Hatta..."

Bir çığlık: "Nasıl? Chiatti'nin partisi ne olacak?"

Fabrizio avucuyla alnına vurdu. Salvatore Chiatti'nin partisini tamamıyla unutmuştu. Davetiye geleli iki ay

1. (İng.) Estetik amaçlı yağ aldırma operasyonu *liposuction*'in kısa söylenişi.

olmuştı. Üzerinde altın yaldızlı kabartma harflerle, kesinlikle gizli yazılı, kare şeklindeki dayanıklı şeffaf plastik davetiye.

Nerdeyse bir yıldan beri bu parti konuşuluyordu. Herkesin ağzında bu vardı, son on yılın en ayrıcalıklı ve abartılı olayı olacaktı. Böyle bir daveti kaçırmak, davetlinin doğrudan kendi VIP kişiliğine yönelik ağır bir hakaret olurdu. Ne var ki Fabrizio'nun psikolojik durumu böyle bir dünyevi olayı kaldırabilecek durumda değildi. Sosyal yaşamı ilgilendiren böyle bir sınavı geçmek için kişinin, kaçak bir Ugandalı gibi, yüzde yüz esprili ve canlı olması gerekirdi.

Salinger. Salinger'ı düşün.

Fabrizio başını salladı. "Yok artık, şu müteahhit mafya babasının evindeki parti mi? Asla! Görgüsüzlükten başka bir şey değildir o."

"Delirdin mi? O megaloman kaçığın ne kadar masraf ettiğini duymadın galiba. Milyonlarca eurodan söz ediliyor. Böyle bir şey kaçırılır mı hiç. Herkes orada olacak. Müzik ve sanat dünyası, futbolcular, siyasetçiler, modeller, herkes! Eğlence tavana vuracak. Sen bunun üstüne bir roman yazarsın."

"Hayır, hayır Paolo dinle, ben böyle eğlenceleri ezbere bilirim. Bir köşede sıkıntıdan patlarsın. Asıl uzak durmayı gerektiren de onun bu şekilde tanıtılıyor olması. Salinger'ı düşün..."

"Kimi?"

"Neyse, boş ver. Her neyse, ben dönünce görüşürüz artık, hadi..."

"Sen ciddi misin?" Paolo Bocchi inanmakta zorlanıyordu. "Bana sorarsan yaptığın düpedüz saçmalık. Orada olmak... sana nasıl söylesem..." Büyük cerrah bir bisturi sihirbazıydı, ama sözcüklerle arası tam bir felaketti. "Sen kesinlikle anlamamışsın... Seni kendine getirecek bir sü-

rü şey olacak. İki gün boyunca parkta içki içip si..şecek-
sin. Sen delisin.”

“Biliyorum, biliyorum. Bak çalıştığım yayıneviyle
aramda sorunlar var. Ruhun pek uygun değilim.”

“Sakin ol, ben seni kendine getiririm.” Paolo Bocchi
keyifle güldü.

“Bırak beni. Ben o işleri bıraktım artık.”

“İyi o zaman, ne halin varsa gör. Sadece anlaman
için söylüyorum, Larita o gece şarkı söyleyecek. İşte par-
ti hakkında dışarı sızan tek bilgi bu, gerisini sen düşün.
Bunu anlayabiliyor musun?

“Larita? Şarkıcı olan?”

“Yok, salamcı Larita! Elbette şarkıcı olan.”

“Ne yapayım yani.”

“Kim bilir kaç *Grammy* ödülü kazanmış ve kaç pla-
tin plaket almış bir şarkıcı.”

Fabrizio konuyu kapamak istiyordu. “Tamam Paolo,
bunu düşüneneğim. Şimdi artık izin ver de kapatayım.”

“Aferin sana, düşün bakalım. Hemşire, bu drenle biz
burada bütün gece bekleriz...”

“Neredesin sen?” Ciba şaşkınlıkla sordu.

“Ameliyathanede. Sakin ol, kulaklıktan konuşuyo-
rum. Hoşça kal, yakışıklı.” Telefonu kapattı.

Ciba, Cabras’ın tezini aramaya salona döndü. Çalışma
masasının üstündeki lambaya tutturulmuş notu fark etti.

Günaydın Fabrizio.

Ben Lisa, seni dün gece evine taşıyan kız.

Bunu söylediğim için beni bağışla, ama gerçekten içreng bir hal-
deydin. Sen ne kadar içtin öyle? Başına ne geldiğini bilmiyorum, ama
kayattırı kurtaran kişi ben olduğum için mutluyum. Böylece seni yakın-
dan tanıma ve de. Senin televizyondaki halinden daha yakışıklı olduğun-
u görme şansım oldu. Senden yararlanabilirdim.

Çünkü seni soydum ve divana yatırdım, ama ben eski kafalı bir

kız olduğum için bazı şeyleri yapmaktan geri dururum.

Ve ayrıca burada olmak, senin yanı benim tapmışım, benim için bir numara olan senin evinde olmak inanılmaz bir şey.

Fazlasıyla inanılmaz. Bana hiç kimse inanmayacak.

İmzayı attığın kolunu asla yıkamayacağım. Umarım sen de aynı şeyi kışın ya da tarafına yaparsın.

Fabrizio tişörtünü kaldırdı. Ve tam sol kışının üstünde okunamayacak haldeki telefon numarasının izlerini gördü. "Olamaz. Duş yaptım!" Okumaya devam etti.

Unutma ki sen en mükemmelsin, diğerleri senin yüz metre altındalar.

Şimdilik bu kadar iltifat yeter, sen benim gibilere kayatta tahammül edemezsin. Beni ara, tabii eğer istersen.

Lisa

Fabrizio notu üç kez daha okudu ve her okuyuşta ruhunu ve bedenini daha dinç hissediyordu.

Büyük bir memnuniyetle kendi kendine tekrarlardı: "Sen bir numarasın. Sen en mükemmelsin, diğerleri senin yüz metre altındalar. Senden yararlanabilirdim." Pencereyi işaret etti ve, "Seni seviyorum tatlı Lisa," dedi.

İşte görün bakın kimmiş Fabrizio Ciba, hepimiz siktirin gidin!

Çocukça bir dürtüyle Lisa'nın mektubunu tarayıcıdan geçirmek ve soysuz Gianni & Ortakları'na elektronik postayla yollamak üzere yerinden fırladıysa da, müzik setini açtı ve içine Otis Redding'in eski bir konser CD'sini yerleştirdi. Georgia'lı şarkıcı *Try a Little Tenderness*'i söylemeye başlar başlamaz, Tannoy marka büyük kasa hoparlörleri kımıldamaya, eski Macintosh'un ses şiddetini ölçen mavi ışıkları panelde dalgalanmaya başladı.

Fabrizio bu şarkıya bayılırdı. Şarkının sakın sakın başlayıp yavaş yavaş hızlanması ve sonunda birçok nota-

yı aynı çizgide toplayan yaşlı Otis'in boğuk ve paslı sesiyle çılğın bir ritme dönüşmesi hoşuna giderdi.

Yazar, buzdolabından bir bira çıkardı ve salonun ortasında çıplak halde dans etmeye başladı. Müsabaka öncesindeki büyük Muhammed Ali gibi yerinde zıplıyor, bütün dünyaya haykırıyordu: "Siktirin! Siktirin! Ben Ciba'yım! Ben herkesten daha mükemmelim!" Sonra bir sıçrayışla Gae Aulenti tasarımı sehpanın üstüne çıktı ve bira kutusunu mikrofon gibi tutarak şarkıya başladı. Parçanın sonunda perişan halde kanepeye devrildi. Nefesi kesilmiş, midesi usturmaça gibi şişmişti ama gücü hâlâ yerindeydi. Onu yıkmak için başka güç gerekirdi. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp Mayorka'ya gitmeyecekti. Hiç aklında yokken birdenbire usta yazar Francis Scott Fitzgerald'ı düşündü. Şatafatlı eğlencelerin ve rüya gibi kadınların arasında darmadağınık yaşam sürmüş biri.

Eski haline geri döndü. Her zamanki mücadelecî ruh.

Fabrizio Ciba, masanın üstünü dağ gibi kaplayan kâğıt ve mektup yığınlarının arasında parti davetiyesini aramaya başladı.

25

Abaddon'un Vahşi Hayvanları, liderlerinin Ford Mondeo arabasında, kırmızı ışıktaki bekliyordu. Navigasyon cihazı Villa Ada'ya bir buçuk kilometre kaldığını gösteriyordu, ama Salaria Sokağı'ndaki kontrol noktaları Olimpica ve Prati Fiscali sokaklarında trafiğin sıkışmasına neden olmuştu.

Direksiyonun başında oturan Mantos, dikiz aynasından müritlerini inceledi. Çok akıllı uslu olmuşlardı. *Pier-*

cing'lerini çıkarmış, hatta banyo bile yapmışlardı. Silvietta da saçlarını siyaha boyamıştı. Ne var ki Oriolo'dan hareket ettiklerinden beri, asık ve endişeli bir yüzle hiç ses çıkarmadan oturuyorlardı. Onları uyandırmalıydı, bu her zaman bir liderin görevidir. "Ee, arkadaşlar! Hazır mısınız, bakalım?"

"Biraz gergin..." Murder'in ağzı kurumuştur.

Silvietta dudaklarını ısırıyordu. "Genel Psikoloji sınavında bile bu kadar gerilmemiştim."

Mantos sinyalini verdi, Olimpica Sokağı'nın kıyısında durdu ve onlara baktı: "Bana güveniyor musunuz?"

Zombi'nin suratu haşlanmış karnabahar rengini almıştı. "Elbette güveniyoruz, üstat."

"Beni iyi dinleyin. Görevi biliyorsunuz, bir katliam. Vazgeçmek için hâlâ zamanınız var. Ben hiç kimseyi zorlamıyorum. Ancak kalmaya karar verirseniz, tıpkı bir İsviçre saati gibi hepimiz eşzamanlı çalışan kusursuz bir takım olacağız. Acımasız olmalıyız ve başlarımızın üstünde bize gözcülük eden Kötülüğe güvenmeliyiz." O sırada radyonun düğmesine dokundu ve Carmina Burana korosu arabanın içini var gücüyle kapladı: "O *Fortuna, velut luna statu variabilis, semper crescit aut decrescit.*"¹

"Beni iyi dinleyin. Biz en kötüleriz. Ve ben Larita'nın kellesini istiyorum. Villa'ya girdiğimiz andan itibaren hiç kimse bizim saldırı planımızdan şüphe etmeyecek. Onlar eğlenecek, içki içecek ve savunma kalkanlarını indirecekler ve biz de onları kınıp geçireceğiz. Zombi, arkada rulo halinde sarılmış bir banyo paspası var. Onu al ve çok dikkatli ol."

Müridi bagaja uzandı ve ruloyu Saverio'nun ellerine

1. (Lat.) Ey talih, Ay gibi değışkensin, hep büyüyen veya küçülen.

teslim etti. Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri halı parçasını dizlerinin üstüne yerleştirdi, bir tören havasında, ağır ağır ruloyu açtı.

Pencereden içeri sızan güneş ışığı, çeliğin üstünde göz kamaştırarak parladı.

Koro acımasız kreşendosuna devam etmekteydi: "*Vita detestabilis nunc obdurat et nunc curat.*"¹

Mantos, bir parça zorlanarak silahı koltuk başlığının üstüne kaldırdı. "Bu kılıç, Orlando'nun Roncisvalle Savaşı'ndaki kılıcı Durendal'ın aslına uygun bir kopyasıdır."

Müritler, "Olamaaaz!" diye hep bir ağızdan bağırıyorlar. "Bu muhteşem bir şey!"

Saverio kapıyı açtı. "Arabadan inelim."

Silviatta onu bir omzundan tutarak durdurmaya çalıştı. "Yüce lider, bekle, bizi görebilirler."

"Önemi yok. Arabanın arkasına saklanınız."

Vahşi Hayvanlar, arabadan indiler ve dört ayaklarının üstünde Ford'un arkasına doğru emeklediler.

"Hepiniz diz çökün!" Saverio, Durendal kılıcını müritlerinin başlarının üstüne yerleştirdi. "Murder! Zombi! Silviatta! Ben Mantos, sizin karizmatik babanız, Şer'in Yüce Rahibi, Şeytan'ın zavallı hizmetkârı, sizi Şer'in Şövalyeleri olarak kutsuyorum. Hiç kimse ne şimdi ne de sonsuza kadar yeminimizi bozmaya cesaret edemez. Görevimizi sonuna kadar yerine getireceğiz. Mücadelemiz, kendi hayatımızın son damlasına kadar sürecek. Şimdi kucaklaşalım ve öpüşelim!"

Vahşi Hayvanlar o anda heyecan içinde birbirlerine sarıldılar ve öpüştüler.

"Siz, siz burada ne yapıyorsunuz böyle? Delirdiniz mi?"

1. (Lat.) Zalim hayat önce zulmeder, sonra teselli.

Hep birlikte arkalarına baktılar.

Saverio'nun kuzeni, Antonio Zauli bir kamyonetin direksiyonunda, şaşkın gözlerle onlara bakıyordu.

Vahşi Hayvanlar'ın lideri, iki ayağı bir pabuca girmiş gibi, "Hayır... Şöyle ki..." diye mırıldadı.

"Hadi artık... Zaten yeterince geciktiniz... İsimlerinizi kayıt ettirmemiz gerekiyor. Arabaya binin."

Onları, servis kapısı olan, BATI KAPISI'ndan içeri aldılar. Bütün Villa'nın ayrıca üç giriş kapısı daha vardı. İki kapalıydı ve sadece güvenlik için tehlike ânında kullanılıyordu. Salaria Sokağı'na açılan üçüncü giriş kapısı, ana giriş kapısıydı ve misafirlere ayrılmıştı. On metre yüksekliğindeki dev demir kapılar, hidrolik pompalama sistemiyle hareket eden, raylar üzerinde kayıyordu.

Giriş kapısına özel güvenlik görevlileri yerleştirilmişti, girişte ve çıkışta her şeyi kontrol ediyorlardı. Biraz ileriye kayıt kontrol noktası kurulmuştu; burası, baştan aşağı camdan ve alışılmamış tarzda çelik kolonlardan yapılmış, iki katlı bir binaydı. Aşçılardan nişancılara kadar içeri alınmadan önce bütün personelin kayıt edilmesi gerekmekteydi.

Abaddon'un Vahşi Hayvanları sıraya girdiler. Önlerinde çoğunluğu Zenci otuza yakın kişi vardı.

Bir defasında AC/DC konseri için Köln'e gitmiş olan Zombi, "Havaalanında gibiyiz," diye yorumladı.

Sıra onlara geldiğinde, nöbetçi onlara upuzun bir anket doldurttu ve küçücük harflerle yazılı bir sözleşme imzalattı. Sonra da bileklerine kimliklerini belirleyen bir barkot mührü bastı. Loş ışıkla aydınlatılmış alçak bir koridordan, özel eşyalarını bırakarak üniformalarını giyecekleri metal dolapların yan yana sıralandığı uzun bir odaya geçtiler. Silvieta, kadınların soyunma odasında üstünü değiştirdi. Ona siyah bir etek, beyaz bir gömlek ve kalın

tabanlı botlar verildi. Yeni kıyafetleriyle ortaya çıktığında, diğerleri kahkahalarla gülerek onunla alay etmeye başladılar. Hiç kimse onu daha önce mini etekle görmemişti. Bu haliyle hiç de fena olmadığını kabul etmeliydiler.

Ceptelefonları, fotoğraf makineleri ve video kameraları dâhil olmak üzere özel eşyaların Villa'dan içeri sokulmasının kesinlikle yasak olduğu, bir tabelanın üstünde pek çok dilde yazılıydı.

Tunikleri sırt çantasında saklayan Murder, Mantos'un kulağına, "Kılıcı içeri nasıl sokacağız? Ve de tuniklerimizi? Üzerimizde kendi tuniklerimiz olmazsa ayin yapamayız ki," diye fısıldadı. Kolunun altında, içine Durendalı rulo ederek sardığı banyo paspası vardı.

Saverio bunu düşünmemişti. Şimdi ne olacaktı? Önemli olan her şeyin kontrol altında olduğuna inandırmaktı. "Sorun yok. Sakin." Derin bir nefes aldı ve alarmın çalmaması için dua ederek metal dedektöründen geçti.

Ama öyle olmadı.

Kurşun geçirmez yeleği bir zırh gibi bedenini saran güvenlik görevlisi yanına yaklaştı: "Buraya gel! O elinde tuttuğun şey nedir?"

Mantos hiç aldırmadan paspas rulosunu açtı.

Bekçi başını salladı. "İçeri silah sokamazsınız."

Böyle bir olay yüzüncü kere başına geliyormuş gibi, Mantos umursamaz tavırla omuzlarını silkti. "Bu bir silah değil. Orlando'ya ama ondan önce de Hektor'a ait olan sadece bir Durendal taklidi."

Adam kara gözlüklerini çıkardı ve bir masa lambası kadar anlamlı gözleriyle ona baktı. "Bu ne demek oluyor?"

Vahşi Hayvanlar'ın lideri, bekçiyle birlikte kendisinin vereceği yanıtı bekleyen müritlerine baktı. Gülümsedi. "Demek oluyor ki, estetik olarak çok özel bir anlamı var." Ona göre bu çok iyi ve yerinde bir yanıtı. Üstüne söylenecek başka bir söz yoktu.

Adam buna karşılık, "Peki, bu sizin ne işinize yarayacak?" diye sordu.

"Ne işe yarayacak? Şimdi size bunu açıklayayım." Derin bir nefes aldı ve söze girdi. "Rosto kesmeye yarayacak. Ben kırmızı et kesme işinde görevliyim. Ve bu çantamdaki kıyafetler de bir sihirbazlık gösterisinde kullanılacak. Ben sihirbaz Mantos'um ve bu üçü de benim yardımcım oluyor."

Bekçi tıraşlı çenesini kaşdı. "O halde, bana güzelce bir anlatın, yani siz kırmızı et kesme işinde görevli bir sihirbazsınız, öyle mi?"

"Tamamen öyle."

Çok fazla ikna olmayan katılığının içinde bir şeyler kırıldı. "Bir dakika." Yanlarından ayrıldı ve rütbece üstü olduğu sanılan biriyle kısık sesle konuşmaya başladı.

Sonra geri döndü ve, "Tamam, gidebilirsiniz," dedi.

Kaskatı kesilen Vahşi Hayvanlar kontrol alanını geçtiler ve şarap şişeleri, yiyecek kasaları ve barakaların olduğu bir meydana geldiler. Bir tarafta park etmiş, golf alanlarında kullanılanlara benzer sıra sıra küçük arabalar diziliydi. Bütün alan çelik örgü telle çevriliydi ve üstünde DİKKAT! TELLERDE ELEKTRİK AKIMI VAR, yazılı levhalar asılıydı.

Herkesten uzaklaştıkları an, sevinçlerini daha fazla saklayamadılar.

Murder, sevgi ifadesiyle liderinin omzuna birkaç defa vurdu, "Büyüksün Mantos! Sen bir efsanesin!"

Yüce liderine yanaşan Silviatta, "Et kesen sihirbaz hikâyesi çok güzeldi," dedi.

"O ikisi, aralarında kim bilir neler konuştular. Onları dümdüz ettin," diye kıkırdadı Zombi.

"Yeter. Bu kadar yeter." Liderleri, müritlerinin öpücüklerinden sıyrılmaya çabaladı.

O sırada elektrikli bir arabayla yanlarına gelen An-

tonio, "Yine mi? Ne bu böyle, siz hepiniz ibne misiniz?" diye bağırdı. "Hadi binin, çabuk olun. Sizi mutfak alanına götüreceğim. Yapacak çok iş var, misafirler birazdan gelmeye başlayacak."

Mantos etrafına bakındı. "Bu kadar sıkı güvenlik de ne için böyle?"

Antonio gaza bastı. "Şimdi anlarsınız."

Demir kapıyı geçtiler ve ormana açılan toprak zemimli bir yola girdiler. Önce hiçbir şeyi fark etmediler, daha sonra Zombi, ağaçların dalları arasında zıplayan bir şeyler gördüğünü sandı. Ta ki geçtikleri yerde tiz çılgınları duyuncaya kadar.

"Jibon maymunları. Sakin olun. Zararsızdırlar."

"Olamaaz! Bu mümkün değil. Bakın." Zombi ormanın diğer tarafındaki bir şeyi işaret etti. Ağaçların incelediği yerde, antilopların, ceylanların ve zürafaların otlatığı yemyeşil bir vadi uzanmaktaydı. Onun daha ötesinde, bir bataklığın içinde yatan su aygırı sürüsünün çamura batmış sırtları görülmekteydi. Gökyüzünde ise akbabalar uçmaktaydı.

Mantos gördüklerine inanamıyordu. "Sanki Fiumicino'daki safari parkında gibiyiz."

Antonio keyifle gülümsedi. "Bunlar hiçbir şey. Birazdan göreceklerinize inanamayacaksınız."

Sol taraflarında, bir sıra meşe ağacının arkasında saklanan minyatür elektrik santralini fark ettiler. Yeşile boyalı büyük transformatörler sağır edici bir vızıltı çıkarmalarına rağmen, doğanın bitki örtüsü içinde kayboluyordu. Tesisattan çıkan renkli borular, toprağın altına gömülmüştü.

Antonio, "Bütün parkı besleyen ana santral burada," diye açıkladı. "Chiatti, sadece gaz kullanarak kendi elektriğini burada üretmekte. Çitleri yüksek gerilim altında korumaya yarayan, parkı aydınlatmak ve bilgisayar

odalarını beslemek için kullanılan kilovat miktarına bakınca bu yöntem elbette elektriği Acea'dan satın almak-
tan daha ekonomik..."

On tane kadar zebra, peşlerinden gelen bir çift tayla birlikte önlerinden yolu geçiyordu. Silvietta kendinden geçmişti. "Şu yavrulara bakın. Ne kadar da şirinler."

Hayvanların geçmesini beklediler ve sonra yeniden yollarına devam ettiler.

Saverio, umursamaz bir havada kuzenine, "Baksana, Larita geldi mi?" diye sordu.

Antonio kollarını kaldırdı. "Chiatti'nin Kraliyet Villası'nda onun için özel bir daire hazırlattığını sanıyorum ve bundan başka da bir bilgim yok."

Kısa bir süre sonra ağaçların en tepe noktaları arasından iki kulesi bulunan bir terasla taçlandırılmış üç katlı eski yapıyı gördüler.

"Kraliyet Villası'na geldik."

İnsanların deli gibi oradan oraya koşturduğu, kamyonet, pikap ve Land Rover lastiklerinin toza boğduğu evin arka avlusu, uzun şimşir çitlerin ardına gizlenmiş bir keşmekeşin içindeydi.

Yeşil üniformalı işçilerden oluşan bir ekip, bir askerî hapishanede bile görülmeyecek şekilde bağırarak siyah üniformalı adamların talimatları doğrultusunda yiyecekleri, şişeleri, masa örtülerini, bardakları, çatal kaşık bıçak takımlarını ve masaları araçlardan indiriyordu. Bir tentenin altında, Afrikalı sürekçiler üstlerinde tanga donlarıyla tozun toprağın içine çömelmiş, karavana tenceresinden et suyunda yüzen tortellinıye benzer bir şey yiyorlardı.

Bir köşedeki prefabrik yapılardan yemek kokuları ve duman yükseliyordu.

"Bunlar mutfak. Birazdan işlerin yolunda gittiğini kontrol etmek için Zóltan Patrovič gelecek. Siz de gözünüzü dört açın." Antonio'nun yüzü ciddi bir ifadeye bü-

ründü. "Sizi eliniz kolunuz bağlı otururken görmesin."

Silviatta endişeyle yutkundu. "Zóltan Patrovič de kim?"

"Oriolo'dan geldiğiniz belli oluyor. Ünlü Bulgar şef. Çok titizdir, siz de işinizi iyi yapın."

Dördü de arabadan indi.

Antonio, siyah giysili birini işaret etti. "Şimdi şurada duran adama gidin ve ne yapmanız gerektiğini ona sorun. Daha sonra yine görüşürüz... Bana bakın, sakın bir saçmalık yapayım demeyin."

26

Koyu renkte duman kusan Vespa'nın üstündeki Fabrizio Ciba, Salaria Sokağı ile Regina Margherita Sokağı arasındaki kavşakta, kırmızı ışıpta durdu. Motosikletini tamir ettirmiş ve yeniden yürütmeyi başarmıştı.

Bir motosikletin üstünde, düşük belli kotlarından taşan donları ve kalçalarıyla iki yeni yetme kız hemen yanı başında durdular. Onu kısa bir süre süzdükten sonra, aralarında heyecanlı heyecanlı fısıldaştılar sonra arkada oturan, "Affedersin? Acaba sen Ciba mısın? Televizyondaki yazar?" diye sordu.

Fabrizio bembeyaz dişlerini ortaya çıkararak alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Evet ama bunu kimseye söylemeyin. Gizli bir görev için buradayım."

Sarışın olan, "Yoksa Villa Ada'daki partiye mi gidiyorsunuz?"

Yazar, "Mecburum," dercesine omuzlarını hafifçe silkti.

Sakız çiğneyen diğer kız, "Bizi de içeri sokamaz mı-

sın? Lütfen... Lütfen... Sana yalvarırım... Herkes orada olacak..."

"Keşke ama bence bu mümkün değil. Siz de orada olabilseydiniz, eminim çok daha fazla eğlenirdim."

Trafik ışığı yeşile döndü. Yazar vitesi bire taktı ve Vespa yerinden fırladı. Ciba bir an için bir butiğin vitrinindeki yansımalarını gördü. Bu gece için açık kahverengi pantolon, Oxford mavisi bir gömlek ve bir zamanlar dedesine ait olan Cambridge mavisi yıpranmış bir kravat ile gri ve beyaz tonlarında ince çizgili, üç düğmeli doğal keten kumaştan J. Crew marka bir ceket giymişti. Üstü başı her zamanki gibi kırış kırıştı.

Villa Ada'ya yaklaştıkça trafik daha da sıkışıyordu. Mangalar halindeki trafik polisleri trafiği, Chiana ve Panama sokaklarına vermeye çalışıyordu. Tepede bir jandarma helikopteri vınlamaktaydı. Kaldırımların üstündeki kalabalık, isyana karşı kalkanlarıyla barikat kuran polislerin arkasında toplanmıştı. Villa Ada'nın özelleştirilmesine karşı gösteri yapan sivil toplum örgütlerinin çoğunu muhalif gençler oluşturuyordu. Evlerin balkonlarında dev pankartlar asılıydı. Upuzun bir pankartta, CHIATTI, MAFYA BABASI! BİZE PARKIMIZI GERİ VER! yazılıydı. Bir diğerinde de, HIRSIZLARIN KOLU BELEDİYE MECLİSİNE GİRDİ! Ve ayrıca, VILLA ADA, ROMALILARA GERİ DÖN!

Fabrizio, Vespa'yı park etmeye ve bu hiç beklemediği manzara karşısında düşünmeye karar verdi. Chiatti'nin düzenlediği partiye katılmakla, halkın gözündeki ciddi entelektüel imajı olumsuz yönde etkilenebilirdi. O sol görüşlü bir yazardı. Şimdilerde acılarına terk edilmiş İtalyan kültürü için acil bir görev talep ederek PD'nin ulusal

1. Partito Democratico. 2007'de İtalya'da kurulan merkez sol parti.

kongresini açmıştı. Ne Leoncavallo'da ne de Brancaleone'de bir sunumda görev almaktan asla geri durmamıştı.

Eve geri dönmem için hâlâ zamanım var, henüz kimse beni görmedi...

"Hey, yaşlı ibne!"

Fabrizio geri döndü. Bir Porsche Cayenne'nin içindeki Paolo Bocchi tam yanında duruyordu.

Bu olamaz!

"Hey yazar, şu yıkık dökük şeyi bırak da, arabaya bin, hadi! İçeri girerken havan olsun."

"Sen devam et, benim iş için bir yeri aramam gerekiyor, içeride görüşürüz," diyerek ayaküstü geçiştirdi.

Cerrah eliyle bir grup kefiyeli genci gösterdi. "Bu sersemler ne istiyor?" Büyük bir gümbürtüyle yoluna devam etti.

Ne yapmalı? Eğer çekip gitmek gerekiyorsa bunu bir an önce yapmak en iyisiydi. Fotoğrafçılar ve kamermanlar etrafta aç kurtlar gibi davetlileri bekliyorlardı.

Polislere, "Siz pisliksiniz, pislik kalacaksınız," diye bağırarak sivil toplumcu gençleri izlerken Fabrizio'nun aklına, arada bir açıklanamaz bir şekilde unuttuğu bir şey yeniden geldi: *Ben bir yazarım. Ben hayatı anlatırım. Nasıl bin yıllık Finlandiya ormanlarının yok edilmesine itiraz etmişsem, sonradan zengin olan bu ayaktakımını ve mafya yandaşlarını da yerin dibine sokabilirim. Repubblica'nın kültür ekine sıkı bir yazıyla hepsini yerine oturturum. Ben farklıyım. Buruşan kıyafetine baktı. Beni satın alamazsınız! Ben sizin canınıza okurum!* Yeniden Vespa'ya bindi, motoru çalıştırdı ve kalabalığın içine daldı.

Barikatın arkasında toplanan seyirci profili değişmekteydi. Cepte telefonlarıyla kalabalığın fotoğraflarını çeken ve onları durdurmak için avaz avaz bağırانlar şimdi daha çok genç kızlar ve çocuklu ailelerdi.

Nihayet yirmi kadar hostes ve bir manga dolusu

özel koruma görevlisi tarafından korunan kapıya geldi. Daracık bir tayyör giymiş sarışın bir kız yanına yaklaştı.

"İyi günler, sizi aramızda görmekten çok mutluyum. Bulunacağınızdan emin değildik, sanırım katılacağınızı bildirmemiştiniz."

Fabrizio Ray-Ban gözlüklerini çıkardı ve kıza baktı: "Haklısınız, fena halde suçluyum. Kendimi size nasıl affettirebilirim?"

Genç kız gülümsedi. "Siz kendinizi affettirecek bir şey yapmadınız... Bana davetiyenizi göstermeniz yeterli." Elini yazara doğru uzattı.

Yazar zarfı aldı. İçinde davetiyeden başka bir de manyetik bir kart vardı. Onu hostes kıza uzattı ve o da optik okuyucudan geçirdi. "Her şey kusursuz, Doktor Ciba. Vespa'nızı burada sol tarafta bir yere park edebilirsiniz ve podyum boyunca yürüyerek devam edebilirsiniz. İyi eğlenceler."

Yazar, "Teşekkür ederim," dedi ve vitesi bire geçirdi. Girişe doğru ilerleyen kırmızı halının ötesinden, BMW'lerin, Mercedes'lerin Hummer'ların ve Ferrari'lerin park etmiş olduğu açık alana doğru sola döndü. Vespa'yı metal rampanın üstüne park etti, başından kaskını çıkardı ve elleriyle saçlarını havalandırdı. Dikiz aynasından kendine bakarken güvenlik şeridinin arkasından boğuk bir çığlık duydu: "Hey, sahtekâr!" Henüz ne olduğunu bile anlamaya zaman bulamadan, ağır bir cisim bir anda sol omzuna çarptı. Bir an için Kara Blokların¹, parke taşlarını gökten dolu yağarcasına üstüne fırlattıklarını düşündü. Beti benzi uçtu, müthiş bir korkuya kapıldı ve spor bir arabanın arkasına çömeldi. Sonra soluğu kesilmiş bir halde incinen omzuna baktı. Pirinç ve bezelyeyle doldu-

1. Kimliklerini gizlemek ve bir kitle hareketi izlenimi yaratmak için siyah giyen nen protesto grupları.

rulmuş Sicilya usulü peynirli *arancino* ceketinde patlamış, mozzarella peynirinin yağı ve *arancino*'nin sıcak sosu salyasını bırakarak üstüne damla damla akmaktaydı. *Arancino*'nun parçalarını, bakteri yüklü birer sülük gibi iğrenerek üstünden topladı ve yere fırlattı. Aşağılanmış, küçük düşürülmüş ve incinmiş bir halde kalabalığa karıştı. Ceketli, kravatlı, kıvrırcık saçlı ve sakallı üç adam ona, bir zamanlar Villa Ada'da tutuklanmış olan Mussolini'ye bile olmadığı kadar nefretle baktılar. Kollarını ona doğru uzatmış, üçü bir ağızdan bağırıyordu: "Orospu çocuğu, Ciba! Gebermelisin! Sen satılmışsın!" Yazarın kendini kıl payı kurtardığı bir litrelik bardaktaki Coca-Cola, spor arabanın ön kaportasında patladı.

Zırhlı bir arabanın içinden sürü halinde dökülen polisler, ellerinde coplarla şiddet yanlılarına doğru hücum ettiler. Üç adam bir barikatın arkasına saklanarak kendilerini korumaya çalıştı. Bir polis copu, Ciba'ya *arancino* fırlatan saldırganın alnında patlamasıyla adamın yüzü, oluk gibi akan kanla kırmızı bir maskeye büründü. Diğer ikisi de polis coplarıyla yere yuvarlandılar.

Genç bir polis, yazarı kolundan tutarak geriye çekti, "Gidin, buradan uzaklaşın!" diye bağırdı.

Aklı iyice karışarak serseme dönen Fabrizio, bir yandan polisi izliyor diğer yandan da kanlar içinde yattığı yerden bile "Ciba, kahrol! Sen de onlardansınıuuuuuu! İkiyüzlü aşağılık satılık! İğrenç pislik!" diye bağırarak adamdan gözlerini ayıramıyordu.

Polisler ezip geçmeye devam ederken destek güçler, kırmızı halının üstüne dizildi ve davetliler de, hayranlarının ve fotoğrafçıların patlayan flaşları arasında podyum yürüyüşlerini yapmaya başladılar. Fabrizio Ciba göğüs kafesinden uçmaya hazır delice çarpan yüreğiyle arabaların arasına saklandı. Nefes nefese, alnında biriken teri silerken, "Ne biçim şey böyle... Delirdi mi bunlar?" diye söylendi.

Bir polis yanına geldi. "İyi misiniz?"

Ciba başını evet dercesine salladı.

"Ne bekliyorsunuz? Gidin buradan, gidin yoksa daha da tehlikeli olacak."

Fabrizio öleceğini sandı. *Hayır, hayır, ben evime dönüyorum.*

Yapamazdı. Gazetelerin başlıklarını hayal etti: Chiat-ti'nin partisinde sivil toplum örgütlerinin protesto gösterilerine maruz kalan Ciba, arkasına bakmadan kaçıyor. Üstelik o üç saldırgan sivil toplum hareketinde görevli gözü kara üç delikanlıdan başkası olamazdı.

Boğazına kadar pisliğe batmıştı, bu durumdan kurtulmanın tek yolu, birkaç saat de olsa partide kalmak ve sonra eve dönüp ateşli bir makale yazmaktı. Yağ ve domates soslu ceketıyla podyuma doğru ilerledi. Ceketini çıkarmaya ve aldırmaz tavırlarla onu bir parmağının ucuyla omzunda tutmaya karar verdi.

Villa'nın girişine geldiğinde durum tamamen farklıydı. Koruyucu barikatların üstünde kümesteki tavuklar gibi sıkışan seyircilerin alkışları ve yüksek tezahüratları arasında aktörler, futbolcular, politikacılar, mankenler lüks arabaların içinden dışarı dökülmeye devam ediyordu. Böyle bir şeyi Venedik Festivali'nde bile görmemişti. VIP davetliler etrafı selamlarken kadınlar da ünlü tasarımcıların imzasını taşıyan kıyafetleriyle fotoğrafçılara poz veriyorlardı. Barikatları aşmayı başaran bir genç kız, *Bazar*'ın komedyeni Fabio Sartoretti'nin üstüne atladı. Fakat güvenlik güçleri derhal müdahale ederek olduğu yerde etkisiz hale getirdiler ve onu bir lokmada yutan kalabalığın arasına geri postaladılar.

Ciba cesaretini topladı ve tanınmamayı ümit ederek başı önünde kırmızı halıya doğru yürüdü. Ancak hayranlarının kendisini sıcak bir şekilde selamladıklarını görünce verdiği sözü unutarak onlara el sallamaya başladı.

O sırada siyah camlı bir BMW, podyumun tam önünde durdu. Arabadan dışarı önce güneşin bronzlaştırdığı bir çift bacak uzandı. Sonra Simona Somaini'nin içeride kalan kısmı da görüldü. *Öteki Dünyadan Kısa Mesaj* ile oyunçuluk kariyerine başarılı bir adım atmış olan 2003 Miss İtalya'nın üstünde, önden dümdüz ve bronzlaşmış karnına kadar tüm göğüslerini, arkadan sırtının tamamını ve kışının önemli bir bölümünü açıkta bırakan payetler ve taşlarla kaplı bir mendil parçası vardı. Hemen yanındaki, tanrıçaya oranla içine solucan kaçmış bir pigmeye benzeyen gösterinin ünlü oyuncu menajeri Elena Paleologo Rossi Strozzi'yi tanımakta gecikmemişti. Başına gelen onca felakete rağmen Ciba, karşısında duran kısırağın cazibesine kapılarak günün o kadar da kötü gitmediğini düşündü. Özellikle de onunla daha önce sıcak bir temasta bulunmaması olduğunu... Bu eksiklik derhal kapatılmalıydı.

Fabrizio göğüs kafesini şişirdi, midesini içine çekti ve sözle anlatılmaz, o lanet yazar ifadesini takındı. Bir sigara yaktı ve onu ağzının bir köşesine yerleştirdi, sonra umursamaz ifadeyle yanından geçti.

"Fabri! Fabri!"

Ciba içinden beşe kadar saydı, sonra arkasına döndü ve karşısında bir Mondrian yapıtı varmışçasına şaşkın gözlerle ona baktı. "Bir dakika... Bir dakika?.." Sonra başını salladı. "Şey... Affedersin..."

Film yıldızının haline bakılırsa onun bu duruma bozulduğu değil de sanki daha çok yönünü şaşırdığı düşünülebilirdi. Son yıllarda onu sadece bir kere tanımamışlardı, o da dayısı Pasquale'yi ziyarete gittiği Subiaco'daki körler derneğinde olmuştu. Şimdi de bu yazarın miyop olabileceğini düşünüyordu. "Fabrizio? Ben Simona. Beni hatırlamadığını söylemeyeceksin, değil mi?"

"Recanatı'de galiba değil mi?" Aklına gelen ilk ismi atmıştı Fabrizio. "Leopardi semineri sırasında olabilir mi?"

"Bir ay kadar önce televizyonda *Porta a Porta*' programında!" Somaini surat asmayı istese de, yüzündeki boks zaten buna izin vermezdi. "Küçük Hans'ın hüznü hikâyesi..."

Ciba eliyle alnına hafifçe vurdu. "Hay aksi, bu bir Alzheimer... *Milo Venüsü*, aşk tanrıçası, seni nasıl unutabilirim! Üstelik resimlerinin olduğu bir takvim banyomda asılıyken."

Somaini, çulluk kuşunun aşk davetine benzer bir karşılık verdi. "Sakın bana o takvimden sende de olduğunu söyleme! Senin gibi bir yazarın kamyon şoförlerine ilham veren o takvimle ne işi olur."

Fabrizio hiç çekinmeden uyduruverdi: "Senin Şubat ayına bayılıyorum."

Kız elini saçlarına götürdü. "Burada ne işin var? Senin gibi birinin böyle yerlere geleceğini hiç ummazdım."

Ciba ellerini iki yana açtı. "Bilemiyorum... Mazoşizmin doğuştan gelen ve asla kabul edilemeyen bir biçimi olabilir mi? Ya da karşı konulmaz bir sosyalleşme arzusu?"

"Fabrizio, acaba sen de... Nefis domatesli mozzarella kokusunu alıyor musun?" Somaini ömründe son *arancino*'yu tadına herhalde kendi *konfirmasyon*² töreninde bakmıştı.

Ciba havayı kokladı, "Hımm!.. Hayır, bana öyle gelmiyor..." derken, Tg4 kanalından Rita Baudo onu bu yükten kurtardı. Elinde mikrofonu, peşinde kameramanıyla bir anda yanlarında bitivermişti.

"Ve işte her zamanki göz alıcı güzelliğiyle yıldızımız Simona Somaini ve yanında da yazar Fabrizio Ciba! Sakın

1. (İt.) Kapı-Kapı, İtalya'da 1996'dan beri devam eden ve sunuculuğunu Bruno Vespa'nın yaptığı, siyasal konular ve güncel olaylarla ilgili TV programı.

2. Hıristiyanlıkta, Tanrı ile insan arasında vaftizle kurulan ilişkiyi pekiştirmek amacıyla düzenlenen ayin.

bana sansasyonel bir haber yakaladığımı söylemeyin!"

Somaini, Pavlov refleksiyle bir ahtapot gibi Ciba'nın koluna giriverdi. "Sen ne söylüyorsun Rita? Biz sadece arkadaşız!"

"*Varietà* dinleyicilerine sırrınızı açıklamak istemez misiniz?" Rita Baudo'nun dişlerine dayadığı mikrofondan rahatsız olan Ciba, onu eliyle uzaklaştırdı. "Simona'nın ne dediğini duymadın mı? Sadece eski arkadaşız."

"İzleyicilerimize buradan bir selam yollarsın, değil mi?"

Fabrizio bir elini kameraya doğru salladı. "Merhaba!" Kolunda Somaini'yle birlikte oradan uzaklaştı.

Baudo, kameraya döndü, kurnaz bir bakışla, "Bence ikisi de bize doğruyu söylemiyor!" dedi.

Barikatların ötesindeki cehennem kalabalığından korkunç bir çığlık yükseldi. Baudo koşmaya başladı. Roma'nın kalecisi ve orta saha oyuncusu Paco Jiménez de la Frontera ve Milo Serinov, bir Hummer'dan iniyorlardı.

27

VIP davetlilerin bulunduğu sahnenin üç yüz metre ötesinde, Abaddon'un Vahşi Hayvanları, Kraliyet Villası'nın arkasındaki meydana işe koyulmuşlardı. Zombi ağzına geleni söyleyerek bir kamyonetten Fiano di Avellino kasalarını indirmekteydi. Mantos mutfakta aşçıya yamalık ediyordu. Silvietta ve Murder'e ise Hint yemekleri için altı kasa gümüş çatal bıçak takımının parlatılma işi verilmişti.

Tarikatın tek rahibesi başı önünde, elindeki bez parçasıyla bir çatalı ovuyordu. "Her zamanki sen işte."

Murder burnundan soludu. "Hadi, bir defalıına boş verebiliriz..."

"Hayır, hiçbir şekilde vazgeçemeyiz. Bunu arabada ona söyleyeceğine söz vermiştin. Neden yapmadın?"

Murder parlatmak için elinde tuttuğu bıçağı sinirli bir şekilde parlatılmış olanların arasına fırlattı. "Denedim... Ama beni dinlemedi, söylediği onca şeyden sonra bunu nasıl yapabiliyordum? Kusura bakma ama zor şeyleri söylemek, ayrıca neden benim görevim oluyor?"

Silviatta ayağa fırladı. Bazen nişanlısı onun için dayanılmaz biri olup çıkıyordu. "Bak, bunu ona söyleyeceğini bana sen söyledin. Senin için sorun değildi."

Murder kollarını iki yana açtı. "Tamam işte, ortada bir sorun falan yok. İlk fırsatta ona söyleyeceğim."

Nişanlısı onu bileğinden yakaladı. "Hayır; hemen şimdi gideceğiz ve ona bunu söyleyeceğiz. Böylece daha rahatlamış olacağız. Anlaştık mı?"

Murder istemeye istemeye ayağa kalktı. "Öyle olsun. Çok can sıkıcısın... Nasıl sinirlenecek, biliyorsun..."

Bir kasanın yanında durmuş ona buna emirler yağdıran Antonio'ya yakalanmamaya dikkat ederek beraberce meydanı geçtiler. Antonio, yumuşak ve nazik bir adamdan bir anda patrona dönüşüvermişti.

Murder ve Silviatta birlikte mutfağa ayrılan bölümden içeri girdiler. Burası üç büyük odadan oluşmaktaydı. Çelik mutfak aletleri, buharlar ve her çeşit aroma ve yemek kokusu bir aradaydı. İçeride beyaz giysili ve başlarında şapkalarıyla en az elli kadar aşçı vardı. İş başından aşmış bir aşçı yamağı ordusu. Tencere sesleri ve insan gürültüleriyle kulakları sağır edici boyuttaydı.

Saverio'yu elinde bir bıçakla, taburenin üstünde otururken buldular. Patates soyuyordu. Bu kadar çok patatesle Rebibbia bölgesi doyardı.

Mantos onları gördü ve alçak sesle fısıldadı: "Ne işi-

niz var burada? Delirdiniz mi siz? Bir yakalanacak olursanız... Zombi'ye söyledim, eylem planımız hakkında size kısa bir bilgi vermek için yarım saat sonra dışarıda buluşacağız. Ama şimdi dışarı çıkın."

Murder ona baktı, ağzını yüzünü eğerek fısıldadı: "Dur bir dakika... Bizim sana söylemek istediğimiz önemli bir şey var."

Mantos ayağa kalktı ve onları bir köşeye çekti. "Ne?"

"Şey işte..." Murder devamını getiremiyordu.

"Şey ne? Söyle, hadi!"

Tam arkalarından, sanki bir flütten üflenir gibi ve sert Doğulu aksanıyla konuşan bir ses duyuldu: "Tapınağa girmeniz için sizin ikinize kim izin verdi?"

Mutfakların içine bir anda ölüm sessizliği çökmüştü. Davlumbazlar ve elektronik çırpıcılar bile seslerini kesmiş gibiydi. Dışarıdaki serçeler dillerini yutmuştu.

Vahşi Hayvanlar arkalarına döndüler ve karşılarında, yemek tencerelerinden yükselen buhar bulutlarının içine hapsolmuş bir keşiş gördüler. Üstünde sadece, cennet kuşlarının gümüş iplerle işlediği siyah ipekten bir cübbe vardı. Geniş kol ağzlarının içine sakladığı parmaklarıyla çarpı işareti yapmıştı ve ayakları çıplaktı. Kukuletasının altından sivri uçlu beyaz bir sakal, iki çıkık elmacıkkemiği, kanca bir burun ve Hazar Denizi'ndeki bir kış günü kadar soğuk ve gri iki göz görünmekteydi.

Vahşi Hayvanlar'ın lideri, bu kişinin rakip tanımaz Bulgar şef Zóltan Patrovič olduğunu anlamakta gecikmedi.

Saverio, Çar'ı ve ailesini kötülükleri ve aldatmacalarıyla mahkûm eden kötü kalpli rahip, büyük Rasputin'i hiç görmemişti; ama karşısında gördüğü keşişin onun yeneden bedenleşmiş hali olduğunu düşündü.

Arkasındaki bütün aşçılar ve aşçı yamakları gözlerini yere indirmiş kımıldamadan beklemekteydiler.

"Hayır... Yani... Şöyle ki..." Saverio'nun ağzından birkaç anlamsız söz çıktı. Suçunu kabullenmeyi isterdi, fakat diline Lidocaine enjekte edilmiş gibi uyuşmuştu. Gözlerini şefin gözlerinden alamıyordu. İki kara kuyu. Öyle derindiler ki, içine düştüğünü sandı.

Zóltan bir eliyle onu alından yakaladı.

Vahşi Hayvanlar'ın lideri, şefin parmak uçlarından şifalı bir akımın sıcaklığını başının üstünden aktığını hissetti ve kendini çocukluğunda yazları Gaeta'ya gittiğinde Imma halanın ona pişirdiği makarnalı omleti düşünürken buldu.

Bir an için aklından *beni hipnotize ediyor*, diye geçtiyse de öyle lezzetli bir omleti bir daha asla yemediğini düşünmeye devam etti. Özeldi, çünkü onu önceki günden kalma acı soslu makarnanın artıklarıyla hazırlardı. Kalın ve yoğun. Hafifçe kızarmış. İçinde de bir sürü zeytin ve kapari olurdu. Ne yazık ki Imma hala ölmüştü, yoksa hemen onu arayıp tekrar yapması için yalvarırdı. İçinden bir ses Zóltan'dan özür dilemesi gerektiğini söylüyordu, o zaman hemen eve gidebilir ve kendi başına da pekâlâ o güzel omletten bir tane yapabilirdi. Acaba buzdolabında yumurta var mıydı?

Mantos ciddi bir ifadeyle, "Beni bağışlayın. Siz kesinlikle çok haklısınız. Büyük hata ettik ve bizi affedin. Ancak şimdi Serena'nın yumurta alıp almadığından emin olmam gerckiyor," dedi.

"Diz çök!" Patrović açıkça emretti.

Üçü birden, uzaktan kumandanın düğmesine basılmış gibi aynı anda diz çöktüler.

"Başlar yere."

Üçü birden başlarını yere koydular.

Keşiş omuzlarına çıktı.

Saverio kendi kendine, *ne tuhaf, hiç ağır değilmiş*, diye düşündü. *Belki de havaya yükseliyor.*

Şef birkaç dakika boyunca hiç ses çıkarmadan üzerlerinde ayakta bekledi.

Yüzünü yere yapıştırdığından Saverio hiçbir şey göremiyordu, ama Şefin aşçılara bakmakta olduğunu tahmin etti. Zoltan sonunda konuştu: "Güzel. Birbirimizi anladık." Vahşi Hayvanlar'ın sırtından indi.

Hepsi birden evet dercesine başlarını salladılar ve nefeslerini tutarak işlerinin başına döndüler.

Telepatik, diye algıladı Saverio.

Keşiş daha sonra tahta bir heykel kadar kaskatı ve sanki cüppesinin altında bir çift paten varmış gibi kayarcasına mutfağın diğer tarafına geçti. Aşçılar yerlere kadar eğiliyor ve önüne tabaklarını sunuyorlardı. O ise bir *Reiki şifacı* gibi elini her bir tabağın üstünden geçirerek ilerliyordu.

Arada bir, "Daha az zencefil. Daha fazla tuz. Fazla kimyon. Biberiye eksik," diye fısıldıyordu.

Ve sonra, ortaya çıktığı gibi, aniden bir varmış, bir yokmuş oldu.

Hos geldiniz kokteyli

28

Fabrizio Ciba ile diğer davetliler de Villa'dan içeri girmek için Vahşi Hayvanlar'ın maruz kaldığı aynı prosedürden geçmek zorunda kaldılar. Yazar, metal detektörden geçti.

Sıra Somaini'ye gelince ceptelefonunu bırakmak zorunda kaldı.

Yazar oradaki hosteslerden birine sordu: "Bu kome-

"di de neyin nesi?" Genç kız, "Chiatti bu partinin kamuya açık bir eğlence olmasını istemiyor," diye açıkladı. Böylece fotoğraf, video kaydı gibi herhangi bir iletişim kaynağıyla dışarı bilgi sızdıramayacaktı. Zaten aynı nedenlerle partiye gazeteci de kabul edilmemişti.

"Tasalanma, içeride *Sorrisi & Canzoni*'den fotoğrafçılar olacak. Chiatti onlara bir ayrıcalık tanıdı." Bu gibi şeylerde uzman olan Somaini, sesini kısarak, kimsenin bilmediği bu bilgiyi onunla paylaştı.

İkisi birlikte kontrol odasından çıktılar ve tek ray üzerinde hareket eden küçük bir trenin önünde yeniden karşılaştılar. Trenin üzerinde, VİLLA ADA İŞLETMELERİ yazılıydı.

Siyah deri kaplı küçük koltuklara oturdular. Hoparlörlerden Louis Armstrong'un sesinden *What a Wonderful World* şarkısı bütün kompartımana yayılıyordu. Onlarla birlikte aynı kompartımana oksijenle açılmış saçları ve kadınları çıldırtan uzun çenesiyle Paco Jiménez de la Frontera da bindi. Bu gece için futbolcu, parlak kumaştan bir smokin ve beyaz saten gömlek giymişti. Kadını, Montopoli di Sabinalı taşbebek manken Taja Testari'nin üstünde tepeden tırnağa çıplak vücudunu örten siyah organze bir elbise vardı.

Fabrizio, Kanal 5'in büyük gala yemeğinden sonra onunla birlikte olmuştu; ama öyle sarhoştur ki, tek hatırladığı onu becerdiği sırada kadının, onun burnunun ortasına bir tane çaktığıydı. Bunu da hayal meyal hatırlıyordu. Ama kadının bunu erotik bir oyun olsun diye mi, yoksa elbisesini yırttığı için mi yaptığını bilmiyordu.

Takım arkadaşı Milo Serinov da tıraş losyonunun mide bulandırıcı kokusunu ardında bırakarak eski bir mankenle birlikte onlara katıldı.

Simona Somairi, Fabrizio Ciba'nın koluna sıkıca sarılmış, bir yandan kapana sıkışmış fare gibi sesler çıkar-

maya diğerk yandan da göğüslerini ona yapıştırmaya devam ediyordu. Yazar, onun bu samimi hareketleri, *Aslanların Mezarı*'nın film haklarının Paramount'a satılmış olduğunu bildiği için ve kim bilir ne ümitler besleyerek yaptığından şüpheleniyordu. Kendisinin film üzerinde söz sahibi olmadığından haberi yoktu. Amerikalılar onunla karşılaşmak bile istememişlerdi. Ajansına bunu gerekli görmedikleri yanıtını vermişlerdi. Ayakaltında dolaşp sinirlerini bozmaması için de kendisine tomarla para vermişlerdi.

Önlerindeki koltuğun sırtında yer alan ekran açıldı ve karşılarında Salvatore Chiatti'nin ablak suratı belirdi.

Simona şaşkınlık içinde eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrının, tıpkı Minos'un yüzü!"

Fabrizio aptallaşmıştı. Film yıldızının Yunan mitolojisi konusunda uzman olabileceği hiç aklına gelmezdi. "Minos mu?"

"Evet, kuaförüm Diego Malara'nın Pug cinsi köpeği. Tıpkısının aynısı."

Aktris yanılmıyordu, Campania'lı emlak zengininin, küçük çoban köpeğine olan benzerliği inanılmazdı. Yuvalarından fırlamış gözleri, küçük ve kalkık burnu, geniş omuzlarının içine doğrudan gömülen yuvarlak kafası. Yanlarda gümüş rengi iki tutam saç, küçük kulaklarının hemen üstüne dökülüyorsa da başının geri kalan kısmı tamamen keldi.

"İyi günler, ben Salvatore Chiatti. Bu partinin sizin her türlü beklentinizin çok üstünde olmasını ümit ediyorum. Bunun gerçekleşmesi için ben ve asistanlarım, elimizden gelen bütün çabayı gösterdik. Şimdi lütfen gözlerinizi kapatın. Bu bir şaka değil, lütfen söylediğimi yapın." Yolcular şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, sonra çekinerek de olsa bu isteği yerine getirdiler.

Chiatti'nin sesi giderek daha tatlı bir hale bürünme-

ye başlıyordu. "Çocukluğunuza döndüğünüzü hayal edin. Büyükanneniz köye gitmiş ve siz küçük, tahta bir kulübenin içinde tek başına kalmışsınız. Bir anda gökyüzü kararıp öfkelenmeye başlamış. Pencereyi açınca, ne görüyorsunuz? Ovanın gerisinden bir hortumun size doğru yaklaşmakta olduğunu. Korku ve ümitsizlik içinde bütün panjurları kapatıyorsunuz, kulübenin küçük kapısını kilitliyorsunuz, ama kasırğa bir anda sizin küçük evinizin üstüne çöküyor ve kulübeyle birlikte sizi içine alarak gökyüzüne doğru sürüklüyor. Kasırğanın içindeki tahta kulübe dönüyor, dönüyor, dönüyor.. Hortum sizi gitgide daha yukarılara, çok daha yukarılara, gökkuşağının ötesine götürüyor." O sırada fon müziği değişmiş, *Over the Rainbow* parçasının enstrümantal yorumu yükselir. "Ve sonunda sizi hiç bilmediğiniz, keşfedilmemiş bir dünyaya yavaşça bırakır. Hiç bozulmamış, vahşi doğa, bu dünyada insanlarla büyük bir uyum içinde yaşamaktadır. Şimdi gözlerinizi açabilirsiniz. Yeryüzü cennetine hoş geldiniz. Villa Ada'ya hoş geldiniz. Sıkı tutunun. Bir, iki, üç yolculuk başlıyor!"

Tren, yolcuların sırtını koltuklarına yapıştırarak ilerlerken Simona Somaini de Fabrizio Ciba'nın elini sıktı. "Aman Tanrım!" Ormanın içine doğru ilk on metreyi son sürat hızla geçtiler, sonra raylar, tıpkı lunapark treni gibi onları çam ağaçlarının en üst dallarının da üstüne çıkarmak üzere burnunu yukarı çevirdi. Onların bu süratli tırmanışı renkli papağan sürüsünü, telli turnaları ve boyunları tüysüz akbabaları yerlerinden kaldırıyordu. Derken tren çok hafif bir eğimle inişe geçti, bu kez de yolcular yemyeşil çayırların üstünde buldular kendilerini, tren aldırılmaz görünen antilop, zebra, bizon ve zürafa sürülerinin arasından geçtiler. Bir grup vahşi Afrika köpeğinin yanında, bir aslan kolonisinin tembel tembel güneşlendiği küçük bir tepelikten yollarına devam ettiler. Oradan

da bodur ağaçlarla kaplı bir yamaca doğru indiler.

Yolcular gördükleri hayvanları birbirlerine gösterirken heyecanla çığlık çığlığa bağırıyorlardı. Fabrizio dalların arasında bir maymun gördüğünü sandı. Onları yeniden otuz metre kadar, yavaş yavaş yukarı çıkararak tren, bu kez de geniş bir dönemeçten geçti. İşte bu noktadan parkı baştan sona görebilecekleri bir manzaraya hâkim oldular. Burası, Salario Mahallesi'ndeki binaların ve Olimpica Viyadüğü'nün belli belirsiz görüldüğü sonsuzluğa uzanan yeşil bir halıydı.

Nefesleri kesecek kadar dik bir yamaçtan inişe geçen tren, üstünde üç tane yüzen evin bulunduğu büyük bir gölün üstünden hızla kaydı. Dev bir yayınbalığı, yolcuların büyük coşkusu ve çığlıkları arasında suyun altına saklandı.

Simona heyecanlıydı. "Gardaland'daki Korsan Şelaleleri'nde bile bu kadar eğlenmemiştim."

Tren geriye döndü ve burnunu, küçük kulesi ve çitleriyle büyük geometrik şekiller oluşturan İtalyan stili bir bahçenin önündeki küçük binaya doğrulttu. Orada hızını sertçe kesti ve aniden durdu. Kapılar, yoğun bir buhar tabakasıyla birlikte büyük bir pof sesiyle açıldı. Platformda bekledikleri sırada hostesler, yolculara dürbünle birlikte parkın içindeki mevcut hayvanları gösteren bir kitapçık dağıttılar.

Ciba, hiç itibar etmediği Chiatti'ye ve onun sahneye koyduğu bu safari saçmalığına karşı gerçek duygularını kendine saklayarak, "Burada içecek bir şey yok mu? Canım bir kadeh *bourbon* çekti," demekle yetindi. Peki, Oz *Büyücüsü*'nün sersem köpeğini taklit ederek bize anlatmış olduğu o masala ne demeli? Bu öfke onu kabına sığmaz hale getirecek, arıtacak, yüceleştirecekti ve onu sonra *Repubblica* için bir nükleer bomba etkisi yaratacak upuzun bir makaleyle yazıya dökenecekti.

Böyle düşünmek içini rahatlatmıştı. O hâlâ bir zamanların korku salan çocuğuydu, keskin kalemi ve sivri diliyle o zavallı ucubeyi bir serseri mayın gibi un ufak edecek yazarıydı.

29

Aynı anda, Abaddon'un Vahşi Hayvanları da alet edavat kulübesinin arkasında toplantıdaydı.

Mantos, bir çim biçme makinesinin üstünde oturuyordu. "Pekâlâ, müritlerim, şimdi beni iyi dinleyin." Sırt çantasından eski püskü bir şehir rehberi çıkardı. İşaret-parmağını diliyle ıslattı ve sayfaları çevirmeye başladı. "Villa Ada burada." Rehberi bir kasanın üstüne koydu ve hep birlikte kafa kafaya vererek bir daire oluşturdular. "Biz tam buradayız, Kraliyet Villası'nda. Programdan okuduğum kadarıyla yaklaşık bir saat içinde avlar başlayacak. Üç farklı yol izleyecekler ve sonra her grup, akşam yemeği için kendi kamp alanına dönecek. Yemekten sonra misafirler yeniden bir araya gelecekler ve sanırım Larita'nın konseri de o zaman başlayacak." Parmaklarını şaklattı ve dişlerini sıktı. "Ne yazık ki o sırada güzel Larita kurban ediliyor olacak. Çünkü biz av sırasında onu kaçıracacağız."

Silvietta elini kaldırdı. "Bir şey söyleyebilir miyim?"

Mantos, bir eylem planını açıkladığı sırada sözünün kesilmesinden nefret ederdi. "Buyur."

"Bence Larita safariye katılmayacak. Ben onu tanıyorum. O avlanmaya karşıdır. Bu sebeple bir kampanya bile yapmıştı."

Hassiktir, bu olasılık hiç aklına gelmemişti. Mantos

bir şey olmamış gibi yaptı. "Harikasın Silvietta, bu da dikkate alınacak bir varsayım. Fakat bundan emin olmayız. Göreceğiz. Ve bunun için de diğer misafirlere ve Larita'ya olabildiğince yakın olmak zorundayız. Garson kıyafeti giymemiz gerekiyor."

"Dur bir dakika Mantos, burada çok net olmayan bir şey var." Zombi araya girdi. "Av sırasında onu tek başına yakalayacağımızı da nereden çıkarıyorsun? Etrafta bir dolu insan olacaktır."

İşte bu defa lider hazırlıksız yakalanmadı. "Aferin. Çok akıllısın! Peki, neden akıllısın Zombi, bunu biliyor musun? Çünkü sen," parmağıyla onu gösterdi, "sen bizim yakalanmamıza izin vermeyeceksin."

"Ben mi? Peki nasıl?"

"Sen bir elektrikçisin, doğru mu?"

Zombi çenesini kaşdı. "Şey, evet."

"Güzel. Günbatımında elektrik santraline gideceksin, içeri girdiğimiz sırada gördüğün yere. İşimizi kolaylaştıracaksın ve parkın elektriğini keseceksin. Bu noktada karanlıkta hareket etmek bizim için tam bir çocuk oyuncacı olacak. Çöken karanlıkla birlikte biz de o sürtüğü kaçıracğıız. Ve bu iş için de bunu kullanacağız." Yine sırt çantasından, bu kez içinde şeffaf sıvı bulunan bir şişe çıkardı. "Sedaron, bir veteriner anesteziği. Bunu atlar için kullanıyorlar. Sadece iki damlası adamı yere sermeye yeter. Bunu da ayrıca atölyede buldum." Sert plastikten bir boruyu gösterdi. Yol haritasından bir sayfa kopardı ve ince bir külah şeklinde yuvarladı. Ceketinden bir iğne çıkardı ve bunu külahın ucuna batırdı. "Baylar bayanlar, işte size bir hava tabancası. Amazon Yerlileri bu ölümcül silahla avlanmaya giderlerdi. Ben okul zamanı boruyla külah üflemede birinciydim, bana 'Amazon Yerlisi', derlerdi. Larita'yı yere sereceğim ve sonra..." Haritanın üstünde Forte Antenne Tepesi'ni gösterdi: "Onu işte bura-

ya götüreceğiz. Eski bir Roma tapınağının kalıntılarının bulunduğu yere. Ve orada onu Şeytan'a kurban edeceğiz." Her birinin yüzüne tek tek baktı. "Güzel. Sanırım her şey yeterince açık. Sorusu olan?"

Zombi elini kaldırdı. "İyi de ben elektrik tellerini nasıl keseceğim, dişimle mi?"

"Sakin ol, bunun da cevabı hazır. Çatal bıçak takımlarının bulunduğu kutunun içinde gümüşten büyük bir mutfak makası var. Aslında tavuk kesmekte kullanılıyor ama sen onu kablo kesmekte kullanacaksın. Başka sorusu olan?"

Murder işaretparmağını korka korka havaya kaldırdı. "Söyle."

Mürit konuşmaya başlamadan önce çok derin bir nefes aldı. "Şey... Acaba bu toplu intihar olayını bir kez daha düşünme fırsatın oldu mu, diye soracaktım."

"Ne anlamda?"

"Yani... Bunun olması şart mı?"

Mantos sinirlerine hâkim olmak için yumruklarını sıkı. "Bu durumda biz aynı dili konuşmuyor muyuz? Sen hayatının geri kalanını bir hapisanede çürüyerek geçirmeyi ister misin? Ben istemem. Bu durumda onları biz alt edeceğiz. Bizi asla enseleyemeyecekler. Kurtulmamızın ve ölümsüz olmamızın tek yolu kendimizi de kurban etmemizdir. Bir efsaneye dönüşmeyi istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"Aslında," diye itiraf etti Murder.

Diğerleri, sessizce başlarıyla evet dercesine onay verdiler.

"Mükemmel. O halde şimdi planımızın ilk aşamasına geçebiliriz: Silviatta ve Murder, siz ikiniz bizim için garson kıyafetlerini bulmaya gidiyorsunuz; Zombi sen de mutfak makasını aramaya gidiyorsun, ben de..."

"Hey! Siz dördünüz. Ne yapıyorsunuz?" Antonio'

nun adamlarından biri tam arkalarında belirivermişti. "Yardıma ihtiyacım var. Hey sen," eliyle Mantos'u gösterdi. "Villa'ya bir kasa Merlot di Aprilia götürmen gerekiyor, hadi çabuk."

Mantos ayağa kalktı, dişlerinin arasından müritlerine, "On beş dakika sonra burada buluşalım," diye fısıldadı.

30

Fabrizio Ciba, girişinin nasıl daha etkili olabileceği konusunda bin tane şüpheye düştükten sonra, villaya doğru adımlarını Simona Somaini'yle birlikte atmaya karar verdi.

İtalyan bahçesi, ortasında büyük altıgen, taş bir çeşmenin bulunduğu yuvarlak bir meydana açılıyordu. Suyun üstünde gül yaprakları yüzüyordu. Kenarlarda, Tanrı'nın tüm nimetlerini üstünde taşıyan Sicilya'ya özgü arabaları yerlerini almıştı. Melek ve hayvan figürlü buzdan heykeller, Roma'nın ilkbahar günündeki ılık güneşi altında erimeye başlamıştı. Bir köşeye üstü yiyeceklerle dolu masalar kurulmuştu. Evcil tavuskuşları, sülünler ve hindiler konukların arasında dolaşıyordu. Bir grup müzisyen uzun tahta bacakların üstünde barok müziği seslendiriyordu.

Şimdiden bir sürü misafir gelmişti. Gösteri, siyaset dünyasından insanlar ile Chiatti'nin koyu taraftarı olduğu Roma futbol takımının tamamı oradaydı.

Fabrizio, kolundaki Simona'yla birlikte kalabalığa karıştı. Herkesin gözleriyle kendisini izlediğini ve de kışkırdığını hissediyordu. Villa Malaparte'deki tanıtım sırasında takındığı aynı tavırla onlara karşılık verdi. Kendisinden son derece farklı bu insanların arasına açıklana-

mayan nedenlerden dolayı karışmaya zorlanmış olmaksızın aklı karışmış ve canı sıkılmış bir havadaydı. Üstü sert alkollü içkilerle dolu at arabasını gördü. "Simona, bir şey ister misin?"

Film yıldızı korkulu gözlerle içki şişelerine baktı. "Bir bardak maden suyu."

Fabrizio peş peşe iki kadeh *scotch* içti. Alkol onu gevşetiverdi. Bir sigara yaktı ve bir akvaryumun içindeymişçesine ortalıkta dolanan misafirleri izlemeye koyuldu. İnsanlar birbirlerine bakıyor, birbirlerini tanıyor, karşılıklı birbirlerini süzüyor sonra hafif bir baş hareketiyle birbirlerini selamlarken bu dünyevi tanrılar topluluğuna ait olduğunu bilmenin hazzıyla karşılıklı tebessüm ediyorlardı. Fabrizio orada kendilerini alkışlayacak bir halkın bulunmaması yüzünden bu insanların sinirli mi, mutlu mu olduklarını bir türlü anlayamadı.

Sonra bir köşede tek başına oturan yaşlı birini fark etti. *Olamaz! Bu mümkün değil! O da...*

Yetmişli yıllardaki İtalyan edebiyatının birer başyapıtı sayılan *Doğudaki Duvar*, *Ekmek ve Çiviler* kitaplarının büyük yazarı Umberto Cruciani.

"Şu adam?.." Onay almak için bunu Simona'ya sormak üzereyken son anda vazgeçti.

Cruciani'nin burada ne işi vardı? Yirmi yıldan beri Po Nehri'nin tepelerinde, Pavese'deki bir çiftlikte inzivaya çekilmişti.

Kalın kaşlarının altında kısıtçı düşünceli gözleriyle tepelere doğru, uzaklara bakmaktaydı. Sanal bir çit, onu diğerlerinden ayırıyormuşçasına, sanki o anda orada değilmiş gibiydi.

"Nasıl buluyorsun bu eğlenceyi? Bana abartılı geldi. Chiatti zafer bayrağını çoktan çekmiş."

Fabrizio arkasına döndü.

Bocchi koca bir bardak *mojito*'yu sıkıca tutmaktay-

di. Şimdiden terlemişti, yüzü kızarmış, gözleri de çakmak çakmaktı.

"Evet, güzel." Yazar sözü uzatmadı.

"Sonunda işte herkes burada. Biliyor musun, kaçının bir görgüsüzlük olduğunu, üstüne para verseler bile gelmeyeceklerini söylüyordu. Fakat görülen o ki, eksik olan yok."

Fabrizio, ona yaşlı yazarı işaret etti. "Umberto Cruciani de burada."

"O da kimmiş?"

"Nasıl kimmiş? Usta bir yazar. Moravia, Calvino, Taburni kimse o da Cruciani. Adamın kitaplarının kırk yıl sonra bile hâlâ listelerde olduğuna inanabiliyor musun? Keşke benim *Aslanların Mezarı* da onun *Ekmek ve Çiviler* romanının sattığının yarısı kadar satsa. Şimdi öyle rahat olurum ki, hatta roman yazmayı bile bırakırdım..."

"Peki o artık yazmıyor mu?"

"1976'dan beri bir şey yayımlamıyor. Fakat benim menajerim olan kadın, yazarın yirmi yıldır, ölümünden sonra yayınlanmasını istediği bir roman üzerinde çalıştığını söyledi."

"Bana göre, fazla bir zamanı kalmamış gibi."

"Cruciani, nesli tükenmiş sanatçılar kuşağının bir parçasıdır. Bunlar doğdukları toprağa, köy yaşamına ve toprağın ritmine bağlı, ciddi insanlar. Baksana, sanki kitabına koyacağı son cümleyi bulmak için çabalar gibi, nasıl da düşüncelere dalmış."

Cerrah, bardağındaki pipetten bir yudum çekti. "Altına ediyor."

"Nasıl?"

"Adamın bir şey düşündüğü falan yok. Altına sıçmakla meşgul. Ayağının yanındaki Vuitton çantayı görüyor musun? İşte o bir dışkı toplama çantasıdır."

Fabrizio çok bozuldu. "Zavalılık. Ayrıca tuhaf da

biri. Hiç kimsenin onun romanının bir virgölünü bile okumadığını düşünüyor. Kendi editörlerinin bile.”

Bocchi geçirtisini bastırmak için eliyle ağzını kapattı. “Öldükten sonra onun bir bok yazmadığı ortaya çıkacak, bunun için her şeyin üstüne bahse girerim.”

“Yazdı... Yazdı... Boş versene. Her yazdığını bir flaş belleğe kaydettikten sonra, her şeyi siliyormuş. Parano-yak biri, yazdıklarını kaybetmekten korkuyor. Boynuna taktığı altın madalyayı görüyor musun? 40 *gigabyte* kapasiteli Bulgari marka bir taşınabilir bellek, onu asla boynundan çıkarmıyor.

Bu arada Simona içinde sadece tek bir vanilyalı Ovolina bulunan tabakla geldi. “Ne kadar çok ve birbirinden nefis yiyecek var. Bir at arabasında sadece kızarmış enginar, mozzarella peyniri ve kabak çiçeği var. Mer-yem Ana adına, ben kızartmaya bayılıyorum. Hepsini yiyip bitirebilirim. Fakat, ne yazık ki bunu yapamam...”

Bocchi, içki bardağının içinden bir buz küpünü çıkardı ve sanki ağustos ayındaymış gibi onu boynunda gezdirdi. “Neden?”

“Bana neden diye soruyorsun! Tam üç yüz gram aldım. Nasıl bir obez olduğumu görmüyor musun? Film yıldızı, dümdüz ve bir gram bile yağ bulunmayan mide-sini cerraha gösterdi. “Bana bir *lipo* randevusu ayarlayabilir misin?”

“Senin neyin var ki Simo. Bana göre vücudunda hâlâ barınabilmeyi başaran tek yağ hücreleri bence orada.” Kafatasını işaret etti. Ve sonra büyük bir ciddiyetle, “Bir beyin *liposuction*’ı için sana randevu yazabilirim.”

Genç kadın isteksizce güldü. “Sen sersemin birisin!”

Cerrah ayağa kalktı ve üstüne çekidüzen verdi. “Tamam, tamam ben biraz dolaşmaya gidiyorum, hadi daha sonra yine çene çalarız.”

Fabrizio, kolunu Simona’nın incecik beline sardı.

Biz de küçük bir gezinti yapalım mı? Ne dersin?"

Kadın başını adamın omzuna yasladı. "Tamam."

Kendilerini insan seline bırakarak kalabalığın içinde ilerlediler. Fabrizio, genç yıldızın saçlarında şampuanının kokusunu duyuyordu ve alkol, düşüncelerini hafifletmiş, psikolojisini düzeltmişti. Onları selamlayan ve bol bol iltifat eden insanlar yüzünden sürekli durmak zorunda kalıyorlardı. Kimse onların birbirine yakışan bir çift olduğunu söylemekten kaçınmıyordu.

Galiba haklılar, Simona'yla nişanlanabilirim.

Aslında Subiaco'lu aktrisi avlamak için yayında pek çok oku vardı. Bu arada o bütünüyle aptaldı ve Fabrizio aptal kadınlara bayılırdı, su oluşunun kenarındaki serçe gibi, onun engin kişiliğini kana kana içerlerdi. İşin sırrı derin konulara girdiklerinde, onları dinlememektir. Aptal kadınların başlıca kusurlarından biri de duygulara, karakter analizlerine, hayatın anlamı ve burçlara dair soyut konulara doğuştan eğilimli olmalarıydı. Ayrıca sağduyu ve mizah anlayışından genel olarak yoksundular. Bu durumda doğal olarak senin her yaptığın saçmalığı eleştirmek için hazır beklemezler. Günlük hayatın içinde kolay idare edilirler. Üstelik Somaini'yle bir yıl birlikte olan sinema yönetmeni Mariano Santilli ona, Simona'nın evin içindeki her tür dekorasyon malzemesiyle kusursuz uyumunu anlatmıştı. Hiç sıkıntı vermezdi. Evin kapısından girdiği anda *stand by* moduna geçer. Ona bir televizyon kumandası ve bir de koşu bandı ver, saatlerce üstünden inmez. Yemek yemez, bir hayvan gibi çalışırdı ve çalışmadığı zamanlarda da spor salonuna giderdi. Ve son olarak da İtalya'nın en seksi kadınıydı. Takvimi her yerde asılıydı. Milyonlarca erkek, o takvimin önünde mastürbasyon yapmaktaydı ve onu becerecek şanslı erkeğin kendisi olduğunu öğrendiklerinde öfkeden kuduracaklardı.

İşte bu güzeldi.

Sonuçta Arthur Miller da Marilyn Monroe'yla nişanlanmıştı.

"Simona, dinle, bak ne diyeceğim. Sen ve ben nişanlansak mı? Bence güzel bir ÇİFT olurduk."

"Diyorsun?" Aktris memnun olmuş gibiydi ve aynı zamanda da şaşırmış. "Gerçekten mi? Sen çok şekersin. Ama anlaşıp anlaşamayacağımızı bilmiyorum. Zıt burçlardanız. Ayrıca sen bir dahisin, kitaplar yazıyorsun, ben de basit bir kızım, sana söyleyecek bir şeyim yok. Benim gibi biriyle senin ne işin olur?"

"Simona, sana bir sır vereyim. Sana o çok mesafeli gibi görünen yazarlar, aslında bir zamanların halk ozanlarının modernleşmiş halidir. Çalışmamak için masal anlatan insanlar." Fabrizio onu kendine çekti. "Sen Mayorka'yı biliyor musun?" O sırada gözücuyla Matteo Saporelli'nin meydana doğru geldiğini gördü.

"Ben..."

Bir kasırğa, kulaklarını havayla doldurmuş gibi Somaini'nin sözleri uçup gitti. Geri çekildi ve elini alına götürdü. Simona'ya endişeli bir halde kekeleydi. "Ateşim çıktı sanırım. Affedersin... Bir dakika içinde dönerim." Fabrizio içki arabasına doğru yalpalayarak ilerledi.

Bu boktan partiye gelmekle ben ne halt ettim.

Ciba'nın tepkisini anlamak için Matteo Saporelli'nin kim olduğunu ve daha da önemlisi kaç yaşında olduğunu bilmek gerekir. Arkadaşlarının ona seslendiği biçimiyle Mat, yirmi iki yaşındaydı. Fabrizio'nun yarı yaşı. İtalyan edebiyatının asıl genç yeteneği oydu. Günün birinde uyandığında, damak tadını kaybetmiş olduğunu fark eden ve herkesi kandırarak yemek pişirmeye devam eden bir aşçının öyküsünü anlatan, *Ağzının Tadını Bilen Bir Adamın Sefil Halleri* adlı romanıyla yoktan var olmuştu. Kitap, bir uzay mekiğinin iyonosfere girdiği aynı

şiddet ve hızla listelerinde üst sıralara çıkmış ve orada kalmıştı. Genç adam sadece bir yıl içinde Strega, Campiello ve Viareggio edebiyat ödülleriyle *grand slam* yapmayı başarmıştı.

Fabrizio hangi gazeteyi açsa, televizyonda hangi kanala baksa çok bilmiş Saporelli çaylağının nefret uyandıran suratıyla burun buruna geliyordu. Sorulara cevap verilecek, görüş bildirilecek, her yerde ve her zaman o vardı. Trastevere'deki kedilerin hadım edilme meselesi? Salerno-Reggio Calabria Otoyolu'nda üçüncü şerit? Anüs çatlaklarının tedavisinde kortizon içeren kremlerin kullanımı? Soru ne olursa olsun onun hazır bir cevabı vardı. Fabrizio'nun canını sıkan asıl mesele de kadınların onu Rupert Everett'ın gençliğine benzettiklerini söyleyerek ona aşırı derecede hayranlık duyuyor olmalarıydı. Saporelli'ye dair son bir şey de, kitabının, kendi yayınevi Martinelli'den çıkmış olmasıydı. Ve onun son yıllardaki satışları Ciba'nın sinirlerini iyice germişti.

Strega Ödülü'nü kutlamak için redaktörünün (ki aynı zamanda Fabrizio'nun da redaktörüydü) ona nilüfer havuzlu Villa Giulia kaplıcalarında oral seks yaptığını anlatmışlardı.

Orospuya bak! Bana bir kere bile yapmadı. Fransa'da Médicis Ödülü'nü kazandığım zaman bile. Benim ödülüm onunkine bin basardı.

Onu gözüne kestirdi. Dar kot pantolonu, mokasen ayakkabıları, beyaz gömleği, omzuna bağladığı kazağıyla elleri ceplerinde akıllı uslu, alçak gönüllü bir delikanlıyı oynuyordu.

Ne büyük bir ikiyüzlülük! Bu sahtekâr varlık midisini bulandırıyor.

Sen benim umurumda bile değilsin. Seninle gelecek romanda görüşeceğiz.

Fabrizio bu iğrenme meselesine kendini öyle çok

kaptırmıştı ki, Saporelli'nin konuşmakta olduğu kişinin Federico Gianni olduğunu algılamakta gecikti. Martinelli'nin Yönetim Kurulu Başkanı, genç yazarın omzuna dostça vurdu ve katılırcasına gülmeye başladılar.

Sıkı dostlar, et ile tırmak.

Hintlinin tanıtımında Gianni sahtekârının söylediği sözler yeniden aklına geldi. O sırada yaşlı geveze Tremagli'nin de, karısı "memeli trol" ile birlikte bu ikiliye katıldığını gördü. Saporelli'nin romanından söz ederken eleştirmen gayet açık bir şekilde onu övgüleriyle abartmıştı. "İtalyan edebiyatı, Saporelli'nin kanatlarında yeniden uçuşa geçti," diye yazma cesaretini göstermişti.

Fabrizio bir *scotch* daha yuvarladı.

Gianni'yle karşı karşıya gelme zamanı gelmişti. Büyük Muhammed Ali'yi düşününce ısınmaya başladı. İki adım attı ve aniden durdu. Bu ne halt ediyordu?

Kural bir: Kıçını bir şeylerin kemirdiğini asla belli etme.

Partinin en seksi kadını yanında götürerek, yanlarından sıvışmak daha iyi olurdu. *Delitti in carrozza* dizi filminin oyuncularını tarafından ablukaya alınan Simona'nın yanına gitti.

"Affedersiniz. Onu bir dakikalığına sizden çalıyorum," dişlerini sıkarak ekibe sırttı ve artisti bileğinden tuttuğu gibi çekti, yüzü kıpkırmızıydı, sesini kısıtı ve, "Seninle konuşmam gerekiyor, önemli," dedi.

Genç kadın iyice aptala dönmüştü. "Neler oluyor, Fabrizio?"

"Beni dinle. Buradan çıkıp gidiyoruz. Birazdan Balear Adalarına gidecek bir uçak var?"

"Balear Adaları mı?"

"Ah, tabi ya haklısın. O halde baştan alalım... Bunlar denizde bulunan İspanyol adalarıdır. Mayorka'da, ki orası da Balear Adalarından biridir, dağların tepesinde be-

nim gizli bir evim var. Bir aşk yuvası. Hemen yola çıkalım. Acele edersek hâlâ bir uçağa binme şansımız var.

Film yıldızı şaşkınlık içinde ona bakıyordu. "Fakat biz şimdi bir partideyiz. Neden buradan çekip gitmemiz gerekiyor? Bu çok güzel bir parti. Herkes burada."

Adam onu kollarından tuttu ve sanki bir sırrını söyleyecekmiş gibi sesini iyice alçalttı: "Bunun için, Simona! Biz herkesin olduğu yerde olmak zorunda değiliz. Biz ikimiz farklıyız. Biz bir ÇİFTİZ. Diğerlerinin arasına karışmamalıyız. Eğer çeker gidersek bin kere daha çok dikkat çekeriz."

Simona fazla ikna olmuşa benzemiyordu. "Diyorsun?"

"Beni dinle. Bu hiç de zor de.." Sözcükler dilinin üstünde bir şeker gibi eridi, yok oldu.

Simona Somaini, bedensel bir dönüşüm geçirmekteydi. Bir şampuan reklamındaymış gibi saçları, birdenbire daha parlak ve daha kabarık bir halde uçuşmaya başladı. Göğüsleri, bedenini gereksizce örten elbisesinden kurtulmak istercesine göğüs kafesinden yukarı tırmanışa geçtiler. Suyun üstünde yürüyen mesihi izliyormuş gibi, sabit gözlerle karşısındaki bir noktaya bakıyordu. Sonra bakışlarını yeniden Fabrizio'ya çevirdi ve burnunu çekerek başını hafifçe havaya kaldırdı. Duygulanmıştı. "Ay inanmıyorum! Bu... Bu Matteo Saporelli... Aman Tanrım!.. Bana onu tanıdığını söyle, yalvarırım, onu tanıyorum, de. Tabi ki de tanıyorsun onu, ikiniz de yazarsınız. Ben ona çok hayranım. Hemen şimdi yanına gitmeliyim, onunla konuşmalıyım. Morin, onun bir romanının filmini yapıyor."

Fabrizio, karşısında bir şeytan görmüş gibi korkuyla iki adım geriye gitti. O anda avucunda kutsal su olmuş olsaydı, hemen kızın üstüne atardı. "Sen bir canavarsın! Seni bir daha görmek istemiyorum." Büyük adımlarla

meydanı ve İtalyan bahçesini geçti ve koşarak istasyona ulaştı.

Tren yoktu.

Bir hostesin yanına gitti. "Nerede? Ne zaman gelir?"

Hostes bileğindeki saate baktı. "Yaklaşık on beş dakika içinde."

"Bu kadar geç mi? Buradan uzaklaşmanın başka bir yolu yok mu?"

"Yürüyerek. Fakat bunu hiç tavsiye etmem, parkın içi vahşi hayvanlarla dolu."

Bir garson koşarak yanına geldi. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Signore Ciba! Signore Ciba! Affe-dersiniz, Signore Chiatti sizinle konuşmak istiyor. Beni izleyebilir misiniz?"

31

Zombi etrafı kolaçan etti, kamp alanındaki gümüş takımların saklandığı tahta kasaların yanına gitti. Kapaklarındaki etiketleri sırasıyla okumaya başladı. Çat... Çat... Bıç... Bıç... Kaş...

"Bunlar çatal bıçak takımları." İstiflenmiş haldeki diğer kutulara yöneldi. Birinin kapağını kaldırdı, lacivert kadife kumaşa sarılı gümüş mutfak makasını buldu. Mantos bunun tavuk kesmekte kullanıldığını söylemişti, ama bu makas öyle büyüktü ki, insan bununla bir devekuşunu bile rahatça parçalayabilirdi. Makası aldı ve mutlu bir şekilde kulübeye döndü. Tam o sırada Murder ve Silvietta da dışarıdaki tuvaletlerden birinin arkasında garson kıyafetleri giyiyorlardı. "Arkadaşlar, buldum," dedi ve sustu.

O ikisi, üniformalarını değiştirirken tartışıyorlardı;

hatta tartışmaktan çok, ciddi ciddi kavga ediyorlardı. Kendilerini öyle kaptırmışlardı ki, onun geldiğini bile fark etmediler. Zombi yavaş yavaş yaklaştı ve onlara görünmeden bir Land Rover'in arkasına saklanarak dinlemeye koyuldu.

"Çok fenasın! Bu defa da ona bir şey söylemedin," diye söylenmekteydi Silvietta.

"Biliyorum... ama bir parça da olsa ona bunu söyledim, ama gördün işte sözümü kesti. Bak, böyle bir durumda hiç kolay değil," diye mırıldandı Murder.

"Doğru, ama bu sabah Oriolo'dayken ona bunu söylemeliydin. Sonra arabada söylerim, dedin... Ve buraya kadar geldik, peki şimdi ne yapacağız?"

Murder anlık bir öfkeye kapıldı. "Pardon ama neden ona sen söylemiyorsun? Bunu neden benim söylemem gerektiğini hiç anlamıyorum?"

"Delirdin mi sen? Ona her şeyi senin anlatmanın daha iyi olacağını söyleyen sendin. Hatta onu uzun süreden beri tanıyan da ve ona nasıl söylenmesi gerektiğini bilen de."

Adamın sesi birden yumuşayıverdi. "Küçük patatesim benim, bu hiç de kolay değil. Hassas bir mesele, bunu benden daha iyi biliyorsun."

Vahşi Hayvan, Silvietta'nın ofladığını duydu. "Ee, ne var yani? Git yanına ve ona şunu söyle: 'Dinle, Silvietta ve ben evlenmeye karar verdik, işte bu yüzden intihar edemeyeceğiz.' Bitti. Bu kadar zor mu?"

Zombi'nin makası elinden düştü.

Mantos kollarının arasındaki bir şarap kasasıyla eski kraliyet rezidansının servis kapısından geçti ve kendini salonun içinde buldu. Ağzı açık kaldı. Tirollü Marangoz Ustaları mağazasının boktan mobilyaları, mobilya mıydı? Antika ile modern birleştiren ekstra ince bir zevkin uyu-

muydu. Kendisinin de mağazadaki beyin fırtınası toplantılarında yaşlı Mastrodomenico kalasının kaba zevkini yontarak onu iç dekorasyon dünyasına bir parça yaklaştırmaya çalışırken, anlatmaya çalıştığı şey de bu idi. Bir koridordan geçti ve duvarları tavana değen kitaplıklarla kaplı bir çalışma odasına geldi. Bütün ciltler paket kâğıdıyla kaplanmış ve her birinin başlığı güzel bir elyazısıyla yazılmıştı. Odaya tatlı bir kahverengi tonu hâkimdi. Odanın tam ortasında tek parçadan oluşan masif bir ağaç gövdesi vardı. Büyüklüğüne bakılırsa bu *baobab* ya da mamut ağacı olmalıydı. Üstünde de siyah bir telefon.

Ona baktı.

Sakın bunu yapma.

Kasayı yere bıraktı, ahizeyi eline aldı.

Yaptığımı düpedüz bir saçmalık.

Önemi yoktu, bu intihar eylemini harekete geçirmeden önce son bir kez olsun karısının sesini duymalıydı.

Nefesini tutarak Serena'nın ceptelefonunu çevirdi.

"Hayatım... Benim..."

Karşıdan gelen yanıt: "Hangi cehennemdesin?" oldu.

"Sevgilim, dinle... Açıklamama izin ver..."

"Neyi açıklaman gerekiyormuş? Zavallı bir kuş beyinli olduğumu mu?" Serena saldırmaya devam etti.

Saverio koltuğa oturdu. Kollarını masaya dayadı.

Her şeyi unutmuştu. Önceki gece hiç yaşanmamış gibiydi. Kötü kalpli Serena geri dönmüştü.

Ne bekliyordum acaba? Değişeceğini falan mı?

Hiç kimse değişmez. Ve Serena da dünyaya geldiği günden beri böyleydi. Zamanla yumuşacağının hayali onu bu cadıyla bir evliliğin içine hapsetmişti. Bu bozuk düzen onları birbirine bağlamıştı. Serena ona geri zekâlı ödleğin biri olduğunu hissettirerek bu beraberlikte üstünlük sağlamıştı.

Boğazı düğümlenerek ahizeyi kulağından uzaklaş-

tırdı, ama bu şekilde de onun bağırtısını gayet net duyuyordu: "Senin beynin nerede? Saatlerdir seni cepte telefonundan arıyorum ve her seferinde kapalı. Babam öfkeden çıldırdı. Seni işten kovacağını söylüyor. Bugün yatak odaları haftası başlıyordu. Ayrıca burada bir ağızdan bağırان iki bin tane çocuk var. Peki, sen neredesin? O dört salakla birliktesin. Ama sana yemin ediyorum, Tanrı şahidim olsun ki, sana bunu fena ödeteceğim..."

Saverio pencereden dışarı bakıyordu. Kiraz ağacının dalları arasındaki bir kızılgerdan kuşu tüylerini temizlemekteydi. Görüntü gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

Bu kadından saygı görmek için ona her gece tecavüz etmesi gerekirdi. Hatta onu dişi bir köpek gibi dövmesi... Ama onun sevgi anlayışı bu değildi.

En azından şimdi yaptığım seçimin doğruluğundan eminim.

Tuhaf bir sükunet Saverio'yu ele geçirdi. Kendini huzurlu hissetti. Hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Ahizeyi ağzına yaklaştırdı. "Serena beni iyi dinle. Ben seni her zaman sevdim. Seni mutlu etmek için her yolu denedim, ama senin yüreğin öyle çirkin ki, çevrende bulunan her şeyi de çirkinleştirmeyi başarıyor."

Serena'nın sesi olabildiğince boğuktu. "Sen bana böyle bir şeyi söylemeye nasıl cesaret edersin? Çabuk söyle, sen neredesin? Oraya geleceğim ve senin yüzünü dağıtacağım. Saverio, babamın üstüne yemin ederim ki bunu sana yaparım."

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri göğüs kafesini şişirdi ve kararlı bir sesle bağırdı. "Ben Saverio değilim, ben Mantos'um." Telefonu kapattı.

"Senin burada ne işin var? Tavuk makasını almanı sana kim söyledi?"

Zombi, kim olduğunu anlamak için arkasına bile

bakmaya zaman bulamadan bir anda kulağından yakalanmış, meydanın ortasına kadar sürüklenmişti. Bu kıskaçtan kurtulmaya çalışırken acıyla bağırdı. Kulağını var gücüyle ezenin Antonio olduğunu gözucuyla görmeyi başardı.

Şef garsonun boyun damarları şişmiş, gözleri kan çanağına dönmüştü, ağzından tükürükler saçarak Murder ve Silvietta'ya bağıyordu. "Hey! Hey! Siz ikiniz, neden garson kıyafetleri giydiniz?"

Zombi, elinden kurtulmayı başardı ve alev alev yanan kulağını ovuşturdu.

"Siz aklınızı oynatmış olmalısınız. Belki de kendinizi Capodimonte Alabalık Festivali'nde sanıyorsunuz? Ben sizi yola getirmesini bilirim." Antonio dirseğiyle Murder'i kuvvetlice sarstı. "Neden garson kıyafeti giydiğinizi bana söyleyin."

"Faydalı oluruz diye düşündük. Zaten burada yapacak fazla bir iş de yok..." Murder büyük bir kararsızlıkla, aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi.

Antonio onun burnuna bir karış mesafede durdu. Nefesi nane kokuyordu. "Faydalı? Burada oyun oynadığımızı mı düşünüyorsunuz? Bu oyunun adı ne? *Un, due, tre, stella* mı? Yoksa elim sende mi? Böyle güzel güzel garsonluk yapmak istediğinize karar verdiniz, öyle mi? Siz aklınıza eseni yapın, ben de işimden olayım. Nerede olduğumuzu hâlâ anlayamadınız mı? Orada Harry's Bar'ın, Hotel de Russie'nin garsonları var, bunlar otellikten gelen insanlar, ben Caffè Greco'nun personeli bile buraya almadım." Antonio bağırılmaktan morarmıştı, yeniden nefes almak için bir an susmak zorunda kaldı. "Şimdi doğru bir şey yapın, üstünüzdekileri çıkarın ve buradan gidin. Size bir kuruş bile ödemeyeceğim ve giderken o pis suratlı Saverio'yu da buradan götürün. Bir daha bir akrabaya güvenmek mi, asla! Bu arada nerede o sers..." Atsineği ısırmış gibi Antonio bir elini boynuna

götürdü. Gömleğinin yakasının üstünden bir şeyi söküp çıkardı ve elini açtı.

Avucunda kâğıttan bir külah vardı, ucunda da bir iğne.

Sadece "Bu da ne?.." diyebilirdi, sonra gözleri geride sadece beyaz bir küre bırakarak yuvasında bir top gibi yukarıya doğru döndü, ağzı sırtır gibi yana kaydı. Geriye doğru heykel gibi kaskatı birkaç adım atarak yere yığıldı.

Vahşi Hayvanlar şaşkınlık içinde ona baktılar, sonra çalıların arasından elinde plastik borusuyla Mantos çıktı. "Lanet pislik, sinirinizi bozuyordu, değil mi? Siz bir de onu okulda görecektiniz..."

Murder hayranlıkla omzuna vurdu. "Onu yere serdin. Bu Sedaron tam bir bombaymış!"

"Size söylemişim. Aferin Zombi, tavuk makasını bulmuşsun."

"Bu şeyi?" Silvietta yerde yatan Antonio'nun üstüne eğildi, "Ne yapacağız?"

"Önce ellerini ayaklarını bağlayalım, ağzını tıkayalım. Sonra bir yerlere saklarız."

32

Villa Reale'ye doğru garsonu takip eden Fabrizio Ciba, kendi kendine sayıp sövüyordu. Kaybedecek zamanı yoktu, binmesi gereken bir uçak vardı ve şimdi Sasà Chiatti'yle konuşacak olması onun sınırlarını iyiden iyiye geriyordu. Tuhaf, hiçbir özel heyecan ya da gerginlik hissetmeden Nobel ödüllü yazar Sarwar Sawhney'in huzuruna çıkmıştı ve şimdi Chiatti gibi manasız biriyle

karşılaşacak olması onu hayli sinirlendiriyordu. Gerçek şu ki, zengin ve güç sahibi adamların karşısında kendine güvensiz biri olup çıkıyordu.

Villa'dan içeri girdi ve ağzı açık kaldı. Her şeyi beklerdi de böyle bir rezidansın minimalist tarzda döşenmiş olabileceğini asla. Büyük salon sıradan bir kireçle sıvanmıştı. İşlenmemiş taş şöminede iri bir kütük yanıyordu. Hemen yanında yetmişli yılların modasına uygun dört koltuk ve yaklaşık on metre uzunluğunda üzerine antika bir avizenin sarkıtıldığı, çelik bir masa. Giacometti imzalı iki zarif heykel. Bir başka köşede unutulmuş izlenimi veren Fontana Arte'nin dört yumurta lambası ve kireç kaplı duvarlarda ressam Alberto Burri imzalı sanatsal sıva çatlakları.

"Bu taraftan..." Garson ona uzun bir koridoru işaret etti. Fas'a özgü toprak seramikleriyle kaplı bir mutfığa girdiler. Bang & Olufsen müzik setinden Michael Nyman'ın *Piyano* filmi için bestelediği romantik notalar yükseliyordu.

Başını bir şapka gibi örten maun saçlı, kısa boylu, şişman bir kadın, ateşin başına bir şeyler pişirmekteydi. Odanın ortasında bulunan ahşap rüstik bir masanın etrafında Salvatore Chiatti, beyaz tenli bir masal perisi, güve yenikli sömürgeci üniformasıyla eli ayağı tutmaz bir ihtiyar, bir keşiş ve şarkıcı Larita oturuyordu.

Üstünü tepeleme kaplayan rendelenmiş peynirin duruşuna bakılırsa, büyük olasılıkla yedikleri şey *amatriciana* soslu düdük makarnaydı.

Fabrizio neşeli bir giriş yaptı ve, "Herkes selam," dedi.

Chiatti, dirsekleri yamalı bej kadife bir ceket, flanel ekoseli bir gömlek giymiş, Tanrı'nın ona bahşettiği sınırlı boynuna kırmızı bir fular takmıştı. Ağzını sildi ve sanki onu yüz yıldır tanıyormuş gibi kollarını kocaman açtı.

"İşte büyük yazar! Sizi burada ağırlamak ne büyük bir şeref! Aramıza buyurmaz mısınız? Biz de şöyle basit bir şeyler yiyorduk. Umanın açık büfedeki yiyeceklerle karınınızı doyurmamışsınızdır. Onları VIP misafirlerimize bıraktık, öyle değil mi anne?" Başını, ocağın önündeki yarım dünyaya çevirdi. Mahcup kadın ellerini önlüğüne kuruladı ve başıyla selam verdi. "Biz sade insanlarız. Makarna yeriz. Hadi bir sandalye çekin. Ne bekliyorsunuz?"

Fabrizio'nun ilk izlenimi, kocaman ve neşeli gülümsemesiyle Chiatti'nin nazik biri olabileceği idi; ama sözlerinin aslında emir olduğu ve karşı çıkılmasından hoşlanmadığı açıkça seziliyordu.

Yazar, duvar dibindeki sandalyelerden birini aldı ve kendisine yer açan yaşlı adam ile keşişin arasındaki köşeye oturdu.

"Anne, Signore Ciba'ya da şöyle güzelinden bir tabak hazırla, belli ki fazla yorulmuş."

Bir saniye sonra Fabrizio, üstünde dumanı tüten tepeme makarna dolu tabağı önünde buldu.

Chiatti dışı hasır kaplı şarap şişesine uzandı ve yazarın bardağını doldurdu. "Şu tanışma işini aradan çıkaralım. O..." içi çekilmiş ihtiyarı gösterdi. "... Büyük beyaz avcı Corman Sullivan. Biliyor musunuz, bu adam o yazarı tanımış... Adı neydi?"

"Hemingway..." dedi Sullivan ve öksürüğe ve beraberinde de sarsıntıya tutuldu. Öksürdükçe, elbisesinden toz bulutları yükseliyordu. Kendine geldiğinde, Fabrizio'nun elini hafifçe sıktı. Parmakları uzundu ve yaşlılık lekeleriyle kaplıydı.

Beyaz avcı, Fabrizio'ya birini anımsattı. Tabi ya! Bu Ötzi'ye, Alplerde bir buzulda donmuş olarak bulunan Similaun buz adamına benziyordu.

Chiatti, beyaz masal perisini işaret etti. "Bu hanım benim nişanlım, Ecaterina." Genç kız, selamlamak üzere

başını hafifçe önüne eğdi. Bir İskandinav destanındaki Karlar Kraliçesi'ni andırıyordu. Öyle beyazdı ki üç günlük ölüye benziyordu. Beyaz teninden damarlarındaki kanın koyu koyu aktığı görülüyordu. Alev kızılı saçları, dümdüz suratının çevresinde bir yele oluşturuyordu. Kaşları yoktu ve boynu bir tazınunki kadar inceydi. Yirmi kilo ağırlığında olmalıydı.

Fabrizio, adını duyunca anımsadı. Bu ünlü albino manken Ecaterina Danielsson'un ta kendisiydi. Hemen her ay dünyadaki tüm moda dergilerinin kapaklarını süslerdi. Ve Tanrı'nın yarattığı Chiatti'den morfolojik olarak kesinlikle çok farklıydı.

"Ve bu kişi de.." eliyle keşişi gösterdi. "Onu tanıyor olmalısınız. Zóltan Patrovič!"

Onu elbette tanıyordu Fabrizio. Le regioni Restorani'nın rakip tanımaz Bulgar şefi Zóltan Patrovič'i kim tanımazdı? Ama onu daha önce hiç yakından görmemişti.

Peki, bu ona kimi anımsatıyordu? Hah işte, Tex Willer'in yeminli düşmanı, Mefisto'yu.

Fabrizio, bakışlarını indirmek zorunda hissetti. Aşçının gözleri, zihninden geçenleri okumak istercesine içine işlermiş gibiydi.

"Ve son olarak da, bu gece bizim için şarkı söyleyerek bizi son derece onurlandıracak olan Larita'mız."

Fabrizio nihayet karşısında insani bir varlık görebildi.

Elini sıkarken, *sevimli*, diye içinden geçirdi.

Chiatti bu kez de Ciba'yı gösterdi. "Peki, onun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Fabrizio tam hiç kimse olmadığını söyleyeceksen Larita birbirinden hafif ayrık olan kesici dişlerini göstererek gülümsedi ve, "O herkesten çok daha büyük biri. *Aslanların Mezarı*'nın yazarı. Çok güzel bir roman. Fakat benim tercihim *Nestore'nin Rüyası*, onu çok sevdim.

Tam üç kez okudum. Her defasında da küçük bir çocuk gibi ağladım."

Fabrizio Ciba, göğsünün tam ortasına bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Bacakları bir an için onun değilmiş gibi tutmaz oldu ve başı, az daha buzul adamının omzuna düşecekti.

Sonunda birileri onu anlamıştı. O, onun en iyi kitabıydı, onu bitirdiğinde posası çıkmıştı. Her bir sözcüğü, noktası, virgülüne kadar içinden sökülürcesine büyük bir zorlukla yazmıştı. *Nestore'nin Rüyası*'nı düşündüğünde aklına hep aynı resim gelirdi. Gökyüzünde bir uçak patlamış ve parçaları binlerce kilometre çapında ıssız ve dümdüz bir çöle dağılmış gibiydi. Tek tek bütün parçaları aramak ve onları yeniden uçak haline getirmek de ona düşüyordu. O, hiçbir sancı çekmeden, sanki kendi kendine yazıya dökülmüş olan *Aslanların Mezarı*'nın tamamen zittiydi. Ayrıca *Nestore'nin Rüyası*'nın tamamlanmış ve bir olgunluk romanı olduğunu da biliyordu. Açıkça söylemek gerekirse okurlarının ona yaklaşımı iyimserdi ama eleştirmenler onu ezip geçmişlerdi. Bu durumda şarkıcının sözlerine karşılık, yüreğinde duyduğu gönül borcunu dile getirmeden edemezdi.

Neredeyse çekinerek, "Çok naziksin. Beni çok mutlu ettin. Teşekkür ederim," diyebilirdi.

Yolda rastlayacak olsan Larita'yı çok zor fark ederdin; ama ona dikkatlice bakacak olursan onun çok sempatik biri olduğunu anlamakta gecikmezdin. Vücudunun her yeri orantılıydı. Boynu, omuzları ne çok büyük ne de çok küçüktü, bilekleri ince, elleri zayıf ve narindi. Kâküllü küt saçları alnını gizliyordu. Sevimli bir yüzü vardı. Burnu küçüktü, bir parça geniş olan oval biçimli ağzı ona biraz çekingen ve samimi bir ifade katmaktaydı. Fakat altın lekeli fındıkkabağu rengindeki iri gözleri, o anda bir parça şaşkınlığını dışa vuruyordu.

Partilerde, tanıtımlarda, konserlerde ve salonlarda hemen herkesle karşılaşmış olan Ciba'nın bu şarkıcıyla bir kez bile yollarının kesişmemiş olması çok tuhaftı. Onun kendi halinde bir kız olduğunu ve kendi işleriyle uğraştığını bir yerlerde okumuştı. Ortalarda görünmeyi sevmiyordu.

Bir parça benim gibi.

Ayrıca din değiştirme hikâyesi de Fabrizio'nun hoşuna gitmişti. Kendisi de son zamanlarda dinî duygularının güçlendiğini hissediyordu. Larita, saçma sapan İtalyan şarkıcılarından katbekat üstündü. Toscana Emilia bölgesindeki Apenin Dağlarının üstünde, bir evde kendi kendine besteler yapıyordu.

Benim de yapmam gereken tıpkı buydu.

Zihninde aklıgelen görüntü canlanıverdi. Ahşap bir kulübede ikisi baş başaydı. O bir şeyler çalıyor, kendisi de yazılarını yazıyordu. Kendi hallerindeydiler. Belki bir çocuk. Kesinlikle bir köpek.

Larita kâküllerini bir yana salladı. "Teşekkür edecek bir şey yok. Bir şey güzelse güzeldir, bu kadar."

Ben delinin tekiyim. Hayatımın kadını bulduğum bu yerden az daha çekip gidiyordum.

Chiatti keyifle ellerini çırptı. "Harika. Ciba, size bulduğum güzel hayranınızı gördünüz mü? Bir şiiriniz var mı?"

Fabrizio bir kaşını havaya kaldırdı. "Ne gibi?"

"Benim konuşmamdan önce sizin sahnede seslendiğiniz bir şiir. Sizin şiirinizin arkasından sahneye çıkmak benim için çok hoş olurdu."

Larita yardımına koştu. "O şiir yazmıyor, en azından ben öyle sanıyorum."

Fabrizio, kıza gülümsedi, sonra ciddiyetini takınarak Chiatti'ye döndü. "Doğru. Ben hayatımda bir kere bile şiir yazmadım."

"Kısacık da olsa bir tane yazamaz mısınız?" Emlak yatırımcısı, Rolex'ine baktı. "Yirmi dakikada bir şeyler karalayamaz mısınız? Birkaç satır olsa yeter."

Corman Sullivan sözünü kesti, "Avcılar hakkında küçük bir şiir muhteşem olurdu. Hatırlıyorum da Karen Blixen..." ama devamını getiremedi, çünkü yeni bir öksürük nöbetine tutuldu.

"Hayır. Üzgünüm. Ben şiir yazmıyorum."

Chiatti burun deliklerini genişletti, yumruklarını sıktı, fakat sesindeki nezaket devam etmekteydi. "O zaman bir fikrim var. Bir başkasının şiirini okuyabilirsiniz. Evde Pablo Neruda'nın bir şiir kitabı olmalı. Bu sizin için de uygun mu?"

"Neden herhangi bir şairin şiirini illa benim okumam gerekiyor? Bunu yapmak için canını verecek dışarıda yüzlerce aktör var. Onlardan birine okutun." Fabrizio, adamı ciddi ciddi sinirlendirmeye başlıyordu.

Zóltan Patrovič aniden bıçağıyla şarap kadehine vurdu.

Fabrizio ona döndü ve adamın mıknaş gibi kendine çeken bakışlarına hapsoldü. Tek kişilik fenomendi, şefin gözleri, bütün yüzünü kaplayarak büyümüş gibiydi. Siyah kukuletasının altında, ona bakan kocaman iki gözbebeğinden başka bir şey yokmuş gibiydi. Fabrizio gözlerini kaçırmayı denedi ama başaramadı. Büyüyü kırmak için, bu defa da gözlerini kapatmayı denedi ama yine başarılı olamadı.

Zóltan elini yazının altına koydu.

Aniden, birisi onu var gücüyle anılarının içine yuvarlamış gibi, Fabrizio unutmış olduğu çocukluğundaki bir olayı hatırladı. Yazın anne ve babası tekneyle açılıyorlardı ve onu kuzeni Anna'yla birlikte Carinzia'daki Avusturyalı bir köylü ailesinin Bad Sankt Leonhard'daki dağ evine bırakıyorlardı. Alabildiğine uzanan çam ormanları ve üs-

tünde benekli ineklerin otladığı, yeşil çayırarla kaplı dağlarıyla çok güzel bir yerd. O bölgeye özgü askılı derin pantolon giyiyordu ve ayaklarında da kırmızı bağcıklı botları vardı. Bir gün Anna'yla birlikte mantar ararlarken ormanda kayboldular. Bir türlü yollarını bulamadılar. Gecenin karanlık kolları, her biri birbirine benzeyen ağaçların arasında uzanırken içlerinde giderek büyüyen bir korkuyla yollarını ararken ele ele tutuşup sürekli oldukları yerde dönüp durmaya başlamışlardı. Şans eseri, karşılına çam ağaçlarının arkasına gizlenmiş bir ormancı kulübesi çıkmıştı. Bacasından duman tütüyordu ve pencereleğinde ışık vardı. Kapıyı çaldıklarında, saç topuzlu bir kadın onları içeri almış ve kendi üç çocuğuyla birlikte onlara yemek vermişti: *Knödel*,¹ büyük top ekmekler ve haşlama et. Tanrım nasıl da lezzetli ve yumuşaktı!

Fabrizio, o anda et suyunda pişmiş birkaç tane *knödel*'i istediği kadar canının hayatta başka bir şey istemediğini fark etti. Sonuçta Chiatti'nin teklifini kabul etmenin ona bir zorluğu yoktu, sonra hemen çıkıp bir Avusturya restoranına gidebilirdi.

"Anlaştık, onu okuyacağım. Sorun değil. Pardon ama bu bölgede Avusturya yemekleri yapan bir restoran var mı acaba?"

33

Antonio'nun kafası her basamakta bir kez daha zıplıyor ve çıkardığı donuk ses, toprağın içinde kaybolan

1. (Alm.) Bir tür haşlanmış hamur köftesidir.

merdivenin köşelerinde yankılanıyordu. Murder ve Zombi, şef garsonu ayak bileklerinden sürüklüyorlardı.

Vahşi Hayvanlar'ın lideri, grup başkanı olarak el feneriyle yolu aydınlatarak tüf kayanın içine oyulan bu mağaranın tavanına ışık tutuyordu. Yeşil küfle kaplı duvarlar ve örümcek ağlarından başka bir şey görülüyordu. İçeride rutubet ve ıslak toprak kokusu vardı.

Bu merdivenin nereye indiğine dair Mantos'un en küçük bir fikri yoktu. Yıkık dökük bir kapıyı açmış ve kimselere görünmeden içeri girmişti.

Silvietta, Antonio'ya bakmak için durdu. "Çocuklar, bu şekilde durmadan darbe alması başına bir zarar vermez mi?"

Saverio arkasına döndü: "Onun başı sağlamdır. Zaten geldik sayılır. Şu aşağı inince bitiyor sanırım."

Murder yorgundu. "Neyse ki bir saatten beri iniyoruz. Sanki bir madene geldik."

Sonunda bir mağaraya vardılar. Zombi duvara sabitlenmiş iki el fenerini yaktı. Ortalık kısmen aydınlandı.

Burası bir mağara değildi, sıra sıra çürük varillerin ve tozlu şişe yığınlarının bulunduğu basık tavanlı uzun kocaman bir odaydı. Odanın her köşesindeki paslı demir parmaklıkların arkasında, nereye gittiği bilinmeyen dar tüneller uzanmaktaydı.

"Burası Şeytan ayini yapmak için kusursuz bir yer." Murder şişeyi havaya kaldırdı ve etiketinde tozlarını silerek okudu: "Amarone 43."

"Kraliyet mahzeni olsa gerek," diye atıldı Silvietta.

"Şeytan ayinleri mahzenlerde yapılamaz. En çok kutsallığını kaybetmiş boş kiliselerde veya açık alanlarda ve ne olursa olsun ay ışığının altında yapılabilir." Mantos, el fenerlerinin altındaki köşeyi işaret etti: "Hadi, kuzeni mi bırakalım ve gideyim, kaybedecek zamanımız yok."

Zombi bir köşede durmuş demir parmaklıkları in-

celiyordu. Silvietta yanına yaklaştı. "Ne tuhaf! Birbirinin aynısı dört tünel." Bir elini uzatarak parmaklıkların içinden geçirdi. "Sıcak hava geliyor. Nereden geliyor olabilir?"

Zombi omuzlarını silkti. "Çok umurumdaydı."

"Onu gerçekten burada bırakacak mıyız, dersin? Ya sonra uyanırsa?"

"Bilmiyorum... Ayrıca bu beni çok da ilgilendirmiyor."

Silvietta şaşırılmış halde ona baktı. "Neyin var senin? Canını sıkkan bir şey mi oldu?"

Zombi hiç cevap vermeden basamaklara doğru yürüdü.

Mantos peşinden geldi. "Hadi hareket edelim."

Aşağıdan gelen büyük gümbürtüyü duydukları sırada Vahşi Hayvanlar yüzden fazla basamak çıkmışlardı.

Murder durdu. "Ne oldu?"

Silvietta, "Antonio uyanmış olsa gerek," dedi.

Mantos başını salladı. "Hiç sanmam. Bu ona birkaç saat gider. Sedaron çok güçlüdür."

Yollarına devam ettiler.

Oysa geri dönmüş olsalardı, Antonio Zauli'nin bedeninin ortadan kaybolduğunu fark edeceklerdi.

Salvatore Chiatti'nin açılış konuşması

34

Cebinde Neruda'nın şiir kitabıyla, Fabrizio Ciba bu gece için sahneye dönüştürülen büyük bir at arabasının çevresinde daire çizmekteydi. Birkaç dakika içinde sah-

neye çıkacağını söyleyerek ona bir mikrofon takmışlardı. Nasıl kabul edebilmiş olduğunu hâlâ aklı almıyordu. O, kim olursa olsun hayır; derdi. En öfkeli basın muhabirlerine. Onların bölüm şeflerine. Yüklü miktarda para teklif eden reklamcılara bile.

Başına ne düşmüştü? Sanki birisi onu evet demeye zorlamış gibiydi. Ayrıca Pablo Neruda'dan da hiç hoşlanmazdı.

"Hazır mısın?"

Fabrizio arkasına döndü.

Larita, elinde bir fincan kahveyle yanına geldi. İnsanın içinde onu kucaklama arzusu uyandıran bir gülümsemesi vardı.

"Hayır. Hiç değilim," diye ümitsizce yakındı.

Kız, fincanın dibinde biriken şekeri karıştırmaya başladı ve yüzüne bakmadan, "Bir seferinde Massenzio Kilisesi'nde *Aslanların Mezarı*'ndan okuyacağın bölümleri dinlemek için Roma'ya geldiğimi biliyor musun?" diye itiraf etti.

Fabrizio bunu beklemiyordu. "Hadi ya! Peki, neden bir merhaba demek için yanıma gelmedin?"

"Tanışmıyorduk ki. Ben çekingen bir kızım ve ayrıca önünde, senden imza isteyen upuzun bir insan seli vardı."

"Böyle yapmakla çok kötülük etmişsin. Bu çok büyük bir felaket olmuş."

Larita ona biraz daha yaklaşarak güldü. "Bir şeyi bilmek ister misin? Ben bu tür eğlencelerden hiç hoşlanmam. Chiatti bana yüksek bir kaşe ödemeyi teklif etmeydi, asla gelmezdim." Şarkıcı devam etti, "Bu parayla Maccaresede'deki memeli deniz hayvanlarının koruma altına alınacağı doğal parkın temelini atmak istiyorum."

Fabrizio afallamıştı, neredeyse beceriksiz sayılabilecek bir girişimde bulundu. "Gelmemekle büyük bir hata edermişsin, asla karşılaşamazmışız."

Kız, elindeki kahve fincanıyla oynamaya başladı.
"Bu doğru."

"Bak ne diyeceğim, sen hiç Mayorka'da bulundun mu?"

Larita ne diyeceğini bilemedi. "Bana bu soruyu sorman çok garip. Adanın kuzeyindeki Escorca'yı biliyor musun?"

"Evet, evime çok yakın."

"İşte ben yeni CD'min kayıtları için altı aylığına oraya gideceğim."

Fabrizio heyecan içinde eliyle ağzını kapattı. "Benim Capdepera'da küçük bir kır evim var!.."

Şanssızlığın bu kadarı, mikrofonu takan adam tam o sırada yanlarına gelmişti. "Signore Ciba, sahneye çıkabilirsiniz. Sıra sizde."

"Bir dakika," dedi Ciba, eliyle geride durmasını işaret ederek, adamı uzaklaştırmaya çalıştı ve sonra bir kolunu Larita'nın omzuna attı. "Dinle beni, şimdi bana bir söz ver."

"Ne sözü?"

Kızın tam gözlerinin içine baktı. "Böyle partilerde herkes bir rol üstlenir ve oynar, insanlar birbirlerini görmeden teğet geçerler. Bize öyle olmadı. Sen önce bana *Nestore'nin Rüyası*'nı beğendiğini söyledin. Şimdi de, benim yazı yazmaya ve bir parça huzur bulmaya gideceğim Mayorka'ya gideceğinden söz ediyorsun. Bana yeniden görüşeçüğimize dair söz vermelisin."

"Affedersiniz Signore Ciba, ama şimdi sahneye çıkmanız gerekiyor."

Fabrizio bakışlarıyla adamı bir şimşek gibi çarptı, sonra Larita'ya döndü: "Bana söz verir misin?"

Larita, başını evet dercesine salladı. "Tamam. Sana söz veriyorum."

"Beni burada bekle... Gidiyorum, bir aptal gibi bo-

ka batacağım ve hemen döneceğim." Fabrizio ona bakmadan sevinç içinde at arabasından bozma sahneye uzanan merdivenleri çıktı. Bir anda kendini, konuklarla dolu İtalyan bahçesinin önündeki küçük meydana bakan sahnede buldu.

Ciba bir eliyle selam verdi, diğerini saçlarının arasından geçirdi ve sonra cebinden şiir kitabını çıkardı ve tam okuyacağı sırada kalabalığın içinde kendine yolu açmaya çalışan Larita'yı gördü, sahneye doğru yaklaşmaktaydı. Ağzı bir anda kupkuru oldu. Kendini öğrencilik yıllarında, okul müsamesesindeki bir öğrenci gibi hissetti. Kitabı yerine koydu ve çekinerek konuştu: "Size büyük usta Pablo Neruda'nın bir şiirini okumayı düşünüyordum ama vazgeçtim, kendi şiirimi okumak istiyorum." Sustu. "Bu şiirimi, verdiği söze ihanet etmeyen bir prensese adıyorum." Ve okumaya başladı:

Seni bu dünyada bir hazine gibi saklamak için
kamım sana sandık olacak.
Damarlarım senin
Güzelliğinle dolacak.
Hüzünlerini göğsümdeki
Kafese kapatacağım.
Soytarıbalığının denizşakayığını sevdiği gibi
seveceğim seni.
Adını şarkılarla söyleyeceğim
hemen, şimdi, şu anda.
Ve tatlılığını haykıracağım sadece sağırlara.
Güzelliğini resmedeceğim körlerin odalarına.

Bir anlık sessizlik oldu, sonra yüksek sesli bir alkış koptu. Bazılarının bağırdığını duydu. "Bravo Ciba!", "Sen gerçek bir şairsin", "Sen Ungaretti'den de iyisin!"

Larita alkışlıyor ve ona gülümsüyordu.

Fabrizio başını önüne eğdi. Utangaç ve mütevazı biri gibi daha fazla uzatmamalarını işaret ettiği sırada, emlak yatırımcısı da sahneye çıkmış, halkı coşturarak, kollarını havaya doğru kaldırırken neredeyse "Ole! Ole!" diyerek halkı galeyana getirmesine az kalmıştı.

"Teşekkürler, Fabri. Giriş konuşmam için bundan daha güzel bir başlangıç yapılamazdı." Chiatti, eski bir dostunu kucaklar gibi onu kucakladı ve onu sahnenin dışına attı.

Yazar, yüreği deli gibi çarparak sahneden aşağı indi, her şeyi berbat ettiğinden emindi.

Şiirle her şeyi çok abarttım. Larita bundan kesinlikle çok rahatsız oldu. Soytarıbalığının denizşakayığı sevdiği gibi seveceğim seni. Körler.. Sağırlar.. Ne korkunç!

Hem doğruyu söylemek gerekirse bu şiir öyle kendisinin falan da değildi. Kendi tarzında, *iğrenç biçimde*, yeniden düzenlediği ve aslında on altı yaşındayken bir kar tili sırasında Bormiolu bir barmen kızı tavlama için ezberlemiş olduğu o şiir, Lübnanlı şair Halil Cibran'a aitti.

Her şeyi berbat ettim.

Onu alkışlarken görmüştü ama ne derler; bir alkıştan kimse bir şey kaybetmez.

Bu Tremagli piçi yarın Messaggero'ya benim Cibran'dan bir çalıntı yaptığımı yazacak. Benim şiirimle Cibran'ın şiirini karşılaştıracaklar.

Bir şeyler içmeliydi, Larita'nın yanına dönmeden önce sakinleşmesi gerekiyordu. Sert içkilerin bulunduğu arabaya gitti ve bardağına bir duble Jim Beam doldurttu.

Sasà Chiatti sahnede Villa'yı adam etmek için harcadığı paraları anlatarak şişiniyordu. Konuklar saygı gereği her iki dakikada bir onu alkışlıyorlardı.

"Fabrizio... Fabrizio..."

Larita olduğundan emin olarak arkasına döndü, ama karşısında duran Cristina Lotto idi.

Cristina Lotto otuz altı yaşındaydı ve bir madensuyu işletmeciliğinin ve dünyanın dört bir yanına dağılmış olan değişik ilaç firmalarının sahibi Ettore Gelati'nin karnıydı. İsviçre'de bir koleje devam eden Samuel ve Ifigenia isimli ergenlik çağında iki çocukları vardı.

Cristina uydu kanallarından birinde "sen de evde yapabilirsin" tarzında bir program sunmaktaydı. Deniz kıyısından toplanan çerçöplerle orijinal bir masa üstü süsü ve tığ işi renkli klozet kapakları yapmayı öğretiyordu.

Sert bir kıcı, iki küçük top büyüklüğünde çilli memeleri olan, uzun ve çevik bacaklarıyla kemikli, sarışın bir kadındı. İyi bir aile kızı olduğunu gösteren küçük bir yüzü vardı, rahibe okulunda okumuştı. Elmacıkkemikleri çıkıktı. Çilli yüzünde, altın sarısı ve dümdüz saçlarının çevrelediği kocaman masmavi gözleri vardı. Bir de ince dudaklı bir ağzı ve sivri bir çenesi.

Atletik fiziğiyle Cristina şüphesiz güzel bir kadındı. Her zaman etek, üstüne angora hırkalar giyer, boynuna da bir sıra inci kolye takardı ve cinsel açıdan hiç de çekici olmayan ağlamaklı bir sesle konuşurdu. Azgındı, tıpkı limonlu bir marul yaprağı kadar iç gıcıklayıcıydı. Bu hali bile Ciba'nın son iki yıl boyunca ayda birkaç kez onu becermesine engel oluşturmamıştı. Neden mi? Doğrusu bunun kendisi için de pek netlik kazandığı söylenemezdi. Kendini dünyanın patronu sayan bir adamın karısı olmasıyla kesinlikle bir alakası vardı. Çocukça bir düşünceyle, büyük işadamı, İtalya'nın en zengini olacağım, diye kıcı, bir tavaya dönüşünceye kadar çalışırken onun karısını beceriyor olmak, Fabrizio'ya son derece kıskırtıcı ve aynı zamanda da eğlenceli geliyordu. Tokuşma sona erdiğinde, Cristina onun göğsüne başını dayar Signore Gelati'nin asalet iddialarını ve planörle uçma tutkusunun nasıl bir palavra olduğunu anlatırdı. O da kadını dinlemekten ke-

yif alırdı. Tıpkı Cristina alaycı bir tavırla bencil ve duyarsız bir adamın gölgesinde yaşamamanın hayal kırıklıklarından uzun uzadıya söz ettiğinde olduğu gibi. Bu, dünyanın tek patronu, sonunda sefil bir zavallıya dönüşüncüye kadar Fabrizio onun aciz hallerini en ince ayrıntısına kadar ona anlattırırdı.

Göz ardı edilmemesi gereken bir nokta daha vardı. Fabrizio, Mecenati Sokağı'ndaki her şeyiyle sade olan kendi evinde yaşamaktaydı ve ayrıca restoranlarda karnını doyuruyordu. Gelatiler ise Piazza Navona'nın üstündeki beş yüz metre karelik *Ara Pacis*'i¹ andıran beyaz mermer banyolu bir çatı dairesine sahiptiler. Ayrıca, bir hazine sandığı gibi içi taze istiridyeler, Serrano jambonları ve dünyanın dört bir yanından gelen özel tatlarla dolu bir buzdolapları vardı. Cristina her zaman yalnızdı ve Fabrizio da bir parça rahatlamak istediğinde ona giderdi. Isıtılmış havuza girer, sinema salonunda maç izler ve kendine hayal bile edemeyeceği bir akşam yemeği hazırlatırdı.

"Cristina?" dedi, Ciba şaşırılmış bir halde. Topluluk içinde onunla konuştuğu görülmemiştir. Biri onları birlikte görecektiyse diye korkusundan, bunu yapmaktan özenle kaçınırdı. Dünya patronunun öfkesi, onların birlikte olduklarını anlayacak olsa, bir Babil tanrısınınkinden çok daha yıkıcı ve yıkıcı olabilirdi.

Cristina bu gece için arkadan kışının ayırımına kadar sırtını, önden de göğüs dekoltesini açıkta bırakan daracık, siyah bir elbise giymiş, başına da vualetli bir şapka takmıştı. Altüst olmuş bir haldeydi. "Fabrizio! Seninle konuşmalıyım..."

1. Ara Pacis Augustae. Latince "Görkemli Barışın Sunağı". Augustus adına yaptırılmış, Roma tanrıçası olarak kabul edilen Barış'a adanmış sunak.

Korkunç bir bulantıyla yazarın midesi bir anda ağzına geldi. "Ne oluyor?"

"Çok önemli bir şey..."

35

Piyanist *Benim Afrikam* filminin içeriğini notalara döktü. Sahnenin ortasındaki Sasà Chiatti, kalabahçı bir an için sessizliğe çağırdı. "Lütfen, Corman Sullivan için sizden bir alkış istiyorum..."

İki siyah manken, yaşlı avcının kollarında sahneye çıkardılar.

Silviatta elindeki somonlu tart tepsisini bıraktı ve misafirlerle birlikte alkışlamaya koyuldu.

Belki de bu adam Dalai Lama'dır.

Vahşi Hayvanlar'ın satanist rahibesi heyecanlanmıştı. Hayatı boyunca bu kadar özel bir partiye katılabileceğini hayal bile edemezdi. Hollywood'da bile böylesinin olabileceğinden emin değildi. Gözünü ne tarafa çevirse karşısına bir ünlü çıkıyordu. VIP'leri sevdiğinden değildi, ama onları yakından görmek insanda tuhaf bir his yaratıyordu.

Ayrıca Fabrizio Ciba'nın okuduğu aşk şiiri de öyle güzeldi ki, heyecanlanmamak mümkün değildi... Mükemmel biri olmalıydı. Öyle çekingen ve içine kapanık biri. Belki de ondan bir imza isteyebilirdi. Düğün davetiyelerinin üstüne onun bir şiirini yazdırmak güzel olurdu. Bunu ondan istemeyi deneyebilirdi. Başarılarına rağmen şımarık birine hiç benzemiyordu.

Silviatta, kendi düğün yemeği için bu partiden bazı parlak fikirler çalabilirdi. O buzdan heykeller örneğinin, yapması o kadar da zor olmasa gerekti. Ayrıca misafirle-

rin arasında gezinen tavuskuşları ve hindiler de güzel bir fikirdi. Ve üstü yiyecek dolu at arabaları. Onun aklını karıştıran şey, o eski triportörün dondurma ve buzlu meyve suyu ikramı için uygun olup olmayacağıydı.

Elimizdeki paralar bütün bu şeyler için yetmeyecek.

Murder düğün için bankadan kredi istemişti. Yirmi bin euro, düğün yemeği için Vetralla'daki *Vecchio Cantinone*'nin kiralanmasına, yeme içme ikramına ve kilisenin çiçekli süslerine ancak yetiyordu.

Bu gidişle daha sade bir şey olacak ama yine de güzel olacak.

Zombi'yi gördü, elindeki küçük sandviç tabağıyla bir hayalet gibi misafirlerin arasında geziyordu. Garsonluk yapmaya bile çabalamıyordu.

Ne yazık ki, biz evlendiğimizde o ölmüş olacak.

Düğünlerine katılamayacak olması kızı gerçekten üzüyordu. En iyi arkadaşıydı, onun küçük krakeriydi o ve de nikâh şahidi olmasını ne çok istemişti. Onu gözledi. Kötü görünüyordu. Sanki üstünden tren geçmiş gibi bir hali vardı. Belki o da intihar etmek istemiyordu. Eğer öyleyse bunu konuşmalıydı.

Tart tepsisini bir yere bıraktı ve Zombi'nin yanına koştu, adam masada oturmuş bir kadeh şarap içiyordu.

"Küçük krakerim benim, ne oldu?"

Zombi boş gözlerle ona baktı.

Silvietta onun önünde diz çöktü ve adamın bir elini avuçlarının arasına aldı. "Hey, hadi ama! Çok garipsin."

Adam elini çekti. "Sizi duydum," dedi.

Midesine kramp girmişti, kekelemeye başladı. "Ne? Sen neden söz ediyorsun?"

"Sizi duydum. Evleniyorsunuz. Bana hiçbir şey söylemedin."

"Sana bunu söylemeyi istiyordum ama ben..." Silvietta daha fazla konuşamadı. Başını önüne eğdi.

"İyi. Ne zamandan beri düğün hazırlıkları yapıyorsunuz? Bunu bize söylemek için ne bekliyordunuz? Davetliler listesinde ben de var mıyım? Hepimizi sil, çünkü hiçbirimiz orada olmayacağız."

"Dinle Zombi, söyler misin, neden her şeyi olduğu gibi bırakmıyoruz?"

Zombi yeni bir kadeh şarap daha aldı. "Bırakmak mı? Sen aklını mı oynattın? Belki de siz ikiniz bunun bir oyun olduğunu düşünüyorsunuz, bu partiye de satanistçilik oynamaya geldiğimizi. Yanılıyorsun. Burada, başladığımız işi sonlandırmak için bulunuyoruz. Ben Mantos'u asla terk etmeyeceğim. O her birinizin hayatına bir anlam kattı, bu boktan insanların ne kadar ikiyezül varlıklar olduğunu bize gösterdi. Mantos, karısını, çocuklarını, mobilya mağazasını terk etti ve bizim, İtalya'nın bir numaralı satanist tarikatı olmamız için kendi canından vazgeçmeye karar verdi. Siz de ona böyle mi ihanet ediyorsunuz?" Ayağa kalktı, şarabını bir yudumda bitirdi. "Canın nasıl istiyorsa öyle yap, ama bil ki, ölmeden önce, son ânımda sizin bu yaptığınızı düşünüyor olacağım. Hayatımda sizin gibi rezil insanlar görmedim." Ve sonra arkasını dönerek uzaklaştı.

Silvietta perişan halde yere yığıldı ve gözyaşlarına boğuldu.

36

"Neler oluyor, bana söyler misin?" Fabrizio Ciba kalabalığın içinde Cristina Lotto'nun peşinden gidiyor, arada bir de etrafına bakarak gözleriyle Larita'yı arıyordu; ama bu kargaşanın içinde onu bulması zordu.

Kadın, cezalı bir öğrenci gibi başı önünde konuşarak, "Benimle konuşma. Peşimden gel, yeter. Kocam bizi görebilir," dedi. "Eve girelim."

Yemek arabalarının arasına daldılar ve sonunda villadan içeri girdiler.

Cristina etrafına baktı. Misafirler villanın salonlarını bile işgal etmişti. "Banyo nerede acaba?"

Yazar, tüm bunların sadece banyoda şipşak bir düzüşme için bahane olduğunu düşündü. Fakat kadın fazlasıyla gergindi.

Ayrıca Cristina eski bir nemfoman olsa da, aşk buluşmalarını planlamak konusunda her zaman çok özenli davranmıştı. Zaten Fabrizio da bu sebeple onunla görüşmeyi sürdürmüştü. Asla bir felakete izin vermezdi, ailesine çok önem verirdi ve basılacak olsalardı bu onun felaketi olurdu.

"Bak ne diyeceğim, bu şey her neyse onu yarın konuşsak olmaz mı? Şimdi yapmam gereken küçük bir işim var."

"Olmaz." Cristina bir kapıyı açtı. "İşte burası."

Banyo yetmiş metrekaarelik bir alana yayılmış kocaman bir odaydı. Banyonun içi meşe ağacından lambriplerle ve ahşap kirişlerle kaplıydı, böylesine Cortina'daki bir dağ evinde bile rastlamak zordu. Burası da kızarmış yüzleri ve boyun bağlarıyla gülerek çene çalan, davetlilerle doluydu. Kadınlar da bir tarafta makyajlarını tazelemektedirler. Tuvaletlere girmek için dışarıdaki kolonlara kadar kıvrılarak uzayan bir kuyruk vardı, içeride kesinlikle bir şey çekmekteydiler. Buradaki ortam, Roma eğlencelerinde alışılmadık türden kesinlikle çok heyecan vericiydi.

Smokinli iki tip bağıra bağıra sohbet etmekteydi.

"Piemonte bölgesinde taş kubbeli beyaz sıvalı bir ev satın aldım."

"Piemonte'de *trullo*¹ bulunduğunu bilmiyordum."

"Elbette. Çok orijinal bir ev. Puglia bölgesinden senin için her bir taşı tek tek söküyor ve Alessandria yakınlarında onları yeniden monte ediyorlar. Her şeyiyle kuresuz bir yaşama yeri bu *trullo*'lar.

"Çok pahalı mı?"

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Hayır. Hem de kesinlikle."

Cristina, ağzını Fabrizio'nun kulağına yaklaştırdı. "Burası olmaz. Beni takip et."

Sade döşenmiş küçük bir oda buldular. Bir hizmetçi odası olabilirdi. Cristina kapıyı kilitledi ve yatağın üstüne oturdu.

Fabrizio bir sigara yaktı. "Şimdi bana ne olduğunu, söyler misin lütfen?"

Kadın vualetli şapkasını çıkardı. "Samuel bizi yakalamış."

"Samuel de kim?"

"Benim oğlum. Bizi yakalamış."

"Ne anlamda?" Fabrizio anlamıyordu.

"Bizi yakalamış..." Cristina nefessiz kalarak bir süre konuşmasına ara verdikten sonra, "mutfakta sevişirken."

"Hassiktir!" Fabrizio da yatağa çöktü.

Çocuk gördüklerini Gelati'ye anlatacak olursa? O sefil herifin boynuzlu durumuna düşmemek için susmayı olarak ona varını yoğunu ortaya koyacağına her şeyi üstüne bahse girerdi. Bazı açılardan bunun böyle olması daha iyiydi.

Bu hikâye burada kapanmalıydı. Her şeyi kesip atmak için bir bahane uydurmak zorunda kalmayacaktı. Ve zihni şimdi tek bir hedefe kilitlenmiş, uzaktan ku-

1. (İt.) Konik çatılı ve taş duvardan yapılmış İtalya'nın Puglia bölgesine özgü ev.

mandalı bir fişe gibi çalışıyordu: Larita ve birlikte Mayorka'ya yerleşmeleri.

Fabrizio dehşete düşmüş izlenimi vererek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Lanet olsun... Ne kadar üzüldüm... Zavallı çocuk, sarsılmış olmalı."

Cristina dudakları sımsıkı kapalı bir halde güldü. "Sarsılmış mı? O mu? Bir çuval dolusu para istiyor; aksi halde bizim düzüşmeyi internette yayınlayacakmış."

Fabrizio beki de iyi anlayamamıştı. "Sen ne dedin?"

"Bizi ceptelefonuyla çekmiş."

"Pardon ama... Adı her ne boksa... Senin bu oğlun İsviçre'de bir kolejde değil miydi?"

"Genellikle evet. Ama o hafta sonu Roma'daydı. Bana bir arkadaşının deniz kenarındaki evinde olacağını söylemişti. Eve dönmüş olmalı ve..."

"Peki, sen bu görüntüleri izledin mi?"

"Bana onu elektronik postayla yolladı."

"Ne görüyor?"

"Sen ve ben. Her şey mükemmel görülüyor. Bir porno filmi gibi diyebilirim. Sonu tam bir felaket, ben dört çeşit peynirli düdük makarna hazırlarken sen de beni arkadan beceriyorsun."

"Onu da mı kaydetmiş?"

"Evet, onu da."

Fabrizio, koltuk altlarının soğuk soğuk terlediğini hissetti ve bir de odanın içinde yeterince hava olmadığı. Pencereyi açtı ve sakinleşmeye çalışarak derin derin soludu. "Ne boktan bir durum." Paniğe kapılması gerekmiyordu. "Hadi ama, o akıllı bir çocuktur, böyle bir şey yapmaz."

"Bunu kesinlikle yapacaktır." Cristina şüphe etmiyordu.

"Bence onu ihmal ettiğin için, sadece biraz kızmış. Annesinden ilgi bekleyen ergenlik çağındaki bir çocuğun klasik dışavurumundan başka bir şey değil."

Cristina hayır dercesine başını iki yana salladı.

"Ne kadar istiyor?"

"Yüz bin euro."

Ciba'nın gözleri az daha yuvalarından çıkacaktı. "İyi anlayamadım. Yüz bin mi dedin? Bu aklını tamamen mi oynatmış?"

"Elli benden, elli senden. Parayı İsviçre'deki bankasına transfer etmemiz gerekiyor. Bana IBAN numarasını verdi."

"Benden mi? Peki, neden benden?"

"Böylece annesini s..menin ne demek olduğunu öğrenecekmışsin. Ayrıca bize dost işi yaptığını da söyledi. Eğer onu bir gazeteye satacak olsaymış, çok daha fazlasını kazanırmış. Ve sen de bir porno filmde yakalanan ilk edebiyat yıldızı olurmuşsun. Samuel, senin Paris Hilton ve Pamela Anderson'la başa baş yarışabileceğini savunuyor."

"O zaman bu gerçek bir orospu çocuğu?"

"Kesinlikle." Cristina omuzlarını silktilti.

"Pazarlık edemez miyiz? Biraz indirtsek? Elliyi aramızda bölüşsek, ne dersin?"

"Hiç sanmam. Çok kararlı, tıpkı babası. Biliyorsun, Samuel büyüdüğünde film yönetmenliği yapmak istiyor... Filmin jeneriğine bizim isimlerimizi de koymuş, fona da *Gladyatör* filminin müziğini eklemiş."

Fabrizio, odanın içinde dört dönmeye başladı. "Bu korkunç bir şey. Senin oğlun tam bir pislik! Ayrıca, kim bize bunun bir kopyasını kendine saklamayacağını ve yeniden şantaj yapmayacağını garanti edecek?"

"Hayır! Bunu asla yapmaz. Samuel akıllı bir çocuktur. Dürüştür, ben onun sözüne güvenirim."

"Dürüst mü? Çocuk kılığına girmiş bir köpekbalgı... İnternette yayınlanacak olursa, kat kat boka batmış durumda oluruz. Ben sonsuza kadar mahvolurum. Aca-

ba adam tutup onu bir güzel dövdürsek mi?"

"Bunu ben de düşünmüştüm. Eniştemin tamircisi birkaç kuruşa onu güzelce benzetirdi. Ama o zaman bundan da kötüsünü yapmak için uğraşacağına eminim. Bana parayı mesele ettiğini söylemeyeceksin değil mi? Bu sana göre bir davranış değil. Senin gibi bir beyefendiye yakışmayacak bir durum olur."

Ciba cimri durumuna düşmekten nefret ederdi. "Yok, hayır. Ne var ki parayı böyle ortaya saçmak... Bana söyle, lütfen... Ben nasıl davranıyorum?"

Cristina anlamayan gözlerle ona baktı. "Ne anlamda?"

"Diyorum ya... işte..." Kendini ifade edecek söz bulamıyordu. "Yani en azından nazik biri miyim? Göbeğim fark ediliyor mu? Sahnede iyi miydim?"

"Fena değil..."

"En azından bu da bir şeydir." Fabrizio kapının kolunu tuttu. "Transfer için bana hesap numarasını yolla ve sonra da başımıza başka bir iş gelmemesini dileyelim. Sana başka ne söyleyeyim."

"Peki ya ikimiz?"

"Bu durumda ikimiz için de sadece, buraya kadar mı, diyebilirim." Çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

37

Mantos, kusursuz bir garson gibi, şampanya kadehleriyle dolu bir tepsiyle davetlilerin arasında, aslında Larita'yı arayarak dolaşmaktaydı. *Telegatto*¹ ödül töre-

1. (İt.) Tele-kedi. İtalyan televizyonunun 1971-2009 arasında verdiği ödül.

indeymiş gibiydi. Televizyon dünyasının ve A millî takımının yarısı oradaydı. Ve en önemlisi de metrekaresine düşen ve neredeyse insanın üstüne yapışan bir sürtük yoğunluğu olmasıydı.

Mantos, çocukluğunda şeker sevmezdi. Dondurmalar, meyveli buzlar, dondurma toplu kahveler onun damak tadına uygun şeyler değildi. Sabah kahvaltılarında bile tuzlu şeyleri severdi. Küçük pizza dilimlerini, sandviçleri, tostları da severdi ama üçgen kesilmiş kat kat tost ekmecli sandviç *tramezzino* onun en gözdesiydi. Her türlüünü seve seve yerd, ama içinde tavuk ya da rokalı karidesli olan *tramezzino*'ya bayılırdı. Fiano Romano'daki Bar Internazionale'de pek çeşit yoktu, zaten tatsız tuzsuz yapıyorlardı. Ayrıca servis etmeden önce ateşin üstünde değil de, elektrikli fırında ısıtmak gibi önemli bir hataya düşüyorlardı. Sadece salam ya da mozzarella ve tatlı peynirin sıcak metal yüzey gerektirdiğini de yeri gelmişken söylemeliyiz.

Herkes Roma'daki *tramezzino*'ların bir başka olduğunu anlatırdı. Ağızda erirlermiş ve her zaman taze olurlarmış. Onları doğru nem derecesinde tutan nemli peçetelerin arasında saklıyorlardı. Saverio, başkenti, üçgen çatılı evlerin olduğu ve sokakları boyunca *tramezzino* sergilerinin uzandığı bir şehir olarak hayal ederdi.

Doğum gününde, babasından o nefis şeylerden yemek için onu Roma'ya götürmesini istemişti. Ve babası bir keresinde onun bu isteğini yerine getirmişti. Hatta abartmıştı bile. Eğitim Bakanlığı'nda çalışan Aldo amcasının tavsiyesiyle onu Mastai Meydanı'nın köşesindeki, Trastevere Sokağı'nda bulunan Tramezzino Evi'ne götürmüştü. Küçük Saverio Moneta bu kutsal tapınaktan içeri girdiği anda heyecana kapılmıştı. Kristal sürgülü camların arkasında saklanan bir *tramezzino* duvarı, karşısında uzanmaktaydı. Sade mozzarella ve salamlıdan, sosisli mayonezli ve Belçika hindibalısına kadar gidiyordu. Levrekli,

rokalı, peynirli. Kuzu karpaçyolu, pembe soslu midyeli. Bir, iki, üç katlı. Ambassador Grand Royal Club sandviçine kadar. İçine tıka basa altmış beş çeşit malzemenin yerleştirildiği on iki katlı hayvani bir *tramezzino* görmüştü.

"Sadece üç bin liretin var. Onu boşa harcama. İyi bir seçim yap," diyerek uarmıştı babası.

Küçük oğlan dükkânın içinde bir baştan bir başa neye karar vereceğini bilmeden, deli gibi koşup durmuştu. Avuçları terliyor, midesi sıkıştıyordu. Sonunda el sürmediği banknotlarıyla dükkândan dışarı çıkmıştı.

Şimdi de öyleydi, baş döndüren kalçaların, pişmiş kalamar gibi şişkin dudakların, her biri Brunelleschi'nin kubbelerine benzeyen yuvarlak göğüslerin ortasında, Mantos, süper kahramanların arasında sanki yolunu şaşırmış gibi dolanan esmer bir kız gördü.

Larita...

Ekoseli eteği, siyah ceketi ve beyaz gömleğiyle bir üniversite öğrencisine benziyordu.

Mantos bir yakınlaşma harekâtı başlattığı sırada, Sasâ Chiatti de sahneden seslenmeye devam etmekteydi. "... Sizi eğlendirmek için elimizden gelenin en iyisini yapmak istedik... Üç farklı av düzenledik. Tilki, kaplan ve aslan. Tilki avının özellikle iyi at binmeyi gerektirdiğini söylemeliyim. Ayrıca Beaufort dükünün koyduğu eski kurallara göre gerçekleştirilecek. Bu av için kıyafet zorunluluğu vardır: Kırmızı, siyah tüvit ya da *pied-de-poule* ceket, beyaz kravat, beyaz eldiven, açık renk pantolon ve elbette çizme ve şapka."

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi. Davetliler başlarını sallayarak birbirlerine baktılar. "İyi de, bu nasıl olacak? Çılgınlık. Kıyafetimiz yok."

Emlak yatırımcısı onları yatıştırdı. "Sakin olun dostlarım, sorun yok! Her şey düşünüldü, telaşlanmayın. Av kıyafetlerini, tasarımcı Ralph Lauren sizler için hazırla-

ma nezaketini gösterdi. Siz saygıdeğer hanımlar ve beyler hazırlanmanız için gereken her şeyi Villa'nın arkasındaki bir kulübede bulacaksınız. Kırmızı çadır tilki avı, turuncu çadır kaplan avı ve bej rengi çadır da aslan avı içindir. Daha sonra, eğer arzu ederseniz kıyafetlerinizi yanınızda götürebilirsiniz, onlar sizindir.

Biri, "Chiatti sen çok büyüsun!" diye bağırdı. Bir başkası da "Ralph, sen harikasın!" diye bağırdı.

Mantos şarkıcıya birkaç metre yaklaşmıştı. Kollarını göğsünde çaprazlamış, sıkkın gözlerle sahneye bakmaktaydı. Ufak tefek biriydi ama vücudu orantılıydı. Orada olup bitenle hiç ilgisi yokmuş gibi görünüyordu.

Siyah sakallı, gözünde güneş gözlükleri, üstünde eskimiş deri ceketi, ayaklarında piton derisinden kovboy çizmeleri, yırtık pırtık kot pantolonlu ve kareli keten gömlekle, ince uzun sırtığı andıran bir adam, kızın yanına iyice sokulmuş, bir yandan dirseğiyle kızını dürtüklüyor, diğer yandan da gülmeye devam ediyordu. Kızın eğlenir gibi bir hali yoktu.

Mantos bu kovboyun ünlü biri olduğundan emindi. Zaten bu ortamda farklı bir şey de beklenemezdi, olasılıklar belliydi: Ya VIP olurdu ya da garson. Bu adam da bir *rock* şarkıcısı gibi duruyordu.

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın liderinin zevkleri müziğin farklı türleri arasında gidip gelmekteydi: Orff'un *Carmina Burana*'sından Wagner'e, *Popol Vuh*'lardan Dead Can Dance'lere ve listesinin sonunda da Billy Joel vardı. İtalyan müziğine katlanamıyordu.

Kovboy, başındaki kepi Chiatti'ye sallamak için çıkardığı sırada, Mantos onun barış bayraklı bandanasını gördü.

Bu adam, Anconalı *rock* müzik grubu *Animal Death*'in şarkıcısı, karizmatik Cachemire idi. Murder ve Zombi'nin de idolüydü.

Cachemire, Mantos'a bir işaret yaptı: "Hey! Garson, buraya gel!"

Mantos arkasına dönüp baktı. "Bana mı?"

"Evet, sana söyledim. Buraya gel."

Vahşi Hayvanlar'ın lideri başı önünde yaklaştı. Son şampanya bardağıyla tepsiyi uzattı.

"Bir biran var mı?"

"Hayır, üzgünüm."

"Benim için gidip bir tane getiremez misin? Hatta dur güzel bir iş yap, bana doğrudan bir kasa bira getir."

Mantos olur dercesine başını salladı.

Larita, şarkıcının omzuna dostça vurdu. "Ben biraz dolaşmaya gidiyorum. Sonra görüşürüz."

Vahşi Hayvanlar'ın lideri, Larita'nın sesiyle affladı. Boğuk ve derin bir sestti. Ensesindeki kısa saçlarının altında iki küçük melek kanadı dövmesi vardı.

İşte, Durendal'ın ineceği yer orası.

"Tamam," dedi kovboy. Sen hangi ava katılacaksın? Ben kararsızım."

"Ben hiçbirine katılmıyorum. Bu tür şeylerden nefret ederim." Larita, sessizce küfür eden Saverio'nun adımlarını birkaç metre mesafeden izleyerek uzaklaştı.

Sürtük, avlara katılmıyordu. İşte bu hiç istemediği bir şeydi. Uğursuzluk bütün azametiyle kara bir bulut gibi üstüne gelmeye devam ediyordu.

Şarkıcı bir anda ona doğru yaklaştı. "Affedersiniz, Ciba'yı... Fabrizio Ciba'yı gördünüz mü?"

Ciba da kim?

Mantos'un dili tutulmuştu, tek yapabildiği şey omuz silkmek oldu.

Larita onun cehaletine şaşırılmış görünüyordu. "Yazar! Onu tanımıyor musunuz? Hani sahnede şiir okuyan adam?"

"Hayır, üzgünüm."

"Önemli değil. Yine de teşekkür ederim." Larita davetlilerin arasına karıştı.

Silviatta haklıydı, bu sürtük bir hayvan severdi. O zaman onu nasıl kaçıracaktı?

Mantos son şampanya kadehini de midesine yuvarladı.

38

Fabrizio Ciba da gözlerden uzak bir masada tek başına oturmuş bir duble *scotch* içmekteydi. Pomo filminin internette yayılabilecek olma riskini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

"Kardeşim!" Paolo Bocchi elinde yeni bir *mojito* bardağıyla ona doğru yaklaşıyordu. Sallanarak yürümesine bakılırsa çoktan sarhoş olmuş olmalıydı. Gözlerinin içi kan çanağına dönmüştü ve sanki bir basket maçı yapmış gibi terden sıırılsıklamdı. Ceketinin kol altlarında iki koyu halka oluşmuştu. Kravatının düğümünü gevşetmiş, gömleğinin düğmelerini çözmüştü, içinden yün fanilasının kenarı görölüyordu. Pantolonunun önü de açıktı.

Cerrah, Fabrizio'nun boynunu sıkıca kavradı. "Bir başına burada ne yapıyorsun bakalım?"

Yazar ona karşılık verecek gücü kendinde hissetmedi. "Hiç."

"Bana dediler ki, şahane bir şiir okumuşsun. Çok yazık, ben de tam o sırada tuvalettydim, kaçırdım."

Ciba kendini masanın üstüne bıraktı.

"Neler oluyor? Seni üzgün görüyorum."

"Bütün gezegene rezil olma riskiyle karşı karşıyayım."

Bocchi onun karşısına bir sandalye çekerek oturdu. Sigara yaktı ve derin bir nefes çekti.

İkisi bir süreliğine baş başa sessizce oturdular. Sonra cerrah, başını gökyüzüne kaldırdı ve ağzından çıkan du-man bulutunu havaya üfledi. "Ne saçma sapan bir şey bu, Fabrizio. Hâlâ aynı meseleyi mi düşünüyorsun?"

"Hangi meseleyi?"

"Şu rezil olma meselesini? Biz ne zamandan beri ta-nışıyoruz?"

"Gereğinden de fazla uzun bir zaman."

Bocchi hiç alınmadı. "Sen liseden beri bir gıdım bile değişmedin. Bu rezil olma takıntısı sende oldubitti hep vardır. Sanki her zaman birileri çıkıp seni eleştirecekmiş gibi. Bunun nedenini sana benim mi söylemem lazım? Yazar olan sensin ve bazı şeylerin nedenini kendi başına anlamaman gerekir."

Fabrizio sinirle eski okul arkadaşına döndü. "Ne? Sen neden söz ediyorsun?"

Bocchi esnedi. Sonra arkadaşının elini tuttu. "De-mek ki anlamamışsın. Rezil olma devri kapandı, bitti, öldü. Geçen milenyumla birlikte tarihe karıştı. Rezil ol-mak diye bir şey yok artık, ateşböcekleri gibi yok oldu. Senin dışında hiç kimse, senin aklına yer ettiği gibi rezil falan olmuyor. Şuradaki insanları da görmüyor musun?" Chiatti'yi alkışlayan kalabalığı gösterdi. "Ağıldaki do-muzlar gibi bizler de mutluluk gübrelerine bulanıyoruz. Örneğin ben, bak bana." Sendeleyerek ayağa kalktı ve kendini herkese göstererek kollarını iki yana açtı, ama başı döndüğü için yeniden oturmak zorunda kaldı. "Ben Lion'da profesör Roland Château-Beaubois ile çalışarak uzmanlaştım, bugün Urbino'da bir kürsüm var ve ben bir başhekimim. Fakat şu halime bir bak. Eski değerlere göre benim boktan bir dilenciden farkım yok, asla görü-lmeyecek biriyim, para istifçisi bir köylüyüm, uyuştu-

rucu bağımlısıyım, dört tane yaşlı ve çirkin kadının, ki henüz öyle olmaya da bilirler ama öyle olduklarını sanan zayıflıklarından yararlanarak zengin olan biriyim. Seviliyorum ve sayılıyorum. Cumhuriyet bayramlarında kutlamalar için Cumhurbaşkanlığı Köşkü Quirinale'ye ve televizyondaki tıp konulu her tür boktan programa davet ediliyorum. Bu arada hazır program demişken şahsi görüşüm... Senin şu televizyon programın biraz kaba saba bir şey değil miydi?"

Ciba kendini koruma içgüdüleriyle, "Aslında..." diye atıldı.

"Neyse boş ver, biliyorum, kaba saba bir şeydi."

Fabrizio saygıyla selam verdi.

"O kadının hikâyesi, hani kızıyla... Hatırlamıyorum ama neyse işte rezil bir durumdu."

Ciba acıyla yüzünü buruşturdu. "Tamam, bu kadar yeter."

"Şimdi ne oldu. Sıfıra sıfır elde var sıfır. Bu rezil olma teorisiyle fazladan kaç kopya sattın. Çok fazla. Herkes senin bir dahi olduğunu söylüyor. Bu durumda bak sana ne söyleyeceğim? Senin bu rezillik dediğin şey, parlak kişiliği ortaya çıkaran ve seni daha insani ve sempatik kılan medyanın parlak ışıklarından başka bir şey değil. Ahlaki ve estetik kuralların olmadığı yerde rezillikler de çürüyüp yok olurlar." Bocchi kollarını Ciba'ya doğru uzattı ve onu sevgiyle kucakladı. "Hem ayrıca hayatında hiç rezil olmamış tek bir insan var, onun kim olduğunu biliyor musun?"

Yazar başıyla hayır dedi.

"Hazreti İsa. Otuz üç yıllık ömründe bir kere bile rezil olmadı. Bu sana her şeyi açıklıyordur. Fakat şimdi sen de bana bir iyilik yapacaksın. Bu şekerlerden bir tane alacaksın. Bocchi cebinden mor renkte, oval bir tablet çıkardı.

Fabrizio şüpheli gözlerle onu inceledi. "Bu da nedir?" Bocchi gözlerini açtı; gözbebekleri sazlıktaki kurbağanınki gibi yuvalarından sarkıyordu ve ender rastlanan baharatlar satan yaşlı bir adamın sesiyle anlattı. "Fenilhidroklorit Tapentadol. Sıradan bir kafa yapıcı değildir, etrafta bulamazsın." Avucunun içiyle göğsüne vurdu. "Özeldir. Bu mal sadece amcanda bulunur. Büyülü mantar, peyote, *ecstasy*, MDMA'yı bilir misin? Onlar bu hapın yanında olsa olsa bir Aspirin sayılır. İnsan Hakları İzleme Örgütü'nün listesinde kimyasal bir silah olarak tanımlanmaktadır. Rus hapishanelerindeki Çeçen teröristleri çocukluklarına döndürmek için deney yapan nöropsikiyatrlar ile yerçekimsiz ortamda psikotropik etkiler üzerinde incelemeler yapan bir Rus uzay araştırma şirketi tarafından kullanılmıştır. Şimdi ikimiz de birer tane alacağız ve göreceksin ki bu köhne çadır, birdenbire Oz'un renkli dünyasına dönüşecek. Sen ve ben de orada çok eğleneceğiz." Mor hapi Ciba'nın ceketinin cebine atmasıyla birlikte, Ciba ürkmüş bir halde yerinden fırladı ve geri geri üç adım attı. "Bocchi, senin durumun gerçekten iyi değil. Sen, bir uyuşturucu bağımlısı olmanın ötesinde, aynı zamanda bir psikopatsın. Beni öldürmek istiyorsun, doğruyu söyle. Sen benden nefret ediyorsun. Çeçenler... Yerçekimsiz ortam... Rezil olmanın sonu... Senden bir şey rica ediyorum... Sana yalvarırım. Benim peşimi bırak. Sen ve ben hiçbir ortak yanı olmayan insanlarız. Lisedeyken de böyleydi. Seninle ne arkadaş olduk, ne kardeş ne de başka bir bok. Birbirimize yabancı olmaktan başka bir şey değiliz, bu durumda senden bir şey rica ediyorum, beni rahat bırak ve bir daha benimle karşılaşacak olursan yolunu değiştir.

Bocchi ona gülümsedi. "Okkeyyy!" Bir hap daha çıkardı ve ağzına attı, üstüne de bir bardak *mojito* içti.

Sasà Chiatti, kaplan avını açıklamaya geçmişti. "Victoria döneminde bizlere öğretildiği gibi, kaplan avı fil üstünde yapılır. Krakov Sirki'nden gelen olağanüstü dört örneğini sizler için himayeme aldım ve dört avcıyı içine alacak kapasitedeki üstüne monte edilecek hasır sepetleri de Torre Annunziata'da elde yaptırdım. Her hayvan, onu kendi gibi iyi tanıyan bir *mahuta*¹ tarafından yönetilecektir. Kaplanın adı Kira'dır, beş yaşında. Uzun bir pazarlık sonunda, onu Bratislava Hayvanat Bahçesi'nden satın almayı başardım. Bembeyaz bir dişi, tıpkı benim tatlı eşim gibi; çünkü onu da benimle olmaya ikna etmek için daha uzun pazarlıklar gerekmişti. Bu av yaklaşık üç saat sürecektir ve bitiminde de yüzen evlerde bir akşam yemeği verilecek. Sizler için orada, Hint mutfağının lezzetli yemekleri hazırlandı."

Oradan on metre ötede, mutfak barakalarının arkasında Abaddon'un Vahşi Hayvanları, olağanüstü bir toplanti için bir araya gelmişlerdi.

"Başımız dertte," diyerek söze girdi Mantos.

Mersin balıklı *bruschetta* ile ağzı dolu olan Murder, "Ne oldu?" diye homurdandı.

"Larita ava katılmıyor."

Silvietta memnun bir halde "Ben size böyle olacağını söylemişim! O bir hayvansever!" dedi.

Mantos'un sinirleri ufaktan ufaktan gerilmeye başlıyordu ama sakinliğini korumaya çalıştı. "Aferin sana! Demek bunu biliyordun! Peki, şimdi ne olacak? Bu du-

1. (Hint.) Fil bakıcısı.

rumda B planını devreye sokacağız.”

Suratını asmış bir köşede tek başına duran Zombi, birden ayağa fırladı. Gözleri şişmişti ve tir tir titremekteydi. “Bu kadarı yeter! Ben daha fazla dayanamayacağım,” diye patladı. “Şimdi de bir B planıyla mı ortaya çıkıyorsun? Hiç A planımız oldu mu acaba? Bu, sevgili Mantos, senin hiçbir zaman bir Kurtz Minetti ya da bir Charles Manson olamayacağının kanıtıdır. Sen... Sen doğaçlama işler yapıyorsun. Böyle bir satanist tarikat olamaz, bu bir zavallılar tarikatıdır. Şu ikisi de...” eliyle Murder ile Silvietta'yı gösterdi. “Neyse onları bir yana bırakmak daha iyi olacak. Gerçek olan şu ki siz hiç de profesyonel değilsiniz. Bu boktan hikâye o pizzacıda bitmeliydi. Sizinle bir araya gelmekle ne büyük bir hata etmişim. Mantos sen de beni hayal kırıklığına uğrattın. Sen buraya geldin ve *Tutto Città* şehir sokakları rehberinden bize Villa Ada'nın yerini gösterdin. Sen bunu anlayabiliyor musun? Durendal kılıcı... Onu ormana kaçırıyoruz... Topluca intihar ediyoruz... İtalya'nın bir numaralı satanist tarikatı oluyoruz. Sen plastik borudan külâh mı üflüyorsun? Hepiniz ne haliniz varsa görün!” dedi ve yola koyuldu.

Saverio altüst olmuş halde diğer iki müridine baktı. “Aklını mı oynattı? Ne oldu buna böyle?”

“Ben biliyorum, o...” dedi Silvietta ve Zombi'nin peşinden gitti.

Elinde tuttuğu mersin balıklı *bruschetta* ile Murder, liderine baktı. “Bunun nesi var peki?”

“Ben nereden bileyim? O senin nişanlın. Git bak!”

Vahşi Hayvanlar'ın lideri yüzünü avuçlarının arasına alarak bir sandalyeye yığıldı.

Ona hak vermemek mümkün mü? Hiçbir B planı yoktu. Ve A planı da her tarafından su alıyordu.

Kurtz Minetti'nin teklifini neden kabul etmedim san-

ki? Ben asla gerçek bir lider olamayacağım. Peki, şimdi ne yapacağım?

Arkasındaki bütün köprüleri yakmıştı, artık geriye dönezdi. Antonio kendine geldiğinde, onu mahvedecekti.

Yapabileceği tek şey bir kamikaze olmaktı. Larita'ya doğru koşmak ve kısa yoldan Şer'in kitabında yazdığı gibi Durendal'ı kızın kalbine saptırmaktı.

"Silvietta! Silvietta, sevgilim dur. Dalağım çok ağrıdı." Murder eliyle karnını bastırarak, ormanda ilerleyen nişanlısının peşinden koşarken ona yalvarıyordu: "Nereye gidiyorsun? Vahşi hayvanlar var... Tehlikeli."

Tarikatın cesur rahibesi birkaç adım daha gitti ve sonra pili bitmiş gibi bir anda durdu ve yüklü dalları yerlere kadar inen yabani incir ağacının altında kendini yere bıraktı.

Murder ona yaklaştı, yanına diz çöktü ve dokunmaya çekinerek elini ona doğru uzattı. "Ne oldu küçücüğüm? Neyin var senin?"

Kız, yüzünü kollarıyla örterek konuştu. "Zombi bizi duymuş."

"Ne?"

Silvietta ona döndü. Gözyaşları yanaklarından çizgi çizgi süzülmekteydi. "Evliliği. Her şeyi öğrenmiş. Çok sinirlenmiş."

"Sana ne söyledi?"

"Bizim ihanet ettiğimizi. İki rezil olduğumuzu. Onları yüzüstü bırakmaya hazırlandığımızı. O çok haklı."

Murder, yumruklarını sıktı, ayağa kalktı. "Anlaşıldı ama artık abartmayalım... Tamam, biz doğru şekilde davranmadık ama hain, rezil de biraz fazla oluyor."

Kız, adamın bacağına vurdu, incir yapraklarının arasından sızan güneş ışınlarının yarısını aydınlattığı yüzü-

le gözlerini ona çevirdi. "Beni dinle, ben bir şey düşündüm. Onları yüzüstü bırakamayız. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, zaten doğru da olmaz. Sutri Ormanı'nda İyiliğin güçlerine karşı birleşerek, birlikte yemin ettik. Bunu hatırlıyor musun?"

Murder, istemeye istemeye başıyla evet dedi.

"O zaman intihar etmeliyiz."

"Böyle mi söylüyorsun?" Murder gözlerini ona çevirdi.

Eğildi. Silviatta alnına düşen perçemini işaretparmağıyla düzeltti. "Evet, böyle olması gerektiğini söylüyorum."

Murder uflayıp puflayarak başını sallamaya başladı. "Ama bu çok can sıkıcı bir durum! Peki şimdi ne yapacağız?" Ayağa kalkmaya yeltendi ama kız ona engel oldu. "Vecchio Cantinone'ye kaparo verdim bile, bu arada bala-yı için Prag yolculuğundan hiç söz etmeyelim. Bunun için kredi almadım. Her şeyi benimkiler organize ediyorlar."

Silviatta gülümsedi Gözleri yaşlardan ıslı ıslıldı ama sakindi. "Murder, bunun ne önemi var ki... Nasıl olsa öleceğiz."

"Tabi ya... Ama nasıl biri olduğumu bilirsin. Bekleyen ödemelerden hiç haz etmem."

"Evliliğin ne önemi var. Biz birbirimizi seviyoruz ve birlikte öleceğiz. Yan yana. Sonsuza kadar hiç ayrılmayacağız. Tıpkı Romeo ve Juliet gibi."

İri yarı cüsesiyle Murder, kıza öyle sıkı sarıldı ki az daha boğuluyordu, başını kızın omzuna yasladı. "Ama ben korkuyorum... Yapamayacağım..."

Silviatta dudaklarını onun boynunda gezdirdi. "Sakin ol hayatım. Ben senin yanında olacağım. El ele tutuşacağız. Göreceksin, çok güzel olacak."

Daha önce hiç duymadıkları bir kuş, uzun ve tiz bir sesle öttü.

Silvietta başını kaldırdı. "Sen de duydu mu? Bir papağana benziyordu."

"Sen burada bir papağan olduğunu mu söylüyorsun?"

Kız onun kulağına, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Murder onu öptü.

*Av için grupların düzenlenmesi
giyinme ve silahların konuklara teslim edilmesi*

40

Chiatti'nin konuşmasından sonra bütün davetliler gruplar halinde açık büfeden ayrılarak, av için hazırlık yapmaya çadırlara akın ettiler. Havada heyecan ve alkol kokusu vardı. Midelerdeki alkol ve kafalardaki uyuşturucu, herkesi bir başka neşeli ve sevecen kılmıştı. Emlak kralının anlattığı çadırlar tıpkı onun söylediği gibiydi. Bir kenarda silah salonu vardı. Onlarca tüfek korkuluklara yaslanmıştı. Hostesler ayrı ayrı safarilere katılan davetlilerin isimlerini işaretliyor ve sorumluluğun katılımcıya ait olduğuna dair bir belge imzalatıyorlardı. Birinin başına bir şey gelecek, örneğin kendi kendine ateş edecek olursa, bu Sasà Chiatti'nin sorumluluğunda değildi.

Fabrizio Ciba, Bocchi'nin söylediklerini düşünerek kamp alanında dolanıyordu. O aptal adam bütünüyle haksız değildi. Porno filmi, sonunda bir dolu reklam getirebilirdi ve belki kitap satışlarını da yeniden büyük bir yükselişle harekete geçirebilirdi. Bir seks ilahı olabileceği ihtimalinin ötesinde, bu şey kimsenin midesini bulandırmayacaktır.

O sırada Martelli'nin Yönetim Kurulu Başkanı, Matteo Saporelli ve eleştirmen Tremagli'yle birlikte üzerlerindeki sömürgeci kıyafetleriyle bir çadırdan çıktılar. Kısa pantolon, haki rengi gömlek, mantardan kâşif şapkası. Bir uzaylı gibi baktıkları büyük avcı tüfeklerini ellerinde sıkıca tutuyorlardı.

Aslan avı, listeden çıkarılmıştır.

Bacaklarını ve kılıcını ikinci bir deri gibi saran pantolonu ve sıkışan göğüslerini ortaya çıkaracak kadar önü açık, dar ve kısa kırmızı ceketiyile Simona Somaini, tilki avının çadırından dışarı çıkıverdi. Çenesinin üstünde keçi sakalı, ensesinde kuyruğuyla asker taklidi yapan hayvani vücutlunun biri kolunun altına sıkıştırdığı pompalı tüfeğiyle onun peşinden geliyordu.

Fabrizio, bu koca hayvanı daha önce de görmüştü. Bir sporcu olmalıydı.

Yazar iki adım attı ve karşısında Larita'yı gördü. Canı ona sarılmak istedi ama kendini tuttu.

Oysa şarkıcı kızın onu yeniden görebildiğine sevnen bir hali vardı. "Her yerde seni aradım. Nereye kayboldun?"

Ciba ona en doğal gelen şeyi yaptı: Yalan söyledi. "Seni arıyordum. Pekâlâ, ne yapıyoruz? Bu rezillige katılmak istediğini bana söyleme sakın?"

"Ben mi? Asla, delirdin mi? Ben bir hayvanseverim."

"Aferin sana!" Ciba rahatlamıştı. "O zaman hadi buradan kaçalım."

Kız ona şaşırmış halde baktı. "Ben buradan hiçbir yere ayrılamam, şarkı söylemem gerekiyor.. Buraya da bunun için geldim."

Fabrizio hayal kırıklığını saklamaya çalıştı. "Haklısın. Bunu düşünmedim, fakat..." sözünü tamamlayamadı, çünkü önünde beyaz bir lipizzan atı şaha kalkmıştı. Sasà Chiatti de bir savaş atının üstünde sağa sola kaçan

hayvanı yularından çekerek dizginlemeye çalışıyordu. "Ne yapıyorsunuz burada? Üstünüzü değiştirmiyor musunuz? Fillerimden biri ava yarı yarıya boş gidiyor.

Larita eliyle olmaz diye işaret etti. "Ben ava karşıyım. Bir kaplana asla ateş edemem."

Emlakçı diğer konukların duymamaları için, atın pırıl pırıl parlayan boynundan aşağı doğru eğildi. "İyi de kim kime ateş ediyor? Şimdi oyun zamanı. Ayrıca bu kaplan kolon kanseri. Bir aylık ömrü ya var ya yok. Sadece ona bir iyilik edeceksiniz. Bu bir gezinti. Böyle bir fırsat bir daha ne zaman elinize geçer? Hadi..." Arkasını döndü ve bir çoban gibi ıslık çaldı.

İtalyan bahçesi, kopan feryatla çınladı. Meşe ağacının yaprakları arasından papağanlar ve kargalar çığlık çığlığa havaya yükseldiler. Sonra toprak zemin uğuldamaya başladı. Giysisinin göz kamaştırıcı ışıklarını çevresine saçarak ormanın içinden bir fil çıkageldi. Onu mavi ve turuncuya boyamış ve üstünü, yüzlerce yuvarlak küçük ayna parçalarını monte ettikleri bir örtüyle örtmüşlerdi. Uzun hortumuyla ağaçlardan dallar koparıyor ve onları ağızına götürüyordu. Sırtına, hasır örgü bir sepeti bağlamışlardı. İçinde ise gözlüklü, yeşil yağmurluklu ve başında da keçeden komik şapka bulunan yaşlı bir adam vardı. Ellerinin arasında bir tüfek tutuyordu. Yanında ise kâkülleri gözüne giren genç bir çocuk vardı. Bu ikisi, hayvanın her adımında sağa sola yalpalamamak için sepetin kenarlarından sıkıca tutunmuşlardı. Üstünde beyaz peştamal ve başında da türban olan Filipinli bir çocuk, hayvanın boynuna oturmuş elindeki uzun bir kamaşla onu yönetiyordu.

"İşte sizin filiniz." Chiatti elini kaldırdı ve Filipinli, kalın derili hayvanı durdurdu. Sonra sepetin içindeki adama döndü. "Signore Cinelli, lütfen merdiveni aşağı indirir misiniz? İki yolcumuz daha var."

Yaşlı adam, kaplan arayarak tüfeği ağaçlara doğru tutmaktaydı.

“Büyükbaba! Büyükbaba! Duydun mu? Bu bey merdiveni aşağı sarkıtmanı söyledi. Anlaşıldı büyükbaba, sana iyi geceler!” Çocuk eğildi, kenevir merdiveni aldı ve aşağı sarkıttı. “Kusuruna bakmayın, biraz ağır işitiyor.”

Larita allak bullak bir ifadeyle Fabrizio'ya baktı. “Ne yapacağız?”

Ciba omuzlarını silkti. “Sen karar ver.”

Larita, çekinerek alçak sesle, “Bana kalırsa, bize buna binmek düşüyor. Ateş etmek yok ama.”

“Yok, daha neler.”

41

Murder, başını eğerek dizlerinin üstüne yaslayan liderinin yanına oturdu ve bir kolunu şefinin boynuna attı. “Henüz bir şey kaybetmiş değiliz, üstat.”

“Sakin ol Mantos, üstesinden geleceğiz,” dedi Silvietta.

Saverio, duygulanarak onlara baktı. “Sizi hayal kırıklığına uğrattım. Çok çok üzgünüm. Ben doğuştan yetersizim.”

Silvietta onun bir elini avuçlarının arasına aldı. “Hayır Mantos, sen çok karizmatik birisin ve bizi de asla hayal kırıklığına uğratmadın. Bizim hayatımıza bir anlam yükledin. Biz de asla sana ihanet etmeyeceğiz, her zaman yanında olacağız.” Murder diz çöktü ve ona, “Bizim karizmatik babamız kim?” diye sordu.

Mantos sıkılarak başını salladı. “Yapma... Kes şunu.”

Murder bu kez de ayağa kalktı. "Şer'in kitabını kim yazdı?"

"Sen!" Silviatta eliyle liderini gösterdi.

"Karanlıklara açılan ayınların yöntemlerini bize kim öğretti?"

Mantos derin bir soluk aldı ve, "Ben!" diye bağırdı.

Zombi çadırlara doğru koştu.

Büyük bir kargaşa yaşanmaktaydı. Dişlerini göstere göstere binici çizmelerini ayağına geçirmeye çalışan insanlar. Domopak Marketi'nde salamura edilmiş alabalık gibi mor bir sarıye dolanmış, oksijen tüpüne bağlansa hiç fena olmayacak yaşlı bir kadın. Kolunun altına bir tüfek sıkıştırarak, ayağına üç numara küçük gelen sömürgeci botlarıyla bir robot gibi yürüyen Lazio bölgesinin başkan yardımcısı. Cuma akşamları Italia 1 kanalının tartışmasız şovmeni, komedyen Sartoretti, golf pantolonunun önü kapanmadığı için hostese bağıryordu. "Bu 46 beden, ben 52 giyiyorum."

Vahşi Hayvan, yerde beti benzi atmış, ter içinde yatan ve sanki Tanrı'yla konuşuyormuş gibi, gökyüzüne bakarak sürekli, "Sana yalvarıyorum... Sana yalvarıyorum... Sana yalvarıyorum..." diye tekrarlayan Paolo Bocchi'nin üstünden bir sıçrayışta geçti.

Zombi, İtalyan bahçesine kadar nefesi kesilene dek koşmayı sürdürdü.

Silviatta ve Murder bir masaya oturmuş, birlikte *ricotta* peynirli ve ıspanaklı pizza yiyorlardı.

Satanist, yorgunluktan iki büklüm halde durdu. "Siz ikiniz, burada hâlâ ne yapıyorsunuz?"

Silviatta ayağa kalktı. "Artık evlenmiyoruz. Sonuna kadar göreve katılıyoruz."

Murder da ayağa kalktı. "Affet bizi. Biz hatamızı anladık."

Zombi nefes almakta zorlanıyordu. "Sizinle... konuşmak... istemiyorum. Mantos nerede?"

"Büfeden kendine bir tabak hazırlamaya gitti."

Silvietta onun koluna girdi. "Anladın mı? Sizi yalnız bırakmayacağız. Biz de sizinle intihar edeceğiz."

"Ha, tabi tabi. Ben buna inanmıyorum."

Silvietta bir elini kalbinin üstüne koydu. "Sana yemin ederim. Sen haklıydın, biz çok yanlış davrandık. Fakat sen, benim aklımı başıma getirdin."

O sırada Mantos elinde bir tabak dolusu ıstakozlu ravioli ile çıkageldi. "Zombi! Sen, döndün mü?"

Mürit konuşmak istiyordu ama hâlâ nefes almakta zorlanıyordu. "Larita... Larita..."

"Ne?" diye sordu Vahşi Hayvanlar'ın lideri. "Larita ne?"

"Yola çıktı... kaplan... avı için!"

Safarilerin başlaması

42

Avcılar, öyle ya da böyle program saatinden iki saat gecikmeyle avlara çıkmışlardı.

Güneş bütün renklerini beraberinde getirerek Forte Antenne Ormanı'nın gerisinde batıyordu; fakat Koreli fotoğraf direktörü Kim Doo Soo'nun usta sanatı sayesinde ağaçlar ve kırlar büyülü bir ormana dönüşmüştü. Bitki örtüsüyle kamufle edilen on bin vatlık projektörler, gümüş rengi likenlerle kaplı dalları, mantarları ve yosun kaplı yeşil kayaları doğal olmayan bir ışıkla yıkıyordu. Aydınlatma sisteminden yayılan dumanlar, ormanın alt kısımları ile

antilop sürülerinin ve Kanada geyiklerinin bulunduğu çayırları alçak ve yoğun bir sis tabakasıyla örtüyordu. Çayırların üstünde uçuşarak dağılan binlerce led ampul ışığı, ateşböceği sürüleri gibi bir yanıp bir sönyordu. Tepelerin arkasına gizlenen on iki adet dev vantilatör, sarmaşıklarla kaplanmış salıncakların ve kaydırakların arasında, bir Marsika ayı ailesi ile yaşlı ve kör bir gergedanın uzandığı bitki örtüsünü titreten hafif bir esinti yaratıyordu.

Tilki avına çıkan atlar ve köpekler, doğu yönündeki tepelerin arkasında çoktan gözden kaybolmuştu.

Avcıların peşlerinden yürüyerek ilerledikleri Afrika lı süreççiler gözlerini dört açarak aslan arayışı içindeydiler. Filler, villadan ayrılıyorlardı. Tek sıra halinde ilerleyen kalın derililer hortumlarını birbirlerinin kuyruklarına doluyor ve ağır ama sağlam adımlarla beyaz kaplan Kira'nın gizlendiğı söylenen kuzeybatı yönündeki bataklığa doğru ilerliyorlardı.

Sasà Chiatti, Kraliyet Villası'nın balkonundan dürbünüyle, uçsuz bucaksız mülkiyetinin içinde ilerlemekte olan kabileleri izliyordu.

Oradaki her şey onundu. Asırlık çam ağaçlarından, sarmaşıklara ve hatta tek bir karıncaya kadar her şey onundu.

Kendisine neler söylememişlerdi ki, hakaret etmişler, alaya almışlar, onun çatlak bir megaloman, sonradan görme bir köylü ve hırsız olduğunu söylemişlerdi; ama o hiç kimseye kulak asmamıştı. Ve sonunda da kazanan kendisi olmuştu. Şimdi herkes onu onurlandırmaya sarayına gelmişti.

Ecaterina Danielsson onu balkonda buldu. Üstünü değiştirmişti ve şimdi incecik belini sıkıca saran kahverengi deriden bir büstiyer korse giyiyordu. Gümüşi rengi tilki etolü omuzlarını örtüyor, çizmeleri bacaklarını sarıyordu. Elinde iki kristal kadeh vardı.

Manken, adama şarabı uzattı ve, "İster misin?" diye sordu.

Sasà gözlerini yumdu ve kokladı. Zarif, hoş ve duru kokusu tam olması gerektiği gibiydi. Dudaklarını ıslattı. Sek, ılık ve hafif tenenli. Halinden memnun gülümsedi. Bu oydu, Aprilia Merlot şarabı. Kana kana içti.

Ecaterina, adamın beline arkadan sarıldı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Roma'nın sekizinci kralı gibi." Adam içkisini bitirdi ve kadehini başının üstünden geriye fırlattı.

43

Garson giysili Mantos, Murder, Zombi ve Silvietta yer yer çamurlu su birikintilerine ve bataklığa dönüşen yumuşak ve kumlu bir zeminde yürüyorlardı. Sazların, papirüslerin ve lotusların arasında gizlenen sivrisinekler, tatarcıklar, kurtçuklar, sinekler, yusufçuklar ve daha bir sürü iğrenç küçük yaratık orada oğul vermekteydi.

Mantos şaşkınlık içinde etrafına bakıyordu. "Ben böyle bir bataklık gördüğümü hatırlamıyorum... Ya siz?"

Murder çamurlanan ayakkabılarına bakarak, "Hayır. Ben de..." dedi.

"Ben küçükken buraya birkaç kere gelmiştim. Pazar günleri Papa'nın vaazını dinledikten sonra babam beni buraya getirirdi. Burada atlıkarıncaların olduğunu hatırlıyorum ama bataklığı değil."

"Doğru yönde miyiz?" diye sordu Silvietta. Oysa bu, onu o kadar da ilgilendirmiyordu. Zombi'yle barışmak zorundaydı. Sıranın en sonunda, başı önünde yürümekteydi.

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Kuzeye doğru git-
tiklerini gördüm." Mantos, Murder'i geçerek sıranın en
başına geldi. Durendal'ı sırt çantasının üstüne bağlamış-
tı. "Bu ağaçlar da ne böyle? Çok tuhaflar."

Eğri büğrü dalları olan ağaçlar uzun ve koyu renkli
yüzlerce parmağı kumlara batırmıştı. Üzerinde, onları
izleyen küçük maymun kolonileri vardı.

Murder gözüne girmeye çalışan parlak bir sineği
eliyle savuşturdu. "Hah!.. Bunlar zeytin ağacı olsa gerek."

"Sen ne söylüyorsun? Onlar *mangrov*'lar, gelgit so-
nucu oluşan çamurlu kıyılarda ve tuzlu bataklıklarda sık
ormanlar oluşturan ağaç ve çalı türleridir. Belgesel prog-
ramlarında hiç görmedin mi?" diye ofladı Silvietta.

Mantos'un nefesi kesilmeye başlıyordu. "Durun...
Karasal iklimlerde *mangrov* yetişir mi?"

Murder gülmeye başladı. "Eğer bilmiyorsan, konu-
şma. Bir defa burası karasal değil, ılıman iklim."

Mantos, elini bir palet gibi gererek ona doğru uzattı.
"Konuşana bak, profesör kesildi. Az önce *mangrov* ile
zeytin ağacını karıştıran sen değil miydin?"

Silvietta, "Siz ikiniz kavga etmeyi keser misiniz?
Acele etmezsek bu sivrisinekler beni canlı canlı yiyecek-
ler," dedi ve Zombi'yi yakalamak için adımlarını hızlan-
dırdı. Sonunda ona yetişti ve yanında yürümeye başladı.
"Küçük krakerim benim, bana çok ama çok kızgın oldu-
ğunu biliyorum; fakat şimdi, topluca intihar edinceye
kadar bana surat asamazsın. Bunlar bizim son saatleri-
miz ve hayatımızın en önemli işini yapıyoruz, şimdi bir-
lik olmalıyız ve birbirimizi sevmeliyiz. Senden özür dili-
yorum ama sen de bana bir gülücüğü çok görmemelisin.
Ben senin en iyi arkadaşınım, yoksa değil miyim?"

Zombi bir şey mırıldadı, bu evet olabileceği gibi ha-
yır da olabilirdi.

"Hadi, lütfen. Seni ne kadar çok sevdiğimi bilirsin."

Sazlıkların içinden bir dal kopardı. "Beni çok yaraladın."

"Senden özür diledim."

"Neden bana evleneceğinizi söylemedin?"

"Çünkü ben aptalın tekiyim. Bunu sana söyleyecektim ama utanıyordum. Bu eylem planı olmasaydı, senden nikâh şahidim olmanı isteyecektim."

"Ve ben de bunu sana yapmazdım."

Kız güldü. "Biliyorum... Lütfen, evlenmek istediğimizi Mantos'a söyleme, o bunu duyarsa bozulabilir."

"İyi, tamam."

"Hadi şimdi bana gülümser misin? Sadece bir tane, küçücük bir gülücük?"

Zombi bir an için başını Silvietta'ya çevirdi ve yüzünde bir kanat çırpması kadar hızlı bir gülümse belirdi ve bir anda yüzüne düşen saçlarının altında kayboldu.

Aslanma

44

Fabrizio gençliğinde vasat bir yeğkenciydi. Bir kataranla Adriyatik'i geçmiş ve iki direkliyle de Ponza'ya kadar gitmişti. Bu yolculuklar sırasında ne fırtınalar ve tayfunlar yaşamış ve bir kere bile deniz tutmamıştı. Fakat şimdi bu filin sırtındaki boktan sepetin içinde midesi fena halde bulanıyordu. Tahtırevanın kenarlarına sıkıca tutunuyordu ve midesindeki yengeçli tartlar ile çizgili düdük makarnalar Jim Beam denizinde yüzüyordu.

Bu olmamalıydı. Tam da Larita'yla birlikte olduğu şu anda kendini iğrenç hissediyordu.

Şarkıcı kız onu izledi. "Seni biraz solgun görüyorum. İyi misin?"

Yazar geçirtiliyle ağzına gelen acı suyu geldiği yere yolladı. "Yok, hiçbir şey, sadece biraz başım..." sözünü tamamlayamadı çünkü Doktor Cinelli'nin tüfeğinin sapı ensesine çarpmıştı.

Ciba, ihtiyara döndü. "Ee, yeter ama! Üç keredir bununla başıma vuruyorsunuz. Biraz dikkatli olun canım."

Kusursuz sağırlığına hapsolan ihtiyar, doğal olarak bu sözlere de hiç aldırmış etmedi ve tüfeğini kervanın üstünden geçtiği çalılara doğrultarak bir sağa bir sola sallamayı sürdürdü.

Chiatti'ye uymakla ne büyük hata işledik.

Sadece bir bunakla birlikte sürekli sallanan bir metrekareye dört kişi sıkışmakla kalmamışlardı, filleri de kervanın başıydı ve bu durumda alçak dallara da dikkat etmeleri gerekiyordu. Yazara inceden inceye eziyet eden sıkıntılı bir durum vardı. Minelerinin bir parça döküldüğünü, her zamanki gibi parlamadığını düşünüyordu. Larita yeniden görüşme sözünü belki de, tıpkı Chiatti'ye kabalık etmemek için ava katılmayı kabul etmesi gibi, kendisine de aynı kibarlık duygusuyla vermişti. Lise yıllarının beceriksiz çocuğu geri dönmüş gibiydi, bu inanılmazdı. O zamanlar bugünün cesur ve arsız Ciba'sı yoktu, sıkı patenci ve keskin nişancıydı ama çalı gibi karmakarışık saçları ve gözlükleriyle, ağzı bumu bir yana sarkmış bedeninden büyük kazakların ve lekeli pantolonların içine saklanan, yaramaz bir erkek çocuğu vardı. Bir kızla çıkmaya çalıştığında büyük bir trajedi yaşardı. Onunla tanışmasının olabildiğince doğal görünmesi için çok karmaşık senaryolar kurgulardı. Kıza duygularını göstermekten, onun karşısında aciz düşmekten nefret ederdi, bu nedenle de ilk adımın daima onlardan gelmesini beklerdi. Avının kapısında pusuya yatar, sonra da tesadüfen oradaymış

gibi yapardı. Onun dikkatini çekmeyi ümit ederek ya kızı görmezden gelir ya da ona düpedüz kötü davranırdı. Woody Allen'ın, en sonunda sevilen bir şanssız olup çıktığı filmdeki muhteşem diyalogları hayal ediyordu.

Şimdi Larita'nın karşısında kendisini ergenlik çağlarındaki gibi beceriksiz ve arsız hissediyordu.

"Başını eğ!" diye bağırdı şarkıcı.

Ciba başını eğdi ve patikayı ikiye ayıran bir dala başını çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Cineelli aynı dalı bütün suratıyla karşıladı, gözlüklerini kaybetti ve tüfeğin ucunu bu kez de Ciba'nın koltuk altına sokarak kendi etrafında döndü.

"Ahh, kahretsin! Şu elinizdeki şeyi bırakın artık!" Yazar, tüfeği adamın elinden çekerek aldı. "Üstelik doldurmuş! Tetiği çekecek olsa, beni tek vuruşta gebertir!"

Küçük çocuk, dedesini savunmaya geçti. "Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz? İyi cesaret doğrusu! Kendinizden yaşlı birisiyle kavgaya mı ediyorsunuz?"

Larita, adamın torununa bir mendil uzattı. Çocuk mendili yüzündeki çiziklerin üstüne bastırды, acılarını bir stoacı gibi içinde tuttu, hiç yakınmadı.

Arkadan biri bağırdı: "Hey! Hareket edin biraz! Cenaze kortejinde miyiz?"

Ciba, peşlerinden gelen file doğru döndü. Sepette kadınlarıyla beraber Paco Jiménez de la Frontera ve Milo Serinov vardı.

Fabrizio sakın olmaları için eliyle işaret etti. "Ne yapalım, bizim suçumuz mu? Onu süren bir Hintli."

Rus kalecinin nişanlısı eski manken Mariapia Morozzi atıldı: "Ne Hintlisi, o bir Filipinli. Her neyse sen yine de ona biraz hızlanmasını söyle" dedi.

Larita arkasına döndü. "Onun bir fil olduğunu görmüyor musunuz? Canın koşmak istiyorsa, tilki avına gitmeliydin."

"Yo te quiero, señorita! Por la virgen de Guadalupe!"
O koca kışınızı kaldırın artık!" diye bağırdı Arjantinli futbolcu. Bir kokain bağımlısı gibi sabit bakan gözleri ve gergin bir gülümsemesi vardı.

Ciba, kızın onurunu korumak için söze karıştı. "Hey yakışıklı! Uslu dur! Terbiyesizlik etme!"

"Desculpe es un juego,"² dedi Paco Jiménez ve nişanlısı Taja Testari'yi öperken sinirli sinirli güldü.

Üçüncü fil tarafından bir ses geldi. "Affedersiniz? Acaba içinizde Travelgum'u³ olan var mı?" Bu, kurgu filmlerin ünlü aktörü Fabiano Pisu'ydu. Gözleri yuvalarından fırlamış, fasulye gibi yemyeşil olmuştu. Yanında nişanlısı, Mağripli tasarımcı Halid Hasan, RAI'de dizilerin sorumlusu Ugo Maria Rispoli ve oyuncu menajeri Elena Paleologo Rossi Strozzi vardı. "Evet? Travelgum'u olan var mı?"

"Yok... Bende bir tane Mars var," dedi Milo.

Dördüncü kalın derilinin üstündeki sepette Cashmere ile onun Castrocaro Festivali'nde yıldızı parlayan Anconalı *rock metal* grubu Animal Death olmalıydı. Ama sepet boş gibi görünüyordu. Sepetten dışarı sadece bir çift postal sarkıyordu. Alkol ve uyuşturucu duvarını aştıklarından bir örtünün altında sızmış olmalıydılar.

Hepinizden nefret ediyorum, dedi Ciba kendi kendine.

Kendini, Emniyet Müdürlüğü'nün Yabancılar Şubesi'ndeki bir yabancı gibi öfkeli ve akli karışmış hissediyordu. Bu filin tepesinde bir kafeste gibiydi. Onun sırnı sarkastik bir ironiyle insanlığın korkularını gözleyebilecek biçimde hayata olabildiğince yakın durmaktı ama

1. (İsp.) Seni seviyorum, küçükhanım! Guadalupe'li Meryemi adına!

2. (İsp.) Üzgünüm bu bir oyun.

3. Mide bulantısına karşı çiğnenen ilaçlı ciklet markası.

asla içinde değil. Şu anda bir sirkin tam ortasındaydı ve kendini bu palyaçolardan farklı görmüyordu. Larita'nın yanında da rezil bir görüntü sergiliyordu. En iyisi bir yazara yaraşır şekilde davranmak, sessizliğini korumaktı.

Hayvanın boynunu kırbaçlamaya devam eden Filipinlinin ensesini düşünceli bir havada izlemeye koyuldu. Taşlı topraklı yol giderek daha dar ve karanlıktı, kaplanın izine rastlayan da yoktu. Güneşin son ışıkları çalıları yakamaktaydı ve tuhaf sesler geliyordu, bunların kuş mu, maymun mu oldukları belli değildi.

Üçüncü filden bir inilti yükseldi. Pisu'nun yüzü, Siena toprağının rengine dönmüştü. "Hadi, lütfen, bana bir... Travelgum... bir bulantı bandı... bir muz... verin... ölüyorum."

Rus'un nişanlısı sabrı taşarak, "Kes şunu!" diye karşılık verdi. "Kalın kafalı mısın? Bizde yok dedik ya."

"Siz eğleniyorsunuz ama ben..." Zavallı sözünü tamamlamamıştı, çünkü ağzından büyük bir taziykle sarı renkte bir sıvı fışkırdı ve doğruca fili idare eden adamın boynuna döküldü. Filipinli arkasına döndü. "Hay ben senin geçmişini!" Başındaki türbanından ahtapot ve midye salatası sallanmaktaydı. Ve ani bir bilek hareketiyle, kırbacını kurgu film aktörünün suratına savurdu.

Fabiano sepetten dışarı uçarken, "Ahhhh!" diye bağırıldı ve filin ayağının dibindeki çamurlu suların içine düştü.

Paco Jiménez de la Frontera, "Adam denize düştü!" diye bağırıldı.

Yere düşen erkek arkadaşına doğru kolunu uzatan Halid Hasan dışında, zavallı Pisu'nun kaderiyle pek ilgilenen yoktu. Bu arada filler antik bilgelikleriyle ağır yürüyüşlerini sürdürüp Cassino markizinin tercümanını, parkın hayvanlarının insafına bıraktılar.

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri enerji doluydu, ölüme doğru dümdüz gitmekteydi ve Vahşi Hayvanları da yeniden yanındaydı. Onlara, Şeytan'a güzel bir şarkı söyleyelim mi, demek için arkasını döndüğünde, mutlu ve sakin bir şekilde pikniğe gider gibi el ele yürümekte olan Murder ile Silvietta'yı gördü.

Mantos içinden, *Murder gerçekten çok şanslı*, diye geçirdi.

Kırk yıllık ömründe Saverio Moneta'nın hiçbir zaman bu şekilde sevildiği olmamıştı. Vahşi Hayvanlar'ın liderinin, Serena'dan önce, muhasebe okuduğu karanlık yıllarda birkaç gönül macerası olmuştu. Bunlar birkaç hafta biriyle birlikte olduğu, sıradan hikâyelerdi, çünkü biriyle görülecek olursan, okul arkadaşlarının gözünde daha karizmatik biri olurdu. Burada mesele bir kızla ciddi bir ilişki yaşamaktan çok karşılıklı yardımlaşma derneklerine dâhil olmaktı.

Mobilyacıda işe alınır alınmaz, Serena Mastrodome-nico dikkatini çekmişti. Zayıflığı ve kendinden emin tavırları ona fazlasıyla *Siyah Emanuella* filminin aktristi Laura Gemser'i çağırıyordu. İlk gençlik yıllarında kendi kendini tatmin ettiği dönemlerden kalma bir anı.

Serena için çıldırıyordu ama ona sahip olabilmenin yolu yoktu. Kendisi, kenarda köşede kalmış bir muhasebeciydi ve o da patronun kızıydı. Mobilya mağazasının koridorlarında mini etekli bir tanrıça gibi salınırdı ve Saverio onunla konuşabilmenin, onu Bracciano Gölü'nün kıyısında bir akşam yemeğine davet edebilmenin hayalini kurardı. Oysa kız ona gözücuyla bile bakmazdı. Her gün önünden geçmesine rağmen, onu fark etmemişti

bile. Doğru olan da buydu. Onun gibi ince zevkli, zarif bir kız, kendisi gibi koca bir hiçle ne diye ilgilenecekti? Evine dönmek için bir arabası bile olmayan biri. Tapınakların gizemleri ve Bermuda Şeytan Üçgeni hakkında sayısız kitaplar okuyarak gözlerini bozmuş birini ne sebeple fark edecekti?

Bir akşam Saverio, altı aylık bilançoyu son bir kez daha kontrol etmek için ofiste kalmıştı. Arkadaşları gitmişlerdi, mobilya mağazasında o tek başınaydı. Bir dilim karidesli mantarlı pizza satın almış ve kayıtları lekelemeye çalışarak arada bir pizzasından bir ısırık alarak çalışmaktaydı. Kulaklıkları kulağında, yüksek sesle *Cavalcata delle Valchirie*'yi dinlemekteydi.

Bir an için gözlerini kâğıtların üstünden kaldırmıştı. Koridorun karşı tarafındaki Egisto Mastrodomenico'nun ofisinin kapısı açıktı ve odada ışık vardı.

İhtiyar orada olamazdı. O, Vercelli Rüstik Eşya Fuarı'na gitmişti.

İçeri bir hırsız girmiş olmalıydı, peki ama, onu fark etmemiş miydi?

Güvenliği çağırmak üzereyken Serena'nın bir sürü alışveriş torbasıyla odadan dışarı çıktığını gördü; o anda Saverio Moneta'nın kalbi de yerinden çıkmıştı. Titreyerek kulaklıklarını çıkarmış, onu selamlamak için çekinecek elini uzatmıştı ama o selamına karşılık bile vermemişti. Fakat birkaç adım attıktan sonra geri dönmüş ve onu yukarıdan aşağı süzerek başını bir yana eğmişti. "Yalnız mısınız?"

Sandalyede doğru durmaya çalışarak "Şey... evet..." diyebilmişti.

Kız muhasebe ofisine girmiş, içeride başka birisinin daha olup olmadığını kontrol edercesine çevresine bakınmıştı. Saverio onu hiç bu kadar formda görmemişti. Kuaföre gitmiş olmalıydı, yıılan derisi gibi bedenini sıkıca sa-

ran kırmızı bir tulum giymişti. Fermuarı göğüs dekoltesini gösterecek kadar açıktı ve dizlerine kadar uzanan beyaz çizmeleri vardı. Kulaklarında bir CD büyüklüğünde iki altın halka küpe sallanmaktaydı. "Sıkılıyor musun?"

"Hayır," diye düşünmeden cevaplamıştı Saverio, ama sonradan akıl sağlığı yerinde olan hiç kimsenin altı aylık bilançoysu kontrol ederken eğlenmeyeceğini düşünmüş ve "Biraz... Ama zaten birazdan biter," diyerek düzeltmişti.

Kız elleriyle saçlarını havalandırmış ve ona, "Oral ister misin?" diye sormuştu.

Onun bu sorusu Saverio'ya, oral seks ister misin, gibi gelmişti. Yanlış anlamış olmalıydı. Oralet ister misin, diye sormuş olmalıydı.

"İçecek makinesi bozuk... Onu hafta içinde tamire gelecekler."

"Ben sana oral ister misin, diye sordum."

Saverio kulaklarına inanamıyordu. Yoksa pizzadaki mantarlar birer halüsinojen mantarı mıydı?

Bir aptal gibi ağzını ayırmış ona bakmaktaydı.

"Ee, ne diyorsun?" Kız ağzındaki sakızı çiğneyerek, aynı soruyu, sanki bir kahve içer misin dercesine tekrarlamıştı.

"Nasıl?"

"Sen istiyor musun istemiyor musun?" Serena sıkılmaya başlamıştı.

"Nasıl?" Saverio'nun aklı iyice karışmıştı.

"Bilmez misin? Oral, bir seks türüdür, ben kuşu ağızıma alırım ve emerim."

Niye ona böyle davranıyordu ki? Bugüne kadar ona ne kötülük etmişti?

Artık emindi. Bu Amerikan filmlerindeki gibi onu cinsel tacizle suçlayabilmek için bir tuzaktı.

"Tamam, ben anladım." Serena yazı masasının etra-

fından geçmiş, yere kıvrılmış, saçlarını eliyle düzeltmiş, ağzından sakızını çıkarmış ve ona uzatmıştı. "Şunu tut lütfen."

Müdürünün kızı, bir yaralının üstünden kıyafetlerini çıkararak hemşirenin soğukkanlılığıyla, onun kemerini ve pantolonunun düğmelerini çözerken, Saverio da kızın sakızını parmaklarının arasında sıkıştırmıştı.

"Hoşuna gidebilir." Külotunu indirmiş ve hiç yorum yapmadan adamın kuşunu incelemişti. Sonra sağ eliyle onu sıkıca kavramış, önce tartmış sonra da bir ineğin memesini sağı gibi onu kuvvetlice sıkıyordu. Sol eliyle ise skrotum kesesini tutmuş, Çinli stres toplarına yaptıkları gibi testislerini avucunun içinde yuvarlamaya başlamıştı. Bacaklarını iki yana açan Saverio, o sırada yüzüne çizilen korku ifadesiyle koltuğun kolçaklarına sıkıca tutunmaktaydı. Üreme aparatıyla o kadının kendisine yapmakta olduğu şey şaşkınlık vericiydi.

Gösteri henüz sona ermemişti. Serena ağzını sonuna kadar açmış, küçük ve sivri diliyle dudaklarını ıslatmış ve toplarına kadar tamamını ağzına almıştı. Saverio bundan zevk alamayacak kadar korkmuştu ama sonra Serena Mastrodomenico'nun ona utanç verici ve büyük bir orgazm patlaması yaşatmak için, aletinin tamamının ağzına aldığını fark etmesi yeterli olmuştu.

Kız, elinin tersiyle ağzını silmiş ve onun gözlerinin içine bakmış, sonra da ona, "Bak ne diyeceğim, yarın benimle Ikea'ya gelir misin?" diye sormuştu.

Basit ve tek bir cevap vermişti: "Evet."

Bu onun söylediği ilk evet olmuştu. Ardı arkası kesilmeyecek sonsuz evetlerin ilki.

Saverio Moneta, o günden sonra karanlıktaki muhabeciden, Serena'nın alışveriş merkezlerine yaptığı baskınlarda Tibetli bir şerpaya, lüks cipinin şoförlüğüne, hamallığa, Pony Express'e, su tamircisine, uydu anten onarı-

cısına, kocaya ve çocuklarının babasına dönüşmüştü.

Ah, o ise Serena'yla yaşadığı on yıl içinde kendisine yaptığı ilk ve son oral seks oldu.

Mantos, gözleriyle Murder ve Silvietta'yı izledi.

Adam iri yarıydı, kız ise ufak tefek. Onu hareketlendirmek için kız ona yalandan tekmeler atıyordu. O da gülüyor ve onu kızdırmak için olduğu yerde sayıyordu.

Saverio zihninde Serena'yla yaptıkları bir gezintiyi aradı. Hiç yapmamışlardı. Belki Ikea'da. Kendisi alışveriş arabasını itiyordu, o da telefonla konuşarak yürüyordu.

Onlara bakınca bu ikisinin birbirini tamamladıkları hemen anlaşılıyordu. *Heavy metal'a* ve *Lazio'ya* duydukları ortak tutkularından konuşarak trende tanıştıkları o günden beri, hiç ayrılmamışlardı. Biri kitap okuyorsa diğeri de okuyordu. Birbirlerine değmeleri, dokunmaları aynıydı. Birbirlerine güveneceklerini biliyorlardı.

Biri, gözlerindeki örtüyü çekip almış gibi dehşet verici gerçeği gördü. Birbirini seven bu gençleri kendine ait bir mesele yüzünden ölmeye ikna etmişti.

Sen aşka inanmıyorsun ama onlar inantıyorlar. Sen nefret ediyorsun, onlar etmiyorlar.

Kocaman bir pençenin boğazını sıktığını ve oradan da yüreğine saplandığını hissetti. Adımlarını yavaşlattı. İçi taşlarla doluymuş gibi ağır gelen sırt çantasını omzundan çıkardı. "Onları gördün mü?" Zombi yanında yürüyordu. Mantos ağzını açıp ona tek bir söz söyleyemedi. Ağzını açtı ve şaşkın gözlerle müridine baktı.

"Bırak, gitsinler. Onlar bizden farklılar. Onlar aydınlıkta yaşıyorlar, biz ise karanlıkta."

Mantos yutkundu ama düğüm aşağı inmedi. Nefes alamıyordu. Aynı pençe şimdi de ciğerlerini parçalamaktaydı.

"Hâlâ zamanın var. Bırak onları, gitsinler."

Saverio ayakta durmakta zorlanan biri gibi Zombi'nin koluna tutundu. Nemli gözleriyle ona baktı. "Teşekkür ederim."

Yetmeyen nefesiyle onlara seslendi: "Siz ikiniz, buraya gelin!"

Murder ve Silviatta ona yaklaştılar. "Ne var? Kötü müsün?"

Saverio ellerini cebine soktu, anlamlı bir bahane bulmaya çalıştı, ama öyle heyecanlıydı ki, derin bir nefes aldı ve sadece, "Evinize dönün hadi," diyebildi.

Murder, bir şey anlamamış gibi boynunu uzattı. "Nasılsı?"

"Evinize dönün, daha fazla uzatmayın."

"Neden?"

Kötüsün. Şeytan'ın oğlusun.

"Siz Abaddon'un Vahşi Hayvanları olmaya layık değilsiniz."

Murder'in yüzü soldu. "Biz ne kötülük ettik?"

Vahşi Hayvanlar'ın lideri ceplerinin içindeki yumruklarını sıktı. "Siz mide bulandırıyorsunuz. Birbirinizi seviyorsunuz. Birbirinize âşıksınız. Sizi beslemesi gereken şey nefrettir, oysa siz aşkla dolusunuz. Sizi gördükçe kusmam geliyor."

Silviatta başını sallayarak Zombi'ye baktı. "Ona evlilikten bahsettin... Ama neden? Senden bunu ona söylememeni istemiştin."

Hiçbir şey anlamayan Mantos, Zombi'ye baktı. Neden söz ediyorlardı? Bunu ona soracak oldu, ama müridi tam o sırada atıldı ve, "Evet, ona evlenmek istediğinizi söyledim. Bunu ondan saklayamazdım."

Aman Tanrım, evlenmek istiyorlarmış. Neden bana bir şey söylemediler?

Murder suçlu gözlerle ona baktı. "Sana bunu söylemeyi denedim..."

Cesaret bulamamışlar.

"Ama... bunu yeniden düşündük, sana yemin ederim. Artık evlenmek falan istemiyoruz. Bu saçma sapan bir şeydi, öylesine bir şey yani. Sizinle kalmak istiyoruz, sonuna kadar."

Mantos, onları kucaklamayı isterdi. "Siz satanist anlaşmamızı bozdunuz. Bu durumda ben, Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri olarak sizi tarikattan atıyorum." Bunu yüreğindeki tüm kötülüğü dışa vurarak söylemişti, ama bunu söylerken yüreğinden de bir parça kopmuştu.

"Böyle yapamazsın. Bu doğru değil." Silvietta hıçkırarak ağlamaya başladı ve onun elini tutmaya çalıştı.

Mantos geriye doğru üç adım attı ve genç kız dizlerinin üstüne çöktü.

"Doğru olana ben karar veririm. Size buradan çekip gitmenizi emrediyorum." Zombi'ye döndü. "Hadi, hızlanalım."

Murder, Silvietta'ya sarıldı. "Ağlama hayatım."

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'ndan kalan son parçayla birlikte, yüce lider arkasına bile bakmadan ormana doğru yola koyuldu.

46

Milo Serinov, Paco Jiménez'e, "Nevski Caddesi'nde akşam sekizde bile böyle yavaş ilerlenmez," dedi.

"*Ticnes ragione hombre. Ora te mostro.*"¹ Orta saha

1. (İsp.) Haklısın adamım. Şimdi sana göstereceğim.

oyuncusu sürücüye doğru sepetten aşağı sarktı. "Oh!.. niño.."

Filipinli arkasına döndü ve yukarı baktı, "Ne?"

"*Descánsete!*"¹ Orta saha oyuncusunun salladığı bir yumrukla dengesini kaybeden zavalılık, çılgılık bile atamadan böğürtlen çalılarının arasında kayboldu. Atasözlerine yaraşır bir çeviklikle Paco, hayvanın boynuna sıçradı ve kalın derilinin başına yumruğuyla vurmaya devam etti. Hayvan bir tava büyüklüğündeki gözünü ona doğru yuvarladı ve durmadan kendisini yumruklayan futbolcuya baktı. Sonra kuvvetli bir feryatla hortumunu havaya dikti ve dörtnala koştu.

Paco, Milo ve nişanlıları çılgınca bağıyorlardı.

Ciba, freni patlamış bir lokomotif gibi arkalarından, üzerlerine doğru gelen fili gördü. Filler omuz omuza kapışmaya başladılar. Sepetler de korkunç şekilde sallanmaya.

Az kalsın aşağı düşecek olan yazar, "Siz ne halt ediyorsunuz?" diye bağırdı.

"Kenara çekilin sümüklüböcekler!" Milo Serinov ciddi eğlenmekteydi. "Yoldan çekilin de biz geçelim," diye seslendi Taja Testari; ama asırlık meşe ağacının bir dalı burun kemiğinin üstüne çarptı ve burnundan fışkıran kan Mariapia Morozzi'nin elbisesini ala boyadı. "Ahhh! Ne korkunç bir acı!" diye bağırarak sepetin içine yığıldı.

Zekâsına güvenini kaybetmiş olan Ciba, "Eksi bir!" diyerek çılgılık attı, heyecanı artmaktaydı.

Paco da kendini kaybetmiş gibiydi. Onu hiçbir şey durduramaz görünüyordu. "*Ándale! Ándale con juicio!*"²

1. (İsp.) Çekil kenara.

2. (İsp.) Yürü! Adam gibi yürü!

Yolu geçmekte oldukları sırada, peşindeki avcılarını nasıl şaşırttığı bilinmeyen bir tilki, kırmızı bir ok gibi yolu keserek on metre kadar önlerinden geçip gitti.

Onun geçmesiyle birlikte bütün yolcular bağırıyorlar. "Tilki! Tilki!"

"Bu bir kaplan avı. Tilkinin burada ne işi var?" diye sordu Larita.

İhtiyar Cinelli komadan çıktı ve o da, "Tilki! Tilki!" diye bağırarak ani bir refleksle sepetin dibindeki tüfeğini kaptı. Ve çalıların arasına rastgele ateş etmeye başladı.

Kurşunlar her tarafta ıslık çalıyordu.

Ciba, hiç durmadan tetiği çeken ihtiyar bunağın elindeki tüfeği tuttu ve onu adamın elinden çekip almaya çalışırken şarkıcı da elleriyle kulaklarını tıkadı. Kurşunlardan biri en arkadaki filin sepetindeki metal kilidin tokasına çarptı. Sepetin bağlandığı kemer çözüldü ve Anconalı *rock metal* grubu havaya sıçradı. Müzisyenler ısırgan tarlasına uçtular.

Cinelli'nin tüfeği sonunda boşalmıştı. İhtiyar çevresine bakındı. "Onu vurdum mu? Ha, onu vurdum mu?"

Fillerin yarışı doludizgin sürüyordu, her şeyi ezip geçiyorlardı. Dalları, ağaçları, kütükleri, çalıları...

Sol taraflarında, ormandan kanlarını donduran bir çığlık yükseldi. Bir aygırın üstündeki Paolo Bocchi, Marenco Savaşı'ndaki bir hafif süvari gibi kılıcını sallayarak dört nala koşmaktaydı. Fillere değercesine yaklaştı ve, "Ya Savoia ya ölüm!" diye bağırarak yanlarından geçip gitti. Üstünde sadece binici pantolonu vardı. Çıplak göğsü dallardan ve dikenlerden çizik çizikti. Onun geçmesiyle filler iyice zıvanadan çıktılar ve daha da hızlandılar. Rüzgârın hızıyla yarışan cerrah, bir patikadan atladı ve sonra ormanın içinde gözden kayboldu. Bir anlık sessizlikten sonra, uluyan köpek sürüsü, Bocchi'yi ve tilkiyi takip ederek fillerin ayaklarına saldırdılar. Paco Jimenez'

in sürdüğü fil, korkuya kapılmışçasına aniden durdu. Roma'nın orta saha oyuncusu ile sepettekiler bir fişek gibi uçtular ve bitki örtüsünün içinde kayboldular.

Ormanın karanlıklarından İngilizlere özgü bir boru sesi yükseldi. Ve peşi sıra duyulan nal sesleri giderek daha da yaklaştı. Gözlerini tilki kanı bürümüş kırmızı ceketli otuz sekiz süvari karşılarında beliriverdi. Yolu kapatmış gelen filleri çok geç fark ettiler. Süvari sıralarının içinden pek çokları yere düştü, diğerleri de üzengiye sıkışan ayaklarıyla kilometrelerce sürüklendi. Pek azı zarar görmeden kurtulabildi.

Oyuncu menajeri Elena Paleologo Rossi Strozzi'nin, Mağripli tasarımcı Halid Hasan'ın ve RAI kanalının dizi film yönetmeninin bindiği fil, Monte Mario dönemecindeki bir, A112 Abarth gibi takla attı.

Hâlâ filin üstünde duran Fabrizio Ciba, Filipinli sürücünün kaybolduğunu fark etti. Tüfeğin kabzasıyla hayvana vurarak onu durdurmayı denedi ama hayvan ani bir dönüşle ormana doğru ilerledi. İhtiyar Cinelli yerde yuvarlandı, geriye uçtu sonra filin bir kışının üstüne zıpladı ve kuyruğuna asılı kaldı. Torunu, bir kahramanlıkla başlayan ve aynı zamanda da umutsuzlukla biten bir gösteri denedi. Sepetten dışarı çıktı ve bir eliyle kenarlarına tutunarak diğer eliyle büyükbabasını yakalamaya çalıştı. Yaşlı adam, torununun elini tuttu. "Çek, çek!" diye bağırırdı.

İkisi birlikte çobanpüskülü çalılarına yuvarlandılar.

Çıldırılmış hayvanın üstünde Ciba ve Larita'dan başka kimse kalmamıştı.

Batalıkların kenarlarında büyüyen sazlıkların arasından geniş adımlarla ilerlerken rahatlama ve sancı, Mantos'un acı çeken ruhunda birbirine karışıyordu. Zombi onu sessizce takip ediyordu.

Murder ve Silviatta'yı terk ettiklerinden beri, ikisi de ağzını açmamıştı.

Yanlarından ayrıldıkları sırada ikisinin birbirlerine sarılarak arkalarından onlara bakışları, Vahşi Hayvanlar'ın liderinin gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu.

Kurtz Minetti'nin peygambervari sözleri zihninde yankılandı. "Abaddon'un Vahşi Hayvanları satanizm dünyasında gerçeğin manasız yüzüdür. Siz bitmişsiniz." Yanılmamıştı, durum gerçekten de içler acısıydı. İki önemli elemanı olmayan ve de bir öldürme planı bulunmayan bir tarikat. Larita planı, her yerinden su alıyordu. Ve aklına yatmayan bir şey daha vardı. Zombi neden intihar etmek istiyordu? Neden arkadaşlarıyla çekip gitmemişti? O üçü her zaman birlikte değil miydiler? Bir yılan gibi yanına yaklaşarak o ikisinin ayrılmak istediğini fısıldamıştı.

Sakın bu sevimli Zombi de ufaktan ufaktan Kurtz Minetti'nin listesine geçmiş olmasın?

Apokalips'in Çocukları'nın yüce efendisi onu yoldan çıkarmış ve kendisini satanist topluluğuna karşı küçük düşürmek için Larita'nın öldürülmesini sabote etme görevini ona vermiş olabilirdi. Ona söylediği "hayır"ın intikamını almak için. Daha önce villada yapmış olduğu hareketler de tuhaftı.

Nefes alma bahanesiyle Mantos durdu. "Her şey yolunda mı?"

Yorgunluktan bitkin düşen Zombi, ellerini iki yanı-

na koydu ve evet dercesine başını salladı. Yüzü her zamankinden daha yeşildi.

Vahşi Hayvanlar'ın lideri doğruca gözlerine baktı. "Dinle bak, ne dersin biz de vazgeçelim mi?" Müridinin aşağılık bir hain olup olmadığını anlamak için bu bir tuzak sorusu idi. "Belki biz de vazgeçmeliyiz... Saçma sapan bir şey yapıyoruz. İki kişi bunun altından kalkamayız. Hem sonra, yani sonunda intihar edecek cesaretimiz var mı? Hapishaneye düşmek gibi bir tehlikeyi de unutmamak gerekir. Şimdi çeker evlerimize dönersek kurtuluruz."

Zombi, başı önünde yürümeye devam etti. "Ben vazgeçmem. Sen istersen vazgeç."

"Peki neden? Birdenbire bu işi neden çok fazla önemser olduğunu anlamıyorum?"

"Sana bunu söylemek istemiyorum."

Mantos kolunu tuttu ve tehdit eden gözleriyle ona baktı. "Hayır, şimdi bana her şeyi anlatacaksın."

"Bırak beni." Mürit, kolunu sıkın mengeneden kurtulmaya çalıştı.

"Bunu bana anlat. Ben senin liderim. Sana bunu emrederim."

Zombi yutkundu sonra soğuk bir sesle konuştu. "Birkaç gece önce birisi beni kolumdan çekiştiriyormuş gibi allak bullak bir halde uykumdan uyandım. Bu kişinin babam olduğunu ve de bana, annemin hastalandığını söylediğini düşündüm. Oysa herkes uykudaydı. Her zamanki gibi yine televizyonun karşısında uyumuştum. Ekranında siyah beyaz bir tiyatro sahnesi gibi bir şey vardı. Eski bir şey. Rai 3 kanalında sabahın dördünde yayınlanan programlardan biriydi. Uzaktan kumandayı aldım ve tam kanalı değiştireceğim sırada, pörtlek gözlü ve kâküllü aktör bir şey söyledi. Hayatımda daha önce buna benzer bir şeyi hiç duymamıştım ve o gecedten sonra ha-

yatım değişti ve benim için hiçbir Şey bir daha eskisi gibi olmadı.”

Mantos olduğu yerde donakaldı. “Peki, ne sđyledi?”

Zombi cevap vermekte kararsız kaldı ama sonra, “Bunu bilmek ister misin?” diye sordu.

“Evet. Elbette.”

“Onu ezberledim. Kitabı satın aldım. Fakat bu sahneyi Şimdiye kadar hiç kimseye oynamadım.”

“Hadi sđyle Şunu.”

“Pekâlâ.” Zombi, üstüne doğru gelen acı yüklü dalgalara bedeniyle karşı koymak istercesine kollarını iki yana açtı. Gözlerini kapattı, sonra yeniden açtı, bakışlarını gökyüzüne doğru çevirdi ve titrek, kırık bir sesle rolünü oynamaya başladı:

Son zamanlarda –neden bilmem– tüm neŐem kaçtı, ter türlü sporu bıraktım. Öyle bir kasvet çöktü ki üstüme; Şu heybetli düzen, Şu yeryüzü, çorak bır yarımada gibi görünüyor bana. Üzerimizdeki Şu muhteşem örtü, Şu hava, tepemizde asılı Şu harika gök kubbe, sırmadan ateşlerle bezenmiş Şu haşmetli çatı...

Bunların hepsi bana çevremi sarmış iğrenç ve hastalıklı dumanlar gibi geliyor yalnızca. Nasıl bir Őaheser Şu insan! Ne kadar soylu akıldan yana, melekeleri ne kadar sınırsız; endamıyla, hareketiyle, ne kadar kusursuz ve göz alıcı, davranıŐlarında bir melek sanki, kavrayıŐında nerdeyse bir tanrı: En güzel yaratığı dünyanın, canlıların üstün örneği! Oysa benim için tek bir toz zerresi! Hoşlanmıyorum bu adamlardan artık... kadınlardan da...¹

1. William Shakespeare, *Hamlet*. I. Perde, II. Sahne. Remzli Kitabevi, 14. Basım, Mart 2011, s. 98, 99, çev. Bülent Bozkurt.

Mantos sessizce dinledi, sonra sordu: "Kim yazmış bunu?"

Zombi, burnunu havaya kaldırdı: "William Shakespeare. *Hamlet*'ten. Ben ondan daha kötü durumdayım. Ve ben bu halimle daha iyi bir şeyler de yapabilirim elbette... Düşündüm de... Bu, kötü bir şey yapmaktan bin kere daha zor. Açıkçası başkalarına yardım etmek, ne bileyim, örneğin Afrikalı çocuklara... Bu benim umrumda bile değil. Bütün insanlar fena halde canımı sıkıyor ve bu durumda ben sonunda Larita'yı katleden bir psikopat olarak hatırlanmayı tercih ederim. Ve unutma ki bunu ilk söyleyen de sendin. Her şey çok basit ve..." Derin bir nefes aldı. "Hüzünlü. Her ne olursa olsun, eğer sen de vazgeçmeyi istersen, bu hiç sorun değil, şarkıcıyı ben tek başıma katlederim. Fakat lütfen karar vermekte biraz acele et, sivrisinekler kanımı emiyor."

Mantos, Zombi'nin bir hain olabileceğini düşündüğü için utandı. Durumu elbette kötüye gidiyordu, sakinleştiricileri bırakması gerekiyordu. "Zombi, beni iyi dinle. İkimizin arasında bir daha asla bir rütbe farkı olmayacak. Artık ne bir lider var ne de bir mürit. Eşitiz. Vahşi Hayvanlar artık sadece ikimiziz. Biz bir ikiliyiz. Benzetmek istersek, Simon & Garfunkel gibiyiz."

Zombi'nin gözleri parladı. "Ben ve sen. Eşit ve birlikte. Sonuna kadar."

"Eşit ve birlikte. Sonuna kadar," diye tekrarladı Mantos.

Zombi gökyüzüne baktı. "Artık gece oldu. Elektrik santralini sabote etme zamanı geldi."

"Tamam. Ben de gidip Larita'yı kaçırayım, sonra Forte Antenne Tapınağı'nda buluşuruz. Bu işi bitirmek için bu gece güzel bir dolunay var."

Ormandaki asırlık bir çam ağacı kulakları sağır eden kükremeyeyle yere yıkıldı. Palamut, meşe ve defne ağaçları onun ağır bedeninin altında ezilirken ilkel çağları anımsatan bir kâbus gibi yerden yükselen büyük toz ve yaprak bulutunun içinden bir fil çıktı. Hızla koşan dev hayvanın her adımıyla yer bir kez daha sarsılıyordu. Onu hiçbir şey durduramazdı. Hayvanın beyni ilkel ve basit bir tepki gibi koşmaya odaklanmıştı. O meşhur hafızası sıfırlanmıştı ve evrimleşme skalasında orkinoslar tarafından kovalanan sardalyelerin kaçtığı derinliklere gömül-müştü.

Seyyar bir kafeste geçirdiği çocukluk yıllarını artık hatırlamıyordu. Sirk sahnesindeki gösterilerini çoktan unutmuştu. Yere eğilmelerini, hortumuyla palyaçoları ıslatmalarını hatırlamıyordu hatta bedenine inen kamçıları ve patatesleri de. Her şey hafızasından silinmişti, onu allak bullak eden korkularını bile hatırlamıyordu. Bu karanlık ve ıssız yer de neydi? Toprakta yükselen bu tahta kazıklar da ne oluyordu? O kokular? Sadece kaçması gerekiyordu, çalılar, yerde yatan ağaç gövdeleri, dikenler, otlar hiçbir şey onun koşmasını engelleyemezdi. Arada bir uzun hortumunu büküyor, acı veren tiz bir ses çıkarıyor, önüne çıkan ağaç gövdesini kaldırıp uzaklara fırlatıyordu. Bedenini örten süslü kıyafeti bir paçavraya dönmüştü ve bir yanında boylu boyunca açılan derin kesikten arka uzuvlarına kan boşalmaktaydı. Kalın bir dal sırtının sağ tarafına büyük bir zıpkın gibi saplanmıştı. Başını sertçe sallıyor, biri mosmor diğeri ise içinde gözbebeğini deli gibi yuvarladığı açık tek gözüyle bitkilerin oluşturduğu duvarın içinde yol alıyordu.

Kısmen parçalanmış sepet hâlâ sırtına bağlıydı ama

bir yanına doğru dengesizce sarkıyordu. İçindeki Fabrizio ve Larita kayışları sıkıca tutmuş, korku içinde bağıyorlardı.

Hayvan bir meşe ağacına çarpmaktan kıl payı kurtuldu ve az kalsın bir ağacın anakonda kadar kalın köklerine takılarak tökezleyecek oldu fakat toparladı ve dikenli bir çalılığın içine doğru yeniden koşmaya başladı. Birden gözü dönmüş gibi davranmayı kesti, beklenmedik şekilde ağzını açtı ve ayaklarını sallarken, hortumu da dikenli bitki örtüsüne sessizce yuvarlanarak düştü. Yirmi metre boyunca bir uçurumun dibine doğru uçtu ve başıyla bir kayanın sivri ucuna çarptı, yuvarlandı ve devrilerek uçurumun üstünde bir çatal gibi sivrilen iki ağacın arasına sıkışıp kaldı.

Sırtüstü düşen hayvan, kırılan omurgasıyla acı içinde, korkunç ama giderek zayıflayan çığlıklar atmaktaydı.

Fabrizio sepetten dışarı fırladı ve kendini derin ve ıssız bir karanlığın içinde buldu. Dalların, çalılıkların ve sarmaşık kordonlarının arasında yuvarlandı ve sonra bir kayaya sırtını yaslayan bir meşenin eğri büğrü kökleri arasına sıkıştı.

Larita da bir saniye sonra üstüne düştü ve uçurumdan aşağı kaydı.

Yazar, elini uzattı ve aşağı düşmeden hemen önce ceketinin yakasından onu yakaladı. Ağırılığı yazarı aşağı çekti ve kol kaslarındaki yoğun acı, adamın ciğerlerindeki havayı söküp aldı.

Havada asılı kalan Larita, debeleniyor ve çığlıklar atarak, altında uzanan boşluğa bakıyordu: "İmdat! İmdat!"

"Hareket etme! Hareket etme!" diye yalvarıyordu Ciba. "Hareket edersen seni tutamam."

"Bana yardım et! Yalvarırım, bana yardım et. Sakın beni bırakma."

Ciba yeniden nefes alabilmek için gözlerini yumdu. Gerilen kol kasları elektrik akımına tutulmuş gibi titremekteydi. "Yapamıyorum. Bir şeye tutun."

Larita kayaların arasında yılan gibi kıvrılan sarmaşık demetine doğru elini uzattı. "Kolum yetişmiyor! Kahretsin, yetişemiyorum!"

"Yetişmen lazım, daha fazla dayanamayacağım..." Ciba'nın yüzü sararmıştı ve kalp atışlarının gümbürtüsünü şakaklarında hissetmekteydi. Aşağı bakmamalıydı; en az otuz metre düşüş mesafesi vardı.

Ben bir insan değilim. Ben bir palamarım. Acı duymuyorum ve beynim yok, diyerek sürekli tekrarladı. Fakat kol kasları titremeye devam ediyordu. Ceket kumaşını tutan parmaklarının artık sıkılığını kaybetmekte olduğunu korkuyla fark etti. Ümitsizlikle dişlerini ağacın köklerine geçirdi ve, "Seni bırakmıyorum. Seni bırakmıyorum," diye bağırdı.

Oysa bırakmıştı.

Yüzü sarmaşıkların arasında felç geçirmiş gibi kalıyordu. Aklını toplayamayacak, hatta ağlayamayacak ve aşağı bile bakamayacak kadar çok sarsılmıştı.

Fakat sonra incecik bir ses duydu. "Fabrizio, ben buradayım. Hemen aşağıda."

Yazar eğildi ve hemen birkaç metre altında, duvarların üstünde büyüyen sarmaşıklara tutunmuş olan, ay ışığındaki Larita'yı gördü.

İkisi de nefes nefese sessizce beklediler. Fabrizio yeniden nefes almayı başardığında, "Nasılsın?.. İyi misin?" diye sordu.

Bitkiyle bütünleşen Larita, "Evet. Başardım... Başardım," diye cevap verdi.

"Sakin aşağı bakma Larita." Ciba, sırtını ağacın köklerine yasladı ve ağrıyan sağ koluna masaj yaptı.

Küçük bir taş parçası alına çarptı. Sonra bir tane

daha. Sonra taş toprak ve kuru dallar yağmur gibi üstüne yağmaya başladı. Ciba başını kaldırdı ve yukarı baktı. Ay, top gibi gökyüzünün tam ortasındaydı. Başını eğdi ve gezegenin tam ortasında Çin gölge oyununu anımsatır şekilde meşe ağacının üstüne yaslanmış karanlık fil silüetini gördü.

Başının tam üstünde duruyordu.

Kendini korumak istercesine yerden kaldırdığı elini gözlerinin üstüne siper ederken çatırdayarak kırılan ağacın sesini duydu. Ağaç sallanmaktaydı.

"Oh, Meryem Ana aşkına!" diye fısıldadı.

"Neler oluyor?" diye sordu Larita.

"Fil! Düşmek üze..."

Daha fazla dayanamayan ağaç gövdesi, büyük bir gümbürtüyle parçalandı. Kalın derili dev son bir ümitsizlik çığıltısı attı, meşe ağacı ve şelale gibi akan taşlarla birlikte uçurumdan aşağı yuvarlandı.

Ciba bir an için kollarıyla başını sıkıca tuttu. Gözlerini yumdu. Bütün korkusu bir yumru olup boğazını kapladı.

Şimdi karanlığın içinde uçuyordu. Karanlık, şefkatli bir anne gibi onu sararak, yaklaşmakta olduğu toprağı görmesini engelleyerek, onu göğsüne bastırıyordu. Binaların tepesinden ya da köprülerden atlayarak intihar edenlerin, yere çarpmadan önce sonlarının geldiğini anlamak için kendi kendilerine sorup sormadığını o güne kadar defalarca düşünmüştü. Ya da böylesine korkunç bir ölüm karşısında zavallı beyinlerinin bir tür kararma yaşayıp yaşamadığını ya da duygularının o dakikada sönüp sönmediğini merak etmişti.

Şimdi biliyordu. Beyin gayet güzel çalışıyordu, hatta, "Ölmek üzeresin," diye çığılık atıyordu.

Gökyüzünün ortasında bir top gibi duran ay, otları gümüş rengine boyuyordu, ama Edo Sambreddero, yani Zombi bu görüntüye bakmaya tenezzül etmeden, başı önde, savanayı bir uçtan öteki ucuna geçiyordu. Elindeki tavuk kesme makasını sıkıca tutuyordu.

Hafif ama onu ürpertecek kadar soğuk bir rüzgâr ceketinden içine işliyordu. Bedeninden ayrılmayan dondurucu soğuğa karşı kendini korumak için kollarıyla bedenini sardı.

Önünden bir grup kangurunun takip ettiği bir ceylan sürüsü geçti. Bu manzara bile onun dikkatini çekmeye yeterli olmadı.

Hamlet ne diyordu:

Şu heybetli düzen, şu yeryüzü, çorak bir yarımada gibi görünüyor bana. Üzerimizdeki şu muhteşem örtü, şu hava, tepemizde asılı şu harika gök kubbe, sırtmadan ateşlerle bezenmiş şu haşmetli çatı... Bunların hepsi bana çevremi sarmış iğrenç ve hastalıklı dumanlar gibi geliyor yalnızca.

Evet, dünya gerçekten iğrenç bir yerdi.

Ancak bunun gibi iğrenç bir yerde Silvietta, Murder gibi biriyle evlenebilir.

İki âşğın evlilik hakkında konuşmalarına kulak misafiri olduğunda, ilk önce bunun bir şaka olabileceğini düşünmüştü. Onlar kiliseden, davetten ve diğer saçmalıklardan söz ederken, *bu gerçek olamaz*, diye tekrarlayıp durmuştu. Sonra Silvietta'yı heyecan içinde ağlarken görmüş, o zaman her şeyin doğru olduğunu anlamış ve aynı zamanda da içinde bir şeylerin kurduğunu hissetmişti.

Küçükken dedesi onu, Oriolo çevre yolunun hemen altında, küçük bir arsa olan meyve sebze bahçesine götürdü ve yabancı otları ayıklaması için ona zehirli bir damlalık verirdi. "Bir damla yeter," diye de sıkı sıkı tembih ederdi ve Edo da zift gibi siyah tek bir damlayı bitkinin tam üstüne damlatırdı. Ve bitki, yarım saat içinde tüm canlılığını kaybederek kupkuru bir dala dönüşürdü.

Bana da aynısı oldu. Silvietta sonsuza dek onun yüreğini kurutmuştu.

Murder'in kaba saba ve dalgın olduğundan, ay dönümlerini bile unuttuğundan kendisine kaç kez yakınmıştı.

"Seninle konuştuğum gibi konuşamıyorum onunla. Sen başkasın. Beni anlıyorsun..."

Televizyonda *Dostlar*'ı izleyerek, kavga etmekten başka bir yetenekleri olmayan küçük canavarlardan nefret ederek ya da müzikten, Motörhead'den ve Saxonların tarihî önem taşıyan *Denim and Leather*'ından konuşarak kaç geceyi telefonda geçirmişlerdi? Kaç cumartesi öğleden sonra birlikte geçen zamana, dükkânlardaki ucuzluğa, etraflarındaki insanlara ve onları evlerine götüren otobüse aldirmeden, Corso Sokağı'nda bir aşağı bir yukarı turlamışlardı?

Anladık, onlar nişanlı değildi. O, Murder'la birlikteydi. Fakat o kepekli şişkoda ne buluyordu?

Tamam, kendisinde de doğuştan gelen bir ağız kokusu vardı, fakat bunun kök hücreyle kesin tedavisi olduğunu internette okumuştur. İtalya'da yasaktı, ama anesi ölürl ölmez Luciani babanın altınları ona miras kalacaktı ve Amerika'da tedavi olmak için yeterli parası olacaktı.

Murder bir keresinde Follonica'ya teyzesini ziyarete gitmişti ve onlarla birlikte Pizzacı Jerry Z'de akşam ye-

meğine yemişlerdi. Çok özel bir akşam olmuştu ve aralarında eşsiz bir yakınlaşma doğmuştu. Silvietta ona çocukluk korkularından ve *Death Metal*'in kraliçesi olma hayalinden söz etmişti.

Sonra onu evine kadar götürmüştü ve her zamanki gibi dostça yanaktan öpüşerek vedalaşmışlardı, ama kız onu öperken dudakları ağzının köşesine değmişti. Bu sadece bir anlık bir şeydi ve hatta Silvietta'nın öptüğü yer tıpkı sıcak yemek yerken yandığı gibi hissizleşmişti.

Aylarca o öpücüğü düşünmüştü. Eğer bir aptal gibi başını oynatmamış olsaydı, belki de dudaktan öpüşmüş olacaktı.

Parmağıyla bir zamanlar yanarak hissizleşen köşeye dokundu. Ürperdiğini hissetti ve ağlamamak için dişlerini sıktı. Sutri Ormanı'ndaki kurban etme törenini anımsadı. Ötekiler azgın köpek sürüsü gibi onu becermekle ve üstüne boşalmakla yetinmişlerdi. Oysa kendisi öyle yapmamıştı, onun için farklıydı, o aşkını da katmıştı ve sonunda boşaldığında gözyaşları içinde onu alıp oradan götürme arzusuyla başını onun küçük göğüslerine yaslamıştı.

Onu hep birlikte canlı canlı toprağa gömdükten sonra, kimseye görünmeden Silvietta'nın hava alabilmesi için toprağı eliyle açmıştı. Üç gün sonra onu sinemanın karşısındaki bankta otururken gördüğünde, o inanılmaz kızın hayatının kadını olduğunu anlamıştı.

Ve şimdi de o ikisinin evleneceklerini öğrenmişti.

Küçük kraker.

Daha fazla yaşamasının bir anlamı olmadığına göre, söyleyecek çok şey yoktu.

Şans, Fabrizio Ciba'yı bu kez de yalnız bırakmamıştı. Filin sarkık ve buruşuk karnının üstüne düşmüştü ve hayvan da çakıltaşları ve eğreltiotlarının arasında akmakta olan suyolunu bir yanıyla kaplamaktaydı. Sarmaşık kütesinin içinde düğüm olan Larita da birkaç saniye sonra yanına düştü. Orada, hareketsiz, yara bere içinde ve tek söz etmeden, yaşıyor olduklarına inanamayarak bir süre sessiz kaldılar.

Sonra Fabrizio kendini yukarı çekti ve filin üstünden inmesi için Larita'ya yardım etti, sonra etrafına baktı. Bitkilerle kaplı dar bir boğazın dibindeydiler. Tam ortasında, ışıklı kubbecikler gibi etrafa serpiştirilmiş tombul yer lambalarının aydınlattığı çakıltaşlı bir yol uzanıyordu. Etraflarında geriye kalan her şey, karanlık bir örtüyle örtülüydü.

Başlarına gelen felaketi düşünmeden edemiyordu. Düşüşüne yumuşak zemin hazırlayan fil olmasaydı, şimdi en iyi şekliyle düşündüğünde ölmüş olacaktı.

Villa Ada'da bir safari organize edilebilir mi? Böyle aptal bir düşünceyi ancak Chiatti gibi bir megaloman çatlak hayata geçirebilir.

Az kalsın ölecek olmasının da suçlusu Chiatti değildi.

Benim suçum. Bu partiye gelmiş olmakla suçu ben işledim. Buraya gelmemeliydim. Benim burada ne işim var? Bu hayvanın üstüne binmeye nasıl ikna oldum? Ben bir yazarım, kahretsin... Ben... Ben romanımı yazmalıyım. Romanım...

Bir eliyle kolunu yokladı. Onu zorlukla bükebiliyordu.

Eğer omzum çıktıysa bir daha asla yazı yazamam...

Bu kadarı Fabrizio Ciba için çok fazlaydı. Yemek

borusuna doğru yükselen sirke gibi keskin bir öfke mide-sinde fokurdamaya başladı. Başına gelenleri düşündükçe, daha da öfkeleniyordu. Öfkeyle öyle şişmişti ki az kalsın bir balon gibi patlayacaktı. Tahılları gagalayan bir güvercin gibi başını bir aşağı bir yukarı sallamaya, dişlerin sıkarak ve el kol hareketleri yaparak kendi kendine konuşmaya başladı. "Siktir! Hepinizi s..eceğim. Teker teker. Onları sıraya dizeceğim ve sıradan teker teker hepsini s..eceğim." Burun delikleri öfkeyle genişlemişti. "S..meye Chiatti serseminden başlayacağım... Güzel bir makale yazacağım ve onu mahvedeceğim. Başımıza kral kesilen o bok çuvalına gününü göstereceğim. O bana göre, kiminle uğraştığını henüz anlamadı..."

Destek görmeye çalışarak aniden Larita'ya doğru döndü. "Tilki avındakilerin orada ne işi vardı, sen bana bir anlatsana?.." Ölü hayvanın yanında kızın felçli gibi donup kaldığını görünce sesini kesti.

King Kong filminin final sahnesini izler gibiydi. Kızın, gökdelenen düşen koca maymunun yanında durduğu sahne.

Filin yanında Larita gerçekten ufacıktı. Ayrıca kalın derili, ölü hali, canlısından daha büyük görünüyordu. Hortumu yılan gibi suyolunun içindeki taşların arasına uzanmıştı. Bir dişi kırık ve ayaklarını karnına doğru çekmişti. Açık olan gözü aydınlatmanın ışığını yansıtıyordu. Ağzından damla damla akan kan, derenin sularına karışıyordu.

Larita aniden büyüünün etkisinden kurtulmuş gibi nefes almak için ağzını açtı ve sonra bir şey belki de bir yumru bunu yapmasına engel oldu. O zaman da elini yavaş yavaş uzattı ve filin buruşuk alnına koydu. Ayaklarındaki ipleri kesmişler gibi bir anda yerinden fırlarcasına aşağı gitti, hayvanın bacaklarının önünde çömeldi ve hiçkırıklarla sarsılarak ağlamaya başladı.

Fabrizio eliyle ağzını kapattı. Larita'yı nasıl da unutmuştu? Bu pisliğin içindeki tek değerli şey o idi. Hayatını kurtaran bir melekti o. O ve kendisi, diğerlerinden farklıydılar. Onların bu partiyle uzaktan yakından ilgileri yoktu. Şimdi onunla ilgilenecekti ve onu sağ salim buradan çıkaracaktı.

Koşarak kızın yanına gitti ve onun hıçkırıqlarla sarılan küçük bedenini hissederek, ona sıkıca sarıldı. Öyle küçüktü ki. Öyle savunmasız.

Gözyaşlarında boğulan gözleriyle, yüzü alev alevdi ve bir şey söylemeye çalışırken sürekli hava yutan Larita, ona, "Za... Za... Zavallı..." diyebildi.

Kimden söz ediyor?

"Hayır... bu doğru olamaz... O... O kötü bir şey yapmamıştı." Sonra yeniden ağlamaya başladı.

Filden söz ediyor, salak.

Başını tuttu ve onu omzuna yasladı. "Ağlama. Lütfen... Ağlama," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı, saçlarını okşadı. Fakat o bir türlü susmak bilmiyordu. Ritmi biraz düşer gibi oluyor, sonra nefes alıp yeniden başlıyordu.

Fabrizio ona bir şey söylemeye çalıştı. Pek bir anlam ifade etmeyen öylesine bir mırıltı gibi bir sürü şeyi arka arkaya sıraladı. "Hayır... O kadar acı çekmedi... Omurgası kırıldı, hiç acı duymadı... Kurtuldu... Bu bir yaşam zinciri."

Fakat boşuna, arkasından bir enerji kaynağına bağlıymış gibi kız durmadan ağlıyordu. Onu nasıl sakinleştireceğini bilmez halde, ümitsizce, kızı boynundan tuttu, yüzüne düşen saçlarını düzeltti ve hayatında daha önce hiç yaşamadığı bir doğallıkla dudaklarını araladı ve onu öptü.

Zombi yorgun ama hâlâ kararlı bir şekilde elektrik santraline vardı.

Halojen spotlar, binanın çevresinde bir sualtı istasyonu gibi karanlıkta parlayan ışık balonu oluşturuyordu. Santralin çevresi üç metre yüksekliğindeki tel örgüyle çevriliydi. İçeri girmek için üstünde sarı levhanın asılı olduğu demir kapıdan geçiliyordu. Levhanın üstünde siyah bir kurukafa resmi ile bir uyarı yazısı vardı: YÜKSEK GERİLİM. ÖLÜM TEHLİKESİ. Tuğla kulübenin çevresindeki meydana, arı kovanı gibi vızıldayan iki sıra halinde düzenlenmiş metal transformatörler vardı. Seramik elektrotların üstünde bir sürü kablo sarılıydı ve oradan da toprağa giriyorlardı.

Zombi, elektrikçideki kısa süreli çıraklık kariyerinde en fazla Capranica'daki Villa Giorgini'nin ev tipi, üç fazlı 9 kilowattlık, devre kesici ve sayaç panelli tesisatıyla ilgilenmişti.

Şimdi ise her şeyiyle gerçek bir elektrik santralinin minyatürüyle karşı karşıyaydı. Radyo Elektrik Sanat Okulu'na denk kurslarda bir şeyler okuduğunu anımsıyordu. Termoelektrik, hidroelektrik ve nükleer santraller vardı. Hidroelektrik olanlar nehirlerin ve barajların olduğu yerlerde olabilirdi. Nükleer olanları geçelim. Büyük olasılıkla onun bozguna uğratacağı her ne haltsa termoelektrik olmalıydı.

Neyse ki bu kulübenin başında bir bekçi falan yoktu. Demir kapı bir asma kilit ve zincirle kapalıydı.

Zombi gümüş tavuk makasını bir halkanın üstüne yerleştirdi ve sıktı. Metal kesilmiyordu. Dişlerini sıktı ve makası daha kuvvetlice bastırdı. Gücü tükenmiş yüzü bembeyaz olmuştu. Metal halka belli belirsiz bükülmüş-

tü. Baskıyı biraz daha artırdı ve bir hamlede hem zincir hem de tavuk makası havaya uçtu. Aletin sap kısmı yumruklarının içine sıkıca yerleşmişti. Onu fırlatıp attı ve içeri girdi.

Kulübeye yaklaştı. Metal kapı olması gerektiği gibi kilitliydi. Bir tekme attı ve kapı, elektrik panelleriyle dolu bir odaya açıldı. Amperölçerler, elektrik düğmeleri, sürgüler, ışıklı paneller ve manivelalar. Zombi tüm teçhizatı büyük bir dikkatle inceledi. Bazı düğmelere bastı, manivelalardan birkaçını indirdi, ama öyle dikkate değer bir şey olmadı. Belki de telleri keserek elektriği söndürebilirdi, ama devre yine çalışır hale gelirdi. Onu parçalamalı ve parkı karanlığa boğmalıydı.

Cam bir panelin içinde kırmızı saplı bir balta gördü. Camı kırdı ve onu aldı. Bir duvardaki tüm teçhizatın ortasına büyük metal bir plaka vidalanmıştı. Bir vapurun palamarları kadar kalın üç kablo, çelikten bir kumanda paneline giriyordu. Ortasında bir kol ve bir de kilit vardı ki bu da kolun hareket etmesini engelliyordu. İşte bütün santralin kalbi o idi.

O kablolardan birini kesmeliydi ve...

Acaba gerilim ne kadar yüksekti?

Hiçbir fikri yoktu. Ama onu kızartmak için yeterliydi.

Ölürdü ama görevini de yerine getirmiş olurdu.

Doğrusunu söylemek gerekirse artık ne eylem planı, ne Şeytan, ne Mantos ne de satanist saçmalıkları umurundaydı.

Üzüntüsünden ölecek gibiydi, ama sanki bir salon dolusu insanın onu son görevinde izledikleri şeklinde içinde tuhaf bir his vardı. Kendi trajik filminin kahrolası kahramanıydı o.

Bankın üstünde bir not defteri gördü. Bir yaprak kopardı ve hiç düşünmeden iki satır yazı yazdı. Onu katladı ve üstüne de, "Silvieta'ya," diye yazdı.

Mantos, çırılçıplak bir kayanın üstünde duruyordu, aya ve onun üstündeki kraterlere bakıyordu. Rüzgâr tenini okşuyordu.

Kollarını uzattı. Bacaklarını hafifçe büktü. Ellerinin arasındaki Durendal'ın ucu ileriye gösteriyordu. Nefes alıp vererek, zihnini gereksiz düşüncelerden temizledi. Serena bitti, ihtiyar piç bitti, Silvietta ve Murder bittiler ve Mantos, vücudunun olağanüstü koordinasyonuna, iskelet kasları ile merkezî sinir sisteminin uyum içindeki çalışmasına yoğunlaştı. Her hareketiyle kaslarının liflerini saran enerjiyi ve Durendal'ın içinde hapsolan öldürücü gücü giderek daha çok hisseder oluyordu.

Dünyevi yaşamdan ayrılacak olma sancısının yaklaştığını hissediyordu. Onu yakaladı ve ona hoş geldin dedi. Durendal'ı yere indirdi, sapını karnına dayadı ve sol bacağına havaya kaldırdı. Ona yaşattığı bu duygunun keyfini çıkararak, her bir tendon bağını ve kasını ayrı ayrı hissetti. Soğuk onu testis kesesinden yakalıyordu.

Mantos sonunda rahatlamıştı. Her şeyi hissedebiliyordu. Ağaçların arasındaki rüzgârın uğultusunu, bataklıkta yakınındaki Afrikalı yabandomuzlarının gırtlaktan çıkardıkları homurtularını, çam ağaçlarının dallarına yapışan salkım halindeki Siyam yarasalarının şarkılarını, evlerin salonlarında çalışan televizyonları, hastalıklı dünyayı.

Sonra olduğu yerde irkildi. Soluk borusu tıkanı ve bir titremeye omurgası baştan sona ürperdi. Karanlığın içinde birisinin onu izlemekte olduğu kanısına kapıldı. Bir hayvan değildi bu. Ama bir insan da değildi. Neydi peki?

Kılıcını öne doğru uzattı ve etrafında ileri geri salla-

maya başladı. Hiç kimseyi görmedi. Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri kılıcını ileri doğrultarak kayadan aşağı atladı, sırt çantasından el fenerini çıkardı ve yaktı. Işık demeti defne, böğürtlen çalılarının, ağaç gövdelerinin ve paslanmış çöp bidonlarının üstünde parlak resimler çizdi.

Hiç kimse yoktu. Belki de yanılmıştı, ona öyle gelmişti. Ama izlendiği duygusu hâlâ yerli yerindeydi. Ona nefret dolu bakan gözler.

Mantos çabuk tarafından pantolonunu, ayakkabılarını ve siyah tuniğini giydi. Çantasını sırtına astı ve koşarak uzaklaştı.

53

Zombi, ortaparmağıyla Silvietta'nın öptüğü yere, ağzının köşesine belli belirsiz dokundu ve mektubu elektrik panelinin üstüne yapıştırdı, avuçlarına tükürdü, baltayı sıkıca tuttu ve bacaklarını açarak kablonun karşısına geçti.

Herkesten sakladığı cesaretini gösterme zamanı gelmişti.

"Erkeklerden hoşlanmıyorum. Kadınlardan da." Kolunu kaldırdı ve ince bedenini saran bütün gücüyle ve ümitsizliğiyle kabloyu kesti.

O bakır telde yirmi bin voltluk bir gerilim yolculuk etmekteydi, bu da elektrikli sandalyelerde kullanılanın yaklaşık on misli demek oluyordu. Elektron akımı baltadan geçti ve tahta olmasına rağmen baltanın sapını bir anda küle çevirdi. Aynı kader müridin ellerine ve kollarına da değdi. Bedeninin geri kalanı, ışıklı bir sahne gösterisiyle ateşle örtüldü.

İnsan bedeninden bir fener, küçük odanın içinde zıplamaya o duvardan bu duvara çarpmaya başladı, sonra durdu, dünyaya düşmüş, uçmak isteyen bir melek gibi kollarını açtı ve yere yıkıldı. Edo Sambreddero yani Zombi, geriye küle dönmüş bir ağaç gövdesi kalıncaya kadar yandı.

Santralin türbinleri durdu. Vızıltı kesildi. Parkın ve Villa'nın ışıkları söndü. Aynı zamanda şelaleleri, göllerdeki su akışını, hayvanların yemlerini otomatik olarak denetleyen bilgisayarlar ve her türlü mekanizma, yaşam kaynağını yitirdi.

Bir jeneratör devreye girdi. Evdeki acil durum ışıkları yandı ve pnömatik pompalar da devreye girdi; girişteki çelik parmaklıklı dev kapılar, şehrin tamamını dışarıda bırakarak Villa Ada'yı bir karanlığın içine hapsetti.

Dinlenme alanlarına varış ve akşam yemeği

54

Patikadaki tombul yer lambaları söndüğünde Fabrizio Ciba ve Larita, ölü filin yanında öpüşüyorlardı. Yazar, gözlerini açtı ve bütünüyle karanlığa gömüldüklerini gördü. "Işıklar! Işıklar söndü!"

"Aman Tanrım." Larita korkuyla Fabrizio'ya sarıldı. "Peki, şimdi ne olacak? Ne yapacağız?"

Yazar, meselenin çapını anlamak için biraz zaman harcadı. O tutkulu öpüşme aklını başından almıştı. Öfkesi yatışmış, tuhaf bir rahatlama hissi onu sersem etmişti. Sonunda aşkı bulduğu bir andı ve geride kalan her şey onun için önemsiz görünüyordu. Tek istediği onu

yıkamak, tedavi etmek, yaralarını temizlemek ve sevişmekti. Ormanda fil üstünde yolculuk, uçuş, ölümün enesinde hissettiği nefesi ve hayatta kalmış olmanın şaşırtıcı sürprizi, korku, öfke ve ölümün tuhaf karışımı onu bayağı heyecanlandırmıştı.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" Kız sıkıca boynuna sarıldı.

Fabrizio, Larita'nın kalbini hissetti, memelerinin arkasında kararlı şekilde atmaktaydı. "Bilmiyorum... Pardon ama... Burada kalamaz mıyız? Bizim için sorun ne?" Operasyon görmemiş bir çift memenin hacmini hissetmenin, antika değerindeki keyfini unutalı çok olmuştu.

"Delirdin mi sen?"

"Neden? Şafağın sökmesini bekleriz. Çalıların arkasına saklanırsınız, tıpkı ilkel insanlar gibi ve kuralsızca..." Eğer bu bir gerçek yaşam olmasaydı da onun yazdığı roman olsaydı, kahramanı Larita'yı alırdı ve fazla sözle zaman kaybetmeden onu hemen soyar ve sonra da filin gövdesine yatırarak ona sahip olur ve kan, sperm ve göz yaşları dolu şehvetli bir birleşmenin içinde kaybolurdu. Evet, yeni romanına bu türde güzel bir seks sahnesi koymalıydı. Sardunya'da, Oristano yakınlarında bir yerde olabilirdi.

Larita onu düşüncelerinden çekip çıkardı. "Park, vahşi hayvanlarla dolu. Kaplanlar... Aslanlar..."

Vahşi hayvanları tamamen unutmuştu. Kızın elini sıktı. "Evet, haklısın, buradan gitmeliyiz. Fakat göz gözünü görmüyor. Arızanın hemen giderilmesini ümit edelim."

"Patikadan gitmeliyiz."

"Villa ne tarafta kaldı? Sağda mı yoksa solda mı?"

"Sol tarafta diye düşünüyorum. Umuyorum..."

"Tamam. Patikadan gidelim. Buradan birkaç metre ötede."

Fabrizio kararlı bir tonla konuşmuştu. Hayvanlar-

dan korkmasına rağmen, koruması gereken kadının yanında olması, kendini güçlü ve cesur hissetmesini sağlıyordu. Ayağa kalktı ve kalkması için Larita'ya yardım etti. "Kemerime tutun ve arkamda dur." Bir uyurgezer gibi kollarını uzattı ve karanlığın içinde, taşların arasında sallanarak kararsız bir-iki adım attı. "Fakat bu şekilde yürümemiz imkânsız, yaralanabiliriz. En iyisi dizlerimizin üstünde ilerlemek."

Böylece avuçlarının içinde çakıltaşlarını hissedinceye kadar dört ayaklılar gibi ilerlediler.

Dar boğazın ortasında, ağaçların olmadığı bu yerde, gökyüzü şehrin ışıklarını yansıtıyordu ve bu sayede yolun ortasındaki bir çukuru çevreleyen çiti fark edebiliyorlardı.

"İşte!" Fabrizio yeniden ayağa kalktı. "Bu çite tutunalım ve öyle ilerleyelim. Fakat önce bir şey istiyorum; yoksa daha fazla ilerleyebilir miyim, bilmiyorum."

"Ne?"

"Yeni bir öpücük."

Ağzını açtı ve dilinin üstüne kayan, ağzının içinde ve bademciklerinde tur atarak, hareket eden kızın dilini hissetti. Onu iyice sıktı ve sertliğini hissettirmemeye çalışarak, vücuduna bastırdı.

Evet, gerçekten güzel bir çifttiler.

Ben bununla evlenirim...

Onunla karşılaşmak ne büyük bir şanstı. Üstelik de bu karşılaşma, Salvatore Chiatti şarlatanı ve de onun boktan eğlencesi sayesinde olmuştu.

Tamam, tamam Sasà senin hayatımı bağışlıyorum. Sana karşı bir şey yazmayacağım.

Villa'nın üstüne karanlık çöktüğünde, Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri bir yumruğunu havaya kaldırarak, "Hey be! Zombi, sen çok büyüksün!" diye bağırdı.

İşlerin yoluna girdiği an gelmişti. Şimdi gidip şarkıcı kızı enselemeliydi.

Mantos, nerede olduğunu anlamak için, el fenerini çevresinde gezdirdi. Önünden geçen yol, ormanı ikiye bölen bir çeşit dar boğazın içinde ilerlemekteydi. Sırt çantasından Villa Ada'nın haritasını çıkardı ve dikkatlice inceledi.

"Mükemmel!" Doğru yoldaydı, şimdi o kanyonu baştan sona geçmesi gerekiyordu, böylece doğrudan, kaplan avına katılanlar için düzenlenen akşam yemeğinin olduğu kamp alanına varabilecekti. Şarkıcıyla birlikte diğer bütün korkak misafirleri orada bulacaktı. Kargaşanın içinde ve karanlığın dost eli sayesinde onu bayıltmak ve kaçırmak çocuk oyuncağı olacaktı.

Mutlu bir şekilde sol elinde Durendal, sağ elinde el feneri koşarak ilerlemeye başladı, damarlarındaki adrenalinle boğuşuyordu. Ne özel bir durumdu, ölecek olduğu bu günde, bütün hayatı boyunca hiç olmadığı kadar kendini canlı ve her şeyin üstesinden gelebilecek kadar yeterli hissediyordu. Şeytan ilk defa onun tarafındaydı. O özgür bir savaşıydı, bir anarşist ruhtu ve kaos avındaki bir tazıydı. Ve Zombi de onun tek satanist ortağıydı. Kendisi gibi ölümden korkmayan biriydi, kaosun olduğu her yerde görevini en iyi şekilde yapıyordu.

Kiminle uğraştığını göreceksin, benim sevgili Kurtz Minetti'ciğim.

Bir su birikintisinin üstünden atlayarak geçmek istediği sırada, arkasından gelen bir ışık seli yolunu aydınlat-

tı. Vahşi Hayvanlar'ın lideri, kendini hemen yolun kenarına attı ve bir meşe ağacının arkasına saklandı.

Bir araba ona doğru yaklaşıyordu. Arkasından gelen ışıkların yaklaştığını görüyordu ama motorun sesini duymuyordu. Villa'nın içinde dolaşmak için kullanılan elektrikli arabalardan biri olmalıydı.

Olduğu yerde hareketsizce geçip gitmesini bekledi. Cabrio'nun içinde sadece sürücüsü vardı.

Peki, arabayı alacak olsam? Larita'yı kurban edeceğim yere kadar götürmek için kullanabilirim.

Düşünmekle fazla zaman harcamadan kendini yola attı ve başı önünde arabanın peşine düştü.

56

Fabrizio Ciba, mutlu mutlu, birkaç gün sonra güzel kadınıyla birlikte Mayorka'da, Capdepera'da evinde olacağını düşündü. Fakat hemen sonra aklına oranın nemini, küvetin içindeki ölü örümcekleri, cıvataları atmış kaloriferlerini hatırladı. Ve bir de üstünde romanı duran masayı. Bütün hikâyeyi baştan düzenlemeliydi, çıkarması gere...

Yazarın aklı birden eve takıldı ve zihnindeki bütün düşünceleri silerek, her şeyi sıfırladı.

İçinde Spa olan şu beş yıldızlı otelin adı neydi?..

Zihnindeki her şeyden kurtulacağı uzak bir yere gitmeli ve orada aşk hikâyelerini birlikte yazacakları Tanrı'nın emrettiği gibi bir tatil yapmalıydı. İki eski dost gibi, kolunu Larita'nın omzuna koydu. "Bak ne diyeceğim, kendimize gelmek için güzel bir tatil yapmaya ne dersin? Ne bileyim, örneğin Maldivler'de? Denizin üstün-

deki bungalovları bilirsin, yıldızlı gökyüzünün altında ateşli geceler, cibinlikleri uçuşan yataklar.”

“Elbette hoşuma giderdi.” Larita bir an için sessiz kaldı. “Bak Fabrizio...”

“Söyle.”

Sormadan önce fazladan iki saniye daha bekledi. “Ciddi bir ilişkin var mı?”

Ciba çarçabuk yanıtladı. “Benim mi? Şaka mı yapıyorsun?”

“Bu sana iğrenç geliyor mu?”

“Hayır, kesinlikle. Ne var ki ben bir yazarın... Sen de bir müzisyensin, belki beni anlayabilirsin. Duygulardan, özellik de yoğun olduklarında, beni tüketmelerinden korkarım. Bunun mantıksız bir korku olduğunu biliyorum; ama bir aşk yaşarken romanlarımdaki kahramanlara verecek aşkımanın kalmayacağı hissine kapılıyorum.” Şimdiye kadar kimseye sözünü etmediği bir sırrı onunla paylaşıyordu. “Bu sözlerimle, benim böyle bir aşkı yaşamaya hazır olmadığını söylemek istemiyorum. Peki, ya sen?”

Yüzüne bakmayı isterdi ama karanlıkta sadece belli belirsiz silüetini görebiliyordu.

“Zor bir ilişkiden yeni çıktım; o, kendinden nefret eden biriydi. Başka bir deyişle, bir pislikti. Onun peşinden az daha ölüme gidiyordum. Don Toniolo cemaati ve iman duygusu hayatımı kurtardı.”

Larita konuşurken Fabrizio bir yerlerde okumuş olduğu haberi hatırladı; uyuşturucu bağımlısı bir şarkıcıyla nişanlanmıştı ve yüksek miktarda aldıkları uyuşturucu yüzünden ölümlerle burun buruna gelmişlerdi.

“Ve sonra yeniden hayata döndüğümde, yeni bir aşk hikâyesi yaşamaya cesaretim yoktu. Yeni bir pislikle karşılaşmaktan korkuyorum. Her ne kadar, yalnız olmak zaman zaman hüzün verici olsa da.”

Fabrizio onu kendine çekti ve kollarını kızın beline

sardı. "Biz birlikte çok mutlu olacağız. Bunu hissediyorum."

Larita güldü. "Neden bilmiyorum ama ben senin biriyle nişanlı olduğundan emindim. Bunu öğrenmek için menajerimi aradım ama telefonu kapalıydı. Peki, sen kadere inanır mısın?"

"Ben gerçeklere inanırım. Gerçekler bizim hayatta kalmayı başarmış iki kişi olduğumuzu gösteriyor. Ve de bunu denememiz gerektiğini söylüyorlar." Alıp götürcekmiş gibi kızı kucakladı ve onu öptü. Gözlerinin ta içine bakmayı çok isterdi, ne yazık ki karanlığın ortasındaydılar.

Kız bir anda kendini geriye çekti. "Peki, Nairobi'ye gitsek nasıl olur?"

"Kenya'ya mı gitmek istiyorsun? Ben oraya bir kez gittim, Malindi'ye. Deniz fena değil ama Maldivler'in yerine oraya mı gitmek istiyorsun?"

Yeniden yürümeye koyuldular.

"Hayır... Hayır... Sen ne anladın? Nairobi'nin gecekondu mahallelerindeki çocuklara aşı yapmaya gidelim, diyorum. Ben bunu her sene yapıyorum. Çok önemli bir şey. Büyük bir yazar olarak, sen de oraya gelecek olursan, onlara büyük bir moral vermiş olursun. İnsanlığın bu korkutucu karanlığında çalışan misyonerlere varlığıyla ışık tutarak yardım edebilirsin."

Fabrizio gözlerini gökyüzüne çevirdi. Böyle şansın içine, kendisi baş başa sakın bir hafta geçirmeyi istiyordu, kız da karşılığında ona insanlık kâbusunu teklif ediyordu. "Iıh, şey... evet, tabi... Olabilir... Fakat..." diye kekeledi.

"Fakat ne?"

Fabrizio içten konuşmadan edemedi. "Şey... Ben bir tatil düşünüyordum. Beş yıldızlı. Yatakta kahvaltı. Bunun gibi şeyler işte."

Kız onun boynunu okşadı. "Bunun bin kere daha iyi olduğunu göreceksin... Bu deneyimin yazılarına da olumlu bir katkıda bulunacağından eminim. Orada yaşanan drama yakın olduğunda, aklın pek çok düşünceyle dolacak."

Yazar sessiz kaldı. Bir kadınla ciddi bir ilişki yaşamak istiyorsa onun arzularını dikkate alması ve ona güvenmesi gerekirdi. Ve bu manada Larita özel biriydi, hayal edemeyeceği kadar güçlüydü, önüne çıkan her türlü zorluğu silip süpüren bir tayfın gibiydi ve aynı zamanda da insanı sorgulayan bütünüyle savunmasız ve naif bir yanı vardı.

"Evet," dedi Fabrizio. "Tamam, geliyorum. Bilgisayarımı da götürürüm, akşamları, aşıllardan sonra yazılarımı yazarım."

Larita elini sıkıca tuttu ve heyecanlı bir sesle, "Hadi, bu yerden çıkalım. Gerçek dünya bizi bekliyor."

57

Dört bir yanı açık, külüstür araba neyse ki yavaş gidiyordu.

Nefesi kesilen Mantos, bir elini uzattı ve aracın arka kapısına tutunarak beceriksiz bir atlayışla araca bindi. Şoför hiçbir şeyin farkında değildi.

Yoğun köri kokusunun geldiği büyük tencereler sıkı sıkı bir kasanın içine yerleştirilmişti.

Şimdi şoförü devredışı bırakması gerekiyordu. Kukulctasını başına geçirdi, sinsî bir kedi gibi gerildi ve bir kükreyişle Malezya kaplanı Sandokan usulü adamın üstüne uçarcasına atladı. Vahşi bir hayvanın kükreme sesi-

ni duyan ve de onu kaplan zanneden şoför de o anda taş kesildi.

Oysa Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri, elinde kılıcı, uçuşuna devam etti, arabanın kaportasının dışına bir planör gibi süzüldü ve son sürat, yolun ortasında duran aslan postuna çarptı. Durendal elinden bir yana fırladı. Arabanın tamponu ayaklarına yirmi santim kala durdu.

Doğduğu yerde yirmi yıl boyunca çobanlık yapan, Burkina Fasolu Mbuma Bowanda, önce başının üstünde dengede durmaya çalışan sonra üstünden atlayarak, arabanın ön tarafında gözden kaybolan tuhaf bir yaratık görmüştü.

Burkina Faso'nun başkenti Ouagadougou yakınındaki küçük köyünde, dolunayın olduğu gecelerde, eski bir inanışa göre nehrin çamurlarından zift gibi kap-kara, kanatlı bir şeytan çıkar, köydeki koyunları ve inekleri çalardı. Onun adına "Bonindà" diyorlardı. O böyle halk masallarına inanmazdı, ne var ki bu yaratık, çocukluğunda onu uyutmak için büyükannesinin anlattığı canavarlara tıpatıp uyuyordu.

Titreyerek koltuğundan kalktı. Şeytan hâlâ arabanın önünde yerde yatmaktaydı. Ölü gibiydi.

Şimdi onu ezip geçsem...

Ama bunu yapmadı. Ayrıca şeytanların bu şekilde ölebileceklerinden de şüpheliydi, zaten bu kamp aracının tekerlekleri de onu ezemeyecek kadar küçüktü.

Şeytan başı önünde ayağa kalktı, ellerini kaportaya yasladı ve korkunç bir çığlık attığı sırada, o da aracı geri vitese geçirdi.

Mbuma, insanların korkudan altlarına ettiklerini duymuş ama bunun her zaman bir abartı olduğunu düşünmüştü. Buna en başından inanması gerekirdi. Donunun ıslandığını hissediyordu.

Bir sıçrayışla arabadan dışarı atladı ve bacaklarını açarak villaya doğru koşmaya başladı.

Çakıltaşları yüzünden parçalanan elleri ve dirseklerinin acısına rağmen, Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın Lideri, zavallı adamın korkarak kaçmasını izlerken bir çeşit orgazm yaşadı.

Sandokan kükremesi gerçekten korkutucuydu. Böyle sesleri çıkarma konusunda yeteneği olduğunu keşfetmişti. Bunu bildiğine göre, cırılçiplak, kılıcı elinde yatak odasında Serena'nın karşısına çıktığında onu öldüresiye korkutabilirdi.

Otların arasına fırlayan Durendal'ı topallayarak gidip aldı, sonra da arabaya bindi. Arabayı çalıştıracığı sırada birilerinin durması için ona bağırdığını duydu. Onları göremiyordu ama sese bakılırsa çok uzakta olmasa gerekti.

Korkuyorsun, ha!

Mantos güzel bir kahkaha attı ve doğruca Zombi'yi bulmaya gitti. İki kişinin Larita'yı kaçırması daha kolay olacaktı ve böylece Forte Antenne'ye kadar yürümek zorunda kalmayacaktı.

Kraliyet Villası'na dönüş

58

Arabanın farları görünür görünmez, Fabrizio Ciba ve Larita bağırırmaya, ellerini kollarını sallamaya başladılar.

Araba bir yüz metre kadar ötelerinde durmuş, birkaç dakika sonra bir manevra yaparak gerisingeriye dönmüştü.

Yazar başını sallıyordu. "Boş ver, aldırma, zaten geldik sayılır. Işıkları görür gibi oluyorum."

Fabrizio, kanyonun sonundaki karanlığın içinde kızıl bir ışığın parladığını fark etti. "Evet, bu doğru! Kamp yeri hiç de uzakta değil. Hadi devam edelim."

Yeniden yola koyuldular, adımlarını zorlaştırarak onların soluğunu kesen çakıltaşları, ayaklarının altında gıcırdıyordu. Kanyonun sonunda gördükleri kırmızı ışık, yolu baştan sona kızıla boyayacak kadar kuvvetliydi. Ağaçların tepelerini saran kızıl duman gölden yükseliyordu.

"Ne yapıyorlar böyle?" diye sordu Larita.

"Etləri pişirmek için ateş yakmış olmalılar." Fabrizio adımlarını hızlandırdı. "Acıkmaya başladım."

"Ben vejetaryenim. Fakat bu akşam belki bir dilim biftek..."

Elli metre daha ilerlediklerinde yanık odunun boğucu kokusu boğazlarını tahriş etmeye başladı. Duman bulutunun ortasında şimdi de gölün karanlık sularına yansıyan ateşten uzun dilleri fark ettiler.

Larita bir eliyle ağzını kapattı. "Barbekü için bu ateş biraz fazla değil mi?"

Nihayet büyük bir vadiye ve suni bir göle açılan kanyonun sonuna gelmişlerdi. Gölün üstünde yüzen evlerden biri ateş almış, alev alev yanmaktaydı. Kış tarafı çoktan sulara gömülmüştü ve baş tarafı ise bir odun yığını gibi havaya kalkıyordu.

Larita, Fabrizio'nun elini tuttu. "Neler oluyor burada?"

"Bilmiyorum. Bir gösteri olsa gerek. Chiatti konuklarını şaşırtmak için annesini bile öldürür."

Biraz daha ilerlediler. Larita ona az ilerideki çam ağacına çarparak tersyüz olmuş bir kamp aracını işaret etti. Çelik tencereler yerlere devrilmiş, her yere basmati

pilavı saçılmıştı. Hiçbir şey söyleyemeden birbirlerine baktılar, sonra Fabrizio onun elini tuttu. "Yanımdan ayrılma."

Bir kameriyeye uzanan iskelenin karşısında dizilmiş olan diğer teknelere ulaşmak için göl kıyısı boyunca ilerlediler. Ölüm ocağından yükselen kırmızı ışıkların ulaşmadığı sulara ise yüzgeçlerin çarpması ve suları sıçratan tuhaf bir hareketlilik vardı. Sanki birçok dev balık tek bir yemek için itişip kakışıyor gibiydi.

İskeleeye yaklaştıklarında mantar biçimli sobaların ve masaların yerlere atıldığını gördüler. Şişeler kırılmıştı. Kâğıt fenerler kömür olmuştu. Ve bu karışıklığın ortasında bir yabandomuzu ve akbaba sürüsü yemek artıklarını didiklemekteydi. Manzaraya bakılırsa kalabalık bir barbar topluluğu oradan henüz geçmiş gibiydi.

Fabrizio'nun zihninde yankılanan mantığının sesi, ona bir an önce oradan uzaklaşmalarını söylüyordu.

Belki de bir aslan sürüsü bu kamp yerine saldırdı.

Ne var ki bu, hayvandan çok bir insan işine benziyordu. Bütün çadırlar parçalanmış, kazıkları sökülüştü.

Larita şaşkın gözlerle etrafına bakındı. "Herkes nerede?"

Garsonlar, aşçılar, çalışanlar ortada hiç kimse yoktu.

Kız iskeleeye doğru yürüdü. Fabrizio, istemeyerek de olsa peşinden gitti.

Demirlenmiş olan teknelerde de durum farklı değildi. Açık büfe yağmalanmıştı. Hint yemeğinden arta kalanlar çiçeklerin, kafaları kopmuş kutsal Hint heykellerinin arasına ve parçalanmış bir sitarın bulunduğu sahnenin ortasına saçılmıştı. Bir masanın üstüne süzülen siyah, iri bir karga tandırda pişmiş tavuğu, gagalamaktaydı.

Fabrizio, Larita'nın yanına geldi. "Ben olabildiğince çabuk bir şekilde buradan çekip gidelim, derim. Bütün bu olan biten şey hiç hoşuma gitmiyor."

Larita yerden bir lame ayakkabıyı alarak havaya kaldırdı. "Hiç anlamıyorum..."

"Önemi yok... Gidelim buradan."

Arkalarından gelen bir kadın sesiyle irkildiler. "Kocam..."

Duygusuz ve boş gözlerle bakan bir kadın kapıda durmaktaydı. Kolları iki yanında sarkıyordu ve güçbela ayakta duruyordu. Üstündeki sari paramparça olmuş, bir paçavrayla kundaklanmış gibi, bacaklarının arasından sarkıyordu. Sutyenin bir askısı kopmuş ve ortaya çıkan göğsünün üstünde uzun kırmızı tırnak izleri vardı. Ayaklarında bir ayakkabısı yoktu. Bir zamanlar bir topuz yapılarak toplanmış sarı saçları şimdi kana bulanmış bir çalı görünümündeydi. Kurumaya yüz tutmuş bir kan deresi kulağının yanından akmaktaydı.

Fabrizio ilk görüşte onu çıkaramadı ama sonra dikkatli bakınca hatırladı. Mara Baglione Montuori idi, çağdaş sanat eserleri konusunda uzman olan Milano'lu sanat galericisinin karısıydı. Bu kadını tanıyordu, çünkü o aynı zamanda bir moda dergisinin de editörüydü ve bir defasında, çok zaman önce, kendisiyle röportaj yapmıştı. Popolo Meydanı'ndaki Rosati'de bulunduğu o herkese tepeden bakan, şık kadının şimdi karşısında posası duruyordu. Yüzünde henüz tecavüze uğramış bir kadının donuk ve serseme dönmüş ifadesi vardı. Başına yıldırım düşmüş ya da birisi beynine vurmuş gibiydi.

Fabrizio ona yaklaştı ve burnuna çok pis bir koku geldi. Kadının keskin bir ter kokusu vardı.

"Mara, ne oldu sana? Diğerleri nerede?" Fabrizio siddiktorbasının patlamak üzere olduğunu fark etti.

Kadın onun gözlerine bakmaktan kaçındı ve ağır ağır çevresini süzdü. "Kocam..."

Larita yerden bir sandalye aldı ve kadını oturttu. "O nerede?"

Mara Baglione Montuori ayağından diğer ayakkabısını da çıkardı ve onu okşar gibi göğsüne bastırdı. "Kocam..."

Şarkıcı, teknenin etrafında dolaşarak kadının kocasını aradı.

Bu arada Fabrizio da onunla göz göze gelmeye çalışarak kadının bileklerini tuttu. "Dinleyin beni, beni hatırlıyor musunuz? Ben Fabrizio Ciba, sizinle tanışıyoruz."

Kadın yüzüne baktı ve sanki aklından komik bir şey geçmiş gibi gülümsedi. "Salı günü Portofino'ya gitmeliyiz, Agnese'nin düğünü var."

Fabrizio sarsıntı geçiren ya da hastalanan insanlara karşı hiçbir zaman sabırlı olmamıştı; özellikle şimdi, içinde bulunduğu bu ortamda böyle bir şey söz konusu bile olamazdı. "Anlıyorum, çok sarsıldınız, bunun için çok üzgünüm... Fakat şimdi burada neler olduğunu bana açıklamalısınız!"

Fakat o başka bir âlemdeydi. Büyük bir olasılıkla da Portofino'daydı. "Kocam, Agnese'nin kocasından nefret ediyor, neden böyle yaptığını ben hiç anlamıyorum. Çok akıllı biri. Daha çok genç... Piero da onun yaşındayken..."

Kadını sarstı. "Kocan nerede şimdi? Seninle beraber miydi?"

Fabrizio onu rahatsız ediyormuş gibi, kadın sıkılıverdi ve ona arkasını döndü. Yerde bir gümüş tepsi vardı, üstündeki yansımaları gördü.

"Aman Tanrım! Ne hale gelmişim... Makyajım... Saçlarım... Tanınacak gibi değilim." Masadan bir çatal aldı. "Küçükken ben ve kız kardeşlerim Punta Ala'da bebeklerimizin saçlarını taramak için bunun gibi şeyleri kullanırdık." Kanla tiftikleşen saçlarının arasından çatalı geçirmeye başladı.

Ciba büyük bir hüsrarla başını geriye attı. "Yok. Bunun devreleri yanmış."

“Aman Tanrım! Ne korkunç... Buraya gel! Koş!” Larita bir pencerenin yanındaydı ve eliyle ağzını kapatmış bir şeye bakıyordu.

Fabrizio yanına gitti ve cesaretini toplayarak o da dışarı baktı.

Ciba, doğal hayatın anlatıldığı belgesellerle Animal Planet uydu kanalını her zaman çok sevmiştir. Romanını yazarken sık sık olduğu gibi ekranda her zaman bu kanalı açık tutardı. Avcı kaslarındaki bütün enerjisini boşaltarak var gücüyle ve gözünü karartan bir açlıkla avının üstüne atladığı o an geldiğinde, Ciba yerinden kalkar ve sahneyi yakından izlemek için televizyonun karşısındaki kanepeye otururdu. Afrika antiloplarının kabuklu gözleri, aslanın çiftesi, vahşi kediyle bir otoburun içinde birbirine karıştığı toz bulutu ve kurbanın son nefesini vermeden önce son kez yerden kalkan başı, Ciba tüm bu şeylere bayılırdı.

Bu çatışmalarda doğal yaşamın vahşetine bir kez daha tanıklık ederdi. İnsanların sahip oldukları şeyleri elinde tutan da aynı şeydi.

Ama şimdi canlı canlı bir kaç metre uzaktan izlemekte olduğu benzer sahneyi aynı şekilde heyecan verici bulmadı. Bakışlarını, sadece gözucüyle görecektir şekilde, köpürmekte olan göle doğru çevirdi. Fakat bu sahtecilik de bir işe yaramadı. Bir kere görünce bir daha kendini çekmek zordu.

Piero Baglione Montuori'den kalan parçalar üç koca timsahın bulunduğu suyun içinde yüzmekteydi. Sıra sıra sivri dişler; Jamaikalı heykeltıraş Andrew Dog'u keşfiyle sanat dünyasında tanınan Milanolu ünlü sanat galericisinin bedenindeki yağları lokmalar halinde parçalamakla meşguldü. Sürüngenler eti parçalayamadıklarında, kanlı suları etrafa sıçratan bir coşkuyla birbirlerine dolanmaya başlıyorlardı. Zavallı adamın başı, Hindistan cevizinin sağır edici gürültüsüyle salın yan çeperlerine çarpıyordu.

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri elektrik santralinin önünde acı bir frenle durdu.

Yolda Zombi'ye rastlamamıştı, buna karşılık bir sürü davetliyle karşılaşmıştı. Yanlarından geçerken ona deli gibi bağırması, onu durdurmaya çalışarak ellerini kollarını havada sallamışlardı. Hatta içlerinden biri doğruca yolun ortasına geçerek onu durdurmayı denemişti. Mantos, peşinden koşmalarına rağmen bu sersemelerin yanından hızını bile kesmeden geçmişti. Her şey onun önceden planladığı gibi kusursuz gitmişti. Karanlık çöker çökmez, ışığın sefil yaratıkları paniğe kapılmış ve Villa da bir korku tüneline dönüşmüştü. Fakat o gölgeler onu olduğundan daha karanlık, çok daha kararlı ve acımasız bir insan haline getirmişti. Elinde Durendal arabadan indi, el fenerini açtı ve etrafına bakındı.

Bu Zombi de nereye kaybolmuştu?

Vahşi hayvanlara aldırmadan çayırlardan ve ormandan geçerek yolu kestirmeye karar vermiş olmalıydı.

O bir Abaddon'un Vahşi Hayvanı'ydı ve hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmazdı.

Oradan ayrılmadan önce Mantos, kuruntulu bir şekilde elektrik santraline göz atmak istedi.

Binaya yaklaştıkça burnuna tuhaf bir koku gelmeye başladı.

Kızarmış et gibi kokuyor.

Demir kapı açıktı. Yerde asma kilidiyle bir zincir ve yanında da kırık tavuk makası.

Mantos gülümsedi ve ışığı kabinin içine tuttu. Duvarları baştan sona kaplayan dolaplar ve açık ahşap kapı içerde bir yangın çıkmış gibi kapkaraydı. Zombi çatlağı etrafı yangın yerine çevirmişti.

Vahşi Hayvanlar'ın lideri feneri yere tuttu: Benim cesur müridim, harika bir iş çıkarmışsın." Bir ışık demeti yer döşemesini yalarken, bir anda odanın ortasında yatan bir karaltıyı aydınlattı. Mantos, o şeyin ne olduğunu daha iyi görmek için ileri doğru iki adım attı.

Yanmış bir lastik parçası mı? Hayır... Bir ayakkabı.

İleri doğru bir adım daha attı. Bu bir ayakkabıya benziyordu. Kömür olmuş bir ayakkabı. Erimiş topukları, tabanında hâlâ belli belirsiz fark ediliyordu.

Mantos birkaç kere yutkunmak zorunda kaldı. Nefesini tuttu ve bir adım daha yaklaştı ama el fenerini doğrucaya üstüne tutmaya cesaret edemedi. Onu eline aldı.

Ayakkabının içinde kömüre dönmüş bir bacak ve diğer insan kalıntılarını gördü. Elbiseleri tamamen yanmış olmalıydı ve kapkara ve kurumuş derisi, tıpkı bir zift gibi yapışarak kemiği kaplamıştı. Göğüs kafesinin seçildiği bedeninden geriye şekilsiz bir kütle kalmıştı. Kollarını kaldırmıştı ve el parmakları ısıyla kıvrılmış gibi bükülüydü. Alevler kelimenin tam manasıyla başını yalayıp yutmuştu. Geriye sadece hatları silinmiş kapkara bir küre kalmıştı ve eğer kara bir delikten dışarı uzun beyaz dişleri çıkıyor olmasaydı bunun bir insan başı olduğunu anlamak olanaksızdı.

Bu haliyle annesi bile onu tanıyamazdı. Ne var ki Mantos onun kim olduğunu biliyordu. Alın şekli, boyu, ayakkabıları ve dişleri.

Off!.. Tanrım! Zombi bir kibrit çöpü gibi yanmıştı.

Durendal elinden kayarak yere düştü. Midesi altüst oldu. Bir eliyle ağzını kapattı ve kusmamak için kendini zor tuttu. Dizleri büküldü, gördüğü şeye inanamaz bir halde kapının yanına çömeldi.

Elektrik akımını kesmeye çalışırken kendini yakmış olmalı.

Saverio bir elini uzattı. Zombi ne hale gelmişsin...

“Dostum... Nasıl...” Avazı çıktığı kadar bağırarak, bütün öfkesini kusmak isterdi, ama ağzını sonuna kadar açtı ve elleriyle başına iki yandan bastırdı.

Neden? Neden böyle? Böyle olmamalıydı. Bu şekilde değil. Şarkıcıyı Şeytan'a kurban ettikten sonra, birlikte, hep beraber intihar edeceklerdi. Anlaşma böyleydi.

Anlaşmayı neden bozdun?

Dalga dalga bir acı Mantos'u sarıverdi, onu var gücüyle bir okyanusun dev dalgalarının içine gömdü. Gerçeğin acımasız parlak ışığıyla gözleri kör oldu.

Benim yüzümden öldü. Ben ne halt ettim?

Eğer sen olmasaydın... İncecik kömürleşen kolunu yerden kaldırarak kıvrılmış parmağını ona doğrulttuğunu görür gibi oldu. Eğer sen olmasaydın... Ben şimdi Oriolo Romano'da olacaktım. Annemle beraber. Murder ve Silvietta ile birlikte. Önümde upuzun bir hayatla. Beni bu şekilde ölüme götüren sen, kendini ne santyorsun?

Mantos kapının yanında çömeldiği yerden ona dik katlice baktı. Flamingo sinemasının eski perdelerinden diktirdiği siyah tuniğe baktı. İnternet sitesi eBay'den satın aldığı Durendal'a baktı. Ve ne kadar acınacak halde olduğunu fark etti.

“Ben ne yapmaya çalışıyorum?” diye fısıldadı, kömüre dönen incecik kolun ona cevap vermesini ümit etti.

Acı dolu bir yumru, bir asit topu gibi nefes borusunda patladı. Gözyaşları bir perde gibi gözlerini örterken, gözlerini kırıştırmaya başladı. Mastri d'Ascia Tirolesi Mobilya Mağazası'nda bir memur olan Saverio Moneta'nın, Charles Manson gibi kötü ve acımasız olmayı hayalettiği tiyatrosu, başına yıkılmıştı. Şeytan, Büyük Mantos, Abaddon'un Vahşi Hayvanları, Larita'yı kurban etme töreni, ağır depresyon geçiren bir gence kendisini öldürtmeyi başarmış, zavallı küçük bir adamın

uydurduğu saçmalıklardı. Dört ayağının üstünde bir çocuk gibi ağlayarak müridinden kalan parçaların yanına eğildi. "Affet beni Edo..." Kavru lan bileğini tuttuğu anda bilek elinde un ufak oldu. "Ben şimdi ne yapayım? Söyleyin bana, ben ne yapayım?"

Ona bunu hiç kimse söyleyemezdi. Tek başınaydı. Dünyada hiç kimse kalmamış gibi yalnız ve perişandı. Zombi artık yoktu. Zaten Serena ve yaşlı piç de onun ölüsünü görmeyi istiyorladı. Murder'i ve Silvietta'yı yitirmişti.

Bumunu çekerek ve yüzündeki yaşları eliyle silerek bir köşede oturdu.

Bu yanık parçaları toplayıp onları gömmesi gerekiyordu. Ya da onları Bracciano gölünün sularına atmalıydı.

Gözlerini kuruladı. "Seni burada bırakmam... Sen merak etme. Seni evine götüreceğim. Oriolo'ya. Bu kadar saçmalık yeter."

Ayağa kalktı ve el feneriyle etrafı kolaçan etti. Büyükçe bir kutu bulmalıydı. En azından Ikea'nın mavi poşetlerinden bir tane bulsa da olurdu.

Elektrik panelinin üstünde asılı duran dörde katlanmış kâğıdı fark etti. Yaklaştı ve üstündeki yazıyı gördü: "Silvietta'ya". Kâğıdı aldı ve tam açacağı sırada, arkasından gelen bir adamın bağır an sesini duydu: "Çocuklar! Şu güzel kokuya bakın! Pişmiş et kokusu! İşte barbekü! Yaşasın. Başardık. Fakat bu eğlence de canımıza ne biçim okudu. Chiatti tam bir serseri, elektrik faturalarını bile ödememiş."

Fabrizio, Larita'yı bir köşeye çekti ve alçak bir sesle, "Şimdi, sen ve ben, güneş gibi güzeliz, bu yerden çekip gideceğiz. Hatta bunu koşarak yapacağız. İçimde çok kötü bir his var."

"Peki ya bu zavallı kadın?" Şarkıcı, çatalla hâlâ tiftikleşen saçlarını taramaya çalışan Mara Baglione Montuori'yi gösterdi. "Onu ne yapacağız?"

"Onu yanımızda götüremeyiz, bizi yavaşlatır. Birini görür görmez ona gidip kadını almasını söyleriz."

Larita kararsız kaldı. "Bilmiyorum... Onu burada yalnız bırakmak bana doğru bir şey gibi gelmiyor."

"Doğru, hadi güven bana." Fabrizio, kızın elini tuttu ve onu iskeleye doğru çekti. "Villa'nın, göle yakın bir girişi bulunduğunu hatırlar gibiyim." Ucunda yağ lambası yanmakta olan uzun bir bambuyu yerden sökerek çıkardı. "Hadi hareket edelim."

Gölü arkalarında bırakarak, büyük ağaçların ve dev bitkilerin çevrelediği yol boyunca yürüdüler.

Yazarın aklından binlerce soru geçiyordu. Sanat galericisinin parçalanmış bedeninden etlerini lokma lokma koparan timsahların görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu.

Larita başı önünde ve hiç konuşmadan yanında yürüyordu.

Tam ona biraz acele etmesini söyleyecekti ki; karanlıkta hareket eden bir şey gördü. Larita'ya durmasını işaret etti ve etrafı dinlemeye koyuldu. Hiç. Sadece uzaktan Salaria Sokağı'ndaki arabaların gürültüsü duyuluyordu.

Yanılmış olmalıyım.

Larita'ya baktı. Gözleri çakmak çakmaktı ve titriyordu.

Fabrizio kalbinin saatte binle gittiğini fark etti. Kızın elini tuttu. "Az sonra varmış olacağız."

Yürümeye devam etti.

Larita geri zıplayarak, "Oradaki şey de ne?" diye çılgınlık attı.

Fabrizio olduğu yerde kalakaldı. "Hani, nerede?"

"Şu ağaçta."

Fabrizio, pelte gibi gevşeyen bacaklarıyla, elindeki ışığı Larita'nın gösterdiği yere doğru kaldırdı. Hiçbir şey göremiyordu. Işığı çevresinde sallayarak bir adım daha attı. Hiçbir şey yoktu, ama kahretsin, korkudan altına edecek haldeydi. Korku onu boğazından yakalamış sıkıyor da sıkıyordu... da, o şey neydi peki?

Bir dala tutunmuş sarkan bir karaltı.

Bir maymun mu?

Bu bir maymun olamazdı. Maymuna göre fazla büyük.

Bir goril mi?

Fazla şişman. Bir an için bunun bir heykel, ağaca asılmış bir manken olduğunu düşündü.

Geri geri gitti ve lambanın zayıf ışığında ağacın dallarının diğer kısmı da aydınlandı. Asılı olan başka iki tane daha...

İnsanlar.

Sallanan tombullar.

Etrafında bir tur döndü ve Larita'ya bağırdı. "Kaç! Çabuk!"

Arkasında belli belirsiz bir gürültüyle bir hırıldama sesi duydu. O canavarlardan biri aşağı atlamış olmalıydı.

Nefesi kesilene kadar koşmaya başladı. Bambunun ucundaki alev sönmüş ve geriye kalan tek ışık uzaktaki kamp yerinin ışığıydı.

Hayatında hiç yapmadığı gibi dört nala koşuyordu ve ayaklarının altında gıcırdayan çakıltaşlarını ve nefes borusunun içinde boylu boyunca dönüp duran havayı duyuyordu.

Larita'nın yanında olmasını ümit etti.

Ya geride kaldıysa?

Geri dön! Dur! Seslen ona! Beyninin içinde kendine bağırıyordu.

Bunu yapmayı çok isterdi ama tek yapabildiği koşmak ve onun da aynı şekilde yanında koştuğunu ümit etmekte.

Yaklaşık on metre kadar sonra kızın çığlığını duydu.

Onu yakaladılar! Aşağılık şerefsiz adam, onu yakaladılar işte!

Koşarken başını geriye çevirdi. Her şey simsiyah bir örtünün altına gizlenmiş gibiydi ve o siyahlığın içinde onun yakarışlarını ve canavarların kaba hırılıtlarını işitti. "Fabrizio! Bana yardım et! Fabrizio!"

Durdu ve kesilen nefesiyle iki büklüm eğildi. "Ben bu pislik için fazla yaşlıyım." Sonra beklenmedik bir cesaretle avazı çıktığı kadar bağırdı: "Bırakın onu piç kuruları!" Sonra yumruklarını sıktı, gözlerini yumdu ve onları korkutmak, kaçırmak, yok etmek ümidiyle, kollarını sallayarak geri döndü.

Fakat ayağı bir taşa akıldı ve yere düştü ve çenesini çakıltaşlarına çarptı. Acıya aldırmadan, dişlerinden kan sızarken yeniden ayağa kalktı ve tam o sırada bir yumruk, bir sopa, ağır bir cisim görülmemiş bir şiddetle sol omzuna çarptı ve Ciba kendini yeniden yerde buldu. Şakaklarını patlatıncaya kadar bağırarak yeniden ve de emekleyerek yerden kalkmayı denedi, ama bu defa da şiddetli bir yumruk delercesine midesine gömüldü.

Fabrizio Ciba yarılmış bir balon gibi bir köşeye yığıldı ve turuncu renkte binlerce ışık gözlerinde yanıp

sönmeye başladı. Bedenindeki tüm nefesi dışarı verdi ve acılar içinde orada yatarken, bir insanın ancak alışveriş poşetini kaldırabileceği kolaylıkla ve şekilde kocaman ellerin onu yerden kaldırdığını hissetti.

Nefes alamıyordu, yürüyen varlığın omzunda yatmaktaydı. Gözlerini araladı. Pembe turuncu bir gökyüzü başının üstündeydi, bir eliyle ona dokunabilirdi, vakumlu torbalar gibi havayı emerek sıkışan ciğerlerinin hırıltısını duyuyordu.

İçinden, kendi kendine yeniden nefes alabileceğini, ölmeyeceğini söylerken, karanlığın basit bir ışık yoksunluğundan çok daha öte bir şey olduğunu fark etti.

Ensesine inen bir darbe, aklından geçen son düşünceleri de alıp götürdü.

61

“Sen ne yiyorsun? Bize de biraz versene. Hadi, açgözlülük etme.”

Saverio kapıdan kendisine bakan üç tip gördü. Uzun boylu, saçları salkım saçak ve çerçevesiz gözlüklü olanını kesinlikle televizyonda görmüştü, bir sunucu olmalıydı. Daha bodur ve alını iki parmak uzunluğunda olan diğeri bir politikacı olmalıydı. Üçüncüsü, ı-ıhıh... Onu tanııyordu.

Ralph Lauren marka avcı kıyafetleri, bol bol jöleli saçları ve ellerinde şampanya şişesiyle bu adamlar kendilerini tanrı zannediyorlardı, ama üç sarhoş pislikten başka bir şey değildiler.

Saverio bu pislikleri iyi tanırdı. Okul yıllarında bu tiplerle az uğraşmamıştı. Genellikle birbirlerinden güç

alarak grup halinde dolaşırlardı. Seni gözlerine kestirecek olurlarsa ve bir de senin rahat bırakılmayı istediğini anlayacak olurlarsa, aç sırtlanlar gibi etrafında dönüp dururlardı.

Şayet seni okul çıkışında beklediklerini sana söyleyecek olurlarsa şanslısın, yoksa herhangi bir zamanda, sudan bir bahaneyle sana saldırır, seni bir güzel döver, mesele de orada kapanırdı. Başka durumlarda ise arkadaş gibi yaklaşır, yüzlerine sevimlilik ve kibarlık maskesi takınır ve sana onlardan biriymişsin gibi davranarak seni kandırırlardı ve sen de o anda bir aptal gibi buna inanıp süngünü düşürünce seninle alay ederek kalbini kırarlardı. Sonra da seni kırık bir oyuncak gibi kaldırıp atarlardı. Fakat pazarları aileleriyle kiliseye gider ve şaraplı ekmek yiyerek dua ederlerdi. Liseden sonra da babalarının parasıyla okumaya yurtdışına giderlerdi. Orada temizlenir arınır, Oriolo'ya birer avukat, ekonomist ya da dış doktoru olarak geri dönerlerdi. Adammış gibi görünürlerdi ama içlerindeki pislik hâlâ yerli yerinde dururdu. Daha çok politikaya girer ve Tanrı, aile ve vatan gibi değerlerden söz ederlerdi. Bunlar Katolik kültürünün yeni şövalyeleri idi.

Saverio, Zombi'nin notunu hemen pantolon cebinin en dibine sokuşturdu. Gözlerini kırıştırdı ve alaycı bir sırıtışla dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Ne yediğimi görmek ister misin?"

Keçisakalı olanı sevinçle atıldı: "Sen ve biz birbirimizi iyi anlarız kardeşim. Hadi sakladığın hazineyi bize de göster."

Politikacı araya girdi. "Dostlarınızla paylaş onu."

Saverio cin çarpmış bakışlarıyla arkasını döndü. Zombi'nin bedenini yerden aldı. Bu kadar hafif olmasına çok şaşırdı. Onlara kömürleşmiş kalıntıları gösterdi. "Ne arzu ederdiniz, bir but mu, yoksa bir kol mu?"

Üçü de ilk anda bunu bir şey benzetemediler. Sa-

kallı olan iki adım yaklaştı sonra bir tür *tarantella* dansı yapar gibi bir adım geriye gitti. "Aman Tanrım!.."

"Bu da ne böyle?" Politikacı, televizyon spikerinin kolundan tuttu.

"Yanmış bir ölüye benziyor. Lanet olsun, çok iğrenç." Üçüncüsü duruma son noktayı koyarken elinden şampanya şişesini yere düşürdü ve şişe bin parçaya ayrıldı.

Saverio, Zombi'yi yeniden yere bıraktı ve iki eliyle Durendal'ı aldı ve onu omzundan yukarı kaldırdı. "Peki, sizin nerenizi kesiyorum? Bir but mu, yoksa bir kol mu?"

Üç sarhoş geri geri gittiler ve küçük demir kapıdan ilk olarak geçmek için birbirlerini iterek kaçtılar. Politikacı korku ve şaşkınlıkla bir çığlık attı ve boynuna kadar, onu yutmaya hazır bir ağız gibi açılan toprağın içine gömüldü. Zavallı adam çırpınmaya başladı ama alttan bir şey onu aşağıya çekiyordu. Karşı koymaya çalışarak kollarını açtı, fakat bir saniye sonra kara deliğin içinde yok oldu.

Diğer ikisi ayakta hemen yanı başında ne yapacağını bilmez, sersemleşmiş halde beklediler. Daha sonra spiker cesaretini topladı ve bir anda deliğe elini uzattı ve o bir an, dev gibi bir kolun sular sıçratarak onu sakalından yakalaması için yeterli oldu. Adam başından deliğin içine sürüklendi ve toprak onu da midesine indirdi.

Dışarıdan bir el uzanarak onu da içeri çekmek için ayak bileklerinden yakaladığı sırada, üçüncüsü kaçmak üzereydi. Adam yere düştü ve mengeneden kurtulmak için tekme atmaya başladı. Diğer ayağıyla da bacağını tutan dev ele vurmaya çalışıyordu. Fakat ona bir şey olmuyordu. Puro gibi kalın parmakları ve kara uzun tırnakları acıya duyarsızdı. Elleriyle yerde sürüklenirken karşı koymaya çalışıyor ve bağıriyordu. "Yardım edin bana! Yalvarırım! Bana yardım edin!" Demir kapının kazığına tutunmayı başardı. Bir başka el geldi ve boşta du-

ran bacağından tuttu ve o noktada yapacak bir şey kalmamıştı, o da deliğin içinde son buldu.

Saverio Moneta, taş kesilmiş bir halde kulübenin kapısından olanları bir film gibi izlemişti. Üç dakikadan kısa sürmüştü.

Siktir... Siktir... Siktir... Delikten yavaş yavaş, ama çok da zorlanmadan, önce salam gibi iki kolun, bunun peşinden küçük ve kel bir kafanın ve sonra da katman katman yağla kaplı bedeniyle dev bir varlığın çıkışını izlerken, Saverio'nun beyni başka hiçbir şeye odaklanamadığından sadece bunu söyleyebiliyordu. Üstüne Sergio Tacchini imzalı yeşil eşofmana benzer bir şey giymişti.

Saverio, feodal Japonya'da beyaz silahların kullanımıyla ilgili çeşitli metinler okumuştur ve on altıncı yüzyıl hocası Hiroyui Utatane'nin "lotusların arasındaki rüzgâr" olarak adlandırdığı efsanevi ölümcül darbenin varlığından haberdardır. Çok iyi bir denge gerekiyordu, şayet doğru dürüst yapılacak olursa, karşısındaki rakibinin başını kesin olarak gövdesinden ayırma gücüne sahipti.

Bir çığlık attı, bir ayağını kaldırdı, havaya sıçradı ve aynı anda Durendal'ı önünde dimdik tutarak yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı.

Yaratık, obez bir balerinin çevikliği ve zarafetiyle bir adım geri kaçarken elini uzattı ve kılıcı kaptığı sırada, kılıç da havayı kesti.

Saverio karşı atak yapmak için geriye uçtu ve kulübenin duvarına yapıştı. Sapı hâlâ avuçlarının arasındaydı. Fakat kılıcın diğer parçası, yaratığın bir çöp gibi kaldırıp yere fırlattığı yumruğunun içinde sıkışıp kalmıştı.

İnternet sitesi eBay'den satın alınmış bir hurda... Kutsal kılıçtan elinde kalan parçayı Saverio da yere fırlattı. *Caserta'nın "Savaş Sanatı"ndaki orospu çocuklarına ürün şikâyetinde bulunacağımı hiç sanmıyorum.*

Koca yaratık ona yaklaştı, şimdi aralarında bir met-

reden az bir mesafe vardı. Bütün ağırlığıyla üstünde hâkimiyet kuruyordu.

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın lideri ona bakmak için başını kaldırdı. Soluk bir ay ışığı, başını iki yana sallayan canavarın kırmızı ve ifadesiz gözlerinde parlıyordu; canavar, çarpık ve çürük dişlerini göstererek ona gülümsedi. Saverio kollarından tuttuğunu ve kendisini havaya kaldırdığını hissetti. Bütün acısını ciğerlerinde toplamaya çalışarak gözlerini yumdu.

Canavarın lağım kokan nefesini duyuyordu. Suratına tükürmeyi isterdi, ama ağzında hiç tükürük kalmamıştı.

Önemli değil. Ölmeye hazırdı. Yalvarmayacaktı, ne de ağlayacaktı. Etrüsk Ölüm Tanrısı Mantos olarak ölecekti.

Canavar onu bir ağaca doğru fırlattı ve Saverio'nun ağacın gövdesine yapışmadan önce son olarak gördüğü şey, bulutların kar beyazı peçelerinin arasından bir yol bulmayı başarmış olan yuvarlak ve heybetli ay oldu.

Öyle yakındı ki.

Üçüncü bölüm

Katakomp

*But I'm a creep,
I'm weirdo.
What the hell am I doing here?
I don't belong here.*

RADIOHEAD, *Creep*

1863 senesinde Paris'te doğan Baron Pierre de Coubertin, uydurmuş olduğu iğrenç cümleyle hatırlanır: "Önemli olan kazanmak değil, katılmaktır" (ayrıca, bu cümle ona değil, Pennsylvania'lı bir piskoposa aittir). Bundan başka, de Coubertin, Fransız eğitim sisteminde yaptığı yenilikçi hareketlerle ve Antik Yunan olimpiyat oyunlarını modern dünyada yeniden hayata geçirmesiyle bilinir. Genç neslin karakterinin biçimlenmesinde sporun ve fiziksel aktivitelerin varlığının büyük savunucusu olan Baron, Fransız hükümeti tarafından uluslararası bir spor kulübü kurmakla görevlendirildi. On dört ülkeyle görüştüktan sonra 1896 senesinde Atina'da ilk modern olimpiyat oyunlarını düzenlediği Uluslararası Olimpiyat Komitesi'ni kurdu. Büyük başarı elde etti ve dört yıl sonra Paris'te bir yenisi düzenlendi. Üçüncü olimpiyat, 1904 senesinde Amerika Birleşik Devletleri'nde, Saint Louis'de yapıldı. Dördüncüsü için Baron, antik dünyanın iki gücü olan Roma ve Atina arasındaki rekabeti yeniden canlandırmak arzusuyla olimpiyat oyunlarını Roma'ya taşımayı ümit ediyordu. Ancak o dönemde, sanki diğer zamanlarda çok farklıymış gibi, İtalya ekonomik sorunlarla boğuşmaktaydı ve bu teklifi geri çevirdi.

16 Haziran 1955'te Baron de Coubertin'in hayali sonunda gerçek oldu: Lozan'la kafa kafaya kıyasıya müca-

deleden sonra Roma şehri, 1960 senesi için öngörülen on yedinci olimpiyat oyunlarına ev sahipliği yapma hakkını elde etti.

İtalyan hükümeti, İtalya'nın da zengin ülkelerin ayrıcalıklı kulübünde yer aldığını bütün dünyaya göstermek için yaklaşık yüz milyar İtalyan liri harcadı.

Ölümsüz Şehir, bu büyük olay için bir şantiye alanına dönüştü. Yeni yollar yapıldı, dünyanın dört bir yanından gelecek sporcuları ağırlamak üzere Villa Gori ile Tiber Nehri'nin ağzı arasına bir olimpiyat köyü inşa edildi. Şehrin tarihi merkezine birkaç kilometre mesafede, az miktardaki yeşilliğin içine modern dev binalarıyla bir site kuruldu. İki spor tesisi dikildi. Olimpik stadyum altmış beş bin izleyiciyi içine alacak şekilde restore edildi. Ayrıca yeni yüzme havuzları, bisiklet yarışları için eğimli pisti bulunan kapalı salonlar ve hokey alanları... Ve yarışmaların görüntüleri olimpiyat tarihinde ilk kez, İtalyan devlet kanalı Rai tarafından tüm Avrupa'da yayınlandı.

Roma, yarış alanlarının güzelliğiyle dünyanın ilgisini çekti: Campidoglio'da başlayan maraton koşusu, Antik Appia Yolu'nu izleyerek Konstantin Kapısı'nda son bulurken, Caracalla Kaplıcaları jimnastiğe, Massenzio Kilisesi güreşe ev sahipliği yapıyordu. Özellikle maratonda beklenmedik bir şey oldu. Etiyopya ordusundan ufak tefek maratoncu, Abebe Bikila, yarışı çıplak ayakla koşarak kazandı. Yeni bir dünya rekoruyla bitiş çizgisine ulaştı.

En çok madalya kazanan ülke sıralamasında Sovyetler Birliği ve Amerika'dan sonra İtalya, otuz altı madalyayla üçüncü oldu.

Her şey bilinmektedir. Ne var ki, oyunların kapanış gecesinde Sovyet atletlerden oluşan küçük grubun başına gelenleri çok az sayıda insan bilmektedir.

SSCB, olimpiyat oyunlarına sadece ikinci kere katılmaktaydı. Sovyet atletler ilk kez 1952 Helsinki Olimpiyat-

ları'na katılmışlardı. O tarihe kadar Komünist Parti'nin yöneticileri oyunları, "çalışanları sınıf mücadelesinden uzaklaştırmak ve onlara yeni emperyalist savaşlar için eğitim sunmak üzere bir araç" olarak görüyorlardı. Aslında, Kremlin'in bu güvensiz tavrının arkasında, Sovyetler Birliği'nin sadece birincilik rolünü oynama şansını elde edeceği zamana kadar, olimpik mücadelede kendini göstermeme niyeti saklıydı. 1952'den itibaren Soğuk Savaş'ın dondurduğu iki süper güç, bütün güçlerini göstermek için olimpiyatlarda kusursuz bir savaş alanı buldular. Bir yanda, katı bir paramiliter organizasyonla hiç durmadan bilimsel çalışmalara hız verdiği için atletlerini güçlendirmek niyetiyle ilaç kullandığına dair her türlü şüpheyi ve iftirayı artıran Sovyetler Birliği. Diğer yanda, kolejli ve üniversiteli binlerce iyi sporcunun arasından en iyilerini seçme şansına sahip ve 1896'dan beri bütün oyunlarda başrolü üstlenen Amerika Birleşik Devletleri.

Helsinki Olimpiyatları'nda aşağılanan, Melbourne'de çok az bir farkla yenen Sovyetler Birliği, Roma'ya komünist rejimin üstünlüğünü göstermek niyetiyle gelmişti.

Sovyet temsilcisi, diğerlerinden uzak, kendisine ayrılan binalarda kalıyordu. Atletlerinin, çökmüş batı kapitalizminin sembolü olan milletlerin sporcularıyla aralarında hiçbir bağlantı kurmamaları gerekiyordu. Parti temsilcileri tarafından sıkı kontrol altında tutuluyorlardı.

Atletlerin arasında Arkadi-Ludmila Brusilov çifti de vardı. Adam cirit atıcısıydı, kız ise artistik jimnastikçi. 1958 yılında Moskova yakınlarındaki Kutuko'da evlenmişlerdi. Her ikisinin de yüreğinde aynı arzu vardı: SSCB'yi terk etmek ve yaşamaya Batı'ya gitmek. Otoriter komünist rejiminden nefret ediyorlardı ve çocuklarını özgür bir dünyada gün ışığına çıkarmak istiyorlardı. Bu ne yazık ki sadece bir hayaldiydi ve hiç kimse ülkeyi terk edemezdi. Sovyet ideolojisinin ve gücünün resmi temsilcileri sayılan atlet-

ler için bu durum daha da önem taşıyordu.

Karıkoca oyunlar sırasında kaçmak ve Batı'ya sığınmak için bir plan yaptı. Gümüş madalyayı kazandığı günün ertesinde Ludmila aynı odayı paylaştığı sırıkla atlama dalında yarışan İrina Kalina'ya bu sırrını yumurtlayıverdi. İrina kendisini de götürmeleri için onlara yalvardı. Ona bunun tehlikeli olduğunu ve bu seçiminin hayatına mal olabileceğini açıkladılar. KGB onlara göz açtırmazdı. Gizli bir yerde saklanmaları ve tamamen yasadışı bir hayat sürmeleri gerekmektedir.

"Önemli değil... Ben her türlü zorluğa hazırım," dedi İrina, dedesi Sibirya'da bir kampta ölmüştü.

Bu sır, giderek diğer atletlerin arasında yayılmaya başladı. Sonunda sayıları kaçış planını düzenlemeye koyulan kadınlı erkekli yirmi iki kişiye ulaştı.

Yarışların gidişatına bakıldığında, ödülü Sovyet sporcuların kazanacağı açıkça görülmüyordu. Oyunların kapanışından sonra, emperyalist Amerikalıları ikinci kez ve çok daha ateşli bir şekilde yenmiş olmanın şerefine mutlaka kadeh kaldırılacaktı.

Öyle de oldu. Yöneticiler bütün delegasyon için bol bol rus.salatası, buğuda sazan, fırınlanmış patates, güveçte pişirilmiş soğan ve bütün bu yemekleri ıslatmak için litrelerce votkanın yer aldığı bir akşam yemeği düzenlediler. Akşam saat dokuz olmadan organizatörler, antrenörler, atletler ve çalışanlar çoktan sarhoş olmuşlardı. Kimisi şarkı söylüyor, kimisi eski bir şürden dizeler okuyor, kimisi piyanoda balatları seslendiriyordu. Ortam görüntüde son derece neşeliydi; fakat her şey korkunç bir hasretin arkasına gizlenmişti.

Yirmi iki kişi kendi votka şişelerini suyla doldurmuşlardı. Arkadi'nin önceden belirlediği bir işaretle bütün grup lokalin bahçesinde buluştu. İki nöbetçi bir bankın üstüne uzanmış uyukluyordu. Çitleri atlamak ve Roma gecesinin güvenli kanatları altında kaçmak kolay oldu.

Tiber Nehri boyunca, Acqua Acetosa'daki spor kamp-
larına kadar koştular; oradan Parioli'ye kadar hiç durma-
dan tırmandılar ve kendilerini ağaçlarla kaplı büyük bir
tepenin önünde buldular: Bunu bilmiyorlardı, orası Forte
Antenne tepesiydi, Villa Ada isimindeki uçsuz bucaksız
parkın en yüksek noktasydı.

Oraya girdiler ve onlardan bir daha haber alınamadı.

Sovyet yetkilileri bu olayı elbette inkâr etti. En şanlı
atletlerinin komünizmi ve ülkeyi reddederek kaçmış olma-
larını dünyaya karşı itiraf edemezlerdi. Onları bulmaları
ve bunun bedelini onlara ödemeleri için gizli servislerini
yolladılar. Ajanlar dünyanın her yerinde bu sporcuları yıl-
larca aradılar. Boşuna. Suyun içinde delik açmak gibiydi.
Bazı Batılı ülkeler, onlara izlerini kaybetmeleri konusunda
yardım etmişler gibi sanki hepsi buhar olup uçmuşlardı.

Söylediğimiz gibi, Villa Ada'nın altından Priscilla an-
tik yer altı mezarları geçer. Tüfün içine oyulmuş on dört
kilometrelik dehlizler ve ilk Hıristiyanların kalıntılarının
istiflendiği üç kata ayrılan hücreler yer alır. Bu yer altı me-
zarlığı, adını milattan sonra ikinci yüzyılın ikinci yarısın-
da doğan Romalı Priscilla'dan almaktadır. Kadının bu
toprağı, orayı mezarlık olarak kazan Hıristiyanlara hediye
ettiği sanılmaktadır.

Arkadi ve ayrılıkçı arkadaşları onun içinde saklandı-
lar. Mezarlığı baştan sona gezdikten sonra, dehlizin en alt
katını, yeryüzünün yaklaşık elli metreden fazla derinliğin-
deki bu yeri kendilerine ev olarak düzenlediler. Yazları se-
rin, kışları sıcak olan bu bölge araştırılmış, haritada yeri
gösterilmiş ve sonunda halka kapatılmış ve unutulmuş bir
yerdi. Turistler sadece kutsal rahibeler manastırının önün-
deki bölgede bulunan birinci katın olduğu bölümü ziyaret
ediyorlardı.

Ruslar sadece geceleri park kapandığında yemek ara-

mak için yer altından dışarı çıkıyorlardı. Yedikleri şeyler temelde Romalıların gündüz bıraktıkları yemek artıkları idi. Yarıya yenmiş sandviçler, omlet artıkları, patates cipsleri, atıştırılmalıklar, bisküviler, dibinde kalmış Coca-Cola'lar. Genel hatlarıyla onlarınki atıkların toplanmasına dayalı bir ekonomiydi. Bazı açılardan, Paleolitik Dönem'in toplayıcılıkla beslenen nüfusuna benzerlik göstermekteydiler. Dalgın insanların parklarda unuttukları ya da spor yaptıkları açık alanlarda kaybettikleri eşofmanları, kazakları ve bereleri giyiyorlardı. Hayvan davranış bilimi uzmanları, Sovyet atletleri ile Romalılar arasındaki kurulan ilişkiyi birlikte yaşama bağlamında, suaygırları ile balıkçıların arasındaki ilişkiyle karşılaştırabilirler. Bu güzel kuşlar, iri memelilerin derilerindeki parazitlerle beslenerek yaşar. Aynı şekilde Romalılar, Villa'yı her zaman temiz; Ruslar da giysi ve yemek dolu olarak bulmuş oluyorlardı.

Yer altı mezarlarının dehlizlerinde küçük topluluk üremeye ve yavaş yavaş büyümeye başladı. Ve elbette küçük bir topluluk olduklarından, kontrolsüz ve hızlı bir genetik sürüklenmeyle çarpık akrabalık ilişkileri farklı kombinasyonlarla sık sık tekrarlanmaktaydı. Yer altı yaşamı da, hücrelerin karanlığında ve karbonhidrat ve yağ bakımından zengin beslenme biçimi onlarda şekil bakımından değişmelerine katkıda bulundu. Yeni kuşaklar, ciddi diş problemleri yaşayan oldukça solgun tenli obezlerdi. Buna karşılık karanlıkta görme yeteneğini geliştirmişlerdi ve doğrudan atlet soyundan geldikleri için çok çevik ve güçlüydüler.

İnanılmaz görünüyordu ama elli yıl kimse onları fark etmedi. Sadece çöpçüler ve Villa Ada'nın bakım işlerinde çalışanlar arasında köstebek insanlar efsanesi dolaşıyordu. Geceleri yer altı mezarlarının havalandırmalarından dışarı çıktıkları ve çöpçülerin işlerinin büyük bir bölümünü hafifleterek parkın bütün çöplerini temizledikleri anlatılıyordu. Onların inanılmaz akrobatik hareketler yaparak bir ağaç

tan diğere zıpladıklarını gördüğüne yemin edenler bile vardı. Fakat bu sadece yeni bir şehir efsanesine benziyordu.

Chiatti'nin villayı satın alması, park ile onun yer altı konukları arasındaki hassas ilişkiyi bozdu.

Ruslar, yiyecek artıklarının taşıdığı çöp kutularını gündengüne bulamaz oldular. Park yavaş yavaş vahşi hayvan nüfusuyla dolmaya başladı. Avcı değil toplayıcı olduklarından ve sürekli glikoz ve kolesterol isteyen bir metabolizmayla, yer altı mezarlarının sakinleri fare, böcek diğer küçük hayvanlarla beslenmekten fenalaşmaya, hastalanmaya başladılar.

Katakomba girdiklerinde koymuş oldukları, gün içinde dışarı çıkmalarını yasaklayan o eski ve mutlak kuralı bozarak, yaşlı kral Arkadi, Villa'da ne işler karıştırdıklarını anlamak için, oğlu Ossacatogna'nın önderliğinde, güneş gözlüklerini kuşanan küçük bir kâşif taburunu yeryüzüne yolladı.

Kâşifler geri döndüklerinde, parkın kapatılmış olduğunu ve Villa'da büyük bir eğlence düzenlemekte olan çok varlıklı bir adamın, parkı bir çeşit hayvanat bahçesine dönüştürdüğünü anlattılar.

Artık gözleri tamamen kör olan ve sedef hastalığına yakalanan yaşlı kralın nezaretindeki yaşlı aletler konseyi derhal bir araya geldi. Neler olduğunu o biliyordu. Yer altında geçirdiği ömrünün elli yılı boyunca hep korktuğu şeydi bu. Sovyet imparatoru sonunda zafer kazanmış ve ordularıyla birlikte İtalya'yı işgal etmiş ve getirdiği komünizm şimdi bütün gezegende hüküm sürüyor olmalıydı.

Bu durumda park da kesinlikle Parti'nin kodamanlarından bir bürokratin özel ikametgâhı olmuştu ve eğlence de Sovyet zaferinin bir kutlamasıydı.

"Peki, biz ne yapacağız, baba?" diye sordu Ossacatogna.

Kral, oğlunun sorusunu yanıtlamadan önce birkaç

dakika bekledi. "Kutlamanın yapıldığı gece boyunca biz de dışarıda olacağız ve Sovyetler'e saldıracamız ve onlardan yaşamamız için ihtiyacımız olan şeyi alacağız."

Villa Ada'da canlı müzik: Larita konseri

62

Sasà Chiatti, üstünde saten ropdöşambırı, çizgili boksör donu ve gözünde kızılötesi gözlükleriyle Kraliyet Villası'nın terasında ayakta duruyordu. Sağ omzunda dipçığı Swarovski taşlarla bezeli, altın kaplama TAR-21 piyade tüfeği, sol omzunda ise dipçığı kaymaktaşıdan ve namlusu gümüş kaplama bir M79 bomba atar asılıydı. Dişlerinin arasında, Kübalı tütün sarıcısı Norma Fernández'in becerikli parmaklarının yuvarladığı bir Cohiba Behike purosunu sıkıyordu.

Bahçeye inen büyük merdivene yaklaştı ve tüfekleriyle kollarını açarak bir selam verdi. "Partiye hoş geldiniz."

Taç giyme töreninin olduğu gün, bu şekilde ortaya çıkacağını asla hayal edemezdi. Bunu akıl edememesi düpedüz saflıktı. Kendi kafalarına göre hareket etmeye kalkışanlara bir uyarıydı.

Birkaç basamak aşağı indi, sert alkollü içkilerin bulunduğu masaya ateş etti ve ortalığı birbirine kattı: "Ben buradayım. Hadi, cesaretiniz varsa, çıkın ortaya." Kızılötesi dürbününden yeşil geceye bağırdı.

Gülesi geliyordu. Onu cezalandırmaya geliyorlardı, çünkü yükselmeye kalkışmıştı, çünkü Mondragoneli zavallı bir tamircinin oğlu, fakir çocuğun girişkenliği ve atılımcılığı sayesinde Avrupa'nın en zengin adamların-

dan biri olduğunu herkese kanıtlamıştı. Çünkü işsizlere iş, açlıktan nefesi kokanlara umut dağıtmıştı. Çünkü bu ülkenin boktan ekonomisini yeniden canlandırmıştı.

Bir azize gibi olan annesi, hiç okula gitmemiş olduğu halde çalışan beyniyle onu uyarmıştı. "Salvato, bugün yarın seni becermenin bir yolunu bulacaklardır. Hepsi birlik olup seni pislğin içine gömecekler."

Sasà Chiatti yıllardan beri o ânı bekleyerek huzursuz uyuyordu. Kendisine avukat, ekonomist ve işletmecilerden oluşan bir ordu kurmuştu. Kendini korumak için Villa'nın çevresine surlar ördürmüş, saklanabilmesi için yer altına bir sığınak kazdırmış, İsraili güvenlik güçlerinden askerleri bünyesine katmış ve arabalarını zırhla kaplatmıştı.

Ama bu hiçbir işe yaramamıştı, Yine de çıkıp gelmişlerdi. Elektrik santralini sabote etmiş, eğlenceyi mahvetmiş ve şimdi de onu öldürmek istiyorlardı.

Yiyecek poşetleriyle açık büfenin kalıntıları arasında koşan iriyarı, birkaç tanesini gece dürbününden görmüştü. "Serseriler. En güzelini bilmek ister misiniz? Ben şimdi daha mutluyum, böylece bu hikâyeye bir son vermiş olacağız." Bomba atar silahını doldurdu. "Güzel bir şey daha bilmek ister misiniz? Eğlence, davetliler, VIP konuklar hiçbiri umurumda bile değil, hepsini öldürebilirsiniz. Hatta bu boktan villayı da yıkabilirsiniz. Savaşmak mı istiyorsunuz? Merak etmeyin savaşacaksınız." Büyük çeşmeyi havaya uçurdu. Mermer parçaları, su ve peri figürleri onlarca metrelik alana saçıldı.

Üç basamak daha indi. "Benim nasıl bir Tanrı'nın belası olduğumu bilmek ister misiniz? Mondragoneli bir dolandırıcının böyle bir villayı ne haltlar yiyerek satın alabildiğini öğrenmek ister misiniz? Şimdi size bunu anlatabayım. Fakat önce size Sasà Chiatti'nin tepesi attığında nasıl biri olduğunu göstereyim." Açık büfenin bütün ma-

saçlarını makineli tñfikle temizledi. Trñf mantarlı kanepeler tabakları, tavuk köftesi tepsi, içleri Bellini şarabıyla dolu sürahiler kurşun yağmurunda parçalara ayrıldılar. Masalar kurşunlarla delik deşik halde etrafa saçıldılar.

Güzeler bir histi. Silah ısınmıştı, el değmiyordu. Ropdöşambrının cebinden yeni bir şarjör çıkarıp eskisiyle değiştirirken aklına antik Yunan kahramanlarına dair okumuş olduğu kitap geldi.

İçlerinde fazlasıyla hayranlık duyduğu biri vardı: Agamemnon. *Truva* filminde onu, şimdi adını çıkaramadığı çok başarılı bir aktör canlandırmıştı. Yunan kahraman, Truvalıları yenmişti ve savaş ganimeti olarak da Kassandra'yla evine dönmüştü; ne güzel bir sürtüktü. Tanrılardan biri, önemli biriydi... Zeus'un yardımcısı, kıza karşılık ona para teklif etmişti, ama Agamemnon kabul etmemişti. Agamemnon Yunan tanrılarında korkmazdı. Fakat tanrılar öçlerini almış, korkunç bir veba salgınıyla onun yaşadığı yeri kasıp kavurmuşlardı.

Başını yeşil gökyüzüne çevirdi, "Bu da sizin öcünüz... Ne var ki Yunan tanrılarını yüce ve uluydular. İtalyan tanrılarını tam bir sefalet içindeler. Beni öldürmeleri için bu şişşolarını gönderdiniz." İçki dolu büyükçe bir poşeti yanında sürükleyen iriyarı bir buldoğa nişan aldı ve onu yere serdi.

Merdivenin sonuna geldi. "Demokrasinin amacı bu değil miydi? Herkese bir fırsat!" Chiatti tek bir kol hareketiyle bomba atarını yeniden yükledi. "Hepinizi gebertecek bu fırsatı yakalayın hadi." Sirtına yüklediği yemek torbasıyla birlikte bir şişşoyu havaya uçurdu.

"Aşğılık sefiller... Yaşasın İtalya!" Purosunu yere tükürdü ve koşmaya, önüne çıkan o obez kiralık katilleri biçerek, delicesine ateş etmeye başladı. TAR-21'in kovanları etrafa sıçrarken, İtalyan Milli Marşı'nı söylüyordu: "İtalya'nın kardeşleri, İtalya uyandı..." Birini daha

vurdu, adamın kafatası olgun bir karpuz gibi ikiye ayrıldı. "Scipio'nun kaskıyla kafasını sardı..."

"Geri zekâlılar, yanınıza silah bile almamışsınız! Buraya böyle gelerek kendinizi ne sanıyorsunuz? Öldürmekse siz ölümsüz değilsiniz. Sizi buraya gönderenlere söyleyin, Sasà Chiatti'yi öldürmek için daha başka şeyler gerekir." Nefes nefese kalarak durdu, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Fakat bana öyle geliyor ki, siz bu gidişle onlara hiçbir şey söyleyemeyeceksiniz, hepiniz yere serildiniz." Yeni bir bomba çıkardı ve onu üç tekerlekli Algida dondurma triportörüne isabet ettirdi. İtalyan bahçesini, şimşir labirentini, danışma noktasını ve av çadırlarını bir anda gündüz gibi ışığa boğan korkunç bir patlama oldu. Triportörün arka tekerleği bir ateş topu gibi havaya fırladı, içkilerin bulunduğu masayı, çeşme kalıntılarını, ortanca çiçekliğini geçti ve emlak kralının alnına çarptı.

Sasà Chiatti doksan kiloluk bedeniyle yerinde sallandı ve anlaşmaya bağlı kalma sözünü tutar gibi bir süre ayakta durdu, ama sonra, temeline dinamit yerleştirilmiş bir gökdelen gibi olduğu yere yıkıldı. Dünya etrafında alabora olurken işaretparmağının ucuyla tabancasının tetiğini çekti ve üstüne altın rengi baş harflerinin işlendiği lacivert kadife terliğinin ucunu deldi. İçinde dört parmağı ve güzel bir porsiyon ayağı vardı.

Yere düştü ve başını kristal masanın kenarına çarptı. Üçgen şeklinde uzun bir parça tam ensesinin üstüne saplandı, kafatası kutusunun, sert zarın, örümcek ağı araknoid zarın ve yumuşak zarın içinden geçti ve vanilyalı Danette'nin içine bıçak sokar gibi beynin yumuşak dokusuna saplandı.

Amatriciana soslu düdük makarnanın ve dolma fıstıklı, kuşüzümlü köftelerin hazmedilmemiş parçalarını üstüne kusmadan önce, "Ahhhh!.. Ahhhh!.. Ne büyük acı!.. Beni vurdunuz," diye inleyebildi.

Gözünde yamulmuş haldeki gece dürbünüyle sol omzunun üstünde kalan o şeye baktı. Tahta kazık, kanlı et yığını ve kemik çıkıntısı arasında bozuk musluktan akar gibi bir de bolca koyu yeşil bir sıvı gelmekteydi. Gayrimenkul kralı elini uzattı ve yerde yatan masaların birinden bir örtüyü yakaladı ve onunla yarasını güzelce sardı. Sonra acı Averna şişesi aldı ve bir çeyreğini mide-sine indirdi.

"Piç kuruları. Benim canımı yaktığınızı mı sanıyorsunuz? Yanılıyorsunuz. Hadi şaşırın beni, yapmayı bildiğiniz şeyi gösterin bana. Ben buradayım," parmaklarıyla gelmelerini işaret etti. Makineli tüfeğini aldı ve etrafta ateş edecek bir şey kalmayınca kadar ateş etmeye devam etti. Kısa bir süre sessizce bekledi, sonra ensesinin ve omzunun kan gölüne döndüğünü fark etti. Saçlarının arasında bir cam parçası vardı. Başparmağı ve işaretparmağıyla onu tuttu ve çıkarmaya çalıştı, fakat cam, tombul parmaklarının arasından kayıyordu. Soluk soluğa bir kez daha denedi ve onu oynattığı anda pembe renkte patlayan bir flaş sol gözünü kör etti.

Onu orada bırakmaya karar verdi ve buzdan bir melek heykelinin kırılan parçalarının üstüne cansız bir beden gibi devrildi ve ona kalan, neredeyse tamamını tükettiği çok az gücüyle içkinin kalanını kana kana içerken, Averna'nın acılığının kanının tuzlu tadına karıştığını hissetti.

"Bana bir halt edemediniz... Siz beni.. Boktan kompolarınız..." Meleğin başından ve kırık kanatlarından süzülen buz gibi damlalar yağmur olup pürüzsüz kafatasına ve kızılötesi dürbünlü maskesine dökülüyor, oradan pofuduk yanaklarına akıyor, sarkık göbeğinin ve ropdöşambırının üstüne damlıyor son olarak da içine düştüğü kan kuyusunu sulandırıyor.

Ölüm soğuktu. Buzdan bir ahtapot dondurucu do-

kunaçlarıyla omurgasını boylu boyunca sarıyordu.

Annesini düşündü. Tombul yaramazının onu sevdiğini söylemeyi isterdi, bir de uslu olduğunu. Fakat ciğerlerinde hiç hava kalmamıştı. Neyse ki onu sığınakta güvenli bir yere saklamıştı.

Yüzüne yayılan bir gülümsemeyle, içinden "*Lanet olsun!*" dedi. Böyle çekip gitmek de güzeldi. Bir kahraman gibi. Savaştaki bir Yunan kahramanı gibi. Yunanlıların kralı büyük Agamemnon gibi.

Uykusu vardı ve kendini yorgun hissediyordu. Ne tuhaf ayağı artık acımıyordu. Başı da artık zonklamıyordu, hafiflemişti. Bedeninden çıktığı ve kendisini gördüğü hissine kapıldı.

Orada, eriyen meleğin altına yığılmıştı.

Başu göğsünün üstüne düştü. İçki şişesi bacaklarının arasına yuvarlandı. Ellerine baktı. Onları açtı ve kapattı.

Benim ellerim. Bunlar benim ellerim.

Sonunda onlar kazanmışlardı.

Peki onlar kim?

Salvatore Chiatti öteki tarafa yanında götüreceği bir soruyla uykuya daldı.

63

Fabrizio Ciba dipsiz bir kuyudan dışarı çıkarcasına kendine geldi. Kapalı gözleriyle ağzını açtı, anne karnındaki cenin pozisyonunda, havayı hızlı bir şekilde içine çekmeye ve dışarı kismaya başladı. Karanlığı ve ağaçlarda asılı duran şişko yaratık salkımlarını hatırladı.

Beni kaçırdılar.

Kalp atışları normale dönünceye kadar gözlerini aç-

madan, hareketsizce bekledi. Ayak parmaklarından saçlarının ucuna kadar her yeri ağrıyordu. Kıvılcıdadığı anda omuzlarına dayanılmaz bir acı saplanıyordu.

Beni oradan vurdular:

(Bunu düşünme.)

... ve kulaklarının arkasından şakaklarına kadar bir elektrik akımı gibi boyun kaslarının içinden yayılıyordu. Dili öyle şişmişti ki ağzına zor sığıyordu.

Ağaçtan düştüler:

(Bunu düşünme.)

Doğru, düşünmemesi gerekiyordu. Sadece hareket etmeden durması ve sancının geçmesini beklemesi gerekiyordu.

Güzel şeyler düşünmeliyim.

Tamam, şimdi Nairobi'deydi, bir yatağa uzanmıştı. Keten perdeler sıcak bir rüzgârla uçuşuyordu. Yanında Larita vardı, çıplaktı ve Nairobi'li çocuklara aş yapıyordu.

Larita nerede?

(Bunu düşünme.)

Birazdan kalkacaktı ve bir Aulin alacaktı ve kendisine sıkılmış güzel bir greyfurt suyu hazırlayacaktı.

İşe yaramıyor:

Oldukça soğuk ve sert bir zeminde yatıyordu ve bu da hayal kurmasına izin vermiyordu.

Bir elini yere yasladı. Zemin ıslaktı ve toprak yeni sürülmüş gibiydi.

Gözlerini açma.

Nasıl olsa er ya da geç açacaktı gözlerini ve canavarın onu getirdiği yeri keşfedecekti. Şimdilik bunu bilmesi daha iyiydi, fazlasıyla pisliğe batmıştı, yeni bir kötü sürpriz istemiyordu. Orada uslu uslu Afrika'yı hayal etmeyi tercih ederdi.

Fakat midasını bulandıracak kadar kötü ve ağır bir

rutubet kokusu vardı. Pitigliano'daki dayısının villasındaki tfn içine oyulmuş mahzeninde duyduğu kokuyu ağrıştırmaktaydı. Tıpkı orası gibi soğuktu.

Ben yerin altındayım. şu ağacın üstünde en az beş taneydiler. Beni kaçırdılar. Beni kaçırmak için komplo idi.

Bir obez terörist grubu ağaçlardan inmiş ve onu kaçırmıştı.

nce yavaş yavaş, sonra daha hızlı bir şekilde beyni bu düşünceyi bir pizza hamuru gibi yoğurmaya, şekilendirmeye ve bytmeye koyuldu. Bunun, gizli anlaşma içinde gerçek bir mafya gücüyle Sas Chiatti denilen o orospu çocuğunun gerçekleştirdiği kaçırma eylemi olduğuna kalıbını basardı. Eğlence partisi, safariler hepsi de toplumun ahlaki çöküşüne parmağıyla dokunan huzursuz bir entelektüelin ortadan kaldırılması için çok ince dşnlmş bir eylem planını gizlemek üzere bir paravandı.

Elbette, bunun bedelini bana ödetmek isterler.

Bütün kariyeri boyunca, sonuçlarına aldırmadan gizli glere karşı koymuştu. Bunu bir yazarn vatandaşlık görevi sayıyordu. Bin yıllık ormanları katleden Finlandiyalı ormancılar lobisini karşısına alarak zehir zemberek bir makale yazmıştı. Onu kaçırmış olan bu hayvani yaratıklar pekâlâ Finlandiyalı radikal ormancı ordusu olabilirdi.

Bir seferinde de *Corriere della Sera* gazetesine Çin mutfağının çok boktan olduğunu açık bir dille ifade etmişti. Çinlilerin mafyacı oldukları herkesçe bilinir ve onlar halkın önünde kendilerine saldıрма cesaretini gösteren kişiye cezasız bırakmazlar.

Bu mağara adamı kılıklı yaratıklar, Çinli olmak için biraz fazla besilydiler...

Peki, ya Finlandiyalı ormancılarla birlik oldularsa?

Aklına büyük Salman Rushdie ve İslam'ın fetvası geldi.

Şimdi beni mahkûm edecekler.

Eh, eğer sonu öyle olacaksa en azından doğruları söyleyen bir şehit olarak hatırlanacağı garantisizle ölecekti.

Tıpkı Bruno Giordano gibi.

Kendini bütünüyle zihninin arapsaçı olmuş düğümlerini çözmeye kaptıran yazar bir ses duyuncaya kadar o bulunduğu yerde tek başına olmadığını fark edemedi.

“Ciba? Beni duyuyor musun? Hâlâ hayatta mısınız?”

Neredeyse bir fısıltı gibi kısık bir sestir. Arkasındaydı. R’leri sinir bozucu yumuşaklıkta çıkaran bir sestir. Sinirlerini her zaman yerinden oynatan o ses.

Fabrizio gözlerini açtı ve bir küfür savurdu.

Bu, karın ağrısı Matteo Saporelli’ydi.

64

Partinin yemek işlerini düzenlemesi için davet edildiği gün, rakip tanımaz Bulgar şef Zoltan Patrovič’in gözü, Chiatti’nin çalışma odasındaki Giorgio Morandi imzalı, bir masa üstünde birkaç büyük şişenin resmedildiği yağlıboya tabloya takılmıştı.

Bolognalı ressamın o eseri, Le regioni Restorani’nın Emilia-Romagna salonuna büyük bir saygınlık katardı.

Torre Gaia ile Casilina sokaklarının köşesinde bulunan bu mekân, yıllardan beri Avrupa’nın gastronomi rehberlerinin zirvesindeydi. Japon mimar Hiro Itoki onu 1990 senesinde minyatür İtalya olarak tasarlamıştı. Ona yukarıdan bakıldığında, uzun bina büyük adalarıyla birlikte İtalya yarımadasının biçim ve orantılarına sahipti. Biçim ve kendine özgü mutfakları bakımından İtalya’nın

yirmi bölgesine karşılık gelen yirmi salona ayrılmaktaydı. Masalar, her bölgenin önemli şehir adlarıyla anılıyordu.

Morandi'nin tablosu, Lambrusco'nun özenle korunduğu şarap köşesinin üstüne mükemmel yaraşacaktı.

Bulgar şef, partinin sonunda Salvatore Chiatti'nin bu tabloyu kendisine hediye etmesine karar verdi. Ve şayet gayrimenkulcü, tahmin ettiği gibi, buna karşı çıkacak olursa, tabloyu kendisine bağışlaması için aklını bir parça karıştırarak onu ikna edebilirdi.

Partinin rezalete dönüştüğü şu anda davetliler parkın içine dağılmışlardı ve bir kan gölünün içindeki yatırımcının cansız bedenini görmüştü. Ona verdiği hizmetin karşılığını bu tabloyla ödememesinin hiçbir nedeni yoktu.

Garsonların ve diğer çalışanların bile terk ettiği villanın birinci katına uzanan merdivenlere doğru, karanlıkta elindeki mumun ışığıyla, kara bir kedi gibi sessizce yaklaştı.

Basamakların üstü mobilya parçaları, kıyafetler, kırık tabaklar ve heykellerle kaplıydı.

Şişko yaratıklar evi yangın yerine çevirmişlerdi. Onları takdir ediyordu. Kim oldukları ve ne istedikleri şefin umurunda değildi. Onlar da onun mutfağını takdir etmişlerdi. Onları ilkel bir şiddet ve öfkeyle yemeklere saldırırken görmüştü. O donuk gözlerde, atalarından miras kalan açlığın sarhoşluğuna tanıklık etmişti.

Bir süreden beri restoranına yorgun ve bitkin halde gider olmuştu. Çatalını tabağındakileri didiklemek için kullanan, konuşmasını ağzında büyüyen lokmalarla sürdüren ve sadece basit atıştırmalık tabaklardan oluşan iş yemekleri düzenleyen insanlardan nefret ediyordu. İç huzurunu yeniden yakalamak için üçüncü dünya ülkelerindeki açlığı anlatan belgeselleri izlemek zorunda kalıyordu.

Evet, rakip tanımayan Bulgar şef açlık duygusuna tapıyor, iştahtan nefret ediyordu. İştah, teslim olmaya hazır, tok ve memnun bir dünyanın ifadesiydi. Yemeğini yemek yerine onun keyfini çıkaran, açlığını gidermek yerine iştahını kabartan bir insan topluluğu zaten ölmüş demektir ve bunun ne demek olduğunu bilemez. Açlık, hayatın eşanlamlısıdır. İnsan denen varlık, açlık olmadan sadece bir görüntüden ibarettir ve bunun sonucunda sıkılmaya ve felsefe yapmaya başlar. Ve Zóltan Patrovič felsefeden nefret eder. Özellikle de mutfak üzerine yapılanından. Savaşa, yokluğa ve kıtlığa özlem duyuyordu. En kısa sürede her şeyi satıp savacak ve Etiyopya'ya yerleşecekti.

Rakip tanımayan Bulgar şef üst kata çıktı. Her yer toz duman içindeydi ve mumun titreyen ışığını nereye tutsa yeni bir yıkım görüyordu. Yatak odasından fısıltılar ve yanan bir ateşin ışıkları gelmekteydi.

Orada ne olup bittiği onu hiç ilgilendirmiyordu, bir an önce çalışma odasına gitmeliydi, fakat merakına yenik düştü. Mumu söndürdü ve kapıya yaklaştı. Büyük bir duvar halısı ile brokar perdeler yanmakta, alevler odayı tehdit etmekteydi. Ecaterina Danielsson cibinlikli yatağın üstünde çırılçıplak yatıyordu. Saçları kızıl bir bulut gibi, köşeli yüzünü çevrelemekteydi. Etrafında diz çökerek oturan on şişko yaratık monoton bir sesle bir şeyler mırıldanıyor, ellerini uzatarak kızın uçları mor renkteki küçük göğüslerine, göbek deliği bir fincan gibi çukurlaşan düz karnına, havuç rengi tüylerle kaplı kasıklarına ve uzun bacaklarına hafif hafif dokunuyorlardı.

Bir kedinin yay gibi gerilen sırtıyla, manken, estetik bir ifade içinde kıstığı gözleri ve aralanmış geniş ve ıslak dudaklarıyla başını nazlı nazlı sallamaktaydı. Elleriyle, pagan tanrıçasına tapan köleler gibi yatağın çevresine yayılan şişkoların başlarına dokunarak, derin derin solumaktaydı.

Zoltan oradan uzaklaştı, mumu yeniden yaktı, uzun koridorda ilerleyerek Chiatti'nin çalışma odasına vardı. Mumun alevini yukarı kaldırdı. Tablosu hâlâ orada, yerinde duruyordu. Kimse ona dokunmamıştı.

Şefin yüzüne bir an için gülümsemeye benzer bir şey yayıldı. "Onu arzulamıyorum ama ona sahip olmak zorundayım." Tabloya doğru bir adım attığı sırada odanın karanlığında kulağına bazı gürültüler geldi. Bir kitaplığın arkasında heykel gibi durdu.

Bunlar gürültüden çok, kaba saba konuşmalardı.

Zoltan, mumu sağa sola oynattı ve iki kitaplığın arasında, bir köşeye diz çökerek sinmiş bir adam gördü. Bir iskeletten farksızdı. Yere doğru eğdiği küçük ve kel kafasını ince kürekkemiklerinin arasına saklamıştı ve bakıldığına, sadece sıradağlar gibi yükselen omurgalarıyla bir sırt görülüyordu. Bir pelür kâğıdı kadar ince derisi, kırıksık bir örtü gibiydi ve incecik dallar kadar çelimsiz kollardan pörsümüş etler sallanmaktaydı. Bir şeyleri parçalıyor ve tuhaf sesler ve gurultular çıkararak ağzına atıyordu.

Meraklanan şef ona bir adım daha yaklaştı. Parke zemin ayaklarının altında çıtırdadı.

Yerdeki adam ani bir hareketle başını kaldırdı ve ağzında kalan birkaç çürük dişini gıcırdattı. Gözleri, bir Madagaskar maymununun gözleri gibi parlamaktaydı. Kurumuş yüzüne koyu renkte yağlı bir sıvı bulaşmıştı. Hırılarak geri geri gitti ve sırtını duvara yasladı. Bacaklarının arasında, parmesan peynirli patlıcan artıklarının bulunduğu büyük bir tencere vardı.

Şef gülümsedi. "Güzel, değil mi? Onu ben pişirdim. İçinde domates püresi var. Patlıcanlar da en hafif zeytin-y ağında kızartıldı." Tabloya yaklaştı.

Yaşlı adam onu gözünden kaçırmadan başını uzattı.

"Sen rahat rahat ye. Ben şunu alıp gideceğim." Şef kısık bir sesle ve karşısındakine güven veren bir tonda

konuştı, ama öteki miyavlayarak yerden tencereyi kaptı ve aceleyle önüne çekti. Zoltan sağ elini uzattı ve adamın kafatasını bir takke gibi sıktı.

Ünlü maratoncu Aleksey Cusupov bir anda olduğu yerde kalakaldı. Gözleri söndü ve kolları iki yana düştü. Elinde sıkıca tutmayı sürdürdüğü tencereden parmesan peynirleri yere döküldü.

Ne tuhaf, bir anda o karalar içindeki adamdan hiç korkmaz olmuştu, hatta onu sevdiğini fark etti. Ona köyündeki yaşlı keşişi hatırlatıyordu. Alnının üstündeki eli, onun ağrıdan sızlayan yaşlı iskeletine baştan sona tatlı bir sıcaklık yayıyordu. Kemiklerine dolan şifa enerjisini hisseder gibiydi, uzun zamandan beri yer altındaki rutubetli yaşam yüzünden kaskatı olan eklemleri yumuşamaya başlamıştı. Kendini tıpkı gençken olduğu gibi tamamen güçlü ve formda hissediyordu.

Uzun zamandan beri hayatının o dönemlerini düşünmez olmuştu.

Baykal Gölü'nün buz tutan kıyıları boyunca hiç yorulmadan, kilometrelerce koşardı. Koca paltosunun içindeki babası da ona zaman tutardı. Önceki rekorunu kırabilmeyi başardıysa bunu kutlamak için üstü karlarla kaplı Barguzin Dağı'na bakan uzun bir iskelenin üstünde balık tutmaya giderlerdi. Kışları daha da güzel olurdu, buzun üstünde bir delik açar ve oltalarını oradan nehre salarlardı. Şansları yaver giderse büyük kara sazaları yukarı çekerlerdi. Bu güçlü hayvanlar, ölmeye önce şiddetle mücadele verirdi.

Patates, karalahana ve yabanturbuyla pişen yağlı et nasıl da lezzetliydi. Ağızda dağılan balık filetoalarını ve acısı burnundan çıkan yabanturpunun doyulmaz tadını yeniden hissetmek için neler vermezdi.

Aleksey bir anda kendini sadece gazyağı lambası ve

odun sobasının alevleriyle aydınlanan balıkçı kulübesinde buldu. Papaz olan babası ona bir bardak votka içirirken bunun bir koşucunun yakıtı olduğunu söylüyordu, sonra birlikte, kâfuru kokan kaba battaniye katmanlarının altındaki yataklarına giriyorlardı. Yan yana yatıyorlardı. Sonra babası ona sıkıca sarılıyor ve alkol kokan nefesiyle kulağına onun akıllı bir çocuk olduğunu, rüzgâr gibi koştuğunu ve korkmaması gerektiğini fısıldıyordu. Canını acıtmayacaktı, aksine...

Hayır. İstemiyorum. Sana yalvarırım. Bana bunu yapma baba.

Aleksey Cusupov'un zihninde bir şey kırıldı.

Eklemlerindeki o tatlı sıcaklık kayboldu ve korku, bedenini soğuk bir duş gibi sardı. Yaşla dolan gözlerini kırıştırdı ve karşısında keşiş giysisi içindeki kendi babasını gördü.

"Çık dışarı! Senden nefret ediyorum," dedi Aleksey ve bütün gücünü toplayarak çift tabanlı çelik tencereyle o günlerinin mimarına vurdu.

Rakip tanımaz Bulgar şef, sersemleyerek yere düştü ve Rus atletin tencere darbeleriyle can verdi.

*Xi-Jiao Ming kanai fişek gösterisi
ve Magic Flying Çin Orkestrası*

65

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın "eski" lideri, patates çuvalı gibi fırlatıldığı kapkaranlık bir yerde gözlerini yeniden açtı.

Kendisini bir ağacın gövdesine yapıştıran canavarın omzunda olduğunu anlaması kısa sürdü. Tekme atarak kurtulmaya çalıştı, fakat bir kol boğulmak istemiyorsa uslu durmasının daha iyi olacağını ima edercesine onu kuvvetlice sıktı. Şişko yaratık hiç yorulmadan hızlı hızlı yürüyordu ve durumuna bakılırsa karanlıkta keskin bir görüş yeteneğine sahipti ve sanki o labirentin içinde doğmuşçasına bir sağa bir sola dönüyordu. Ara sıra belli belirsiz bir ay ışığı, tonozların üstünden sızmayı başarıyor ve yer altındaki uzun bir dehlizin nişlerine yerleştirilmiş küçük kemikleri karanlığın içinde ortaya çıkarıyordu.

Yer altı mezarlarındaym.

Vahşi Hayvanlar'ın eski lideri, Priscilla'nın yer altı mezarlarını biliyordu. Ortaokuldayken sınıfça buraya gelmişlerdi. O zamanlar Raffaella De Angelis'e âşıktı. Uzun kahverengi saçları ve gümüş rengi diş telleri olan, sardalye balığı kadar zayıf bir kızdı. Ondan hoşlanıyordu, çünkü babasının, içi mavi alkantara döşemeli lacivert bir Lancia Delta arabası vardı.

Yer altı mezarlarında ilerlerken ona sempatik görünmek için, Saverio hiç hissettirmeden kızın yanına gitmiş ve kızın poposuna bir çimdik atarken, "Ölüler canlanıyor," diye fısıldamıştı. Kız korkuyla dirseğini ona geçirirken feci bir çığlık atmıştı. Darbeyi burnuna yiyen Saverio da bayılmıştı.

Örtülü Kadın'ın nişinde gözlerini açtığını dün gibi hatırlıyordu. Etrafında bir çember oluşturan bütün sınıf arkadaşlarını, başını sallayan öğretmeni Profesör Fortini'yi, manastırın istavroz çıkartan yaşlı rahibesini ve ona bir aptal olduğunu söyleyen Raffaella'yı anımsıyordu. Burnunun acısına rağmen, hayatında ilk defa bu kadar ilginin üstünde toplandığını fark etmişti. Dikkat çekmek için beklenmedik şeyler (illa zekice olmak zorunda değildi) yapması gerektiğini anlamıştı.

Raffaella'nın babası onu, yeni arabalara özgü hoş kokan Lancia Deltası'yla evine kadar götürmüştü.

O tatlı kıza ne olmuştu acaba?

Eğer ona o aptal şakayı yapmamış olsaydı, eğer ona nazik davranmış olsaydı, eğer kendinden daha emin olsaydı, eğer...

EĞER ve *BELKİ*, mezar taşına kazınması gereken iki sözcüktü.

Saverio Moneta başını geriye attı ve kendini onu kaçıran kişinin omuzlarına bıraktı.

66

Fabrizio Ciba, ateşin kızıl ışıklarıyla aydınlanan bir mağaranın tonozuna dikkatle bakmaktaydı. Tavanın kaba saba bir geometrik şekli vardı. Kayanın içine oyulmuş bir yer altı kilisesine benziyordu. Duvarda asılı zayıf bir ateş yanıyordu, kara ve yoğun dumanları yukarı yükseliyor ve hava bacasına benzeyen deliklerin içine doğru kanal oluşturuyordu. Duvarlarda kemik yığınlarının toplandığı onlarca niş bulunmaktaydı.

Matteo Saporelli canını sıkmaya devam ediyordu. "Ee, o zaman... Sen nasılsın? Ayağa kalkabiliyor musun?"

Fabrizio onu duymazdan gelerek incelemeyi sürdürdü.

Duvarların dibinde toplanmış, hepsi de yere yığılmış halde bir sürü insan gölgesi görüyordu. Daha dikkatlice baktığında bunların partinin davetlileri, garsonlar ve birkaç güvenlik görevlisi olduğunu fark etti. Birkaç aktörü hemen tanıdı, aralarında komedyen Sartoretti, Kültür Bakanlığı'ndan bir müsteşar, televizyon programlarında-

ki bir dansçı kız. Ve asıl tuhaf olan ise hepsinin, konuşmaları yasaklanmış gibi, suspus olmalarıydı.

Fakat Matteo Saporelli kısık sesiyle ruhuna azap vermeye devam ediyordu. "Eee? Bana ne söyleyeceksin?"

Ardı arkası kesilmeyen sorulardan sıkılan Fabrizio döndü ve genç yazara baktı. Kötü bir haldeydi. Şişmiş gözü ve alnında açılan derin kesikle, kendinden daha iri ve daha kötü biri tarafından ezilmiş Rupert Everett'in çıkmasına benziyordu.

Fabrizio, ağrıyan boynuna masaj yaptı. "Sana ne oldu?"

"Şişkolar beni kaçırdılar."

"Seni de mi?"

Saporelli şişen gözüne dokundu. "Kaçmaya kalkışınca beni dövdüler."

"Beni de. Her yerim ağrıyor."

Saporelli, işlediği büyük suçunu kabul etmek istemesine başını eğdi. "Dinle bak... Hiç istemezdim... Gerçekten çok üzgünüm..."

"Ne için?"

"Bu karışıklık için." Bu duruma hepiniz benim yüzümden geldiniz."

Fabrizio onu daha iyi görebilmek için eğildi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Tam olarak bir sene önce Foggia'lı küçük bir yayınevi için Arnavutluk'taki yolsuzluğu anlatan sivri dilli bir deneme yazısı yazdım. Ve şimdi Arnavut mafyası bana bunun bedelini ödetiyor." Saporelli parmak uçlarını yaralarının üstünde gezdirdi. "Ne olursa olsun ben ölmeye hazırım. Sizi kurtarmak için onlara yalvaracağım, sizinle uğraşmaları doğru değil. Sizin bununla hiçbir ilginiz yok."

"Sana bunu söylemek zorunda kaldığım için üzgünüm, ama tamamen yanlış olduğunu düşünüyorum." Fabrizio

eliyle göğsüne vurdu. "Bütün suç benim. Bir grup Finlandiyalı başıbozuk ormancı tarafından kaçırıldık. Ben onların Kuzey Avrupa'nın bin yıllık ormanlarına verdikleri zararı ortaya çıkardım."

Saporelli gülmeye başladı. "Yok daha neler... Ben onları konuşurken duydum, Arnavutça konuşuyorlardı."

Fabrizio ona şaşırarak baktı. "Ne yani sen Arnavutça biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Fakat konuştukları dil tamamen Arnavutçaya benziyordu. Balkan dillerinde söylendiği gibi, birtakım ünsüzleri peş peşe kullanıyorlardı." Parmaklarıyla takıntılı bir şekilde kan toplayan şişliklerini yoklamaya devam ediyordu. "Sana bir şey soracağım, ama bana doğruyu söyleyeceksin, ben nasıl görünüyorum? Suratım dağılmış halde değil mi?"

Fabrizio ona birkaç saniye alıcı gözüyle baktı. Çok kötü görünmüyordu, fakat başını ağır ağır evet dercesine salladı.

"Sence normale döner miyim?"

Ciba ona kötü haberi verdi. "Hiç sanmam... İyi darbe almışsın... Dua edelim de en azından gözün hâlâ görüyor olsun."

Saporelli olduğu yere yığıldı. "Başım fena halde dönüyor. Yanında bir Saridon var mı? Ya da bir Moment?"

Tam hayır diyeceği sırada, Bocchi'nin ona vermiş olduğu sihirli hapi hatırladı. "Bugünün şanslısı sensin. Yanımda bu hap var. Alır almaz rahatlayacaksın."

Genç yazar sağlam gözüyle ona baktı. "Ne tür bir şey bu?"

"Sen merak etme. Yut gitsin."

Strega ödüllü yazar, bir anlık kararsızlıktan sonra, hapi yuttu.

O anda bir tünelin karanlığından ağır ağır tamtam sesleri duyuldu. Kalp atışını andırıyordu.

“Aman Tanrım, geliyorlar. Hepimiz öleceğiz!” diye bağırdı Kültür Bakanlığı’nın müsteşarı Alighiero Pollini ve Kanal 26’nın ünlü illüzyonisti Büyücü Daniel’e sarıldı. Dansçı kız salya sümük ağlamaya başladı, ama kimse onu teselli etmek gibi bir çabaya girişmedi. Davul sesi giderek daha da kuvvetlenmiş, sanki kilisenin içinde gümbürdüyordu. Kendini sıkmaktan zihni bulan Fabrizio ağrıyı dişlerindeki dolguya kadar hissediyordu. “Saporelli ben... ben... Seni çok takdir ediyorum.”

“Ben de seni edebiyatın babası sayıyorum. Örnek alınacak bir model,” diye cevap verdi genç yazar, içinde karşı koyamadığı bir samimiyetle itiraf etti.

Kucaklaşarak gözlerini tünelin girişine diktiler. Karanlık elle tutulur bir cisim gibi simsiyahtı. Yer altı kilisesi içinde her an milyonlarca litrelik mürekkep taşacakmış gibi oluyordu.

Karanlığın içinde gizlenen kabilenin ritmik tamtam seslerine şimdi bir de el çırpma sesleri katılmış gibiydi.

Onları tutsak eden karanlıktan kurtuluyorlarmışçasına, yavaş yavaş belirmeye başladılar.

Herkes bir anda ağlaşmayı, inlemeyi kesti ve sessizce kalabalığı izlemeye koyuldu.

Çok iriyarıydılar. Düşük omuzlarının içine bastırılmış küçük kafalarıyla, kireç gibi bembeyazdılar. Yağ simidi bellerini gizliyordu ve kolları domuz salamalarını andırıyordu. Bazılarının koltuk altlarında bongolar vardı, olmayanlar da atalarından kalma ritmi tutturmak için göğüslerine vuruyorlardı. Aralarında, daha kısa boylu ve *scamorza* peyniri gibi düz ve geniş memeli kadınlar; korkarak annelerinin elinden tutan ve diğerleri gibi yağlı olan çocuklar da vardı.

Ürkek ve beceriksiz bir grup yavaş adımlarla öne çıktı. Üstlerine sporcu eşofmanları, yakası kaymış polar kazaklar ve toplama bahçıvan kıyafetleri giymişlerdi.

Ayaklarında şekli bozulmuş, sicimle ya da telle dikilmiş spor ayakkabıları vardı. Yağ bağlamış kol kaslarının çevresine köpek tasmaları sarılıydı. Uçlarına kolyeler, isim ve telefon numaraları yazılı madalyonlar ve şişe kapakları astıkları bozuk kulaklıklar takıyorlardı. Kimisinin de göğsünün çevresinde bisiklet lastikleri bulunuyordu.

Derilerinde pigmentten eser yoktu ve kırmızı ve dışarı fırlamış küçük gözleri ışıktan rahatsız olmuş gibiydi. Renksiz saçları, belediyenin sokak çalışmalarının devam ettiği bölgeyi sınırlamak için kullandığı kırmızı beyaz plastik şeritlerle örülüydü.

Bir anda hepsi birden çalmayı kesti ve davetlilerin önünde sessizce beklediler. Sonra birilerinin geçmesi için yolu açmak üzere iki kanada ayrıldılar.

Toplama kampından henüz çıkmış gibi son derece raşitik olan bir grup yaşlı, şişkoların arasından yürüdü. Bembeyazdılar ama albino değillerdi. Bazılarının saçları koyuydu.

Şişkolar diz çöktüler. Sonra beyaz plastik sandalyelerin üstüne oturan bir kadın ve bir adam, odanın ortasına yerleştiler.

Yaşlı adamın başında, bir tane BIC tükenmezkalem ile bir tane boş Campari Soda şişesi ve renkli plastik paletlerle süslü, çok olmasa da Kızılderililerinkine benzeyen, bir başlık vardı. Vogue marka geniş çerçeveli güneş gözlükleri neredeyse tüm yüzünü kaplamaktaydı. Üstüne renkli frizbilerden oluşan bir zırh giymişti.

Kadının başında mavi bir çöp kutusu vardı ve yanlarından bir bisikletin iç lastik şeritleriyle örülmüş beyaz saç telleri ve kuş tüyleri sarmaktaydı. Altından çelimsiz, varisli iki bacağın çıktığı, kir içindeki kaz tüyü North Face kabana sarınmıştı.

Fabrizio içinden, *kral ve kraliçe*, dedi.

Yer altı kilisesinin öteki tarafında bulunan Saverio, içinden, *bunlar, kral ve kraliçe*, dedi.

Şişko yaratık onu, diğer davetlilerin ortasında bir yere bırakmıştı. Yanında binici kıyafetli iki hanım vardı. Sessizdiler ve tıpkı arabaların arka camının içine yerleştirilen oyuncak bebekler gibi eşzamanlı olarak başlarını sallamaktaydılar. Larita odanın bir köşesinde yerde yatıyordu ve durumu pek de iyi görünmüyordu. Sanki üstünde böcekler geziyormuş gibi hiç durmadan boynunu ve yüzünü takıntılı bir şekilde silip duruyordu.

Saverio kendini tuhaf bir şekilde rahat hissediyordu. Üstüne korkunç bir yorgunluk çökmüştü. Zombi'nin küle dönen kadavra parçalarını yerden toplamak onu adeta hissizleştirmişti. Diğer davetlilerin korkudan dağılan ve gözyaşına bulanık yüzlerinin yanında, o asık yüzü ve Buddha gibi hareketsiz bedeniyle öylece oturuyordu.

Belki bu, Mişima'nın sözünü ettiği samurayın ruhudur.

O insanlarla arasında bir fark vardı. Onların aksine, kendisi hayata artık hiç önem vermiyordu. Ve bazı açılardan, toprağın altından bir kâbus gibi ortaya çıkan bu yaratıklarla daha çok benzeştiğini düşünüyordu. Tek farkla, onlar kendisinin ve Vahşi Hayvanlar'ın başaramadığı şeyi yapmayı başarmışlardı. Partiyeye terör getirmişlerdi.

Yumruğunun içinde bir kalkan gibi bisiklet lastiği tutan şişko, bir sopayla yere vurdu ve yabancı bir dilde bir şey söyledi: "Sessiz olun!"

Plastik tahtında oturan yaşlı kral, tutukluları gözleriyle süzdü ve sonra incecik bir sesle mırıldandı: "Siz Sovyet misiniz?"

Saverio onlardan biri olmayı isterdi, onların her türlü girişimini savunmaya hazırdı, onlar için yararlı bir kişi, bir savaşçı olabileceğini onlara kanıtlamak için etlerinden kancalarla asılmaya razıydı. Karanlığın insanların bir üyesi olmak.

Davetliler bu merak uyandıran konuşmayı birinin anladığını ümit ederek birbirlerine bakıyorlardı.

Bir gözü şişmiş, kâküllü, alnında derin bir yarık olan biri ayağa kalktı ve sessiz olmalarını söyledi. "Arkadaşlar, sakın olun. Bunlar Arnavut. Bunların meselesi benimle. Ben burada bulunan herkesi kurtaracağım. İçinizde Arnavutça bilen biri bana tercümanlık yapabilir mi?"

Hiç kimse ona karşılık vermedi, sonra Roma'nın kalecisi Milo Serinov, "Ben Rus'um," dedi.

İhtiyar, ona ayağa kalkmasını işaret etti.

Futbolcu bu söze itaat etti ve bu ikisi, herkesin meraklı bakışları altında tartışmaya başladılar. Sonra nihayet Serinov, kaçırılanlara döndü ve, "Bunlar Rus'muş," dedi.

"Bizden ne istiyorlar?", "Biz onlara ne kötülük yapmışız?", "Neden bizi serbest bırakmıyorlar?", "Onlara kim olduğumuzu söyledin mi?" Herkes soru soruyor, bilmek istiyordu.

Serinov, ağır aksak İtalyancasıyla onların Roma Olimpiyatları zamanında kaçtıklarını ve Sovyet rejimi tarafından öldürülmekten korktukları için yer altı mezarlarında yaşayan muhalif Rus atletler olduklarını açıkladı.

"İyi de bunun bizimle ne ilgisi var?"

Futbolcu eğlenerek gülümsedi. "Şey sanmışlar... İşte, şey... Bizim komünist olduğumuzu düşünüyorlar."

Davetlilerden gürültülü ve doğal bir kahkaha yükseldi. Haddelenmiş alüminyum alanında büyük başarı elde etmiş yatırımcı Riccardo Forte, "Aaaahhaa! Biz mi? Bizi görmemişler mi? Biz komünistlerden nefret ederiz,"

dedi. "Komünizmin çoktan öldüğünü ve kemiklerinin toprağa karıştığını ona anlattın mı? Komünistlere çok nadiren rastlandığını... şeylere oranla..." Karşılaştırabileceği bir şey aklına gelmiyordu.

Radio 109'un DJ'si Federica Santucci, "Sokak sandviççilerine," diye ekledi.

"Ona bunu söylediğim gibi, Sovyet rejiminin artık olmadığını ve Rusların, İtalyanlardan bile daha zengin olduklarını da anlattım. Ona benim de bir Rus olduğumu ve futbol oynadığımı, istediğim gibi yaşadığımı, çuvala para kazandığımı söyledim."

Bir anda davetlilerin arasında sakin ve yumuşak bir hava esmeye başladı. Herkes mutluydu ve birbirinin omzuna dostça vuruyordu.

Yaşlı kral, yeniden tercüman futbolcuya döndü. "İhtiyar, onların varlığından kimseye tek kelime etmemeye söz verirsek, bizi serbest bırakacağını söyledi. Onlar yer altı mezarlarını terk etmeye henüz hazır değillermiş."

"Dalga mı geçiyorsun? Bunu kime söyleyelim," dedi biri.

"Bu da mesele mi? Ben bunu çoktan unuttum," dedi bir diğeri.

Uzun, kızıl saçlı bir kız etrafına bakıyordu. "Başlı başına bir olay bu! Onları bir daha görmeyeceğim bile."

Televizyon dizisi *Doktor Cri*'nin yönetmeni Michele Morin ayağa kalktı. "Çocuklar. Lütfen! Ciddi olalım! Bir dakikalığına dikkatimizi verelim. Hep birlikte küçük parmak yemini edelim mi? Böylece onların da içi rahatlamış olur. Bunu hak ediyorlar."

"Elbette onların birkaç fotoğrafını da çekebileceğiz değil mi? Çok folkloristik bir görünümleri var. Ben, *Vanity Fair* için çalışıyorum."

"Her neyse ben çok eğlendim. Bunu Filippo'ya anlatmak için sabırsızlanıyorum..."

Herkes ayağa kalkmış, ilgili gözlerle yer altı insanlarına bakarak kiliseyi tavaf etmekteydi. Sonunda eğlenmeye başlamışlardı. Bunun yanında, Chiatti'nin düzenlediği av partilerinin lafı bile olmazdı. Asıl sürpriz, buradaydı.

"Ah harika şişkolar."

"Şu tombul çocuklara da bakın. Ne şekerler."

68

Villa Ada'daki büyük suni göletin su seviyesini kontrol eden eskimiş vanalar, Roma Belediyesi'nin idaresinde olduğu dönemlerde bakım çalışmasını yapanlara fazlasıyla sorun yaşatmıştı. Son on yılda en az altı kez bozulmuş ve her defasında yeni baştan tamir edilmişti. Üstünden bir zaman geçiyor ve paslı dev vana yeniden su kaçırmaya başlıyordu, böylece suları çekilen gölet, koyu renkli, mide bulandırıcı bataklıktan bir halıya dönüşüyordu.

Villa Ada, Sasà Chiatti tarafından satın alındıktan sonra, tüm boru sistemi yeni baştan ve daha gelişmiş bir modeliyle değiştirilmişti. Dere ve nehirlerin besleyeceği karmaşık hidrolik düzeneği iki büyük suni gölet, hayvan yalakları, çeşmeler ve taşmalı havuz şeklinde projelendirmek üzere, Albuquerque'deki Stanley Barajı'nı ve Tacos'taki Su Parkı'nı inşaat aşamasında denetlemesiyle ün kazanmış, dahi su mühendisi Texaslı genç Nick Roach, Austin'den uçarak gelmişti.

Ünlü teknisyen, ilk olarak Villa Ada'nın su havzasına sensörler yerleştirmişti. Böylece suyun sıcaklık derecesi, sertliği ve PH düzeyine ilişkin tüm bilgiler sürekli

olarak kontrol odasındaki bilgisayarlara aktarılacaktı. Roach'un, Douphine Inc. yazılım evi yardımıyla hazırladığı bir program, Vittoria Gölü, Orinoco Havzası ve Mekong Deltası'yla aynı doğal ortamı yaratarak pompaların ve havza içindeki su akışının kontrolünü sağlamaktaydı.

Hidrolik düzeneğin işleyişini denetlemek üzere orada bulunduğu sırada, büyük güney gölünün eskimiş valf kapağına ayağı takılarak tökezlemişti. Kocaman ve üstü yosun tutmuş, dökme demir vanalı bu kapak arkeoloji endüstrisini yakından ilgilendirecek bir parçaydı. Üstünde üretici fabrikanın markası, "Trebbiani Dökümhaneleri. Pescara 1846" yazılıydı. Roach tek kelime etmeden ona bakmayı sürdürdü ve sonra yere diz çökerek hıçkırığa ağlamaya başladı.

Annesinin adı Jennifer Trebbiani idi ve ailesinin kökeni Abruzzo'dan gelmekteydi.

Hayatının son günlerinde, kanser tüm bağırsağını yiyip bitirdiğinde, kadıncağız, oğluna, büyük büyükbabasının Amerika'ya gelmeden önce ailesine ait olan dökümhaneyi erkek kardeşine teslim ederek Pescara'dan ayrılmış olduğunu ona çitlatmıştı.

O halde bu vana, mantık hesabına göre, atalarının dökümhanesinde üretilmiş olmalıydı.

Nick Roach için kavuran bir özlemlerle, hidrolik sistemi yenilerken bu döküm kapakları değiştirmemeye karar vermişti. Proje açısından bunun doğru olmadığını ve bloke olması halinde, kapasitesini aşan yüksek bir basınçta vananın büyük olasılıkla patlayacağını da gayet iyi biliyordu, fakat annesinin ve Pescara'lı atalarının onuruna bu kararından geri dönmedi.

Davetin olduğu gece, elektriklerin aniden kesilmesiyle, suyun akışını ve seviyesini sabit tutan pompaları düzenleyen bütün bilgisayarlar da kapanmıştı ve böylece bütün boru sistemi ve vanalar olağanüstü bir basınca

maruz kaldığından göl, kontrolsüz su akışıyla dolmaya başladı.

Saat tam dördü yirmi yedi dakika geçe, ana borunun bağlantı noktalarından bahçe sulama sistemine benzer şekilde sular püskürmeye başladı, fakat eski vana direnmekte kararlıydı. Sonra uğursuz bir ses, metalik bir çığlık gibi yükseldi ve dökme demir vana bir şampanya mantarı gibi patlayarak havaya fırladı. Ana boru patladı ve su havzasının içindeki iki milyon litre su kısa sürede, timsahları, su kaplumbağalarını, mersinbalıklarını, nilüferleri ve lotus çiçeklerini aşağı çeken, "Maelström" denilen Norveç'in kuzey kıyılarındaki gibi bir girdap oluşturarak gölün ortasındaki emme ağzında toplandı.

Bu sular toprağın içinde derin bir uçurum açtı. Gölün tam altından geçen yer altı mezarlığındaki bir tünelin tuf tonozunu yıkan sular, tüneli dev bir su borusuna dönüştürdü. Antik Hıristiyan mezarlığının birinci katı üç dakikadan kısa bir zamanda sular altında kaldı ve bulduğu her şeyi, önüne katarak, kemikleri, taşları, örümcekleri ve fareleri kâh püskürterek kâh girdabın içinde yuvarlayarak, Hıristiyanların ilkel keskilerle binbir güçlkle oydukları dik merdivenlere fırlattı. Basamakların dar çapına takılan sular, bir an için gücünü kaybeder gibi oldu, fakat sonra büyük tuf duvarlardan biri kumdan bir kale gibi yıkılınca sular da dinmeyen öfkelerini kusmaya ve önlerine çıkan her şeyi yutmalarına izin veren yeni bir yolu kendilerine açmış oldular. Birbirine aşkla sokulan iki güvercini temsil eden ve iki bin yıldan beri orada bulunan antik duvar resimleri, zengin bir kumaş tüccarının mezar duvarlarından sökülüp gittiler.

O sırada suların korku salan yüzü, bir reaktör gibi gürleyerek davetlilerin ve yer altında yaşayan halkın o sırada bulunduğu büyük yer altı kilisesine doğru ilerledi.

Davetliler bir sanat galerisinin resmî açılışında bulunuyormuş gibi, kilisedeki Rusların çevresinde toplanıyor; birbirleriyle çene çalıyor, görüşlerini ifade ediyorlardı. Aslan avına özgü askılı üniformasının içindeki Martinelli'nin Yönetim Kurulu Başkanı Federico Gianni, Ciba'yla konuşmaktaydı. "Sence de bu çılgın bir hikâyeye değil mi? Elli yıldan beri Roma'nın altında yaşayan Sovyet atletler... Bundan inanılmaz bir roman olur. Tam olarak söylemek gerekirse, *Gülün Adı*, gibi bir şey."

Fabrizio burnundan solumaktaydı. Karşısında sahtekâr bir hain duruyordu. "Ne dedin? Bana o kadar da olağanüstü gelmedi. Bunlar oldukça sık yaşanan şeyler."

"Şaka mı ediyorsun? Bu hikâyeden kocaman bir roman yazılır. İyi bir tanıtımla kitapçılarda yerini aldığında, bu hikâyeye diğerlerini ezer geçer."

Yazar çenesini kaşıdı. "Bilmiyorum... Beni ikna etmedi."

"Ve bunu da sen yazmalısın. Hiç şüphesiz."

Fabrizio kendini daha fazla tutamadı. "Neden bunu Saporelli'ye yazdırmıyorsun?"

"Saporelli fazla toy. Bunun için, senin kalibrende, olgun bir kalem gerekir. İtalyan edebiyatına yön vermiş biri."

Bu övgüler, *Aslanların Mezarı*'nın yazarının zırhını delmeye başlıyordu.

Sahiden de bu orospu çocuğu yanılmıyordu, bu hikâyeye Sardunyalı ailenin hikâyesinden çok daha iyiydi; ama süngüsünü de hemen düşürmemeliydi. "Bunu düşünmem gerek..."

Ne var ki bostan korkuluğu vazgeçeceğe benzemiyordu. Gözleri parlıyordu. "Böyle bir işi yapabilecek tek kişi sensin. İçine bir de DVD ekleriz."

Düşünce, onu gıdıklamaya başlamıştı. "Bir DVD mi? Ciddi misin? İşe yarar mı?"

"İstemediğın kadar. Çok kapsamlı. Ne bileyim, yer altı mezarlarının tarihçesi... Buna benzer bir sürü şey daha. Sen karar ver. Ben sana imzalı boş bir sayfa veriyorum." Gianni bir kolunu omzuna koydu. "Beni dinle Fabrizio. Son dönemlerde seninle oturup doğru dürüst konuşamadık. Durumu idare etmeye çalışırken başka bir şey düşünmedik. Neden önümüzdeki günlerde bir öğlen konuşmak için birlikte güzel bir iş yemeğine çıkmıyoruz? Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun." Teknik olarak sözlerine ara verdi. "Her anlamda."

Omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti. Sıkışan diyaframı bir anda gevşedi ve Fabrizio, Hintli yazarın kitabının tanıtımından beri sağlık durumunun bozulmuş olduğunu fark etti. Gülümsedi. "Tamam, Federico. Yarın konuşalım, öğle yemeği için bir gün ayarlayalım."

"Mükemmel, Fabri."

Ne zamandan beri ona Fabri diye seslenmiyordu? Bunu yeniden duymak yüreğinin yağlarını eritmişti.

"Seni şu şarkıcı kızla birlikte gördüm... Adı neydi?"
Hasiktir, Larita! Onu tamamıyla unutmuştu.

Kızı düşününce Gianni'nin gözleri parladı. "Güzel kız. Onunla yattın mı?"

Fabrizio, kızın nereye kaybolmuş olabileceğini görmek için olduğu yerde dönerken antik mezarlığın içinde büyük bir patlama sesi duyuldu.

Yazar, ilk önce bunun dışarıdan gelen bir patlama olduğunu düşündü, fakat sonra bu gürlemelerin arkası kesilmiyor, hatta giderek daha da kuvvetleniyordu ve zemin ayaklarının altında titremekteydi.

Bu durumdan sıkılan Mago Daniel oflayarak, "Şimdi neler oluyor? Yoksa buradan bir daha..."

Heyecana kapılan nişanlısı, tiyatro oyuncusu Roberto De Veridis, "Bunlar havai fişek sesleri olmalı... Koşalım hadi... *Amatriciana* soslu gece yarısı makarnasını kaçırdık, ama hiçbir kuvvet benim taze kruvasanları yememe engel olamaz," diye karşılık verdi.

Hayır. Bunlar havai fişek değil, diye içinden geçirdi Fabrizio. Daha çok bir depreme benziyordu.

Genellikle, bir partiye gitmeye değil değmeyeceğini ona söyleyen, bir röportajı yapmasını ya da yapmamasını ona önceden hissettiren, sahne ışığından kaçması ya da altında durması gereken uygun zamanı ona sessizce bildiren, o asla yenilmeyen hayvani içgüdüğü bu defa ona bu yerden bir an önce çıkıp gitmesini söylüyordu.

Gianni'ye döndü, "Bir saniye, izin verir misin?" dedi.

Larita'yı aramaya başladı, fakat kızı hiçbir yerde bulamadı. Onun yerine, bir köşede soyunmuş ve dağılmış halde yerde yatarak, *Livin' la vida loca*'yı mırıldanan Matteo Saporelli'yi gördü.

Meslektaşının yanına gitti. "Hey, Saporelli. Hadi gidiyoruz. Çabuk. Buradan çıkalım." Ona elini uzattı.

Genç yazar, içinde gözbebeklerinin iki küçük noktaya dönüştüğü iki topu andıran gözleriyle ona baktı ve koltuk altlarıyla yere sürtünmeye başladı. "Olmaz, teşekkürler, küçük omlet... Buranın büyüğü bir yer olduğuna inanıyorum. Ve ayrıca birbirimizi daha çok sevmemiz gerektiğine de inanıyorum. Bugünün meselesi budur. Bu gezegenin evimiz olduğunu unuttuk biz, daha binlerce yıl bizim döllerimize de ev sahipliği yapacak. Biz ona ne bırakmayı istiyoruz. Bir avuç sinek mi? Ciba alını kırıştırarak ona baktı. Hap etkisini göstermişti. Neyse ki,

iyiydi. "Haklısın. Neden dışarı çıkıp bunu bana daha ayrıntılı anlatmıyorsun?"

Saporelli duygulanarak onu kucakladı. "Sen çok iyisin Ciba. Seninle gelmeyi isterdim ama bunu yapamam. Bu yerde bedenimi gelecek mirasına bir tapınak gibi dimdik tutacağım ve uzaylılar geldiğinde bu hastalıklı medeniyetin antik kalıntılarını görecekler. Hiç kimse, yok burası benim, yok orası senin, diyemez... Dünya bütün insanlarındır, o kadar."

"Anlaştık, Saporelli. Sana iyi şanslar." Ciba kalabalığın içinde ilerledi. Herkes çene çalmayı bırakmış, sessizliğin içinde giderek daha da sağır edici olan o gürültüyü dinliyordu.

Bu Larita da hangi cehenneme kayboldu? Belki de onu buraya getirmediler.

Metronun altındaki geçitlerde olduğu gibi ortamın sıcak ve nemli havası yüzünden, saçları birbirine karışmıştı.

Fabrizio arkasına döndüğü sırada, yer altı mağarasına dökülen siyah kanatlı bir bulut, bir tünelin ağzında patladı.

Henüz ne olduğunu anlamaya zaman bulamadan el kadar büyük bir yarasa gelip yüzüne çarptı. Hayvanın pis derisinin dudaklarına değdiğini hissetti. Duyduğu tiksintiyle çığlık atarak yarasayı kendinden uzaklaştırdı ve başını kollarının arasına alarak eğildi.

Tarantulaların istilasına uğramış gibi davetliler, çığlık çığlığa bağırıyor, yarasaları uzaklaştırmak için kollarını sallayarak, bacaklarına zıplayan sıçanların arasında zıplıyorlardı.

Fareler neden kaçıyorlar? Batan gemiyi neden terk ediyorlar?

Fabrizio, Rusların gümbürtünün geldiği tünelin aksi yönüne doğru aceleyle ilerlemekte olduklarını fark etti.

Adamlar çocuklarını kucaklarına almışlardı, kral ve kraliçe de iki şişkonun omzunda ilerlemekteydi. Onları izlemeliydi.

İnsanların arasından kollarıyla kendine yol açarken, Larita'yı gördü. Yerdeydi ve yüzlerce kemirgen üstünde cirit atmaktaydı. Zemin gitgide daha kuvvetli titriyordu. Nişlerden kafatası, kaburga ve kaval kemikleri dökülüyordu.

Fabrizio durdu. "Lar..." Hıristiyan Demokratlar Merkez Birliği'nin bir senatörü, "Sonumuz geldi!" diyerek onu bir yana itti ve yarasaları uzaklaştırmaya çalışan bir kadın, elinde sıkıca tuttuğu uylukkemiğini var gücüyle Ciba'nın burnunun üstüne indirdi. Ciba elleriyle yüzünü kapattı. "Ahhh!.. Tanrı'nın belası aşağılık fahişe!" Şarkıcıya doğru döndü. Hâlâ aynı yerde duruyordu. Hareketsizdi. Bayılmış gibiydi.

Mağara peş peşe gelen titreşimlerle sarsıldı, şimdi ayakta durmakta zorlanıyordu.

Burası yerle bir olacak.

Ölemezdi. Bu şekilde değil.

Larita'ya baktı. Tünele baktı.

Tüneli seçti.

70

Yarasalar, satanizmin kutsal hayvanları olmalarına rağmen, Mantos'a göre iğrenç yaratıklardı. Neyse ki tüneli kukuletası vardı da onu koruyordu. Yer altı mezarının tavanından taşlar ve topraklar dökülüyordu, her şey titriyordu.

Davetliler deliye dönmüş, farelerin ve yarasaların ara-

sında debeleniyorlardı. Hiç kimse bu dar geçitlerin karanlığında ilerlemeye cesaret edemiyordu. Yapabildikleri tek şey, aynı kafese kapatılmış maymunlar gibi çılgın atmak.

Bu arada Ruslar sessiz sessiz çekip gitmişlerdi.

Onların peşinden giderek çıkış yolunu bulmalıydı. Fakat bu kızılca kıyametin içinde ilerlemek ne mümkündü! Kayaya sürtünerek, duvara doğru ilerledi.

"Hocam! Ne büyük mutluluk!" Çıplak bedeniyle toprağa bulanmış bir genç, bir anda karşısına çıkıverdi ve onu tuniğinden yakaladı. "Hocam geldin demek! İyi ki geldin. Ben de bedenimi, gelecek mirasına bir tapınak gibi dimdik tutuyorum."

"Ne?" Saverio anlamıyordu. Delikanlı karşısında diz çökmüştü. İnsanların bağırışları, mezarlığın titreşimleri, uzaktan gelen uğultular onu sağır etmekteydi. "Ne dedin?" Duymak için eğildi.

"Biz buradayız. Korku burada."

Tonozdan büyük bir parça kalabalığın ortasına düştü. Davetliler, tozun içindeki gölgeler gibi birbirleriyle çarpışmaya başladılar.

Vahşi Hayvanlar'ın eski lideri onun gözlerine baktı ve aklının uçtuğunu hemen anladı. "Kusura bakma, gitmem gerek." Delikanlı üstüne yapıştı.

"Korku! Korku! Dünya hiç kimsenin değildir."

Mantos bu kısıkaçtan kurtulmaya çalıştı. "Bırak beni. Bırak da gideyim, lütfen."

"Anlaman gerekirdi ama anlamıyorsun. Kardeş, kardeşi öldürüyor. Bu bizim dünyamız."

Bir kadın molozların altında kaalmıştı, bacakları taşların altından dışarı uzanmaktaydı. Zayıf bacaklarının birinde, enkazın altında kaybolan uzun bir sarmaşık dövmesi uzanmaktaydı.

Ümitsizliğe kapılan Saverio, konuşmaya devam eden deli çocukla birlikte sürüklenmeye başladı. "Senin bana

yolu göstermen gerekirken sen çekip gitmek istiyorsun."

Mantos ona bir tekme attı ve sonunda onu üstünden atmayı başardı. "Benden ne istiyorsun?"

Sersem şey bu kez de yere diz çöktü ve adamın gözlerinin içine bakarak, "Sen ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.

Mantos korku içinde geriledi. Bir an için onun Zombi olduğunu sandı.

"Sen de kimsin?" diye kekeledi Vahşi Hayvanlar'ın eski lideri ve tünele doğru başı önünde koşmaya başladı.

Bir köşede Larita'yı gördü.

Saverio o anda olduğu yerde donakaldı.

Yerde büzülmüş yatıyordu ve insanlar onu ezerek üstünden geçiyorlardı.

Görevini tamamlamalısın! Onu kurban etmelisin! Böylece, en azından benim ölümümün bir değeri olacaktır, diyen Zombi'nin sesini duyar gibi oldu.

Çığlık çığlığa bağırdı ve ilerleyen kalabalığı dirsekleri ve yumruklarıyla yararak şarkıcıya ulaştı.

Kız ağzını sonuna kadar açmış, yanakları al al olmuştu ve astım krizi geçirir gibi nefes almakta zorlanıyordu.

Saverio bedenini ona siper etti. Onu bu delikten çıkarmalıydı ve Forte Antenne'ye götürmeliydi. Onu Zombi'nin onuruna kurban edecekti.

Larita ağlıyordu. "Bir panik atak krizi geçirdim. Nefes alamadım. Herkes benim üstüme basarak geçti."

"Ben buradayım." Mantos onu kollarının arasına aldı.

Kız yavaş yavaş nefes almaya başladı. Gözyaşlarını sildi ve ilk kez onun yüzüne baktı. Siyah tuniğini gördü. "Sen de kimsin?"

Adam ne cevap vereceğini bilmediğinden, sessiz kaldı. Kızın kulağına eğilerek, yavaşça *Ben senin katilimim*

diye fısıldamak yerine, "Sen beni tanımıyorsun," dedi.

"Çok iyisin."

"Dinle şimdi, burada kalamayız. Hadi topla kendini. Yürüyebilecek misin?"

"Sanırım."

"O zaman hadi, davran bakalım." Onu bir yanından sıkıca tuttu ve ayağa kaldırdı.

Kız elini tuttu. "Teşekkür ederim."

Adam kızın fındık kabuğu rengi gözlerine baktı.

Ve belki de Saverio Moneta, yani Mantos ona, kendisine teşekkür etmemesi gerektiğini söyleyebilirdi. Belki de bütün hayatı boyunca ilk defa onu söyleme cesaretini gösterecekti... O çıplak oğlan nasıl demişti?

Korku! Evet, baştan sona yanılığarla dolu bir hayatın korkusu.

Kim bilir ona daha neler söyleyecekti, eğer karanlık ve köpüklü bir su dalgası gelerek onları içine almamış ve beraberinde sürüklememiş olsaydı.

71

Fabrizio Ciba, çakmağıyla yolunu aydınlatarak karanlık bir tünelde ilerliyordu. Bir halt göremiyordu ve her on adımda bir ayağı ya bir toprak yığına takılıyor ya da bir çukura düşüyordu.

Larita'yı orada bıraktığı için üzgündü. Fakat onunla birlikte orada kalsaydı, kurtulmayı asla başaramazdı.

Sadece güçlüler hayatta kalır. Yeterince safrası olmayanlar, sele kapılır gider...

Arkasından gelen ses, kulaklarını sağır etmeye başlamıştı.

Bir anda arkasına baktı ve çakmağın cılız ışığında, kapkara ve öfkeli bir su duvarının ona doğru geldiğini gördü.

Sular onu çamaşır makinesinin içindeki kirli bir çamaşır gibi çevirmeden ve bir safra gibi yutmadan önce, "Hassiktir!" diyebilirdi.

72

Yetmiş yedi yaşındaki Piero Rossi, Villa Ada'ya birkaç adım uzaklıktaki Trasonne Sokağı'nda oturmaktaydı. Emekli olalı on sene olmuştu. Çalışmaya son verdiğinden beri uyumakta zorlanıyordu. Gecenin ikisinde uyanır ve yatağında uzanmış bir halde günün ilk ışıklarını beklerdi. Karısının uyuyan bedeninin yanında hiç kıvıldamadan anılara dalarlardı. Çalar saatin tik taklarıyla bölünen sessizlikte, Trento'daki çocukluğundan kalma görüntüler, tencerenin içinde kaynayan *gnocchi*'ler gibi zihninde su yüzüne çıkarıldı. İlk gençlik yıllarını, koleji, Liguria'daki tatilleri anımsıyordu. Mayosuyla bir şiltenin üstüne uzanmış, nefesini kesen, gencecik kansına özlemle gülümsüyordu. İlk seviştiklerinde evli bile değillerdi. Sonra Roma'yı düşündü. Gazetenin hazırlanması. Alelacele yazılmış binlerce makale. Daktiloların gürültüsü. Ağzına kadar izmarit dolu kül tablaları. İş arkadaşlarıyla La Gazzella'da yenen öğle yemekleri. Ve daha çok da seyahatlerini anımsardı. Helsinki Olimpiyatları. Oslo'daki atletizm şampiyonaları. ABD'deki dünya yüzme şampiyonaları. Saçları alnına düşen çilli, ama adını hatırlayamadığı Portekizli kız.

Yatak odasının karanlığında hararetleli bir melankoli Piero Ristori'yi esir alır, göğsünden nefesini sökerdi. Bü-

tün hayatından geriye sadece gereksiz ve kopuk anılar kalmıştı. Duygular, kokular ve geriye dönme arzusu...

Ne kadar harika bir hayatı olmuştu. En azından emekli oluncaya kadar.

Bunu o zaman daha iyi anlamıştı. O bir yaşlıydı ve bu da yeryüzündeki Araf idi. Bazen hiçbir şeyin farkına varamayacak kadar yeteri derecede bunamamış (arkadaşlarının büyük bir kısmı gibi) olduğuna hayıflanırdı. Acı verse de huyunun ne yazık ki değişmiş olduğunun bilincindeydi.

Her türlü saçmalaktan rahatsız oluyor, gençlerden özellikle kendisi kurtlara ziyafet çeken çürük bir elma gibiyken onların sürekli yaşadığı gürültü patırdan nefret ediyordu. Yaşlılığın bütün huysuzluklarını bünyesinde toplamıştı, içlerinde tek bir güzel şey yoktu.

Günün tek sevdiği ânı, güneşin panjurların arasından sızmaya başladığı ve kuşların şakımaya geçtiği zamandı. Bir özgürlük duygusuyla yatağından fırlar ve karısının yanında şuursuzca uzandığı mezarından çıkarak üstüne bir şeyler giyer, küçük Jack Russell köpeği Max'ı ihtiyaçlarını görmesi için dışarı götürürdü.

Şehir sessiz ve sakin olurdu. Marketten süt ve taze ekmek bir de gazete satın alırdı. Nemorense Parkı'ndaki (önceleri Villa Ada'ya giderdi, Belediye'nin onu satmış olmasını hâlâ inanamıyordu) bir banka oturur ve Max'ı biraz koşması için serbest bıraktığında, kendisi de gazetesinin sayfalarını çevirirdi.

O gün Salaria Sokağı'ndaki gazete bayiiine, kendi zaman çizelgesine göre on dakika rötarla varmıştı. Önceki gece Salvatore Chiatti'nin eğlencesinin cehennemî gürültüsünü duymamak için uyku hapı almıştı. Bütün gün o mafya bozuntusunun keyfi yüzünden mahallede yollar tıkanmıştı.

Piero Rossi, henüz indirdiği gazete paketlerini açma

işini tamamlamakta olan gazete satıcısı Eugenio'dan *Il Messaggero*, *La Gazzetta dello Sport* ve *La Settimana Enigmistica* satın aldı.

"Günaydın. Dün, polislerle göstericiler arasında çıkan çatışmaları gördünüz mü?"

Max, esrarı çözilemeyen nedenlerle, gazete bayii-nin önüne yapmaya bayılıyordu. Piero Ristori hayvanın tasmaını çekti ama o çoktan işini görmeye başlamıştı. "Onları duydum. Hem de nasıl duydum. Hepsinin bu dünyadan gitmesi gerekiyor."

Eugenio, ağrıyan sırtını kütürdetti. "Paco Jiménez de la Frontera ile Milo Serinov'un ve de bütün yıldızların orada olduğunu söylüyorlar.

Yaşlı adam ceketinin cebinden plastik bir torba çıkardı ve Max'ın bok parçalarını toplamaya başladı. "Bundan bana ne. Biliyorsun, artık ben sporla ilgilenmiyorum."

Eugenio o sırada, madem öyle o zaman her sabah *La Gazzetta dello Sport* alıyorsun, diye soracak oldu, ama bu iskorbüt hastası ihtiyarı sorgulamak ona yakışmazdı. Ne acı. Önemli bir spor gazetecisi ve sempatik bir insan-ken emekli olduktan sonra aksi ihtiyarın teki olup çıkmış ve dünyadan nefret eder olmuştu.

Oysa ben emekli olunca daha iyi bir insan olacağım, diye içinden geçirdi gazete satıcısı. *Nihayet balık tutmak için Bolsena Gölü'ne gidebileceğim. Önümdeki yirmi iki sene için biraz dişimi sıkmam gerekiyor.*

Piero Ristori *Gazzetta*'nın ilk sayfasına şöyle bir göz attı. Fransız futbolcunun milyonluk anlaşmasından söz ediyordu. "Şunu görüyor musun? Artık tek mesele sadece para. Gerçek spor..."

Cümlesini, kansına her gün tekrarladığı şeyi söyleyerek tamamlamayı isterdi. "Gerçek spor, olimpiyatlar-daki spordu, o da öldü."

Fakat ani bir kükreme sesiyle birlikte sustu. Salaria Sokağı'na doğru baktı, hiçbir şey göremedi. Oysa aynı gürültü devam ediyordu.

Elini alnında gezdirdi... Bu ona bir şey hatırlatıyordu. Yazları çocuklarıyla beraber kamp kurmaya gittikleri Emilia-Romagna'daki Ridracoli Barajı'nda yürürken duydukları kükreme sesi gibiydi. Bir uçağın motor gürültüsüne benzeyen, başka bir şeyle karıştırılmayacak bir sestti.

Yaşlı gazeteci, bir elinde Max'ın bok torbası, kolunun altında gazeteleri, numaralı gözlüklerinin ardındaki gözlerini kırıştırarak etrafına bakınmaya başladı. Salaria Sokağı bomboştu ve her şey normal görünüyordu.

Bir kaşını havaya kaldıran Eugenio da şaşkınlıkla etrafa bakıyordu. Onlardan farklı olarak Max çıldırmış gibiydi, tasmaından çekiyor ve bir kedi görmüş gibi hırıliyordu.

"Uslu dur... Tanrı'nın..."

Gümbürtü ikici kez onu sözünü kesmişti. Bu kez daha çok keskin bir ısıklık sesi gibiydi.

Eugenio yukarı bakıyordu. Piero Ristori bakışlarını bir parça yukarı kaldırdı ve bulutsuz gökyüzünde, yolun yukarı tarafına doğru, binaların üstünde dönen siyah bir daire gördü. Bunun bir mazgal kapağı olduğunu anlaması zamanını aldı. Bu bakır daire bir kalıp gibi yeniden yere düştü ve orada park etmiş bir Passat Variant'ın tavanına saplandı. Arabanın camları patladı, tekerlekleri yamuldu ve alarmı deli gibi çalmaya başladı.

Yaşlı gazeteci gözucuyla, karşı kaldırımdan bir kobranın boynuna benzeyen beyaz köpüklü bir sütunun yükselmekte olduğunu fark etti. Villa Ada'nın kemerli duvarlarından dışarı sular taşmaktaydı.

Fakat o, mazgal kapağının içinden yukarı doğru siyah bir şey kustuğunu sandı.

“Neler oluyor böy...” dedi Eugenio.

Başlarının üstünden on metre kadar ötede bir insan havada bacaklarını sallıyor ve hareket ediyordu. Kayahlardan sulara atlayan biri gibi yere düştü ve caddeye yuvarlandı.

Piero Ristori gözlerini yumdu. Bir saniye sonra yeminde açtığında, adamın Salaria Sokağı'nın ortasında ayakta durduğunu gördü. Aldığı darbenin etkisiyle bacakları titriyordu ama sağlığı yerindeydi.

Su, asfaltın üstünde dalgalanırken gazeteci ona doğru iki adım yaklaştı.

Lime lime parçalanmış siyah sporcu eşofmanıyla neredeyse örtünen yaşlı, zayıf bir adamdı. Beyaz uzun sakalı ve saçları sıırıslıklam olmuş, bedenine yapışmıştı. Asfalt zemine yapışmış gibi orada öylece duruyordu.

Gazeteci, ona doğru üç adım daha attı kaldırım boyunca park etmiş arabaları geçti.

Hayır, bu olamaz.

Yarım yüzyıl geçmiş olmasına, damarlarını taşıştıran damar sertliğine, adamın yüzünü gizleyen uzun sakalına rağmen, onun Sibirya'nın stepleri gibi soğuk gözlerini ve iri burnunu gördüğünde, Piero Ristori'nin görsel ve işitsel hafızanın işlendiği yaşlı temporal lobları onu hatırlayıverdi.

Zihni onu zamanın içinde, gerilere, 1960 yazına götürdü. Roma. Olimpiyatlar.

O, Sergey Pelevin'di, sıırısla atlamada ülkesine altın madalya kazandıran büyük atlet. Oyunlar sırasında bir grup arkadaşıyla birlikte ortadan kaybolmuştu ve bir daha kendisinden haber alınamamıştı. Ödül töreninden sonra Piero Ristori onunla *Corriere della Sera* gazetesi adına bir röportaj yapmıştı.

Yarım yüzyıl sonra, Salaria Sokağı'nın ortasında ne işi vardı?

Gazeteci, titreyen elleriyle, köpeğini çekiştirerek hâlâ bir heykel gibi kaskatı yolun ortasında duran atletin yanına gitti.

“Sergey... Sergey...” diye kekeledi. Sen nereye kaybolmuşsun? Bunca zamandır neredeydin? Neden kaçtın?”

Atlet, yaşlı adama döndü; ama bakışlarından adamın bir şey görüp göremediği bile anlaşılmıyordu.

Sonra nemli gözlerini yumdu ve tekrar açtı, şafakta yükselmeye başlayan güneşten rahatsız oluyormuş gibiydi. Dökülmüş dişlerinden geriye kalan etlerini göstererek konuştu: “Özgürlük... Ben onu seçtim...”

Cümlesini tamamlayamadı, Olimpica Sokağı’ndan yüz yirmi kilometre hızla gelen bir *Smart Fortwo*, onu tam gazla ezip geçti.

73

Yer altı mezarlarının karanlık dehlizlerine doğru akıntıyla savrulurken ve suların içine bir batıp bir çıkarken bile Saverio Moneta, kızın elini sıkıca tutmayı ve onu bir an olsun yanından ayırmamayı başarmıştı. Litrelerce su yutmuş ve sonsuzluk kadar uzun bir süre nefes alamamışlardı ve sonra nasıl olduğunu anlamadan bir tünelin tonozu altındaki hava boşluğu kapanında su yüzüne çıkmışlardı.

Burnunun ucuyla tavana değen Saverio, açık ağızıyla güçlkle nefes alıyor ve öksürüyordu. Onun yanında duran Larita da aynı şekilde öksürüyordu.

“Dayanabilecek misin?” diye sordu şarkıcı.

Saverio, ellerini ve ayaklarını ölülerin çukuruna dayayarak kendini sağlama aldı. Akıntı öyle kuvvetliydi ki,

dayanmayı bıraktığı anda onu alıp götürmesi an meselesi-
siydi.

Larita diğer eliyle bir kaya parçasının ucuna tutunuyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Yolunda." Bunu olabildiğince inandırıcı olmaya çalışarak söylemişti. "Yolunda." Doğru değildi. Sağ bacağı kırılmış olmalıydı. Akıntının içinde sürüklendikleri sırada onu büyük bir şiddetle bir duvara çarpmıştı.

Kayayı tutan sağ elini çekti ve ağrıyan yere dokundu. Elinin altında...

Aman Tanrım.

... etine saplanmış uzun ve keskin bir şey hissetti.

Tahta parçasına benzer bir şey bacağıma saplanmış...

Elini bir süre daha orada tutunca bunun ne olduğunu anladı.

Bacağından bir bıçak gibi dışarı çıkan bu şey, onun kırılan uylukkemiğiydi. Kulakları yanıyordu. Yemek borusu sıkışıyordu. Acımsı bir sıvı, damağına kadar yükseldi.

Bayılmak üzereyim.

Dayanacak gücü kalmamıştı. Bayılacak olursa akıntı onu ânında yutardı.

Kayaya tutunarak baş dönmesinin geçmesi için hareketsizce bekledi.

"Ne yapacağız?" Larita'nın sesi şimdi uzakta gürlemekteydi.

Saverio kustu ve gözlerini kapattı.

"Burada mı duralım? Bizi kurtarmak için gelmelerini mi bekleyelim?"

Ona cevap vermek için büyük bir güç harcadı. "Bilmiyorum."

Kan kaybediyorum.

Sular, yarayı görmesini engelliyordu. Bu iyi bir şeydi.

"Ben de" dedi Larita, bir süre bekledikten sonra. "Fakat burada da kalamayız."

Ona tek bir şeyi, *Yalvarırım bana yardım et, öliyorum* diyebilmeyi çok isterdi. Fakat yapamazdı. O bir erkek gibi davranmalıydı.

Şu işe bak... kırk sekiz saat öncesine kadar bir mobilya mağazasında çalışan mutsuz bir memurdu, ailesinin tacizine uğramış talihsiz bir adamdı ve şimdi İtalya'nın en ünlü şarkıcısıyla birlikte, sulara gömülmüş bir mezarlığın içindeydi ve kan kaybından ölmek üzereydi.

Alaycı kader kendisine bir şans veriyordu. Kendisi hakkında hiçbir şeyi, hatta doğduğu günden beri süregelen talihsizliğini bilmeyen bir kız, o anda onu görecektir ve haline bakarak onun hakkında bir karara varacaktı.

Hiç olmazsa birileri de onun bir kahraman olduğunu görseydi. Korkusuz bir adam olduğunu. Bir samuray gibi.

Yamamoto Tsunetomo, *Hagakure*'de ne diyordu? "Samuray'ın yolu, ölüme duyduğu özlemdir."

İradesinin bir kan pıhtısı kadar güçlendiğini sancıyan bedeninde hissetti.

Saverio Moneta'nın kim olduğunu ona göstermeliyim.

Gözlerini yeniden açtı. Her yer karanlıktı, fakat etrafında, ölülerin yüzen kemiklerini görebiliyordu. Bir yerden bir parça ışık geliyor olmalıydı.

Larita tutunmakta zorlanıyordu. "Sanırım sular yükseliyor."

Saverio duyduğu acıyı bir kenara bırakarak, aklını toplamaya çalıştı. "Beni dinle... Birazdan burada hava tükenecek. Ve yardımın da ne zaman geleceği bilinmez. Bu işi tek başımıza halletmeliyiz."

"Nasıl?" diye sordu Larita.

"Işığın şu taraftan geldiğini sanıyorum. Onu sen de görüyor musun?"

"Evet... Belli belirsiz."

"Güzel. Hadi o tarafa gidelim."

"Fakat ben bunu tutmayı bırakırsam, sulara kapılı-
rım."

"Bunu ben hallederim." Mantos, parmaklarını kolay-
ca parçalanana tufün içine daldırarak, kızın sesinin geldiği
tarafa doğru yöneldi. "Bekle... Hadi omzuma tutun." Şim-
di duyduğu acı, görmesini engeller olmuştu. Bağırmamak
için suyun üstünde yüzen bir kemiği yakaladı ve onu diş-
lerinin arasında sıktı. Sonra kıza yaklaştı ve onu sırtına
bindirdi, kız da bacaklarını adamın bedenine sardı.

74

Matteo Saporelli bir balıktı.

Hatta sarı yüzgeçli bir ton balığıydı. Hayır, hayır o bir
yunustu. Atlantis'in gizemli kalıntıları arasında yüzen
muhteşem bir erkek yunus. Kollarını bedenine yapıştır-
mış, birbirine paralel dalgıç yüzüşüyle bacaklarını, başıyla
birlikte aynı anda bir yukarı bir aşağı hareket ettiriyordu.

Ben bir deniz memelisiyim.

Okyanusun derin yarıklarına gömülen büyük bir
medeniyetin kalıntılarını keşfetmekteydi. Şimdi kraliyet
odalarına açılan uzun koridorlardan geçmekteydi. Kes-
kin gözleriyle altınları, değerli taşları, üzerleri yosun ve
mercan kaplı antik mücevher sandıklarını görüyordu.
Bir dağ gibi yükselen altın paraların üstünde yürüyen
yengeçleri ve ıstakozları görüyordu.

Keyfi yerindeydi. Bir milyon yıl süren uzun bir geri
evrimleşme süreci geçirmiş ve yeniden bir memeli ola-
rak denizlere taşınmıştı ama buna gerçekten değmişti.

Yaşam denizlerde güzeldir.

Büyüleyici lütfu bozan tek bir sorun vardı.

Hava. Bir yunus olması için bir parça havaya ihtiyacı vardı. Bu duruma gerçekten üzülüyordu. Deniz memelilerinin suyun altında uzun süre kalabildiklerini anımsıyordu, fakat kendisinin acilen hava almaya ihtiyacı vardı.

Aldırmamaya çalıştı. Suyun altında pek çok güzellik varken şimdi hava almakla zamanını boşa harcamazdı.

Mücevherlerden ve mor ahtapotlardan başka, hayranlıkla izleyerek saatler geçirebileceği kadar olağanüstü güzellikte mercanlar vardı.

Anlaşıldı, ne yapacağım biliyor musun? Biraz hava alıp hemen geri döneceğim.

Bir Atlantisli gibi paletlerini aşağı yukarı sallayarak suyun üstüne doğru yüzdü ve yer altı mezarının tonozu altındaki küçük hava boşluğu kapanında suratını dışarı çıkardı.

75

Saverio Moneta boynuna sarılan Larita'yla birlikte ışığa doğru binbir güçlkle ilerlerken bir metre kadar ötede suyun yüzeyinde bir insan başı belirdi.

Abaddon'un Vahşi Hayvanları'nın eski lideri, bir anlık şaşkınlıktan sonra, ağzındaki kemiği bir yana fırlatarak, "İmdat!" diye bağırdı.

Larita da aynı şekilde bağırmaya başladı. "İmdat! İmdat!"

Adam yanaklarını bir şişirdi bir indirdi ve bir an için onlara baktı, sonra birtakım tuhaf sesler çıkararak yeniden sulara daldı.

Saverio gözlerine inanamıyordu. "Onu sen de gördün mü?"

“Evet.”

“O bir deli. Daha önce bana ne dediğine hayatta inanmazsın. Bunun adı neydi?”

Larita'nın cevap vermesi birkaç saniye sürdü. “Yanılmıyorsam, Matteo Saporelli.”

“O da kim?”

“Bir yazar. Strega ödülünü alan yazar.” Derken sesi- nin oktavı bir anda yükseldi. “Bak! Bak orada!”

Çamurlu suların içinde sönen bir ışık demeti, yer altı mezarının tavanındaki bir delikten içeri girmektedir.

Saverio, onları aksi yöne doğru çeken bir akıntıya karşı koyarak o deliğin altına geldi.

Toprağın içine oyularak kazılmış uzun bir delikti. Duvarları ağaç kökleri ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Üs- tünde, rüzgârla sallanan incir ağacının yapraklarını ve yeni güne hazırlanan Roma'nın solgun gökyüzünü gördüler.

Larita, Saverio'dan ayrıldı ve kayaya tutundu. “Bunu yapabiliriz...” Elini uzattı, fakat çok yüksekteydi. Ayakla- rını çırparak kendine ivme kazandırmaya çalıştı fakat bir işe yaramadı. “Paletlerim olsaydı...”

Larita deliğin kenarlarına doğru yeniden bir hamle yapmayı denerken, Saverio içinden, *bunu başaramayaca- cak*, diyordu. Suyun üstünden yetmiş santim mesafede- yi ve tütün içinde tutacak bir şey yoktu, tıpkı mermer gibi kaygandı. Bacaklarıyla dalgıç gibi yüzerek oraya ulaşması mümkün değildi.

Larita nefes nefese kalmıştı. “Sen dene. Ben yapamı- yorum.”

Saverio, bedenini yukarı doğru gerdiği anda ilk hare- ketiyle bacağına dayanılmaz bir sancı saplandı ve acıyla bağırdı. Yaralı bacağının etine bir bıçak saplanmış gibi keskin bir acı duydu. Ağız açık ve güçsüz bir halde geri- sin geri suya düştü. Bol bol su yuttu.

Larita, onu kukuletasından yakalamasaydı, az daha

sular onu alıp götürecekti. Onu kendine doğru çekti. "Neyin var? Bir şey mi oldu?"

Saverio gözlerini sıkıca yumuyor, zorlukla suyun üstünde kalmaya çalışıyordu. "Bacağımlı kırıldı sanırım. Çok kan kaybettim."

Kız, onu kucakladı, başını adamın boynuna yerleştirdi ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Bu olamaz. Peki, şimdi ne yapacağız?"

Saverio, ağlamaya hazırlanan göğüs kafesinin düğümlendiğini hissediyordu. Fakat o bir erkek gibi davranmaya yemin etmişti. Üç kez nefes alıp verdi. "Dur... Ağlama... Aklıma bir şey geldi..."

"Nedir?"

"Ben bir niş sırtımı sıkıca yaslıysam, sen benim omuzlarıma çıkarsın ve deliğin duvarlarına tutunursun. Ondan sonrası kolay olur."

"Fakat bacağımlı bu haldeyken nasıl yapacaksın?"

"Sol bacağımlı kullanacağım."

"Emin misin?"

"Eminim."

Saverio tuf duvara sıkıca yaslandı. Her hareketi sandığından da zordu, hayatında hiçbir zaman hissetmediği bir yorgunlukla hareketleri ağırlaşmıştı. Her hücresi, kas bağları, vücudunun her nöronu gücünü tüketmişti. Karnıyla birlikte enerjisinin son damlları da bedenini terk etmekteydi.

Gözlerine dolan yaşlarla, kendi kendine, *Hadi, lütfen bırakma*, dedi.

Güç alabileceği bir niş bulana kadar sağlam ayağıyla duvarı yokladı. Bir kolunu uzattı ve küçük bir çıkıntıya tutundu. "Çabuk! Çık üstüme."

Larita onu bir merdiven gibi kullanarak üstüne çıktı. Önce ayaklarıyla omzuna bastı ve sonra bir ayağıyla adamın başının üstüne çıktı.

Saverio dengesini kaybetmemek için diğer bacağını da yaslamak zorunda kaldı.

Lütfen... Yalvarırım... Acele et... Daha fazla dayanamıyorum, Saverio suyun altında bağınyordu.

Bir anda üstündeki ağırlığın hafiflediğini hissetti. Yukarı baktı. Larita deliğe ulaşmış ve bacaklarıyla kenarlarına dayanmaktaydı. Bir eliyle duvarın içinden çıkan ağaç köküne tutunuyordu.

"Başardım." Larita'nın nefesi kesilmişti. "Şimdi bana bir kolunu uzat, seni yukarı çekeceğim."

"Yapamazsın..."

"Nasıl yapamam?"

"Kök ikimizi taşımaz. Sen de suya düşersin."

"Hayır. Çok sağlam. Sakin ol. Bana elini ver."

"Sen git. Ve yardım çağır. Ben seni burada bekliyorum. Git, hadi. Beni düşünme."

"Hayır. Seni burada bırakamam. Gidersem, diremezsin ve akıntı seni sürükler."

"Yalvarırım, Larita... Git... Ben ölüyorum... Bacağımı hissetmiyorum artık. Yapacak bir şey yok."

Larita hıçkırıklarla sarsılarak ağlamaya başladı. "İstemiyorum... Bu doğru değil... Seni bırakamam. Senin... adın ne, adını bile bilmiyorum..."

Suyun üstünde Saverio'nun sadece ağzı ve burnu görünüyordu. "Mantos. Benim adım Mantos."

"Mantos, sen benim hayatımı kurtardın ve ben seni ölüme terk ediyorum. Yalvarırım sana, en azından bir kez deneyelim."

"Fakat başaramayacak olursak, buradan gideceğine bana yemin edeceksin."

Larita gözyaşlarını sildi ve başıyla evet dedi.

Mantos gözlerini yumdu ve çoğu tükenmiş ve ona kalan azıcık bir güçle kendini zorladı ve elini Larita'ya doğru uzattı. Parmakları ona değdiği anda göğsünden

vurulmuş biri gibi kolları açık halde, gerisingeri düştü. Vücudu sulara gömüldü, akıntı onu kendine çekene kadar bir süre suyun üstünde kaldı. Karşı koyacak gücü kalmamıştı. Dibe doğru sürüklendi.

Başlarda bedeninden vazgeçmeyi istemiyordu, teslim olmamak için mücadele veriyordu. Sonra yenilgiyi kabul ederek sakinleşti ve artık kulaklarında sadece güm-bürdeyen suyun sesi vardı. Kendini hiç direnmeden karanlığın kollarına teslim etmek güzeldi. Onu öldürmekte olan su, yaşamın son ışıklarını da böylece söndürdü.

Ne büyük bir özgürlük, dedi kendi kendine ve sonra bir daha düşünemez oldu.

76

Fabrizio Ciba gözlerini açtığında güneş çevrende küçücük bir nokta halindeydi.

Altın yaprakları, sinek bulutunu ve kelebekleri gördü. Etrafında baştan sona kuş sesleri yankılanıyordu. Ve bir duş gibi akarak, tatlı tatlı damlayan suyu hissediyordu. Islak toprağın kokusunu içine çekti. Omuzlarının, ensesinin ve ıslak kıyafetlerinin üstüne ılık güneşin sıcaklığı vuruyordu.

Hiçbir şey düşünmeden öylece bekledi. Sonra yavaş yavaş gecenin, yer altı mezarının, onu içine hapseden su duvarının anıları tek bir düşüncenin içinde pıhtılaştılar. Bu olumlu bir düşünceydi.

Hayattayım.

Bu düşünce zihninde beşik gibi sallanırken yerini, kötü bir deneyimin daha geçip gittiği düşüncesine bıraktı. Zamanla dramatikliğini kaybedecek ve bir ay sonra da

acı tatlı bir anı olarak hatırlanacaktı. Ve de bir anlamı olacaktı.

İnsan aklı böyle çalışır.

Ne kadar bilge olduğuna kendi de şaşırды. Dirseklerinin üstünde yükseldi ve ağaçlarla kaplı iki tepenin arasında uzanan çamur yatağının içinde yatmakta olduğunu o zaman gördü. Ortasından bir dere akmaktaydı. Her tarafta kemikler, ayakkabılar, bir binici başlığı ve beyaz ve şiş karnını havaya dikmiş yatan bir timsah vardı. Sinekler şimdiden onun etrafında vızıldamaya başlamışlardı.

Yara almadığı için ve bir parça bitkin ama kendini formda hissetmekten memnun olarak, ayağa kalktı ve kemiklerini çatırdatarak gerindi. Acıktığını hissetti.

Bu iyiye işaretti. Bir yaşam belirtisi.

Güneşe doğru yürüdü. Esneyerek ormanı geçti, ama gördüğü nefes kesen bir manzara karşısında adımlarını durdurmak zorunda kaldı.

Bir delik, bitki örtüsünü aralamaktaydı. Her zaman ki sabah trafiğinde sıkışan Olimpica'yı ve Acqua Acetosa'nın ıssız *rugby* sahalarını, Tiber Nehri'nin telaşsız ve gri kıvrımını uzaktan görüyordu. Sonra, biraz daha aşağıda üstü arabalarla kaplı Francia Caddesi'nin üstgeçidini ve zengin bitki örtüsüyle Fleming Tepesi'ni.

Roma.

Onun şehri. Dünyanın en güzel antik şehri. Onu hiçbir zaman o anda sevdiği kadar sevmemişti. Zihniyle sabah kahvaltısı ettiği bir barı, bir Roma barını, herhangi birini hayal etmeye başladı. Ceketi ve kravatıyla üstünde tozşeker artıkları bulunan tezgâhının arkasında duran bir barmeniyle. Kremalı kruvasanları. Elmalı turtaları. *Tramezzini*'leri. Lavaboya atılan tabakların ve fincanların gürültüsünü. Fincanların içinde dönen kaşıkların tıkırtısını. *Corriere dello Sport*'u.

Tepeden aşağı zıplarcasına indi. Yanlış hatırlamıyorsa, çıkış o taraftaydı. Çakıltaşlı bir yol buldu ve ormanın içinden geçerek göle uzanan basamakları ikişer ikişer inmeye başladı.

Merdivenlerin tam ortasında tuhaf bir şey, bir nesne vardı. Yavaşladı. Metale benziyordu ve tekerlekleri vardı. Ne olduğunu anlayıncaya kadar biraz daha yaklaştı.

Tekerlekli sandalye.

Bir yana devrilmişti. Sandalyeden başka merdivenlerde yatan bir de vücut vardı.

Onu ilk bakışta tanımakta zorlandı, ama sonra onun kel kafasını ve kepçe kulaklarını gördü. Vuitton marka dışkı torbası.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. *Aman Tanrım, bu Umberto Cruciani.*

Yerde yatan yaşlı üstat, tekerlekli sandalyesi olmadan kabuğu çalınmış bir keşiş yengeline benziyordu.

Fabrizio ölü olup olmadığını anlamak için ona dokunmaya gerek görmedi. Koyu ve kalın kaşlarının altındaki gözleri bir yana kaymış. Dışsız ağzı açılmış. Elleri büzüşmüş.

Merdivenlerden yuvarlanmış olmalıydı.

Fabrizio büyük yazara doğru eğildi ve eliyle gözlerini kapattı.

Dev bir çınar daha gitti. Yetmişli yıllardaki İtalyan edebiyatının başyapıtları sayılan *Doğudaki Duvar* ve *Ekme ve çiviler* kitaplarının büyük yazarı, arkasında yoksun ve üzgün bir dünya bırakarak çekip gitmişti.

Fabrizio Ciba bir hıçkırıkla sarsıldı, sonra bir hıçkırık daha, sonra bir tane daha... O çılgın gece boyunca hiç ağlamamıştı, ama şimdi bir çocuk gibi gözyaşlarına boğulmuştu.

Acıdan değil, sevinçten ağlıyordu.

Gözyaşlarını sildi, adamın iskelet yüzünü okşadı ve

bir madalyon gibi taşıdığı tam 40 *gigabyte* kapasiteli flaş belleği bir hamlede boynundan çekip aldı.

Burnunu çekerken gülümsedi. "Teşekkürler, üstat. Hayatımı kurtardın."

Ve onu dudaklarından öptü.

77

Larita kuyudan çıkmayı başarmıştı. Kökler tepeye kadar çıkmasına yardım etmişti.

Şimdi, antilopların, bizonların ve kanguruların otladığı bir çayırdan geçerek başı önünde yürüyordu.

Mantos'un eline değen eli ve ona bir kâğıt parçası vererek çamurlu sulara gömülüğü bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu.

Sırılsıklam olmuş kâğıt parçasını cebinden çıkardı. Üstünde mürekkebi dağılmış bir yazı vardı, ama hâlâ okunabilir durumdaydı.

"Silvietta'ya".

Silvietta da kimdi? Asıl önemlisi Mantos kimdi?

Onun hayatını kurtarmak için bir anda ortaya çıkmış bir kahraman. Belki bu Silvietta da onun sevgilisiydi.

Şarkıcı tam notu açmak üzereyken polis sirenlerini duydu.

Elindeki kâğıt parçasıyla koşmaya başladı.

İtfaiyeciler birkaç saatlik çalışmadan sonra, Villa'nın kemerli duvarlarında bir delik açmayı başarmışlardı. Çelik kapıları eritmek bundan daha kolaydı. Etrafında toplanan meraklı bakışların, polis arabalarının, gazeteci ve fotoğrafçıların kuşattığı bölgeyi, çitlerle çevirmişlerdi. VIP konuklarla birlikte diğerleri azar azar geliyordular. Pek çoğu ayakta durmakta zorlanıyordu ve bir sağlık ekibi tarafından karşılanarak doğruca sedyeye alınıyorlardı. Corman Sullivan vakumlu bir şişme odanın içinde paketlenmişti. Başı bir türban gibi gazlı beze sarılı olan Antonio, Saverio'nun kuzeni, bir fincan sıcak çay içiyordu. Paco Jiménez de la Frontera ile Milo Serinov telefonda konuşuyordular. Cristina Lotto kocasına sarılmıştı. Mago Daniel donuyla geliyordu ve yaşlı Cinelli, akrobat giysili bir Çinli ile atışmaktaydı.

Larita kalabalığın içinde ilerledi. Kalbi deli gibi çarpıyordu ve heyecandan elleri titriyordu.

Elinde battaniye tutan genç bir hemşire ona doğru yaklaştı. "Benimle gelin."

Şarkıcı iyi olduğunu ifade eden bir işaret yaptı.

Neredeydi o? Yoksa... O çok acı veren düşüncüyü zihninde tamamlamaktan kaçındı.

Hiçbir yerde yoktu. Birisinin etrafında toplanan gazetecilerin çemberini fark etti. Muhabirlerin sorularını yanıtlayan Fabrizio oradaydı. Gri bir battaniyeye sarınmasına rağmen, durumu gayet iyi görünüyordu.

Larita'nın yüreğindeki sıkıntı kayboldu. Onu yakından görmek için yaklaştı.

Aman Tanrım ondan çok hoşlanıyorum.

Neyse ki onu görmemişti. Gazetecilerle konuşması bittiğinde, ona sürpriz yapacaktı.

79

“Pekâlâ, bize söyler misiniz?.. Neler oldu?”Tg4’ten Rita Baudo sordu.

Fabrizio Ciba, basına karşı katı bir tutum içinde olmaya ve her zamanki gibi kolay ulaşılabilir olmadığının mesajını vermek üzere gazetecilerle konuşmamaya karar vermişti. Fakat onların diğer VIP’leri göz ardı ederek kendisine doğru koştuklarını görünce egosunun keyfini çıkarmadan da edememişti. Ayrıca cebine soktuğu avucunun içinde, 40 *gigabyte*’lık güç ve cesaretle onu esinlendiren Cruciani’nin taşınabilir belleğini sıkıyordu. Diğer eliyle kulakmemesine dokundu ve sonra yüzüne hayatta kalmayı başarmış bir adamın bakışlarını işledi. “Söyleyecek çok bir şey yok. Megaloman bir psikopatın düzenlediği bir eğlencede perişan olduk. Bu, kendini Caesar sanan, kendini beğenmiş ve kibirli bir insanın hüznün veren gidişatının sonudur. Bir anlamda da trajik bir kahraman, farklı zamanlara ait bir biçim...” Bütün bir gün orada ayın yapmayı pekâlâ sürdürebilirdi, fakat noktalamaya karar verdi. “Bu korku gecesinde yaşananları yakında yazıya dökeceğim.” Bir fotoğrafçının karesine girdiğini anladığı sırada, parlayan gözlerinin üstüne düşen, asi saçlarına vakit kaybetmeden şekil verdi.

Fakat Rita Baudo bundan tatmin olmamıştı. “Nasıl yani? Bize başka bir şey söylemeyecek misiniz?”

Fabrizio, duygusal olarak bir iniş çıkış içinde olmasına rağmen, basını geri çevirmeyerek hoşgörüsünü gös-

terdiğini, ama şimdi kendi işine bakması gerektiğini ifade eder biçimde onlara el salladı.

"Beni bağışlayın, çok yorgunum."

O anda bir *rugby* oyuncusunun zarif hamlesiyle, Simona Somaini gazetecilerin arasında bitiverdi.

Kızılhaç'ın mikroskobik bir battaniyesine sarınmış olan sarışın artist, askıları düşmüş sutyeninini örttüğü asi memelerini ve yüksük büyüklüğündeki meme başlarını, düz karnını ve çamura bulanmış mikroskobik donunu stratejik olarak açıkta bırakmaktaydı. Yer altı mezarlarında yaşadığı macera ona daha insani ve aynı zamanda daha seksi kılan bir hava vermişti.

"Fabri! Hah işte buradasın! Ben çok korktum, sandım ki..." dedi ve onu dudaklarından öptü.

Ciba'nın yeşil gözleri kocaman açıldı ve bir on saniye kadar şüpheyle bakmayı sürdürdükten sonra kapandı ve şaşkınlık ânında patlayan flaş yağmurunda birbirlerine yapışmış halde kaldılar.

O sırada Simona'nın battaniyesi 100-60-90'lık ölçülerini ortaya çıkararak bir perde gibi ayaklarının dibine düştü.

Oksijeni tükendiğinde, mısır püskülü sarısı saçlarını adamın boynuna yasladı ve objektiflere bakarak nemli gözlerini sildi. "Bu korkunç gecede, her şeye rağmen, biz bir şeyi anladık..." Fabrizio'ya döndü. "Onlara bunu sen söyler misin?"

Fabrizio şaşkınlık içinde bir kaşını havaya kaldırdı. "Neyi Simona?"

Film yıldızı aptallaşarak ona baktı, sonra yeniden hareketlendi ve başını bir yana eğerek, çekingen bir havada fısıldadı.

"Hadi ama, bunu onlara söyleyelim. Bu defa kendimizi gizlemeyelim. Biz de canlı varlıklarız... Özellikle de bugün. Korkunç bir maceradan sonra."

"Daha açık olabilir misin?" diye sordu *Rendez-Vous'* nun muhabiri.

"Şey, bunu söyleyip söyleyemeyeceğimi bilmiyorum." *Festa Italiana'* dan biri ona mikrofon uzattı. "Lütfen, Simona konuş."

Fabrizio, Somaini'nin bir dahi olduğunu anladı, avucundaki flaş belleği sıktı ve onu sevdiğini anladı. Bu, onu bu eğlencenin en önemli ve herkesin gözünde en çok kıskanılan adamı haline getirecek final sahnesine yakışır etkileyici bir sondu. Nefes aldı ve konuştu: "Biz nişanlanmaya karar verdik."

Gazeteciler, sağlık görevlileri ve bariyerlerin arkasındaki meraklılardan büyük bir alkış yükseldi.

Simona, kedi yavrusu gibi burnuyla adamın boynunu okşadı. "Onun Marilyn'i olacağım."

Fabrizio bir an için sessiz olmalarını istedi. "İlk defa burada, herkesten önce sizlerle paylaşmayı ve kutlamayı istediğim bir şey daha var. Romanımı nihayet bitirdim," dedi ve devam etti: "Bunu Martinelli'den çıkarmayacağım."

Somaini ona sıkıca sarıldı ve bir bacağına ve zarif ayak bileğini kaldırdı. "Hayatım, bu çok güzel bir haber! Onu okumak için sabırsızlanıyorum. Bir başarı olmalı."

Siyah, büyük bir Porsche Cayenne korna sesiyle bir anda beliriverdi. Penceresinden dışarı Paolo Bocchi'nin başı uzandı. Hâlâ dağılmış bir haldeydi. Arka koltukta horlayan Matteo Saporelli vardı. "Ne olağanüstü bir eğlenceydi!" Son yılların en iyisi! Çocuklar, sizi bırakmamı ister mısınız?"

Fabrizio, Simona'nın elinden tuttu. "Evet, havaalanına."

Estetik cerrah bağırdı: "Hiç mesele değil!"

"Hayatım, beni nereye götürüyorsun?" diye sordu Simona, büyük bir heyecanla.

"Mayorka'ya."

Larita, o ikisinin öpüştüğü âna kadar bütün sahneyi izlemişti.

Sonra bir eşofman giymiş ve kukuletasının altına saklanarak, birileri onu tanımadan cehennemden uzaklaşmayı başarmıştı.

Cesaretini kaybetmemiş ve ağlamamıştı.

Her zamanki şanssızlığıyla o gece yeni bir pislikle tanışmıştı. Fakat Tanrı'ya şükür, kendisine bir zarar vermeden, hayatından çıkıp gitmişti.

Avucunda Mantos'un verdiği kâğıt parçası vardı. Koparmamaya özen göstererek onu açtı. Kâğıtta, soluk ama hâlâ okunabilir, bir yazı vardı:

AŞKI BİLME DEN
 ÂŞIK OLDUM
 VE HAYATI TANIYAMADAN DA
 KAYBEDİYORUM.
 EDO YANİ ZOMBİ

Kapanış

Dördüncü bölüm

Dört yıl sonra

*Chi vince a Merano
Chi cerca il petrolio
Chi dipinge ad olio
... Chi porta gli occhiali
... Chi tutto sommato...*

RINO GAETANO, *Il cielo è sempre più blu.*

Büyük eğlencenin olduğu o korkunç geceden ve Sasà Chiatti'nin ölümünden sonra Villa Ada, Belediye'nin himayesine geri döndü. Ve Romalılar, Chiatti dönemi hiç yaşanmamış gibi, oraya gitme alışkanlıklarını kaldıkları yerden sürdürdüler.

Zaten o tantanadan da geriye pek bir şey kalmamıştı. Panama Sokağı'nın girişine, ölen ünlülerin adlarının yazılı olduğu bir mezar taşı dikilmişti. Küçük trenin rayları bir sarmaşığın yapraklarıyla örtülmüştü.

Birkaç düğmeli Afrika domuzu ile çöp kutularının üstünde uçan, hindi büyüklüğündeki bir akbaba çifti, Gino ve Nunzia. Diğer hayvanlar yarımadanın biyoloji parkına nakledildiler.

Bunun dışında, Villa Ada'da her şey bilinen eski haline geri dönmüştü. Uçsuz bucaksız, karmakarışık, pis, çalılık, oturma izni olmayan kaçak göçmenlerin, başıboş gezenlerin ve lağım farelerinin yuvası. İliğine kadar hastalıklı asırlık çam ağaçları oradan geçenlerin üstüne devrilmeye devam ediyordu. Çayırılar yeniden çalılıarın istilasına uğramıştı. Yeşil renkli kokuşmuş göller kaplan sivrisineklerin, susamurlarının ve kaplumbağaların beşiği. Ağızlıksız köpekler, yabancı uyruklu çocuk bakıcısı kızlarla flört eden polisler, reflektör gibi giyinen bisik-

letçiler, bongo çalanlar, uyuşturucu içenler, bankların üstünde oturan yaşlılar yeniden piyasaya çıkmıştı.

Fakat 29 Nisan sabahı, eğlencenin olduğu geceden tam dört yıl sonra, güneşli ama soğuk bir Roma gününde, parkta Murder ve Silvietta da bulunmaktaydı.

Ekoseli şiltelerinin üstünde fırında makarna, *suppli* ve mantarlı pizzadan oluşan yemekleriyle piknik yapıyorlardı.

Üç yıldan beri o günün Mantos ve Zombi'nin anısına adanmasına karar vermişlerdi.

Arkadaşlarını onurlandırmak için öyle çok da abartılı bir şey yaptıkları yoktu, fakat bu kadarı da onlara yetiyordu. İşlerinden bir gün izin alıyorlardı (Oriolo'da seramik yer döşemeleri satan bir aile şirketi kurmuşlardı), Ford Ka'larına biniyor ve Roma'dan uzaklaşıyorlardı. Eğer hava güzelse o gün olduğu gibi, açık havada piknik yapıyor, kitap okuyor, hatta bazen kestiriyorlardı.

Böylece eski dostlarını anıyorlardı.

O yıl diğerlerinden farklıydı. İki yaşındaki oğulları Bruce'u da getirmişlerdi, artık yürüyebiliyordu ve eğer gözlerini üstünden çekecek olurlarsa, durmayı bilmeyen ayakları nereye çekerse çocuk oraya gidiyordu.

Silvietta gözlerini kitabından kaldırdı. "Hadi sen git onu getir," dedi kocasına.

Murder ayağa kalktı ve esnedi. "Kitabını çok sevdiğin sen, hı?"

"Sisin içindeki ıyık çok güzel. Elimden bırakamıyorum. Bana sorarsan *Aslanların Mezarı*'ndan daha güzel. Ciba olgun bir yazar oldu. Güney Pò vadisinin çiftçilerinin hikâyesi çok dokunaklı."

Murder, pizzasından bir lokma ısırıldı. "Onun gibi hep Roma'da yaşamış biri, bu insanları nerede tanımış olabilir?"

"O, saf ve doğal bir yetenek. Eğlence gecesi okudu-

ğu šiiri hatırlıyorum. Ne kadar özel biri o." Silviatta etrafına bakındı. "Hadi hareket et. Babalık yap bakalım. Bruce'un yanına koş."

Murder gerindi. "Anlaştık kraliçem, pavyıyanı sana getirmeye gidiyorum." Karısını öptü ve oğlanın koşturarak gittiği atlıkarıncaya doğru ilerledi.

Silviatta, uzaklaşmakta olan kocasının arkasından bir süre sessizce baktı. Kot pantolonunun sökülen paçalarını kesinlikle tamir ettirmeliydi. Sonra yeniden romanına daldı. Bitmesine elli sayfadan az kalmıştı. Üç dakika bile olmadan Murder'in kendisine seslendiğini duydu. "Sevgilim... sevgilim... çabuk gel."

Silviatta kitabı kapattı ve onu şiltenin üstüne bıraktığı sırada kocası ve oğlunun yanındaki Alman çoban köpeği yavrusunu gördü. Çocuk, neşeyle kuyruğunu sallayarak etrafında dönen hayvana minik elini uzatmaktaydı.

Bruce'un ondan korktuğu yoktu, aksine kıkır kıkır gülüyor ve onu eline almaya çalışıyordu.

Silviatta, oğluna yaklaştı. "Sevdin mi onu, tatlım?"

Murder hayvanın başını okşadı ve o da kendini sevdirmeye hazır, karnını havaya dikerek kendini yere attı. "Eve bir köpek alabiliriz belki. Baksana, onu ne kadar çok sevdi."

"İyi de, onu kim dışarı çıkaracak?"

Murder omuzlarını silkti. "Ben. Bu da mesele mi?"

"Bak buna hiç inanmam." Silviatta, kocasının omzuna şakadan bir yumruk attı.

Murder, huysuzlanmaya başlayan Bruce'u kucağına aldı.

"Hadi bakalım, şimdi doğruca yemeğimizi yemeye gidiyoruz, soğursa bir daha yiyemeyiz."

Fakat geri döndüklerinde, yemeklerinin yerinde yeller esiyordu. Birileri supplileri ve makarna poşetini götürmüştü.

Murder bacaklarını açarak, ellerini beline koydu. "Şu orospu çocuklarına bak sen! Bir dakika uzaklaşmaya gör..."

Silvietta aceleyle çantasına baktı. "Ama paraları almamışlar..."

Murder eliyle, çalıkların altında püresi çıkmış haldeki supliyi işaret etti.

Kankoca, gürültü etmemeye çalışarak sessizce yaklaştılar. Önce bir şey göremediler, fakat sonra üstünde yırtık pırtık bir eşofman ve başında da kuş tüyleri ve koka kola şişeleriyle yapılmış tuhaf bir başlık olan bir adamın çalıkların arasında yere çömelmiş olduğunu fark ettiler. Onların piknik yemeklerini tıkmaktaydı.

"Hey! Sen! Hırsız!" diye bağırdı Murder. "Makarnamı geri ver!"

Suçüstü yakalanan adam korkuyla yerinden sıçradı. Bir an şaşkınlıkla etrafına bakındı ve onları gördü, sonra bir andan kısa bir süre içinde poşeti kaptığı gibi topallayarak çalıkların arasında gözden kayboldu.

Kankoca oldukları yerde taş kesildiler.

Silvietta eliyle ağzını kapatarak, "Sakın bana bunun şey olduğunu söyleme..."

Murder çalılara bakıyordu, sonra yutkundu ve karısına döndü. "Hayır. Söylemem."

Ve işte sıra teşekkürlerde. İlk olarak Antonio Manzini'ye teşekkür etmeliyim. Teşekkür ederim dostum, senin laf cambazlığın, dahiyane buluşların, yardımların olmasaydı bu hikâye asla var olamazdı. Sonra uzağı benden daha iyi gören Lorenza'ya ve harika aileme teşekkür ederim. Ve bir teşekkür de Vereno, Marino, Massimo ve Sauro'ya gidiyor, bana dünyanın en iyi sığınağını inşa ettikleri için ve de küçük çılgınlar topluluğu orkestrasını yöneten Marco'ya. Sırada Severino Cesari ve Paolo Repetti, Antonio Franchini, Kylee Doust ve Francesca Infascelli var, akıntıya karşı dalgıç gibi yüzerken benden desteklerini esirgemedikleri için.

Ah tabi ya, sessiz ve dikkatli hayat arkadaşlarım Nnnn... nnn... nnn... Ntwinki'yi ve Nicareda'yı nasıl unuturum!

Bu roman elbette benim hayal ettiklerimin ve türbülanslı rüyalarımın bir ürünüdür. Eğer içinde gerçeğe benzeyen olaylara ve şeylere rastlarsanız, bu sizin sorunuzdur. Villa Ada'nın ve olimpiyatların hikâyesine gelince, onlar için Wikipedia'yı ve diğer internet sitelerini yağmaladım. İçimde, beni de söyle diyerek bana baskı yapan son bir şey daha var. Villa Ada korkunç bakımsız bir durumdadır. Dumanlı sis tabakası yüzünden oksijensiz kalan ve gürültüyle yankılanan bir metropolün son yeşil akciğerlerinden biri olan Villa Ada ölmek üzere. İlgili kurumlar en kısa sürede yaşlı çam ağaçlarını tedavi etmeye (tedavi, onları kesmek demek değildir), göletleri temiz ve verimli kılmaya çalışarak ve harap durumdaki yapıları yeni-

den ayağa kaldırmak üzere yardım ellerini uzatmazlarsa, bizler, Roma gibi eski ve yorgun bu şehrin bir parkından mahrum kalacağız.

Bir sonraki kitapta buluşmak üzere.

Bu romanın kaleme alınması sırasında hiçbir hayvan insanlık dışı davranışlara maruz kalmamış ve yara almamıştır.